

K. ONAR

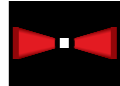
Beride kazım Ekin'e

BESİKTAŞ
BELEDİYESİ

BELTAŞ
İşletmecilik San. ve Tic. A.Ş.

BESİKTAŞ
ÇAĞDAŞ

BEŞİKTAŞ BELEDİYESİ - BELTAŞ A.Ş. SANAT YAYINLARI
Beşiktaş Belediyesi - Beltaş İşletmecilik San. ve Tic. A.Ş.

Beşiktaş Belediyesi

The Mayor of Beşiktaş Municipality

Rıza AKPOLAT

Beltaş A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı

Beltaş A. Ş. Chairman of the Executive Board

İnan GÜNEY

Sergi Koordinatörü

Exhibition Coordinator

Baran ARSLAN CUROĞLU

Murat DEMİRKOL

Küratör

Curator

Meral BOSTANCI

Grafik Tasarım

Graphic Design

Nilüfer ÜSTÜNER

Fotoğraflar

Photographs

Aslı DAYIOĞLU

Ekin ONAT

İsmet ERGÜN

Nilüfer ÜSTÜNER

Okan KOPARAN

Çeviri

Translation

Esra Nilgün MİRZE

Selin ÜSTÜNER ERTUĞ

Ekin ONAT

Nurcan PERDAHÇI

Banu ÖZKILIÇ

ISBN 978-625-00-0914-7

Baskı: Greenart Sanatsal Çözümler / Hat Baskı Sanatları Maltepe Mah. Litros Yolu Cad. 2. Matbacılar Sitesi A Blok ZA5 ZEYTİNBURNU / İSTANBUL

Tel: +90 (212) 613 75 96 Sertifika No: 49114

BU KİTAP, 3 EKİM – 20 KASIM 2022 TARİHLERİ ARASINDA
BEŞİKTAŞ ÇAĞDAŞ'TA AÇILAN " TÜLİN ONAT " SERGİSİ DOLAYISIYLA 1000 ADET BASILMIŞTIR.

2022, TÜLİN ONAT. HER HAKKI MAHFUZDUR.
KİTAPTA YER ALAN BELGE, METİN, RESİMLER HIÇBİR ŞEKİLDE
İZİNSİZ KULLANILAMAZ, SAYILAMAZ, ÇOĞALTILAMAZ ve BASILAMAZ.

Beşiktaş Belediyesi - Nispetiye Mahallesi Birlik Sok.
Nevin Arıcan Plaza No:2 K:3 D:18 Etiler - Beşiktaş / İstanbul
Tel: +90 212 351 93 90 | Faks: +90 212 351 93 92
www.beltas.com.tr | www.besiktascagdas.com

Boşluğu Biçimlendirmek

Shaping the Space

TÜLİN ONAT

51 Yılın Hikayesi

Story of 51 Years

Önsöz

Foreword

Rıza Akpolat

Beşiktaş Belediye Başkanı
The Mayor of Beşiktaş Municipality

Kentlerin kimliğinin oluşmasında ve kentlilerin kent yaşamına katılımında sanatın rolü büyüktür. Kent belediyeciliğinde devrim niteliğinde atılımlar yapan Belediyemizin amacı, başta çocuklarımız ve gençlerimiz olmak üzere toplumumuzun her kesiminin kültür ve sanata erişimini artırmak, sanatın eğitici gücünden faydalanarak topluma yaratıcı, yenilikçi ve pozitif düşünceye sahip bir yapı kazandırmaktır. Beşiktaş Çağdaş Sanat Galerisi, bu amaç doğrultusunda sanatı, sanatçıyı ve kenti görünür kılan pek çok önemli projeye ev sahipliği yapmıştır.

Şimdi de, birikimi, üretkenliği ve uzun soluklu emeğiyle ülkemiz sanatına katkı yapan, sanat tarihimiz içinde çok önemli bir yeri olan Tülin Onat'ı geniş çaplı bir sergiyle sanatseverlerle yeniden buluşturmaktan dolayı gururluyuz.

Tülin Onat'a sanata ve topluma yaptığı katkılardan dolayı şahsım, belediyemiz ve halkımız adına sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kapsamda sanatı bir umut ve mutluluk kaynağı olarak görüyoruz. Kentimizin ve ülkemizin sanatla daha aydınlık yarınlara ulaşmasına katkı sağlamakla sorumluyuz. Kentin gelişiminde ve toplumun yeni bakış açıları kazanmasında sanatsal projeleri misyonunun bir parçası olarak gören Belediyemiz, yeni projelerle bugünü ve geleceği sanatla inşa etmeye devam edecektir.

Saygılarımla,

Rıza Akpolat

Beşiktaş Belediye Başkanı

Art has an undeniably great role in formation of a city identity and participation of citizens in urban life. The objectives of Beşiktaş Municipality, which has achieved revolutionary breakthroughs in urban municipalism, involves to increase the accessibility to culture and art for all segments of our society, especially our children and youth; as well as to enable the society to have a more creative, innovative and a positive mindset with the educational power of art. In accordance with these objectives, Beşiktaş Contemporary Art Gallery has been hosting many important projects that make art, artist and the city more visible.

We are very pleased to introduce Tülin Onat, who has a very significant place in the art history of Türkiye thanks to her knowledge, artistic contributions, productivity and her long-term effort; and now, Beşiktaş Municipality proudly brings Tülin Onat together with all the art lovers again with a large-scale exhibition.

I would like to thank Tülin Onat for her valuable contributions to art and society on behalf of myself, Beşiktaş Municipality and our citizens. We see art as a source of hope and happiness. We are responsible to make contributions to take our city and our country to a brighter future with the aid of art. As Beşiktaş Municipality, we value artistic projects and see them as a part of our mission to bring new perspectives to the city and the society. These new art projects will help us to build the present and the future of our city, which we strive to make the best.

Best Regards,

Rıza Akpolat

The Mayor of Beşiktaş Municipality

İnan Güney

Beşiktaş Belediyesi Beltaş A. Ş. Yönetim Kurulu Başkanı
Beşiktaş Municipality Beltaş A.Ş. Chairman of the Executive Board

Beşiktaş Belediye Başkanımız Sayın Rıza Akpolat öncülüğünde, sanatı ve sanat üretimini yaşamın ve toplumsal barışın temellerinden biri olarak gören; sanatın toplumun bütününe ulaştırılmasını amaç edinen Beşiktaş Belediyemiz ve onun iştirak şirketi Beltaş A.Ş., geçmişte olduğu gibi bugün de bu amacını gerçekleştirmek için yeni bir kapsamlı sergi projesine imza atarak, bu kez çağdaş sanata önemli katkılar sunmuş Tülin Onat sergisiyle toplumu buluşturuyor.

Cumhuriyet ilke ve değerlerini benimseyen, izleyen ve geleceğe aktaran Beşiktaş'ı Cumhuriyet'in en önemli kazanımlarından çağdaş sanat ile buluşturmak her zaman olduğu gibi asli görevlerimizdendir. Cumhuriyet devrimleri ve kazanımlarını sanatın birleştirici gücüyle korumaya devam edeceğiz.

Ülkemiz sanatına verdiği emek ve kattığı değerler için Beşiktaş Belediye Başkanımız Sayın Rıza Akpolat'a ve sanatçımız Tülin Onat'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Saygılarımla

Beltaş A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı

İnan Güney

Beşiktaş Municipality and its subsidiary Beltaş A.Ş. regard art and artistic production as one of the foundations of life and social peace, and aim to convey art to the every member of the society. Under the leadership of the Beşiktaş Mayor Rıza Akpolat, Beltaş A.Ş. and Beşiktaş Municipality are launching a new comprehensive exhibition project in order to realize this goal today, just like it has been realized in the past; and this time bringing the citizens together with the exhibiton of Tülin Onat, who has made significant contributions to the development of the contemporary art in Türkiye.

Beşiktaş has always been a place that adopts the principles and values of the Turkish Republic, and carries them to the future. Bringing contemporary art, one of the most important achievements of the Turkish Republic, together with Beşiktaş has always been one of our primary duties. We will continue to protect the republican revolutions and achievements with the unifying power of art.

I would like to extend my sincere gratitude to the esteemed Mayor of Beşiktaş, Rıza Akpolat and our respected artist Tülin Onat for the effort and value they added to the art in Türkiye.

Best Regards,

Beltaş A.Ş. Chairman of the Executive Board

İnan Güney

Atölyede kitap üzerinde çalışırken, 2022
While working on book, 2022

MKM Kültür Merkezi / Beşiktaş Çağdaş Sanat Galerisinde, 3 Ekim 2022 tarihinde açılan 'BOŞLUĞU BİÇİMLENDİRMEK, 51 YILIN HİKAYESİ' isimli sergime, katkılarından dolayı;

Beşiktaş Belediye Başkanı Sn. Rıza Akpolat'a, Beltaş A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Sn. İnan Güney'e, Sergi Koordinatörü Sn. Baran Arslan Curoğlu'na, Galeri Koordinatörü Sn. Murat Demirkol ve galeri ekibine, projemin başından itibaren her an yanımda olan, sevgili Sinan Eren Erk'e, her sıkıntılı anımda imdadıma koşan, canım arkadaşım Esra Nilgün Mirze'ye, Fırat Arapoğlu'na, Meral Bostancı'ya, belge niteliği taşıyan yazısı ile kitaba renk katan sevgili Prof. Nurcan Perdahçı'ya, asistanım Nilüfer Üstüner'e, Okan Koparan'a, Bedri Baykam'a, Taner Ceylan'a, Selin Üstüner Ertuğ'a, her zaman yanımda olan ve bana sabırla katlanan biricik ve küçük aileme teşekkür ederim.

For their contribution to my exhibition titled 'SHAPING THE SPACE, THE STORY OF 51 YEARS', opened on October 3, 2022 at MKM Cultural Center / Beşiktaş Contemporary Art Gallery;

To Mayor of Beşiktaş Rıza Akpolat, to Chairman of the Beltaş A.Ş. Board Mr. To İnan Güney, to Exhibition Coordinator Mrs. Baran Arslan Curoğlu, to Gallery Coordinator Mr. Murat Demirkol and the gallery team, to my dear Sinan Eren Erk, who has been with me at all times since the beginning of my project, to my dear friend Esra Nilgün Mirze, to Fırat Arapoğlu, to Meral Bostancı, who came to my rescue in every troubled moment. With the text she wrote, I would like to thank Prof. Nurcan Perdahçı, to Adding color to my book, to my assistant Nilüfer Üstüner, to Okan Koparan, to Bedri Baykam, to Taner Ceylan, to Selin Üstüner Ertuğ, my one and only small family who have always stood by me and patiently put up with me.

Istanbul, 2022

İçindekiler

Sunuş - Meral Bostancı	14
Tülin Onat'ın Sesinden - Sinan Eren Erk	16
Tülin Onat Üzerine - Fırat Arapoğlu	20
Boşluğu Biçimlendirmek: 51 Yılın Hikayesi	27
1980-1987 yılları	57
Kadın	95
Tülin'e - Esra Nilgün Mirze	108
Arayış Dönemi: 3. Boyutu Arayış	113
İlk Kabara	127
Derimod Kültür Merkezi ve Tarihte Bir Tanık - Nurcan Perdahçı	140
İlk Sergi - Taner Ceylan	150
Köşe'nin Yok Edilmesi	155
Taşlar	165
Galeri B	177
Resim Ormanı	189
Antikaos: Doğadan daha gerçek yok	197
Plastik Rüzgâr Gülü	207
Adak Ağacı	221
Metamorfoz	225
Metamorfoz - Ekin Onat	238
Dilek Ağacı ve Umut Ağacı	253
Ard Arda	261
Tırtılın Sonu	275
Parçalı Bulutlu	287
Döngü / Döngüsel Zaman	301
OYUN BİTTİ! Bir Gezi Tanıklığı	321
Cumhuriyet'in Cesur Yürekli Kızına... - Bedri Baykam	328
Seçilen	341
Tülin'in Gezegeni - Gürol Sözen	342
Leonardo da Vinci'ye Saygı	347
Yolda	357
Korona Günlerinde Sanat	367
Dijital Resimler	371
Video Loop	378
Çelik Kafes	381
Biyografi	384
Diğer Biyografiler	388
Sonsöz	391

Index

Introduction - Meral Bostancı	14
From Tülin Onat's Voice - Sinan Eren Ern	16
About Tülin Onat - Fırat Arapoğlu	20
Shaping the Space: Story of 51 Years	27
Between 1980-1987	57
Woman	95
To Tülin	108
Searching Period: Seeking the 3rd Dimension	113
The First Hobnail	127
Derimod Cultural Center And A Witness in History - Nurcan Perdahçı	140
First Exhibition - Taner Ceylan	150
Destroying the Corner	155
Stones	165
Gallery B	177
Forest of Painting	189
Anti-chaos: There is nothing more real than nature	197
Plastic Wind Rose	207
The Tree of Offerings	221
Metamorphosis	225
Metamorphosis - Ekin Onat	238
The Tree of Wishes and The Tree of Hope	253
One After Another	261
End of Caterpillar	275
Partly Cloudy	287
Loop / Cyclical Time	301
GAME OVER! Witnessing Gezi Park	321
To The Brave Daughter Of Atatürk's Republic... - Bedri Baykam	328
Chosen	341
Tülin's Planet - Gürol Sözen	342
Respect to Leonardo da Vinci	347
On The Way	357
Art in the times of Covid-19	367
Digital Paintings	371
Video Loop	378
Steel Cage	381
Biography	384
Other Biographies	388
Afterword	391

Sunuş

Introduction

Meral Bostancı

Tülin Onat'ın 51 yıllık sanat hayatına tanıklık eden bu kitap, bütünsel tasarımı aşamalarla beliren bir mozaik gibi düşünülebilir. Sanatçı, kendi yaşamındaki duyularını soyut fragmanlarla ilişkilendirerek biçimsel kompozisyonlar örüntüler. İmgelem yetisine eşlik eden matematiksel lirizmi, bu mozaik'in değişim ve dönüşüm olasılığına temel oluşturur. Zira bu kitapta, Tülin Onat'ın çocukluk yıllarından bugüne uzanan inanılmaz bir varoluş hikayesi ve yaratım istencine dair somut göstergeler yer almaktadır.

Tülin Onat'ın amacı, sanatı kendine özgü bir bellek etkinliği haline getirmektir. Yaratma süreci, -kendi dönüşüm evrimi içinde- daima yeni bir matematiksel yapı ortaya koyar. Tülin Onat, bir nakkaş gibi, dağınık soyut motiflerin bir dokuyucusudur. Benzerlik ve karşıtlıkların dualitesi içinde adeta kendi tekilliğine ulaşır. Sıklıkla gerçeklikten alıntılanan göndermeler aracılığıyla reel olanı parçalar, dönüştürür ve kendi düşsel uzamını, tuval yüzeyine özgün bir konfigürasyon halinde yansıtır.

Tülin Onat, sanatsal çalışmalarının yanı sıra profesör ünvanıyla emekli olduğu Marmara Üniversitesi'nde uzun yıllar emek verdiği eğitmen kimliğiyle olsun, Derimod Kültür Merkezi adına yaptığı küratöryel çalışmaları ile olsun, Türk Sanat tarihinde saygın bir yer edinmiş, kadını yeteneksiz ve aciz kılan bir sistemin içinde sessiz bir simge olarak kalmayı reddetmiştir. Bu kitap, sanatçının hayatı ve eserleri üzerinden idol bir sanatçı mitinin varoluş öyküsüdür aynı zamanda. Onun sadece eserleriyle olan sanatsal varoluş öyküsünün değil, zamanının sınırlarını ve ön yargılarını aşarak, o kabullenmişliği reddeden kuşatıcı bakış açısının, toplumsal ayrımcılığı yok etmek ve eşitlikçi düşünce tarzını yeniden inşa etmek adına son derece önemli olduğunu söylemek mümkündür. Milliyetçiliğin, ırkçılığın, toplumsal ayrıştırıcıların, cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadelenin ciddi bir sorunsal olarak fazlasıyla dillendirilmekte olduğu günümüz koşullarında, toplumun her kademesine nüfus eden ön yargıları altüst edici düşünce tarzına

As a witness to Tülin Onat's 51-year artistic life, this book can be considered a mosaic whose holistic design emerges in stages. The artist creates formal compositions by combining sensory impressions from her own life with abstract fragments. The mathematical lyricism accompanying the imagination is the basis for this mosaic's possibility of change and transformation. For there are concrete references in this book to Tülin Onat's incredible story of existence from her childhood years and her will to create.

Tülin Onat's goal is to make art a unique memory activity. The creative process always reveals a new mathematical structure - in its transformation evolution. Tülin Onat is a weaver of scattered abstract motifs, like a muralist. She almost achieves her uniqueness in the duality of similarities and opposites. She fragments and transforms the real through references often quoted from reality, projecting her own imaginary space onto the canvas surface as a unique configuration.

In addition to her artistic works, Tülin Onat has earned a respectable place in the history of Turkish Art, whether as a lecturer at Marmara University, where she retired as a long-time professor, or with her curatorial work on behalf of the Derimod Cultural Center, and she has refused to remain a mute symbol in a system that renders women incapacitated and helpless. This book is also the story of the existence of an idol artist myth through the artist's life and work. It can be said that not only her artistic existence story with her works, but also her comprehensive perspective that rejects this acceptance by transcending the boundaries and prejudices of her time are extremely important to destroy social discrimination and restore the egalitarian way of thinking. In today's conditions, where nationalism, racism, social segregation, and the struggle against gender discrimination are expressed as serious problems, it is undeniable that a massive change and a libertarian transformation

sahip olmak ve asırlardır süregelen eril bakışı kırmak adına kitlesel bir değişime ve özgürlükçü bir dönüşüme ihtiyaç olduğu yadsınamaz. Metafor olarak yaratıcı olanın eril olduğu mitinden, yüzyıllardır varolan formülasyonlardan ve şablon düşünce tarzından sıyrılarak, itibarı salt kadın sanatçıya değil tüm alanda kadınlara vermek, değişime ve dönüşüme odaklı yeni bir dünya düzeni ile birlikte sanatın demokratikleştirilmesi adına önemlidir.

Bu kitap, Amerikalı sanat tarihçi, küratör ve yazar Linda Nochlin'in (1931-2017), sanatın doğuşu ve gelişimine dair kaleme aldığı "Why Have There Been No Great Female Artists? / Neden Hiç Büyük Kadın Sanatçı Çıkmadı?" başlıklı metninde sözü edilen 'görünmez güç akıntıları'na, yani süregelen eril iktidar olgusuna kafa tutmayı başarmış cesur bir sanatçı kimliğini anlatıyor. Ataerkil düzene yuvalanan eşitsiz güç akıntıları'na karşı dimdik duruşuyla Tülin Onat, örnek bir sanatçı kimliği ortaya koyuyor. Bu uzgörü ve düşünce öğretisi, süregelen erk yapılanmaya karşı geleneğin kırılması adına umut vericidir. Onun nahif kişiliği ve zarif görünüşünün ardındaki güçlü kadın imgesinin yapısal analizi bu yaklaşımı zorunlu kılmaktadır. Hayatı boyunca karşılaştığı zorlukların üstesinden nasıl geldiği, kitabın içinde kısmen yazılı metinlerden kısmen de kendi sesinden anekdotlarla aktarılmaktadır. Tülin Onat'ın, ideallerine ulaşmak adına kendini ötelemediği; kendi varoluş öyküsünün, kendini yeniden yazma ve yorumlama mücadelesinin anlatıldığı bu kitap, diğer kadın sanatçılara cesaret ve ilham verici içeriği açısından önemlidir.

Fırat Arapoğlu'nun, Tülin Onat'ın sanatına dair, sanatsal gelişimi ve yapıtları üzerine bir metni kaleme aldığı bu kitapta, Sinan Eren Erk'in bir yazısı ve sanatçı ile uzun bir söyleşisine de yer verilmektedir. Bu söyleşi aynı zamanda, kitabın içinde yer alan QR kodunu okutarak sanatçının kendi sesinden dinlenebilen bir "podcast" serisine dönüştürülmüştür.

Kitabın lansmanı, MKM - Beşiktaş Çağdaş Galerisi'nde retrospektif bir sergi ile eşzamanlı olacak şekilde planlandı. Sergi aracılığıyla Tülin Onat'ın 51 yıllık sanat hayatından seçilmiş ve farklı dönemleri içeren, farklı malzeme ve tekniklerle oluşturulmuş birçok eseri izleyicilerle buluşuyor.

Diliyoruz ki Tülin Onat, 51 sanat yılını içeren retrospektif sergisi ve kitabı aracılığıyla, aynı misyonu içselleştiren ve artık dünyaya farklı bir açıdan bakabilen nicelerine önyak olsun.

Haziran, 2022
June, 2022

are necessary to achieve a way of thinking that overcomes the prejudices that permeate all levels of society and breaks the masculine view that has persisted for centuries. For the democratization of art and a new world order focused on change and transformation, it is important to give credit not only to women artists but to women in all fields, breaking away from the myth that the creative is masculine, as a metaphor, from the formulations and stereotypical mindset that have existed for centuries.

This book describes the identity of a courageous female artist who has managed to resist the "invisible currents of power" mentioned in the text "Why Have There Been No Great Female Artists?" by the American art historian, curator, and writer Linda Nochlin (1931-2017) about the origin and development of art, i.e., the persistent phenomenon of male power. Tülin Onat reveals an exemplary artist identity with her upright stance against these "invisible currents of power" that seem to be unequal and yet so normal, nestled in the patriarchal order. With this foresight and thought teaching, Tülin Onat is promising to break tradition against the persisting power structure. The structural analysis of the strong female image behind her naive personality and elegant appearance makes this approach necessary. The book conveys how she overcame the difficulties she faced throughout her life, partly through written texts and partly through anecdotes from her voice. This book, in which Tülin Onat's struggle to rewrite and interpret herself, and the story of her existence that did not drive her to realize her ideals, is important because it encourages and inspires other women artists.

In this book, in which Fırat Arapoğlu has written a text about Tülin Onat's art, her artistic development, and her works, there is also an article by Sinan Eren Erk and an extended conversation with the artist. This conversation has also been turned into a "podcast" series that can be heard in the artist's voice by scanning the QR code in the book.

The book's launch has been planned to coincide with a retrospective exhibition at the MKM - Besiktas Contemporary Gallery. Within the exhibition framework, numerous works by Tülin Onat selected from 51 years of artistic creation, originating from different periods, and created with other materials and techniques, will be displayed.

We hope that through her retrospective exhibition covering 51 years of art and her book, Tülin Onat will lead the way for many others who have internalized the same mission and can now look at the world from a distinct perspective.

Tülin Onat'ın Sesinden

From Tülin Onat's Voice

Sinan Eren Erk

İngilizceden çeviren / Translated by: Selin Üstüner Ertuğ

Dinlemek için kodu taratınız.
Scan the code to listen

Sinan Eren Erk ile ilk podcast bölümü, 2022
First podcast episode with Sinan Eren Erk, 2022

Tülin Onat'la yıllar önce Arnavutluk'a gitmek için Atatürk Havalimanı'nda tanıştık. Onun Tiran'da bulunan Arnavutluk Milli Sanat Galerisi'nde açılacak sergisi için birlikte çalışacaktık. O elbette beni tanııyordu ama ben onun yaptığı işleri çok iyi biliyordum. Biniş kartlarımızı almak için kontuarın önünde beklerken kızı Ekin'le birlikte yanıma geldiğinde, çok heyecanlı ve neşeliydi. Adımı söyledim, merhabalaştık. Buraya kadar her şey normal gözükse de ancak birkaç saat sonra, Arnavutluk'a ulaşım, kendimi otel odasına attığımda rahatlayabilmişim.

We met with Tülin Onat years ago at Atatürk Airport on our way to Albania. We were going to work together for her upcoming exhibition at Albanian National Art Gallery in Tirana. Needless to say, she had not known me, but I knew her work so well. She was very excited and joyful when she joined us with her daughter Ekin while we had been waiting at the counter to get our boarding passes. I introduced myself to her, we greeted. Although everything seems pretty much normal up until this point, I was only able to settle down several hours later, after arriving in Tirana and I managing to get myself into my hotel room.

Yanımda götürdüğüm kitabın yol boyunca aynı sayfasını defalarca okumak zorunda kalmamın nedeni, onun gibi yaptığı işe tutkuyla yıllarını vermiş bir sanatçının ve akademisyenin yanında olur da bilmeden bir patavatsızlık ederim diye tedirginliğimdi. Neyse ki korktuğum başıma gelmedi ve birkaç gün sonra şehrin en önemli sanat mekanlarından birinin büyük galerisindeki sergi tüm aksiliklere rağmen bir basın toplantısıyla açıldı.

Tülin Onat'ın aklı, Tiran'a indiğimiz ilk andan açılışa kadar daima sergideydi. Kimi zaman otelin kahvaltı salonunda, elindeki defterine bir şeyler yazıyor, kimi zaman da eserleri nasıl yerleştirebileceği üzerine yeni fikirler geliştiriyordu. Bu durum, öğle ve akşam yemekleri, hatta kahve molaları için bile geçerliydi. Sergi mekânına girdiğinde ise her defasında içeriği baştan başa gezer ve o günkü hisleriyle, mekânla yeniden yüzleşir, çoğu zaman bir veya birkaç eserin yerini ya da konumunu değiştirmeye karar verirdi. Yeni düzenlemenin ardından galerinin merkezi bir noktasına çekilir, bu devasa boşluğu nasıl şekillendirdiğini, aklındaki anlamı ne kadar aktardığını değerlendirirdi.

İlk çekingenliğimi üzerimden atmamın ardından tüm bu yazma, çizme, fikir üretme, düzenleme, yeniden düzenleme ve değerlendirme anlarında yakınında olmaya çalıştım. Önce, bir öğrenci merakı ve tedirginliğiyle (çünkü onun jenerasyonundaki Akademiklerin biraz zor olduğuna dair şehir efsanesini bilmeyen yoktu) birkaç soru sordum. Tüm dedikoduları ve çizilen o korkutucu profili yerle yercesine, her soruma içten ve açıklayıcı cevaplar verdi. Bundan güç alarak o cevapladıkça ben sordum, ben sordukça o cevaplamaya devam etti: Yemekte, kahve molasında, yolda yürürken, hatta taksi yolculuklarında. Üstelik sadece sanat üzerine de konuşmuyorduk. Sohbetlerimize en filtersiz, içten ve yalın haliyle anıları da dahil olurken, o da bana sorular sormaya başlamıştı. Dönüş yolculuğunun gidişe göre daha rahat olacağını sanıyordum ama bu kez de başka bir şey takılmıştı aklıma. Onunla çok şey konuşmuşuk ama zihinlerimiz dışındaki her şey uçup gitmişti ve belki de o serginin en önemli parçalarının oluşmasını sağlayan anılar ne bir yazıyla ne de başka bir biçimde kaydedilememişti. Peki öyleyse ne yapmak gerektiği?

Bu nedenle zaman kaybetmeden, İstanbul'a döndükten kısa bir süre sonra ilk kez atölyesine gittim.

The reason that I had to read the same page of the book that I had taken with me over and over again was my anxiety that I might be tactless – even though unintentionally – around an artist and academic like her who had passionately given years into her work. Fortunately, my fears did not turn into reality and the exhibition was opened a few days later in the grand gallery of one of the most important art places in the city with a press conference despite all the difficulties and misfortunes.

Tülin Onat's mind had been occupied with the exhibition from the moment we landed on Tirana until the opening. In times she was writing something on her notebook in the breakfast hall at the hotel, and sometimes she had been developing new ideas on how to place the pieces. The situation was the same in lunch and dinner and even for coffee breaks. During the visits of the exhibition hall, she would tour the place from one end to another every time and with the feelings she had that day, would face the place again, most of the times would decide to change the location or position of one or few pieces. After each new arrangement, she would stand in a central spot in the gallery and evaluate how she shaped this enormous space and how well she conveyed the meaning she had in her mind.

After shrugging of my initial shyness, I tried to be around her in all this writing, drawing), brainstorming, arranging, rearranging and evaluating phases. First, with a student's curiosity and nervousness (as it was a well-known fact that the members of "The Academy", Mimar Sinan Fine Arts University of her generation were famous for being difficult), I asked a few questions. She, as if wrecking all the gossips about and the intimidating portrayal of her, gave sincere and explanatory answers to each of my questions. Encouraged by that, I kept asking and she kept answering: at dinner, coffee-break, while waking on the street, even in taxi drives. Besides, we were not only talking about art. As her memories in the most unfiltered, honest, and pure way were taking part in our conversations, she had started to ask questions to me. I thought the return trip was going to be easier compared to our arrival, yet now I had something else stuck in my mind. We had talked about so many things but everything else outside our minds had flown away and none of the memories which might have created the most significant parts of the exhibition were not recorded, neither in writing nor in another way. Then what should be done?

Kırk yıla yakın bir süredir zamanının büyük bölümünü geçirdiği yeri görebilmek, tuvallerini boyadığı odayı, günün her saatinde güneş aldığı sonradan fark ettiğim salonu, üzeri boyalar, defterler ve kitaplarla dolu masasını, güzel havalarda kahve içmek için çıktığı balkonu ve penceresinin önündeki yemyeşil bahçeyi, onunla birlikte gezmek, başka bir şekilde yaşanması mümkün olmayan bir deneyimdi. Zamanla daha çok şey konuşmaya başladık. Ben bir yandan onun hem yaşamına hem de sanatına dair yeni şeyler öğrenirken diğer yandan üzerinde çalıştığı yeni eserleri (çünkü mutlaka üzerinde çalıştığı bir fikir vardır) ve süreci izleme fırsatı buluyordum. Fakat kayıt ve arşiv sorununa henüz tam bir çözüm bulamamıştım. Bu durum bir gün beni heyecanla arayıp aklımdaki düşünceyi paylaşınca çözülmeye başlayacaktı.

Onat'ın 2017 yılında Taksim Piramid Sanat'ta açtığı *OYUN BİTTİ! Bir Gezi Tanıklığı*, Türkiye tarihinin en önemli toplumsal kırılma noktalarından biri olan Gezi Parkı Direnişi'ne dair bir hafıza sergisiydi. Olayların dördüncü yılında, ikimizin de o dönem tanışmadığımız için birbirimizden habersiz şekilde içinde bulunduğumuz direnişe dair eserlerden oluşan bu sergi, aynı zamanda birlikte sanatçı ve küratör olarak çalıştığımız ilk sergi oldu. Sergide yalnızca Onat'ın tuvaleri değil aynı zamanda o dönemde kullandığı kimi eşyalar, Gezi Parkı Direnişi'ne dair video ve ses kayıtları, canlı yayın görüntüleri ile bazı yazılar da bulunmaktaydı. Sonrasında, sergi kataloğundaki yazı haricinde onunla bazı söyleşiler ve videoya kaydedilen bir röportaj yaptık. Ancak bunların hiçbirisi, Arnavutluk sonrası aklıma yerleşmiş sorunun cevabını tam olarak veremiyordu. Tamamı Tülin Onat'a dair önemli belgeler olsa da ileride bir başka adım olduğuna, daha fazlasının yapılabileceğine inanıyordum.

Aradan geçen zaman boyunca atölye ziyaretleri hep devam etti ve ikimiz de ifadenin yeni biçimlerini aramaya devam ettik. Zaman zaman geriye bakıp düşünüyör ve o sorunun cevabını vermeye çalışıyordum. Onat'ın tüm bu zaman boyunca anlattığı şeyleri hatırlamaya çalıştığım da, aklımda canlanan hep sesi oluyordu. Heyecanı da, hüznü de, hayal kırıklıkları ya da sevinçleri de, ne hissediyorsa sesine yansıyor. Bir soruya cevap verirken bir anlık duraksaması veya mutlulukla daha hızlı ve ince perdeden konuşması, hiçbir yazıyla anlatılabilecek şeyler değildi. Üstelik bir de atölyesinin olduğu binanın kentsel dönüşüm sürecinde yıkılacağını öğrenince, sonunda uzun süredir aklıma meşgul eden sorunun yanıtı da ortaya çıktı.

Hence without wasting any time, shortly after returning to İstanbul I went to her workshop for the first time. Being able to see the place where she had spent most of her time for almost forty years; wander together with her in the room in which he had painted her canvases, the living room that had gotten sunlight all day which I had realized much later, her table on which had been full of paints, notebooks and books, the balcony that she had gone out to have a coffee in nice weathers and the bright green garden in front of her window, was an experience that could not have been had in any other way. Over time we started to talk about so much more. As I had been learning new things about her life and her art, I had also had the chance to observe the new pieces she had been working on (since she definitely had an idea she had been working on) and the process. However, I had not been able to find a proper solution for the recording and archiving issue. This was about to get resolved after that one day she had excitedly given me a call.

Onat's *GAME OVER! Witnessing Gezi Park* was a memory exhibition regarding Gezi Park Resistance which had been one of the most important social breaking points in the history of Turkey. On the fourth year of the events the exhibition comprised of the artworks on the resistance, which we both had participated unknowingly of each other as we had not met at the time, was also the first exhibition that we had worked together as artists and curators. In this exhibition there were not only Onat's canvases but also some of her personal belongings that she had used at the time, video and audio recordings, live footage and some articles. Afterwards, we had some talks and a video interview with her in addition to the article in the exhibition catalogue. Yet none of these were giving me the exact answer for the question that had fixated my mind following our return from Albania. Although all of them had been significant documents about Tülin Onat, I believed that there was a step further, something more could be done.

Throughout the time the visits to workshop had continued and both of us had carried on our pursuit on new forms of expression. Every now and then I had been looking back and trying to come up with an answer to that question. Whenever I tried to recall what Tülin Onat had told me, her voice was what had been arisen in my mind. Her enthusiasm, her blues, disappointments or joy, whatever she had been feeling were always echoed in her voice.

Sinan Eren Erk ile birlikte sohbet ederken, 2022
While chatting with Sinan Eren Erk, 2022

"Boşluğu Biçimlendirmek: 51 Yılın Hikâyesi", bu kitaptaki yazılar ve görsel belgelerle birlikte, odağına Tülin Onat'ı, onun sanat hayatını alan, ancak bunu yazılardan farklı olarak sesle yapan bir konuşma dizisidir. Şu ana kadar kaydedilen tüm bölümleri Onat'ın atölyesinde kaydettiğimiz seri, sanatçının yıllar içinde oluşturduğu birikimini onun ağızından dinleyicilere aktarırken, bu kitabın basıldığı tarihlerde yıkılmak üzere olan veya çoktan yıkılmış o atölyenin, belki de bir daha asla duyulamayacak seslerini kayıt altına alıyor.

Bu yazıyla, bugüne kadar sorduğum tüm soruları sabırla dinleyen, hiçbirini yanıtsız bırakmayan Tülin Onat'a bir kez daha teşekkür ederim.

İyi ki varsınız, nice 51 yıllara!

A moment of pause when responding to a question or speaking faster in a higher pitch voice, enthusiastically; none of these were things that could be explained in writing. Adding to all of that, when I found out that the building where her workshop had been to be demolished due to urban regeneration, the answer to the question that had been bugging my mind for a long time revealed itself.

"Forming the Space: The Story of 51 Years" is, along with the texts and visual documentation in this book, a series of conversations which focuses on Tülin Onat and her art career, yet by doing so with sound rather than writing. The series, all parts of which were recorded in Onat's workshop, tells the artist's years long experience to the audience from the firsthand whilst documenting the sounds, which might never be heard again, of the workshop that might already been demolished by the time this book was published.

With these words, I would like to thank Tülin Onat once more for patiently listening to all of my questions all along and never leaving them unanswered.

So glad that we have you, to many 51 years!

Tülin Onat Üzerine

About Tülin Onat

Fırat Arapoğlu

İngilizceden çeviren / Translated by: Esra Nilgün Mirze

Tüm dünyayı yıkıcı bir fırtına etkisiyle kasıp kavuran İkinci Dünya Savaşı ertesini Soğuk Savaş Dönemi'nde, Batı aksında politik hakimiyet kuran Amerika Birleşik Devletleri, New York'un modern sanatın çekim merkezi olmasını sağlamıştı ve ABD, Türkiye'nin NATO üyeliğini desteklerken, sadece politik anlamda değil, kültürel anlamda da Türkiye'yle iş birliğine gitmişti. Türkiye'nin – elbette iletişim araçları ve bu araçların niteliklerindeki artışın etkisiyle- yurtdışına açılımı, diğer birçok olgu ve olay gibi ülke dışındaki sanat akımlarının da Türkiye'de tanınmasını ve uygulanmasını sağlıyordu.

Bunun yanında görsel gerçekliğin doğrudan bir tasvirini üretmeye çalışmayan, bunun yerine şekiller, renkler, formlar ve işaretleri kullanan soyut sanat, Türkiye'de 1950'lerde belirmişti belirmesine, ama figüratif resim bir süre daha başat konumunu sürdürecekti. Nejad Devrim, Selim Turan, Fahrelnisa Zeid ilk soyut çalışan sanatçılar olurken Nuri İyem, Ömer Uluç gibi isimler de 60'larda soyut resme yönelmişlerdi.¹ Öte yandan 1954 yılında İstanbul'da yapılan Uluslararası Sanat Eleştirmenleri Kongresi'ne paralel olarak Yapı Kredi Bankası'nın düzenlediği resim yarışmasında Aliye Berger'in birincilik ödülünü kazanması kadın sanatçıların görünürlüğü konusunda önemli bir adımı oluştururken, böylece, görece olarak artık İkinci Dünya Savaşı öncesinin devlet destekli sanatından serbestleşmeye doğru bir adım atılmış ve anti-akademik yaklaşımlar ortaya çıkmaya başlamıştır.

After the destructive turmoil of World War II, during the Cold War period, the political superiority of US secured New York as the attraction point of the modern art of the Western front. The US not only supported Turkey's membership to NATO on political bases it also sought for basis on cultural collaboration - sure enough, the development of communication tools -, along with other influences, facilitated Turkey's access to the international arena encountered Turkish artists with current art trends.

1950's marked the beginning of abstract art which denied the direct depiction of visual reality to replace it with colors, forms and symbols. Nevertheless, the figurative painting still preserved its prior position for a while. Along with Nejad Devrim, Selim Turan, Fahrelnisa Zeid - the pioneers of abstract painting in Turkey -, artist like Nuri İyem, Ömer Uluç have also turned their faces towards this direction in the 60's.¹ On the other hand, in 1954 the art competition organized by Yapı Kredi Bank in parallel to the International Art Critics Congress held in Istanbul, brought Aliye Berger the first prize, marking a remarkable step towards the visibility and acknowledgment of women artists; thus, relatively bringing forth a liberating step from the 'state supported art concept of Pre-Second World War, giving way to emergence of Anti-academic approaches.

İşte böyle bir 1960'lar panoramasında 1966-67 dönemi öğrenci kabulünde DGSA'ya² (Devlet Güzel Sanatlar Akademisi) giren Tülin Onat'ın mülakatında Ali Avni Çelebi, Nurullah Berk, Sabri Berkel, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Cevat Dereli ve Zeki Faik İzer gibi Türkiye Modern Sanatı'nın önemli isimleri yer alıyordu ve Onat, daha ilkokul çağlarında başlayan sanat aşkıyla, mülakat sorularını doğru biçimde cevaplıyordu. O zamanki tam adıyla DGSA Yüksek Resim Bölümü'ne kabul edilen Onat, haftada altı gün devam eden okul eğitiminin dışında Paris, Marsilya, Kassel, Köln ve Venedik gibi şehirleri ve müzeleri gezebilmeye şansına sahip olarak, yoğun eğitim dönemini 1971 yılında başarılı bir mezuniyetle sona erdirmişti.

Onat, 1970'lerde henüz figüratif çalışmalar üretiyordu ve dönemin "toplumcu gerçekçi" yöneliminin etkisiyle toplumsal olayların çalışmalarında yer aldığı görülmekteydi - Özellikle bu dönemde dışavurumcu bir üslup açıkça görülmektedir; öyle ya ABD'nin Vietnam işgali ve tüm dünyada uyanan bu işgale karşı kamuoyunun ve Türkiye'deki öğrenci ve işçi eylemlerinin siyasal, ekonomik ve kültürel dönüşümü belirlemesi ve özelde de sanatçıların yapıtlarında etkili olması kaçınılmazdı. Ama Cihat Burak ve Mehmet Gülerüz gibi isimlerin figüratif işlerinin yanında, Mübin Orhon, Abidin Elderoğlu ve Adnan Çoker gibi isimlerin soyut yaklaşımlarının da eş-zamanlı olarak ortaya çıktığı unutulmamalıdır.

1970'ler Türkiye'de kentleşmenin hız kazanmasıyla tüketim toplumunun ortaya çıktığı dönemdir ve böylece, aslında, sanayileşmenin sonucunda tüketim kültürü oluşmuştur. Ayrıca teknolojik ilerlemeler ve bu eksende özellikle televizyon kültürü hayatımıza girerken, 70'lerin olguları arasında, ayrıca, köyden kente ve yurtdışına göç ve arabesk kültürü bulunmaktadır. Tülin Onat açısından bir yanda akademi sanat tarihinin klasiklerinin kopyalarını yaparken, yurtdışı seyahatlerinde soyut dışavurumcu işlerle ve hatta enstalasyonlarla karşılaşması, tabiri caizse büyük bir şok etkisi yaratmıştır. Düşünün, ilgili tarihte bir Peter Paul Rubens çalışması üzerine düşünürken, Jackson Pollock'la karşılaşıyorsunuz ya da bir Tiziano Vecellio kopyalarken, Marcel Duchamp işleri üzerine kafa yoruyorsunuz. Böyle bir durumda Tülin Onat, çağdaş çalışmalar ve ustaların kopyaları arasında kurduğu ustaca bir dengeyle kendi gelişim çizgisini yaratmıştır. Çünkü ustalar konusu oldukça önemlidir, zira ustaların teknikleri sanatçının eserlerinde büyük etki yaratmıştır: Bu etkiler temelde sfumato³ tekniği, perspektif⁴ kullanımı ve ışık-gölge kullanımıdır-yani sanat tarihi terminolojisiyle, chiaroscuro.⁵

This was the panorama of the 1960's. This was also the time when eminent figures of Turkish modern art, Ali Avni Çelebi, Nurullah Berk, Sabri Berkel, Bedri Rahime Eyüboğlu, Cevat Dereli and Zeki Faik İzer interviewed Tülin Onat for her acceptance to the State Academy of Fine Arts' 1966-1967 term. And Onat's love and enthusiasm brought her great success, resulting in her acceptance to the State Academy of Fine Arts², Advanced Department of Painting. Apart from her responsibilities as an art student -6 days a week-, Onat was also determined to make use of every chance to visit art centers and museums in Paris, Marseille, Kassel, Cologne and Venice... and she graduated in 1971.

In 1970's, Onat was still producing figurative works under the prevailing concept of "Social realism." During that period an expressionist style is clearly visible in her works. Sure enough, at a time of US invasion of Vietnam, and the prevailing worldwide anti-war reaction; the student and proletarian movements re-shaping the economic and cultural transformation in Turkey, inevitably found its expression in the works of Turkish artists expressionist style.

Yet, we should keep in mind that along with the figurative works of Cihat Burak and Mehmet Gülerüz, the abstract approach also emerged simultaneously in the works of Mübin Orhon, Abidin Elderoğlu and Adnan Çoker.

With the swift growth of urbanization, and as an outcome of industrialization, 1970's gave way to the emergence of a consumer society which actually created a consumer culture. While technological developments, introduced a TV culture as a part of our daily life, 1970s also brought in an Arabesque culture as a consequence of migration from rural to urban and also to foreign countries. On Tülin Onat's side, encounters with abstract expressionist works and installations during her expeditions abroad, had literally a shocking effect. Imagine coming across Jackson Pollock and Marcel Duchamp while working on reproducing Peter Paul Rubens and Tiziano Vecellio at home... At this stage, Onat managed to create a balance between the reproductions of the old masters and contemporary works to develop her own line of development. The techniques of old masters have influenced Onat's work immensely: These influences are basically sfumato³ technic, the use of perspective⁴ and the use of light and shade technic –or in terms of art history chiaroscuro⁵.

Tülin Onat, 1980'lerle birlikte kişisel sergilerini açmaya başlar ve öte yandan üniversite kariyerine devam etmektedir. Bu dönem üslubu, sıklıkla, leke ağırlıklı ve tek objeye dayalı biçimler, bu biçimlerle oluşan örüntüler ve tekrarlardan ortaya çıkan ritimlerdir. Çalışmalarında gökyüzü, ağaçlar, ağaç dalları ve yapraklar gibi doğanın etkileyici görüntüleri ve bunların detayları seçilir. Sanatçının bireysel üslubu ifadeci figüratif biçem ve üç-boyutlu düzenlemelerden ilham aldığı soyut yaklaşımların bileşkesinden oluşacaktır. İşte bu çalışmalar, boyayla deneyler yapabilmesine ve böylece özgürleşmesine olanak sağlamıştır. Bu yıllarda başladığı ve bazı resimlerinde gözlemlenebilen örüntüler, hacim arayışları ve soyut boşlukları yakalama arzusu, günümüz Tülin Onat çalışmalarının alt yapısını oluşturacaktır. Sanatçının yapıtları bir yanda kişisel ve kolektif sergilerle görünür olurken öte yandan özel ve kurumsal koleksiyonlara girmeye başlamıştır ve bu sanatçının izler kitle tarafından kabul edildiğinin göstergesidir. Onat'ın 1980'lerin başlarında "Kadın" temalı yapıtları, sonrasında bir serinin stiline dönüşür ve Onat'ın çalışmalarındaki bazı değişimlerin ipuçları da görülmeye başlanır; örneğin figüratif çalışmalarındaki perspektif oyunları, gelecek dönem çalışmalarındaki resimsel oyunları önceler ve çapraz figür yerleştirmeleri ve dokusallık, "Bir Kadın ve Bir Erkek", "Beklenen" ve "Kareli Bekleyiş" çalışmalarında gözlemlendiği gibi gelecekte de karşımıza çıkacaktır.

Bu dönem, ayrıca, farklı şekiller verdiği tuvalerini kullandığı ilk dönemleridir ve çalışmalarında resimsel sorgulamalara girdiği de görülecektir. Renkleri rafine ederek daha ince yüzeyler elde etmiş ve buna ek olarak resim düzlemindeki objelerin sayısı azalmaya ve hatta sadece bir forma indirgenmeye başlamıştır. Böylece mukavva heykelciklerini birleştirdiği "kabaraları" ortaya çıkmıştır, yani tuvalin arkasını görme çabası, rölyef hissine ve bir tür boşluk algısına uzanmıştır. Onat'ın resimlerinde, artık, dokunsallık iyiden iyiye hissedilmeye başlanır ve renk, biçimsel örüntülere uymuş ve tüm yüzeyi kaplamıştır.

Öte tandan çalışmalarda metalsi görüntü ve üç-boyutluluk gözlemlenirken, yapıtlar minimal bir dile ulaşmıştır. Onat'ın resimlerindeki dünya daha az renk içeren ama daha parlak bir forma sahip olur. Ayrıca Rönesans'ın iki önemli tekniği bu soyut resimlerde içerilmektedir: Derinlik ve rölyef etkisi. Bu iki etki aynı zamanda tuvalin dışına çıkma arzusunu içermektedir. Derinlik etkisini sağlayan iki önemli teknik, daha önce bahsedildiği gibi, sfumato ve chiaroscuro olacaktır.

Beginning with 1980, while pursuing her career at the university, Tülin Onat makes her debut with solo exhibitions. During that period, her style is mainly based on stain technique with a focus on single objects and forms, and with textures based on repetitive rhythms of those forms. Nature's impressive images of sky, trees, branches, and leaves are chosen in detail... The artist's personal style is a combination of an expressive figurative style combined with an abstract approach inspired by three dimensioned installations. These works allowed her to make experiments with paint and to liberate herself... The textures she used, her search to create volume and capture abstract spaces form the basis of her works today.

Onat's work captures visibility through solo and collective exhibitions and on the other hand she makes her debuts in corporate collections as a sign of acceptance by the art circles. Onat's work on "Woman" at the beginning of 80's, later, would turn in to a style of a series and would indicate clues of change in her future work; this change would later be observed in her figurative works like "A woman and a Man," "The expected" and "Waiting in Squares" with her playful perspectives cross figure placements and texture.

This period also marks the beginning of her recreated canvases hinting at a further quest for painting. During this period, she has refined the colors to form thinner surfaces and decreased the number of objects even reducing them into one single form. Thus, the reliefs that hint at her cardboard figures suggest the attempt of seeing behind the canvas, the relief like feeling leads to a different perception of space. At this stage the tactility is clearly felt in her work, and following the formal texture, the color too thoroughly covers the surface.

On the other hand, while a three dimensioned metallic imagery is observed her works have begun to expose a minimal approach. At this stage, the world depicted in Onat's work has attained a less colorful but a brighter form. The two important techniques of Renaissance could be seen in these abstract paintings: Depth and a feeling of relief. These two effects also express the urge of escaping from the limits of the canvas. As mentioned before, the two important techniques that emphasize depth are the above-mentioned techniques of Sfumato and Chiaroscuro.

Böylece aslında "Günümüz Sanatçıları" sergisinden başlayan süreç gelişir: Bunlar önce derinliğe dayalı bir çalışma olan ve 1991 yılında sergilenen sekiz parçalık ve bir kısmı yerde sergilenen "Yansıma" isimli çalışma ve ardından 1989 Günümüz Sanatçıları Sergisi'nde sergilenen ve birincilik ödülü alan "Hareket Serisi" çalışmasıdır.

Tülin Onat 1980'lerin ikinci yarısından sonra non-figüratif bir anlatıma yönelerek, soyut kompozisyonlar oluşturmaya başlamıştır. Kompozisyonları içerisinde meteorlara benzeyen formlar ve damlacıklar görülmektedir. Yüzeyin düzlüğü ve ayrıntıların eksikliği, Onat'ın çalışmalarını Minimalizm'e yaklaşırsa da görsel algıda derinliğin varlığı ve rölyef etkisi El Lissitzky'nin Proun⁶ serilerini akla getirmektedir. Buna ek olarak çalışmaların yüzeyindeki doku etkisi, yarıklar ve kabartılar tuvalin ötesine geçilen bir etki yaratmaktadır. Öte yandan monokrom kullanımı, Onat'ın çalışmalarını diğer çağdaşlarından ayırmaktadır. Monokrom, yeni tek renk kullanımı bir sanatçının yeteneğinin ve ifade gücünün en saf ve mükemmel ifadesidir. Büyüleyicidir ve sanat yapıtlarına, monokrom kullanımıyla birlikte gölgeleme, doku, parlaklık gibi birbirinden farklı özellikler kazandırılabilir. Ayrıca tüm renklerin monokrom pratikleri ayrı etkilere sahiptir ve uygulamaya bağlı olarak çeşitli yüzey etkileri elde edilebilir: Beyaz, siyah, kırmızı, mavi, küçük, büyük, pürüzsüz, pürüzlü yüzeyler gibi... Bir sanatçının yapıtın üretimine başladığı tek rengin sade ve saf görüntüsünün altında sonsuz bir ifade olasılığı yatmaktadır.

Tülin Onat'ın kariyeri sadece sanat üretimiyle değil, aynı zamanda sanatsal faaliyetleri örgütlediği etkinliklerle de doludur. Örneğin yakın dönem Türkiye Sanatı'na iz bırakan bir kurum olarak Derimod Kültür Merkezi'nin yönetimini üstlenen sanatçı, burada çok önemli sergiler, performanslar ve söyleşilerin gerçekleştirilmesini sağlamış, ayrıca sanatçılar için hazırlanan kitap ve kataloglar, o güne kadar hiçbir galeride yapılmayan bir yenilik olarak sanat tarihindeki yerlerini almıştır. Sanatçı bu dönemde "On Sanatçı On İş" gibi tarihsel grup sergilerinde yer almış, örneğin "Galaksi" isimli asamblyyla izleyiciyi içine çeken bir enstalasyon yaratmıştır. Onat'ın çalışmaları artık sadece tekil yapıtlar olarak değil, yapıtların bir bütün oluşturduğu bir tür mekâna-özgü işler olarak okunmaya başlamıştır. Daha az renk kullanımıyla başlayan süreç, gerçekleştirdiği çeşitli duvar düzenlemeleri gibi, artık bir sergideki işlerin tek bir yapıt olarak görünmesini sağlamıştır.

Thus, the course that began with the "Contemporary Artist" exhibition" develops: "Yansıma / Reflection" exhibition takes place in in 1991, comprised of eight works; where some are placed on the floor, focuses on depth. It is followed by "Hareket Serisi / Movement Series" in 1989, which brought the artist the first prize in Contemporary Artists Exhibition.

After the second half of 1980's, Tülin Onat tends to go towards nonfigurative expression and begins to form abstract compositions. In her compositions, drops and meteor like forms are observed. Though the plainness of surface and the lack of detail brings Onat's work close to minimalism, the presence of depth and sense of relief reminds El Lissitzky's (7) Proun Series at the level of visual perception. Apart from that, the feeling of texture on the surface, through "Yarıklar ve Kabartılar / Slites and Reliefs" create and effect that goes beyond the canvas. Furthermore, the use of monochrome, differentiate Onat's work from her contemporaries. The use of monochrome, that is, the use of single colour is the manifestation of the artist talent and power of expression in its purest and most perfect form of expression. It is mesmerizing and through the usage of monochrome different elements like shades, textures, brightness could be embedded into art works. Apart from that, the monochrome practice of all colors has different effects. Depending on application, various surface effects could be attained: White, black, red, blue, small, large, smooth, rough. The pure and simple appearance of monochrome could give the artist infinite possibilities of expression.

Tülin Onat's carrier is not only comprised of her artistic creativity, but also with art events she has organized. To give an example, she has undertaken the management of Derimod Cultural Center - one of the significant intuitions in the art world in Turkey-. There, she has organized exhibitions, performances, panels. She pioneered and opened the path for artbook and catalog publications, a total novelty for that time. During this period, the artist has joined important group exhibitions like " On Sanatçı, On Yapıt / Ten Artists, Ten Works" and with her installation titled "Galaxy" she has created a work that drew the viewers into the artwork. From then onwards Onat's works are no more single works of art but site-specific projects. The phase that began with monochrome usage developed into the inclusion and perception of the space as a whole, as a single artwork, through various mural arrangements.

Sanatçı tabiri caizse “parça, bütüne eşittir” tezinden hareketle 1995 tarihli “Resim Ormanı” düzenlemesinde olduğu gibi, aralarında gezilebilen ve tavandan tabana kadar görülebilen bir tarzı geliştirmiştir.

Tülin Onat için modernist bir yaklaşımla bir resmin yüzeyi yeterli gelmemektedir, o, bir resmin üç-boyutluluğunu duyumsamak ve duyumsatmak istemektedir. Bunun yolu da sanat tarihinden, ustaların deneyimlerinden yararlanmaktan ve aynı zamanda yeni malzeme ve tekniklerin peşinde olmaktan geçmektedir. Örneğin sanatın temel unsurlarından birisi olarak mekân olgusu, Onat için de öncelikli olmuştur. Mekân onun için sadece yapıtların sergilendiği bir alan değil, Anish Kapoor, Katharina Grosee ya da JR gibi sanatçıların işlerinde görüldüğü gibi bizatihi işin parçası haline gelmiştir. Böylece sanatçı ışık, form ve mekân gibi unsurlar aracılığıyla iki boyutlu tuvaleri üçüncü boyutun var olduğu düzenlemelere dönüştürür.

Form açısından köşegenlere sahip formlardan, çembere geçiş “Plastik Rüzgâr Gülü” sergisinde karşımıza çıkacaktır ve bu sanatçının duygusal bir dönemden çıkışının göstergesi olacaktır. Öyle ya, daimî bir döngü, aslında bir hayat döngüsünü imlemektedir. Öte yandan 2000’lerin başlarında sanatçının Heybeliada’daki bir gezisinde karşılaştığı ağaçlar ve çalılar, “Adak Ağacı”, “Dilek Ağacı” gibi çalışmalarının çıkmasına vesile olur. Onat için doğa, yine olmazsa olmaz bir konu olarak çalışmalarında belirlemeye başlar. Yalın ve bütüncül renkli doğa görüntüleri, bu kez form kaygısıyla ön plana çıkmaya başlamıştır. Renk, ışık ve form aracılığıyla kendisini ifade eden Onat’ın resimlerdeki diğer bir önemli nitelikse yine, boşluk olacaktır. Bu boşluk, sanatçının tuvaleri kesmeye başladığı dönemle koşut ortaya çıkar ve sanatçının amacı yine bellidir: Tuvalin ötesini görebilmek! Delerek, keserek tuvalerde açtığı yarıklar, Lucio Fontana’da gözlemlendiği gibi, ardında gölgeler bırakır ve böylece chiaroscuro bir kez daha karşımıza çıkar.

Türkiye için 1980’ler ve görece 1990’lar sosyo-kültürel açıdan modernite ve muhafazakarlığın iç içe geçtiği bir neo-liberalizmi tanımlar ve bu dönem, belirli yönleriyle, hâlâ devam etmektedir. Batı ile sık temasın başlangıcı sayılabilecek 1990’lar teknolojik olanaklar, kolay seyahat olanakları ve görece refah düzeyinin yükselişine tanıklık etmiştir. 1960’lı yıllarda güzel sanatlar fakülteleri ve galerilerin sayılarındaki görece artış, sanatçı sayısının artmasına neden olmuştu ve buna 1980’lerde koleksiyoncu sayısının artışı eklenmelidir.

In other words, taking the concept of “Piece is equal to the whole” she has created a whole, that encircles the space and the viewer from the ceiling to the floor, as in her 1995 installation titled “Resim Ormanı / Painting Forest”.

For Tülin Onat, the surface of a painting is not enough, she demands to feel the three dimensioned structure in a painting and wants it to be felt. The way to achieve that is to utilize the experiences of the major figures in art history and constantly to seek for new materials and techniques to merge with them.

For example, space has always been a priority for Onat. For Onat the space is not only an area where artworks are exhibited, but, as we can observe in the works of Anish Kapoor, Katharina Grosee or JR, it is a substantial part of the artwork itself. Thus, through the use of elements like light, form and space the artist alters her two dimensioned canvasses into a new level, towards the existence of a third dimension.

The exhibition titled “Plastik Rüzgâr Gülü / Plastic Wind Rose” gives us signals about a dissociation of the artist from a sensational period: it is a form-wise transformation from diagonal forms to circles. A continuous circle, which implies the cycle of life. On the other hand, at the beginning of the 2000’s, the trees and bushes she sees in Heybeliada (Prince Islands) inspire works like “Adak Ağacı/ The Tree of Sacrifice,” “Dilek Ağacı/ The Tree of Wish.”. Once again, the theme of nature begins to appear in Onat’s work as a must. This time simple and wholly tic colorful images of nature begin to appear on the foreground to emphasize the form. Apart from her expressions of color, brightness, light, and form, yet another significant element in Onat’s work is the abstract space. This concept of abstract space coincides with the artist’s creative period of cutting forms into the canvas. The aim is the same: To be able to unveil and see behind the canvas. As observed in Lucio Fontana’s work, the slits she cuts through the canvas, create their own shadows and we are faced with chiaroscuro once again.

For Turkey, from a social cultural perspective,1980’s and relatively 1990’s defines a Neo-liberalism where modernity and conservatism intertwine. And this period is still effective with its certain aspects. The 1990’s technological possibilities facilitating mobility and the rise of prosperity, could be considered to mark the beginning of building firmer relationships with the West world.

90’lı yıllar, iletişimin de hızlanmasıyla sanat ortamının küreselleşme dönemidir ve bienaller ve geniş ölçekli sergilerle güncel sanat akımları izlenebilmiştir. 2000’leri artık Türkiye’de çağdaş sanatın kurumsallaştığı dönem olarak isimlendirmek yanlış olmayacaktır. 2022 yılına ulaştığımız bugün içinde Tülin Onat, bu kapsamlı sergisiyle bizi kendi üretimleri aracılığıyla bir yakın dönem yolculuğuna çıkarmaktadır. Zaten sanatın bir tür yolculuk olduğunu ve sanatçının öyle ya da böyle bir tür göçebe olduğunu Vincent Van Gogh dahil birçok ustadan öğrenmedik mi?

Notlar

1 1950 yılında, Nuri İyem, Ferruh Başağa ve Fethi Karakaş, Beyoğlu’nda Asmalimescit Sokağı’nda kiraladıkları çatı katında verdikleri resim derslerine katılan genç sanatçılar kendilerini Tavanarası Ressamlar olarak adlandırmışlardır.

2 Bugünkü Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi.

3 Sfumato: Kontur çizgilerini bulanıklaştırarak, üretilen dumansı görüntüye verilen isimdir - Sfumare: duman gibi havaya karışıp, yok olmak anlamındaki İtalyanca sözcükten türetilmiştir. Böylece figürler, herhangi sert bir çizgi olmaksızın, kademeli ton geçişleriyle karanlık bir arka plandan ortaya çıkmaktadır. Leonardo da Vinci, resim üzerine tamamlamadığı çalışmasında “çizginin olmadığı” bir resim yapılmasını tavsiye etmekteydi ve bu atmosferik nitelik, onun eserlerinde açıkça görülebilmektedir. Bu görsel etki, figürlerin neredeyse çevreleriyle iç içe geçtiği şekliyle Venedik ekolünde ve özellikle Giorgione’nin yapıtlarında tespit edilebilmektedir.

4 Perspektif, iki boyutlu bir resim yüzeyinde üç boyutlu mekan yanılsaması yaratılmasıdır ve böylece arka plandaki nesnelere ön plandakilerden daha küçük görünmektedir. Tek kaçış noktalı perspektif (çizgisel perspektif) Filippo Brunelleschi tarafından Floransa’da icat edilmiştir. Bu teknikte, matematiksel olarak, tüm paralel çizgilerin birbirlerine doğru yakınlıkla ve uzamın sonunda tek bir noktada, yani ufuk çizgisinde buluştuğu görülür. Bu sistem, yine Floransa’da 15. yüzyılın başlarından itibaren sanatçılar tarafından kullanılmış ve Leon Battista Alberti tarafından De Pictura (Resim Üzerine) çalışmasında formüle edilmiştir.

5 Chiaroscuro, ışık-gölge olarak tercüme edilen ve bir resim veya çizimde ışık ve gölgenin dengesi ve düzenine işaret eden İtalyanca bir terimdir. Genellikle bir yapıtta özellikle öne çıkan bir nitelik olarak, yani bir sanatçı belirgin ışık-gölge kontrastları kullandığında dikkat çeken bir uygulamadır.

6 “Yeninin olumlanması için proje anlamında bir Rusça deyimden kısaltması (proekt utverzhdenya novogo).

Parallel to the increase in the number of galleries and of faculties of fine arts, the number of artists too, also increased in 1960’s. We should also acknowledge the increase in the number of collectors in 1980’s. 90’s on the other hand, by hastening the pace of communications, marked the period of globalization in art community. Contemporary trends became more visible through Biennials and wide scale exhibitions. It won’t be wrong to say that the 2000’s is the period when contemporary arts are institutionalized in Turkey. As of today, in 2022, with her extensive retrospective exhibition, Tülin Onat is taking us to a journey in recent times. Wellness, we have already learned from many artists like Vincent Van Gogh that art is a kind of journey and artist is a nomad.

Notes

1 In 1950, Nuri İyem, Ferruh Başağa and Fethi Karakaş called themselves Attic Painters who attended the painting classes they gave in the attic they rented on Asmalimescit Street in Beyoğlu.

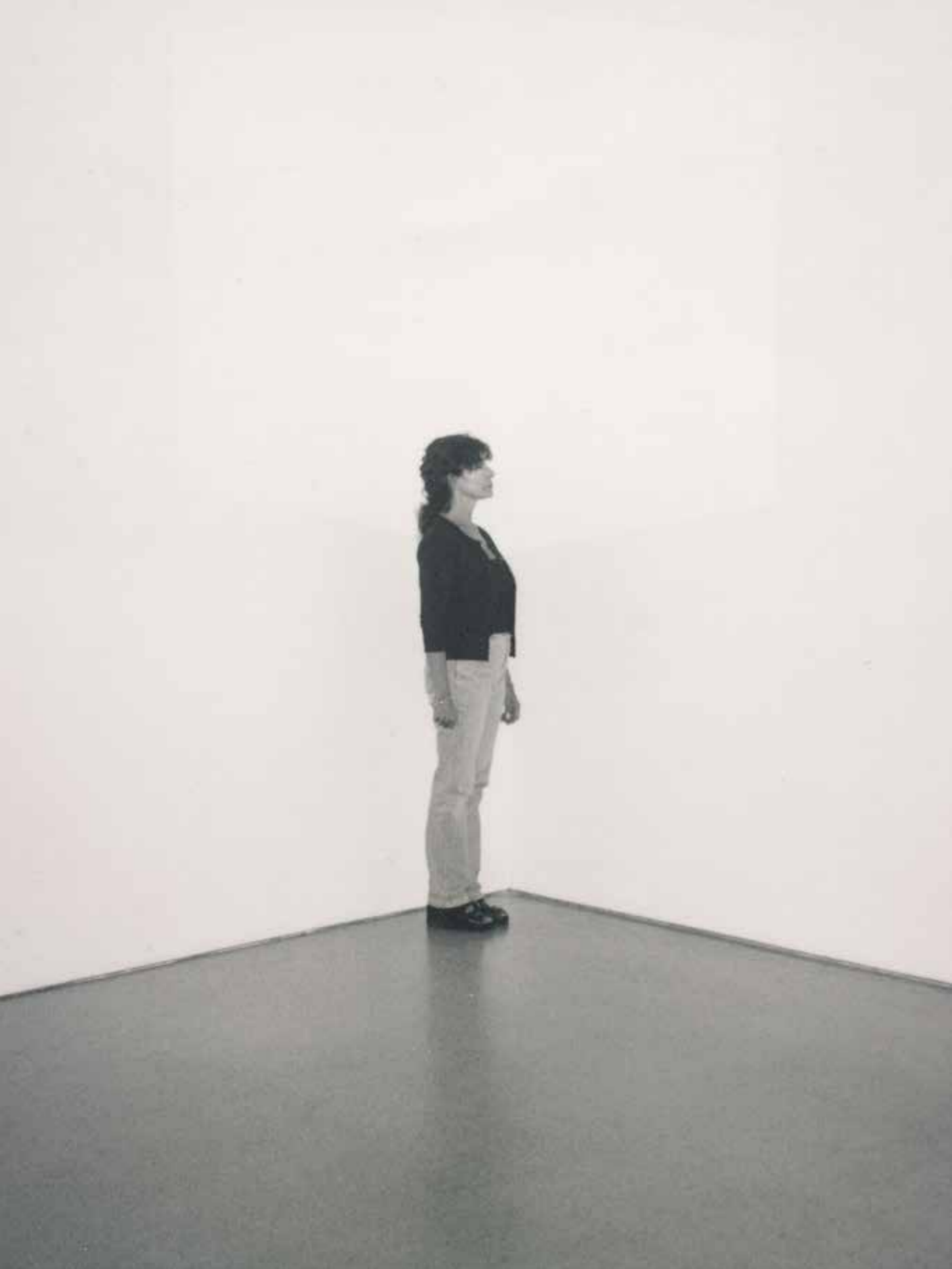
2 Today’s Mimar Sinan Fine Arts University.

3 Sfumato: The name given to the smoky image produced by blurring the contour lines - Sfumare: derived from the Italian word meaning to dissolve into the air like smoke. Thus, the figures emerge from a dark background with gradual tonal transitions, without any hard lines. Leonardo da Vinci, in his unfinished work on painting, recommended painting “without lines”, and this atmospheric quality can be clearly seen in his works. This visual effect can be detected in the Venetian school and especially in the works of Giorgione, as the figures are almost intertwined with their surroundings.

4 Perspective is the creation of the illusion of three-dimensional space on a two-dimensional painting surface so that objects in the background appear smaller than those in the foreground. One-point perspective (linear perspective) was invented by Filippo Brunelleschi in Florence. In this technique, it is seen mathematically that all parallel lines converge towards each other and meet at a single point at the end of space, namely the horizon line. This system was used by artists from the beginning of the 15th century, again in Florence, and was formulated by Leon Battista Alberti in his work De Pictura (On Painting).

5 Chiaroscuro is an Italian term that translates as light-shadow and refers to the balance and order of light and shadow in a painting or drawing. It is a practice that usually stands out as a particularly prominent feature in a work, ie when an artist uses distinctive light-shadow contrasts.

6 An abbreviation of a Russian phrase meaning “project for the affirmation of the new” (proekt utverzhdenya novogo).

Boşluğu Biçimlendirmek: 51 Yılın Hikayesi

Shaping the Space:
Story of 51 Years

1971 yılında, bugünkü Mimar Sinan Üniversitesi olan DGS Akademisi Yüksek Resim Bölümü'nü bitirdim. 1966-67 yıllarında girdiğim okulum bana beş yıl boyunca unutamadığım, hatırladıkça heyecanlandığım günler yaşattı. Birinci sınıf yaz tatilinde benim okula girebilmemde, sonrasında eğitimime devam etmemde büyük katkıları olan ve çok âşık olduğum kişiyle, Somar Onat'la evlendim.

Babam beni Akademi'ye göndermek istemediğinden, zorla girdiğim üniversite sınavından kimya mühendisliğini kazanarak çıkmıştım. Yine babamın zoruyla, buraya devam ediyormuş gibi yapmak büyük çaba gerektiriyordu. "Kimya mühendisi" Tülin olmak benim için korkunçtu... Bir yıl boyunca, Laleli'deki evimizin iki sokak ötesinde bulunan, 'Fen Fakültesindeki Kimya Mühendisliği bölümüne gidiyorum' diye söylediğim büyük yalanla, Fındıklı'ya Akademi'ye gitmek hiç de kolay değildi. Fakat resim aşkı bana her şeyi yaptırır, yolumdaki tüm taşları siler süpürürdü.

Nikahtan, 1967
From Wedding, 1967

I graduated from the State Academy of Fine Arts, Department of Advanced Painting in 1971. The Academy later changed its name to Mimar Sinan University. I was accepted to the Academy in the 1966 - 67 semester and lived the most wonderful five years of my life under its roof. I still feel the excitement and cherish the memory of those days. During the summer break of my first year, I married the man (Somar Onat) who stood by me and supported me during the whole course of my education.

My father was not supportive of art education and forced me to take the university entrance exam, which secured my admission to the Department of Chemical Engineering at İstanbul University. As my father would not accept it otherwise, I lied and pretended to attend the courses to become a chemical engineer, which was a true nightmare for me. All through my first year, I would leave the house and secretly run to my classes at the academy. It was a tough journey. However, my love for painting was strong enough to overcome all the obstacles on my way.

Nikahtan, Somar Onat ve Akademiden Arkadaşlar ile, 1967
From Wedding, Somar Onat and with friends from Academy, 1967

Aslında benim resim hayatım çok daha önceleri başlıyor; liseden de önce. İlk okulda öğretmenim resimlerimi sevdiği için tahtaya çizilmesi gereken, ders cetvellerini, haritaları hep benden ister, sevdiği resimlerimi de duvara asardı. Sınıfta Belma ile Nursel adında iki kız vardı, öğretmenim benim yaptıklarımı beğendikçe onlar oturdukları yerden dillerini çıkarır, gözlerini şaşşı yapar, beni taklit ederlerdi. Bir gün yine öğretmenimizin herkesten çok benimkini sevdiği bir bayram resmi yapmıştık; öğretmenim övgüler yağdırarak resmimi tahtaya asmıştı. Akşam eve dönerken inanılmaz mutluydum ve kendimi tüm sınıftakilerin üstündeymiş gibi görüyordum. Sevinçle, yolda hopyaya zıplaya yürürken birdenbire birileri beni arkamdan itekleyip çantaları başıma, sırtıma vurmaya başladı. Kendimi korumaya çalışırken bir yandan da ne olduğunu anlamaya uğraşıyordum. Belma ve Nursel vurmaya devam ederlerken bir yandan da "Yaptığın resimler çok çirkin, sen de çok çirkinsin, sıska, çırpı bacaklı Tülin" diye tempolu bir şekilde bağırıyorlardı. Ben üzüntü ve şaşkınlıkla ne yapacağımı şaşırılmış durumdayken sesler yankılanmaya devam ediyordu: "Resimlerin de senin gibi çirkin".

Yüreğimin ne kadar acıdığını tarif edemiyorum. Resimlerim ya gerçekten çirkinse? İlk dersimi böylece almıştım. Yaptıklarım birileri tarafından beğenilirken, birileri tarafından da yerden yere vurulacaktı. Bu olaydan çok etkilendim, üzüntümden üç-dört gün ateşler içinde yattım. Öğretmenim beni görmeye eve geldi ama hiç kimse hastalanmamın nedenini öğrenemedi. Bu olay galiba bende yer etti, ne zaman resimlerimle ilgili üzüntü yaşasam ateşler içinde yataklara düşer oldum, kabuslar görerek hep uyudum. Bu kaçış biçimimdi sanki. Ama bu arada, benim için inanılmaz bir mucize oldu. Öğretmenim yine okulda yaptığım bir resmi Monaco Çocuk Yarışması'na göndermiş ve resim kabul görmüştü. Bundan sonra bir de Doğan Kardeş çocuk dergisinden bir ödülüm olmuştu, içinde resimle ilgili ne gerekiyorsa bulunan kocaman tahta bir kutu.

Çok güzel olan orta okuldaki öğretmenim akademiden yeni mezun olmuş ve ilk kez bize öğretmen olarak gelmişti. Ona çok hayrandım ve beni bir gün okuluna götürmesini isteyecek cesaret bulabilmişim. Sevinçle kabul ederek beni bir cumartesi günü Akademi'ye götürdü, çalıştığı atölyesini gösterdi, kantinde arkadaşları ile oturduk, her şeyi ve öğretmenimi öyle bir hayranlıkla izleyip gördüklerimi içime sindirmeye çalışıyordum ki... Unutamadığım anlara katılmış, görsel hayallerimin gerçekleşmesidir bunlar. Orta son, okul koridorlarında sergim oldu.

Actually, my life as a painter began long before the academy and high school. In primary school, my teacher noticed my talent for painting. So, any kind of drawing that needed to be on the blackboard was my responsibility. She used to hang most of my drawings on the wall. There were two girls in my class, Belma and Nursel. Whenever the teacher praised my drawings or paintings, they would go crazy with jealousy and start mocking me by sticking out their tongues or making faces. One day, I was again highly praised for a drawing depicting a festivity scene, and my teacher displayed it on the blackboard. I felt very happy and self-confident on the way back home. As I was walking, my feet felt so light with joy. Suddenly, I was pushed from behind. Those two girls started hitting me on the head and back with their bags. I tried to understand why. I tried to protect myself but in vain. It was Belma and Nursel, hitting me, bullying me, yelling at me saying how ugly and skinny I was, and how ugly my drawings were. I was shocked and traumatized while their voices echoed in my ears: "You are as ugly as your drawings."

Even now, I cannot find the words to describe the pain I felt at that moment. My heart was broken. I was tortured with doubt. What if it was true? What if my drawings were really trash? That was my first lesson in life: Throughout my career, my work shall be highly praised by some and despised by others. That incident traumatized me. I couldn't get out of bed for a couple of days. I ran a fever. Even my teacher visited me at home to find out what was going on. I never uttered a single word. Nobody knew what happened that day. Yet, the trauma remained. Whenever I faced an unpleasant situation at work, I was confined to bed with a fever as well as restless periods of sleep with nightmares. That was my way of escape. In the meantime, an amazing miracle happened. My teacher had sent one of my drawings to Monaco, for a children's competition. And my work was accepted. And a second miracle was the award I won from Doğan Kardeş Magazine.

My teacher in junior high was a very young lady, a recent graduate of the Academy of Fine Arts. This was her first job, and she was a real role model for me. One day, I finally dared to ask her if she could take me to the academy with her. And she did. One Saturday morning, she took me there. She showed me around the studio she was working in, and the cafeteria, where we sat and spent time with her friends. It was a huge blessing for me. I tried to absorb this dreamworld, totally mesmerized. During junior high, I had an exhibition in the corridors of my school.

Ressam olmaya henüz ilk okuldayken karar vermiştim. Lise yıllarım resimle dolu geçti. Benim için en önemli dersti resim. Biriktirdiğim harçlıklarımı Beyazıt'taki sahaflara gider, sanatla ilgili ne bulursam toplardım. İstanbul Kız Lisesi'nde, iyi bir atölyemiz vardı ve hala unutamadığım ışığı, beni çok etkilerdi. Lise öğretmenim Hayri Tülin, bendeki isteği ve sevgiyi görmüş ve beni özel olarak çalıştırmaya başlamıştı. Bulduğum her fırsatta ve uzun öğle tatillerinde koşup gider, ille de bir şeyler yapmak isterdim. Dersteki arkadaşlarım sıralarda natüromortlar çizerken ben şövalede tors, Sappho çalışmış, büyük boy antik desenler çizmişim. Hocamın Uccello'dan yaptırdığı yağlı boya kopya ve Cézanne natüromortları bana inanılmaz güç ve güven veriyordu. Büyük boyutlu işlerimle okul koridorlarında bir de sergim olmuştu ve bu ikinci sergimdi. Dersler benim için, sadece akademiye girmem için aşılması gereken engellerdi. Yaptıklarım Akademi giriş sınavı mülakatında hocaların (Ali Avni Çelebi, Nurullah Berk, Sabri Berkel, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Cevat Dereli, Zeki Faik İzer) ilgisini çekmiş, yanımda taşıyıp götürdüğüm Uccello'nun San Romano Savaşı tablosunun kopyasına ayrı ayrı bakmışlardı.

Bu resim sayesinde ben, 1966-1967 yılında DGSA, Yüksek Resim Bölümü'ne girdim.

Galeri arkadaşlarımla, 1967
With friends from Studio, 1967

I had decided to study painting when I was in primary school. That desire never died. My high school days were also adorned with this dream. All through these years, painting had always been my favorite subject. I would save each penny to buy art books from the secondhand bookstores in Beyazıt. We had a magnificent studio in my high school (İstanbul Lycee for Girls) with magnificent light emanating through the windows, which fascinated me. My love and ambition for painting impressed my high school teacher Hayri Tülin so much that he offered to tutor me privately. I wouldn't waste a single opportunity to be there. Especially the long lunch-break hours were my private times of escape. While my classmates focused on still life paintings, I was at the easel, drawing antique designs and working on Sappho. I felt blessed when my teacher guided me toward reproducing the oil paintings of Uccello, and the still life works of Cezanne. My second exhibition was also in my school corridors, comprised of my large-scale works. Apart from painting, all other subjects were mere obstacles to overcome so that I could make my way into the academy. In the academy entrance exam, my reproductions were thoroughly examined by the jury comprised of Ali Avni Çelebi, Nurullah Berk, Sabri Berkel, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Cevat Dereli, and Zeki Faik İzer--all eminent figures of the Turkish art world. They examined my reproduction of Uccello's "Battle of San Romano."

O zamanki programın gereği bir yıl galeride desen çalışmaları yapılırdı, bizler dönemin şanslı öğrencileriydik. O zamanlarda haftada beş değil, altı gün okul vardı yani cumartesileri de okula gider, Hafta içi, saat 16.00 dan sonra "cours de soir" yani akşam derslerine devam ederdik. Hocalarla sohbetlerimiz ders dışında da devam eder, okuldan bir türlü kopmak istemezdik.

Hepimizin öğrenmek için can attığı, yoğun günlerdi.

1969 yılında, Akademinin ikinci sınıf yaz tatilinde eşimle üç ay Paris'te kalabilme şansımız olmuştu. Her gün müzeleri gezmek, Louvre'da oturup desenler çizmek, bir sergi için Marsilya'ya başka önemli sergi için Kassel'e, Köln'e gitmek beni inanılmaz beslemişti.

Akademi bahçesinde, 1967 (Solda)
At the Garden of Academy, 1967 (On Left)

Galeri'de çalışırken, 1967 (Sağda)
Drawing at Studio, 1967 (On Right)

Thanks to that reproduction, I was accepted to the State Academy of Fine Arts, Department of Advanced Painting.

At that time, we, the students were to work in the studio focusing on drawing. I felt very lucky because back then an academic week was six whole days, which meant that on Saturdays, after classes, we could join "cours de soir" -evening courses- and have a chance to talk with our instructors.

Those were delightful hours and happy days for all of us as they satisfied our hunger for knowledge.

At 1969, during the summer break of my second year in the academy, my husband and I had an opportunity to spend two months in Paris. Visiting museums, drawing sketches in the Louvre, and going to Marseille, Kassel, or Cologne to visit significant exhibitions were eye-opening for me.

Müze çıkışı Tuileries Bahçesi'nde eskiz çalışmaları, Paris, 1969
Sketches in the Tuileries Garden at the exit of the museum, Paris, 1969

Üç ay sonra dönüşümüz Venedik üzerinden oldu. Venedik'te hiç duymadığım, bilmediğim bir sanat olayı ile karşılaştım "Uluslararası Venedik Bienali". Artık bu kadarı bana iyice fazla gelmişti. Akademi'de Apollon heykelinden desen çizip, Tiziano'dan kopya yaparken Rauschenberg'in yatağıyla karşılaşmak ya da başka bir pavyonda ses enstalasyonu görmek beni iyice şaşkına çevirmişti. Eylül ayında okula döndüğüm zaman gerçekten ne yapacağımı bilemez haldeydim. Günlerce Akademi rıhtımında oturup, ölmeyi bile düşünür olmuştum, bir türlü işin içinden çıkamıyordum. Jackson Pollock'un yaptığı mı, yoksa Rubens'in, Tintoretto'nun, Marcel Duchamp'ın yaptığı mı doğrudu? Sürekli düşünüyordum. Düşüncelerim oradan oraya atlarken gördüklerim beni dehşete düşürüyordu. Ya başarmak gerekiyordu ya da yok olmak! Gerçekle hayal arasında gidip gelmek, doğrunun hangisi olduğunu bilememek çok yorucuydu.

Hayallerimle oynamaya başlamıştım, varları yok hanesine koyuyordum, yoklarsa gözümde büyüyüp gidiyordu, erişmesi olanaksız boyutlar oluşmaya başlamıştı, ne zordu o günlerim.

Ben bu zor zamanlarımı eşimin anlayışı ve desteği ile atlattım. Kısır döngüden, beni birkaç hafta bunalıma sürükleyen düşüncelerden çıkabilmem hiç de kolay olmamıştı. 1970 yılında Akademi'de dördüncü sınıfta okurken yine Paris'te uzun bir süre kalma fırsatımız oldu ve ben o yıl yeniden müzeden izin alıp, Louvre'da bir Ingres kopyası yaptım (Türk Hamamı). Bu çok başarılı bir çalışma olmuştu ve döner dönmez, tanıdığım bir mimari büro bu resmi satın alıp, kendi yaptığı bir iş yerine asmıştı. Resimden kazandığım parayı aldığım gün, büyük şaşkınlıkla akademiye geri dönüp arkadaşlarıma şarap ve yemek ismarlamıştım.

After three months, on our way back, we made a stop in Venice. It was the first time I heard about an extraordinary art event: The International Venice Biennial. That was too much to absorb. You can imagine how it felt, the unexpected encounter with Rauschenberg's bed, or a sound installation in another pavilion at a time when we were expected to draw sketches of the Apollo statue or reproduce Tiziano's paintings. When I returned to the academy in September, I felt lost. I would sit still at the pier for hours, trying to find a solution. I thought I was at the edge of life, without knowing where to go, or which direction to take. "Which one was the right path," I asked myself. Jackson Pollock's or that of Rubens? Tintoretto's or Marcel Duchamp's? I was lost in the labyrinths of my mind. I felt as if I was walking on a thin line between success and failure. Trapped between dreams and reality, I was exhausted.

Even the dreams that kept me going were stained, adding up to the whole pile of negative thoughts. That was a very difficult time.

I would not be able to overcome it without the support of my husband. It was not easy to rise to the surface from the depths of severe depression. At 1970, In my fourth year at the academy, we had the opportunity to stay in Paris for a while. With the permission of the Louvre Museum, I worked on a reproduction of the Turkish Bath by Ingres. I was really satisfied with the work.

Upon our return to Turkey, my Ingres painting was purchased by an architectural company for an office they had constructed. The money I got from this sale immediately turned into a feast for my friends at the academy. This was my first earning. It made me feel a little embarrassed.

Venedik, 1969
Venice, 1969

Sanatımla kazandığım ilk para bana kendimi kötü hissettirmişti, insan daha sonraları alışıyor ve hatta mutlu bile oluyor.

Mezun olduğum yıl (1971) yaz tatilinde Mantegna'dan bir kopya daha yaptım (Calvary). Hocam Zeki Faik İzer, bana bu ödevi 5. sınıftayken vermişti. İki ödev birlikte yürümeliydi, diğeri Hans Arp'dan bir rölyef çalışmasıydı. (Gömlek önü ve çatal) Sevgili hocamın bu çalışmayı bana neden verdiğini ve daha sonra yapacağım işlere ne kadar yarar sağladığını rölyefik işlerimi yapmak istediğimde ve ısrarımla anladım. Atölyede duvardaki röprodüksiyondan kopya etmem gereken Mantegna'yı, ben Louvre'a giderek orijinalinden yapmak istemişim ve bu çalışma beni çok zorlamıştı. Neyse ki sonuç iyi oldu ve bana çok şey öğretti. Champs-Élysée'de yürümek, tüm günün yorgunluğunu çıkarırken kafede bir çay içmek bizim en büyük zevkimizdi; parasızlıktan bir fincan çayı eşimle bölüştük. Bir yudum o, bir yudum ben. Akşamlarımızda baget ekme ile salamlı ve peynirli sandviç... Bu günler geçip de yurda döndükten sonra bugüne kadar ağzıma bir daha salam koymadım. Her şeye rağmen, bu kadar hesap yapmak zorunda olmamız bizi hiç üzmezdi. Verona'da müzik festivali olduğunu ilanlarda görmüştüm ve bunun nasıl bir şey olduğunu mutlaka görmek istiyordum. Paris'ten trenle Verona'ya doğru yola koyulduk, Carmen operası bizi bekliyordu. İlk defa yurt dışında bir opera göreceğim için çok heyecanlıydım fakat biletler öylesine pahalıydı ki, iki tane almamıza olanak yoktu. Evet, tek bir bilet alabildik, eşim aşağıda banklarda beni beklerken Carmen'i inanılmaz bir zevkle izledim, tabii ki biraz buruk... Final: Otel parası ödememek için çılgınca bir yarış, gece trenine yetişmek zorundayız. On bir saatlik yolculuk... Venedik ve Floransa'da müzelerdeki araştırmalar, Tintoretto'yu keşfetmem ve aslına sadık kopyalarıyla (esprit d'imitation) yaptığım çalışmalar bana yol göstericiydi ve sonradan yapacağım resimlerime de mutlaka zemin hazırlamıştır.

Leonardo'ya olan tutkum ve onu keşfetmeye çalışmam yine o yıllara rastlar. Louvre'da, Mona Lisa'yla hayran olduğum Leonardo usta, sanat hayatım boyunca mihmandarım oldu. Yapmak istediğim resimlerime, onun ince dokulu çalışmalarını çözmeye çalışırken kavuştum. İncecik, sulu sepken boyanın, defalarca üst üste kullanılması ile elde edilen kadifemsi doku, sfumato tekniği ve rölyef etkisi ile yakalamaya çalıştığım derinlik; yüzeyin delinmesi, arkaya gidişler, öne gelişler, chiaroscuro.

In time, I got over this feeling, though. In the following years, I got used to it and even felt happy when my paintings were sold.

In my graduation year, I worked on another reproduction: Calvary. My instructor, Zeki Faik İzer assigned me this work in my fifth year at the academy. Yet another was a relief reproduction: Hans Arp (Shirt front and fork); and I had to work on both simultaneously. It was years later when I focused on the relief works that I realized why İzer led me in this direction, and how much I learned and benefitted from this task, just like the Mantegna reproduction. Once again, I was in the Louvre Museum for a replica of Mantegna. It was a real challenge with a rewarding result. This work taught me a lot about the art of painting. After work, my husband and I would walk in Champs Élysée, hop in a cafe, and order just one cup of tea as we could not afford a second one: one sip for me, one sip for him. The dinners were also very modest, a baguette sandwich with salami and cheese. Since our return to our country, I never touched salami again. True, we had to count every penny, but we never felt sorry for it.

One day, I saw ads for a music festival in Verona. I was dying to go there. Eventually, we found ourselves on a train from Paris to Verona. For the first time in my life, I was going to see an opera in a foreign country: Carmen. I was very excited. But the ticket prices were very high. There was no way we could afford two, so we bought only one. Though Carmen fascinated me, I also felt a little sad for my husband who had to sit on a bench outside to wait for me. After the show, we had to race to the train station for an eleven-hour trip back to Paris, as we had no money to pay for a hotel in Verona. Time flew away with research in museums in Venice and Florence, discovering Tintoretto, and endless experiments to find the right textures and the right colors.

I had a passion for Leonardo during those years. When I see Leonardo's La Gioconda at Louvre Museum, it fascinated me. They all influenced my future work. The velvety texture is achieved by repeated application of very thin layers of paint: sfumato. And an attempt to capture the feeling of depth by creating a relief effect; penetrating the surface, with backward and forward movements, chiaroscuro.

Bu keşif yolculukları seyahatlerimle birlikte gelişti. Bazen zorladı, bazen keyiflendirdi ama hiç bıktırmadı, asla yormadı. Öğrencilerime de söylediğim sözlerden biriydi yaşam felsefem: "sevdiğin işi yap, hep tatilde ol"

Some challenging, some pleasing, these journeys of discovery continued to contribute to the development of my technique and perception. All through that time, I was never bored or felt tired. "Do the job you love to have a lifelong vacation" has always been my motto and my advice to my students.

Horoz Dövüşü, 1969, tuval üzerine yağlı boya, 70 x 70 cm
Cock-Fight, 1969, oil on canvas, 70 x 70 cm

Dövüş Eğlencesi, 1979, tuval üzerine yağlı boya, 93 x 107 cm
Fun of Fighting, 1979, oil on canvas, 93 x 107 cm

"Bir gün bir yerlerde vahşi mi vahşi horoz dövüşü görmüştüm. kan içinde bacaklar, parçalanmış ibikler... İnsanoğlu kendi çıkarı için, üç kuruşluk kazanç uğruna diğer canlılara ne acılar veriyor. Beni çok üzen, düşünmek dahi istemediğim ama hiç unutamadığım sahneler bunlar. Goya'nın resimlerini düşündüren bir heyecanla, yapmazsam olmaz dediğim hareket, leke ve kompozisyon."

"One day I witnessed a brutal rooster fight some place. Legs covered in blood, combs torn apart... How mankind causes other creatures to pain and suffer only for his own interest. Those are the scenes that had deeply upset me, that I do not even want to think of but cannot manage to forget. A taint and composition that I could not resist to make, with an infatuation that makes one think of Goya's paintings."

“

Balıkçılar, 1969, tuval üzerine yağlı boya, 120 x70 cm
Fishermen, 1969, oil on canvas, 120 x 70 cm

"'Balıkçılar' resmim, hocam Zeki Faik İzer'in, resimde valör kavramını anlatıp, örnekler göstererek, ödevler verdikten sonra akademide çıkan ilk yağlıboya çalışmamdır. Hocam bu resimden o kadar mutlu olmuştu ki, resmi alıp diğer hocaların da bulunduğu toplantıya sokmuş ve beni de bu toplantıya çağırmıştı."

"My piece named 'Fishermen' is my first work in oil paint after having learned the concept of value in painting through examples and assignments from my professor Zeki Faik İzer. My professor had appreciated this painting of mine so much that he had taken it to a meeting where other professors as well participate and asked me to join them."

”

Balıkçı Eskizleri, kağıt üzerine mürekkepli kalem
Sketches for Fishermen, ink-pen on paper

O sıralarda başlayan, yapmak zorunda kaldığım dekor işlerim. Bu üç boyutlu düzenlemeler beni maddi olarak rahatlatırken, yeni yeni buluşların da kapısını aralıyordu. Resme, ressam olmaya devam etmenin bir bedeli vardı ve yaşamımı salt resimle sürdürmek o sıralarda çok zordu. Kaldı ki, benim için bu çalışmalar çok keyifli ve değerliydi, hepsi de bana yeni yeni yollar açarak geri döndü. Sanatımda, istediklerimi yapabilmem, en çok da hep bir savaş içinde olmamın gerekliliğini öğretti.

My decorative work that I had to do, that had started around those days. These 3-dimensional installations had been relieving me financially, as well as opening doors for new inventions. There was a price to be paid to continue being an artist and it was grueling to make a living solely by painting. Even so, these works had been incredibly enjoyable and valuable to me; all of which created new paths as return. They taught me the necessity of doing what I want to do, and more importantly the necessity of being in a constant fight in my art.

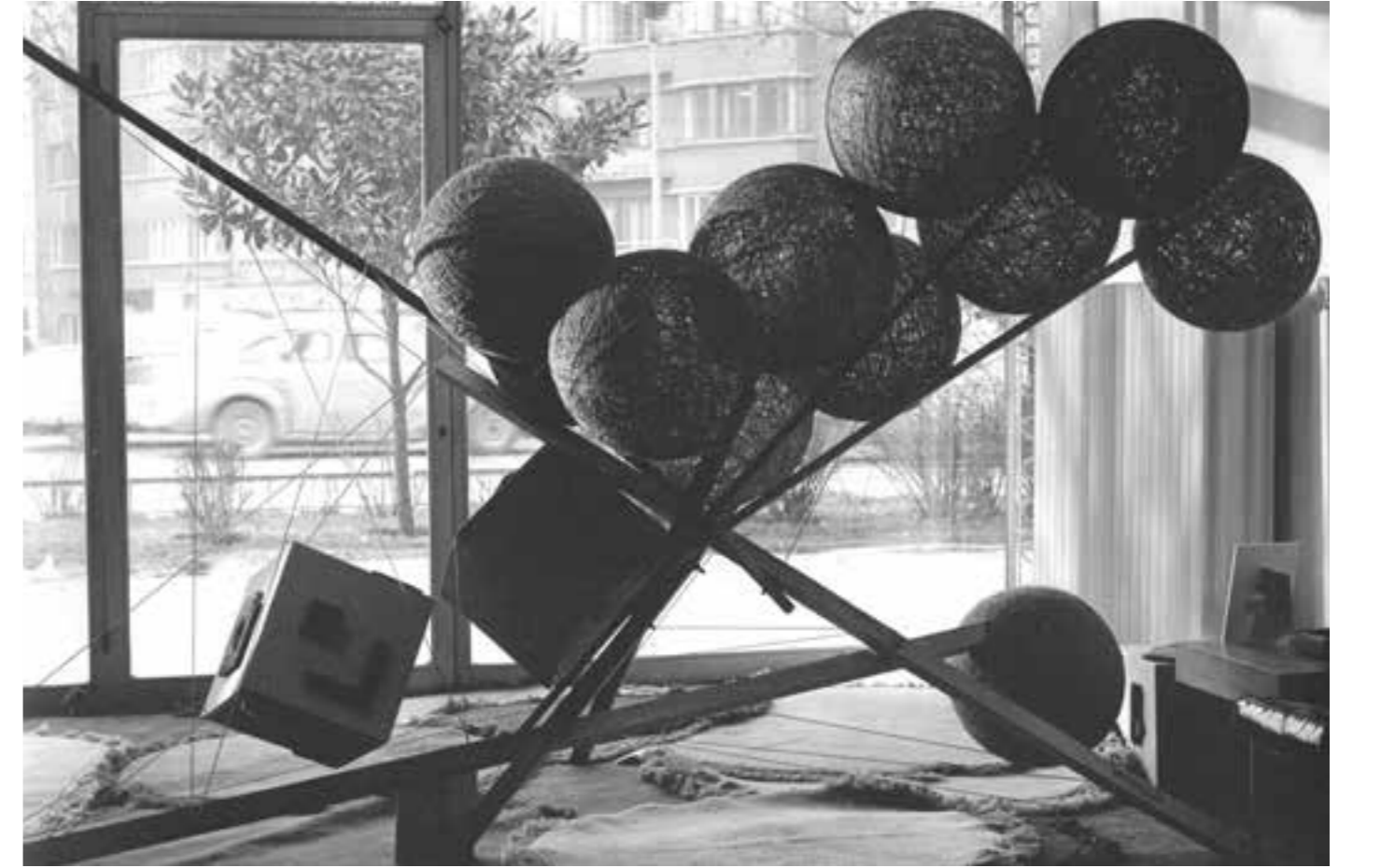

Düzenleme, Kazlı Deri Sanayii dericilik fuarı, 1971 - 1973
Decorative Installation, Leather Fair, Kazlı Leather Industry, 1971 - 1973

“Son yıllarda resimlerimdeki küreler, çemberler ve tekrarlar nereden çıktı, şimdi daha iyi anlaşılıyor.”

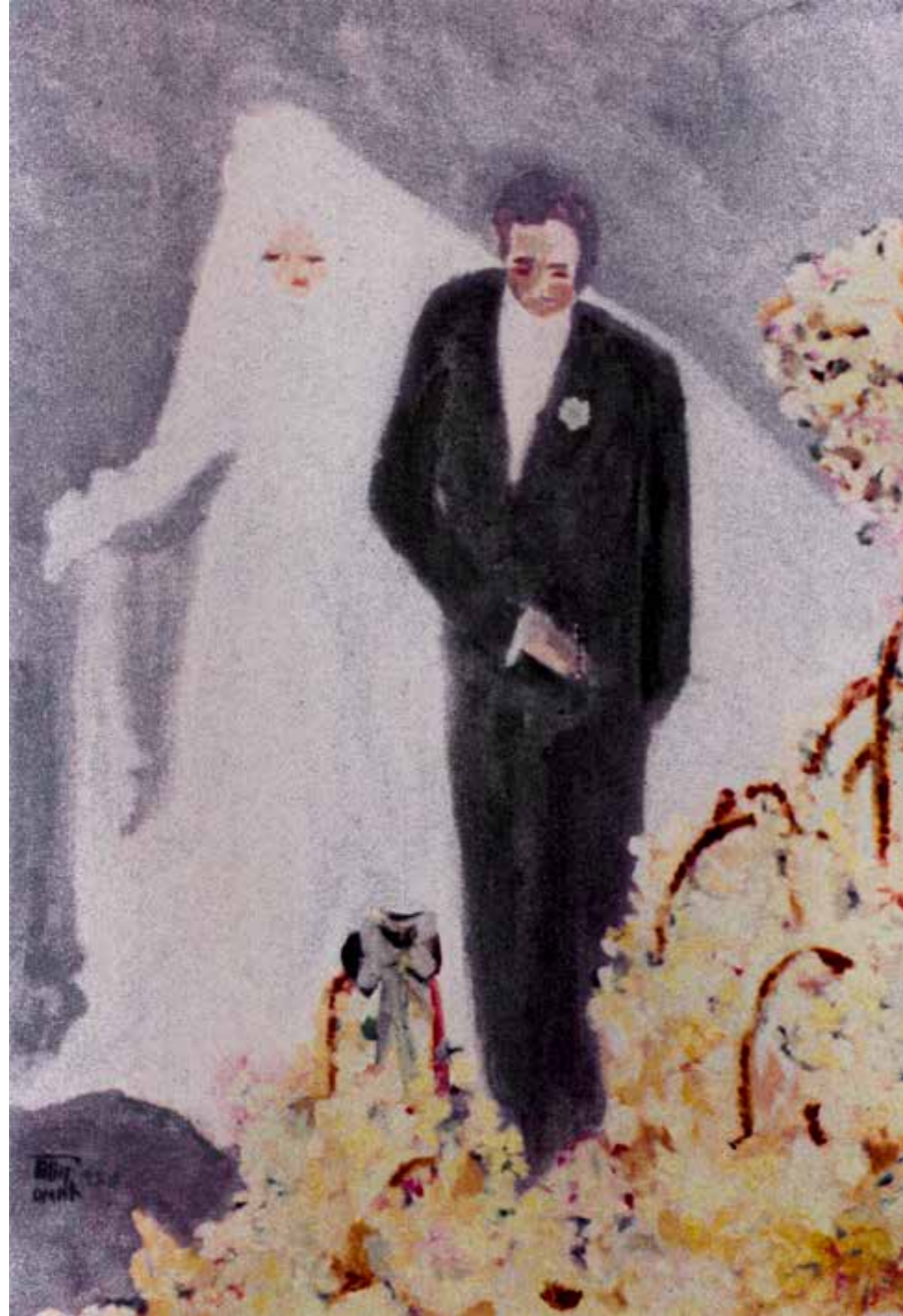
Bugün de bu üç boyutlu işlerimi çok keyif alarak yapıyorum. Zamanla boyayla yaptığım resme dokunmak, tutabilmek, etrafında dönebilmek istiyorum, işte o zaman da üç boyutlu düzenlemeleri üretmekten kendimi alıkoyamıyorum. Salzburg Yaz Akademisi'nde başladığım tekrar biçimler, daha sonra yapacağım resimlerin sinyallerini vermeye başlamıştı. Hacimleri ortaya çıkarmak, soyut boşluğu yakalamak için çabalarım, sürekli yap-bozlarım adım adım beni hayalini kurduğum resimlerime götürüyordu.

Today as well, I do my 3-dimension work with great joy. Through time I want to touch the image that I had made with paint, to be able to hold it, to be able to circle around it, right there I cannot hold myself back from creating these 3-dimension installations. Reiterated forms that I had commenced at Salzburg Summer Academy, had started to give the signals of the subsequent paintings I was going to make. Revealing the volumes, my efforts to grasp the abstract space, constant re-makes were taking me step by step to the paintings that I had been dreaming of.

Taksim dekor işleri - "Sezak Halı" Vitrini 1972
Decorative Installation - "Showcase of Sezak Halı" 1972

“In recent years, where the spheres, circles and repetitions come from in my paintings, is now better understood.”

“

“Kaçış I’de gelinle damat neden kaçış konusu oldu bilmiyorum. Belki, bilinç altında kendi yaşamımdaki sorunsalların bir gelinlikle çözülmüş olmasından. belki de, kontrast ve valörün en kolay yoldan çözümü.”

“I don’t know how bride and groom had become the subject of 'Escape - I'. Perhaps, it was due to the fact that my own problematic in life had been resolved simply with a wedding dress. Perhaps, the solution of contrast and value through the simplest way.”

Kaçış I, tuval üzerine yağlı boya, 120 x 80 cm, 1978 (Sol Sayfa)
Escape I, oil on canvas, 120 x 80 cm, 1978 (Left Page)

Kaçış II, 1982, tuval üzerine yağlı boya, 64,5 x 81 cm (Üstte)
Escape II, 1982, oil on canvas, 64.5 x 81 cm (On the top)

Kaçış III, 1981 tuval üzerine yağlı boya, 120 x 80 cm
Escape III, 1981 oil on canvas, 120 x 80 cm

”

Balıkçı teknesi Eskizler, A4 kağıt üzerine tükenmez kalem, 1981
Fishing boat Sketches, A4 pen on paper, 1981

Kaçış IV, 1981 tuval üzeri yağlı boya 120 x 80 cm(Sol Sayfa)
Escape IV, 1981 oil on canvas 120 x 80 cm (Left Page)

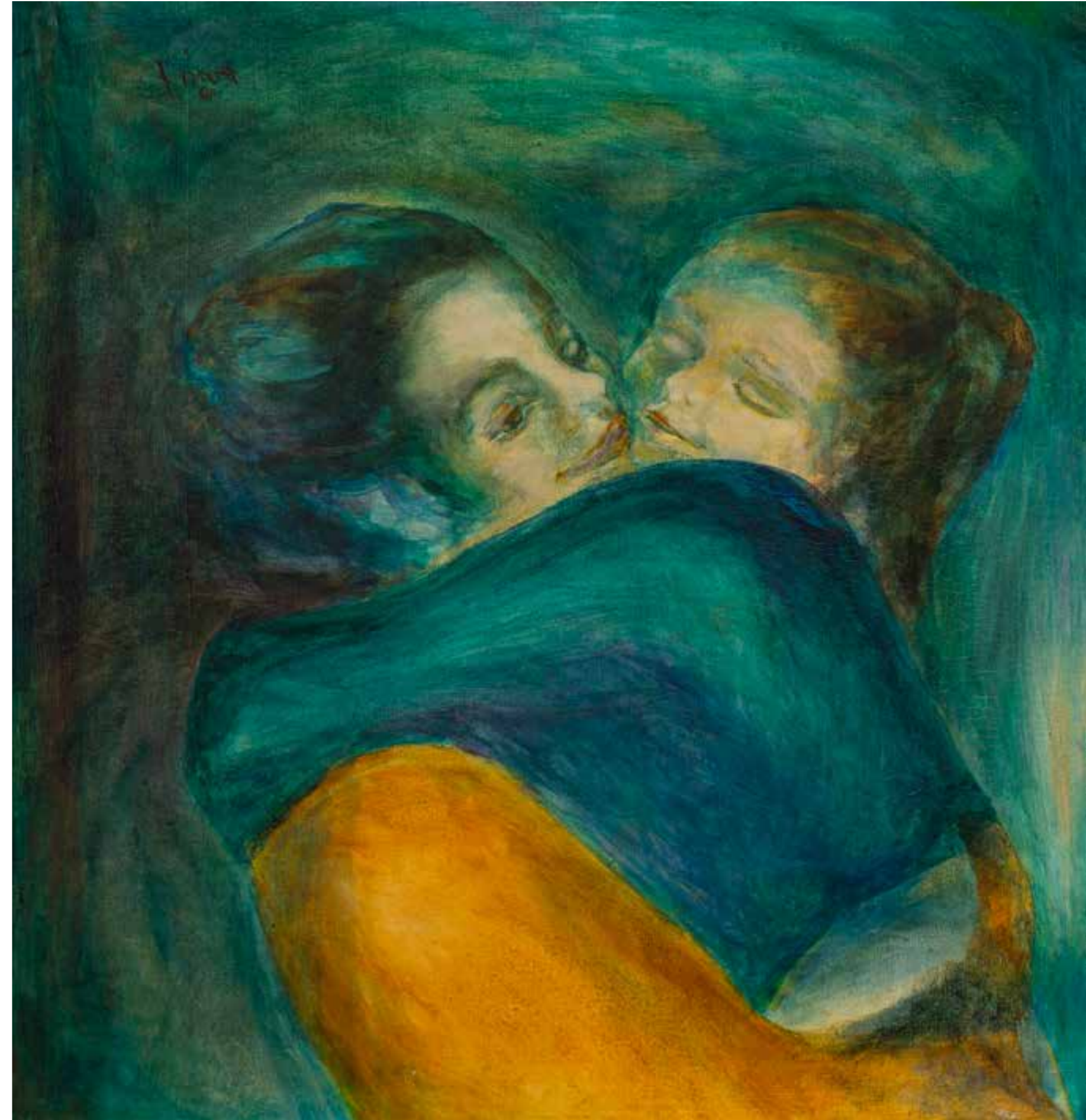
1976, Ekin'i bekleyiş
1976, Waiting for Ekin

“15 Ağustos günü yeni bir seriye başlamışken, Ekin'im dünyaya gelmeye karar verdi ve dört saat sonra bizimleydi.”

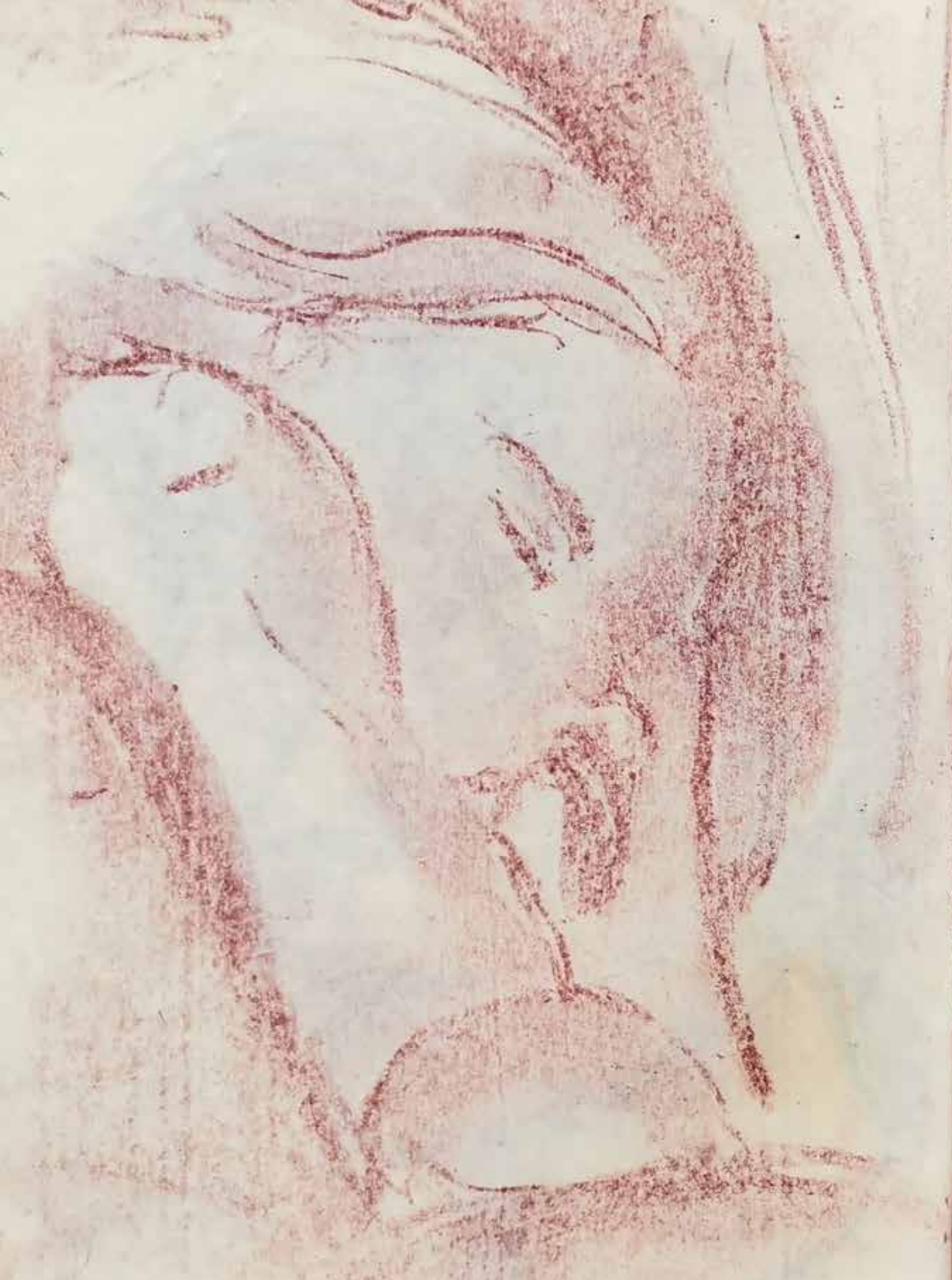
“On 15th August when I had recently started a new series, my Ekin decided to come to the world, and she was with us four hours later.”

Ve kızım Ekin geldi; artık dünyalar benimdi! Toplu sergilere ve grup sergilerine de katılmaya başlamıştım. Katıldığım ilk toplu sergi “Sanat 78 AKM” oldu. Bu seçmeli sergiye girebilmek benim için çok mühimdi. İlk kişisel sergimi de 1980’de açtım. Kızımın kucaklaştığım bir anda aynadan gördüğüm görüntü beni heyecanlandırıp, Sevgi serisinin başlama nedeni olmuştu ve bunlar sergimde en beğenilenlerdi. Ekin’le birlikte olduğum ve beni heyecanlandıran pek çok resim yaptım.

Then Ekin, my daughter, was born. I was so happy; it was as if the whole world was mine. I began to participate in collective and group exhibitions. The first collective exhibition I participated in was titled “Sanat 78 AKM.” I had my first solo exhibition in 1980. Seeing our reflection in the mirror while hugging my daughter inspired me for a series of paintings titled Love and those paintings were the highlight of the exhibition.

Sevgi, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
Love, 1981, oil on canvas, 90 x 90 cm

Sayfa 46-47-48-49 - Bebek Ekin, A4 kağıt üzerine kuru pastel
Page 46-27-48-49 - Baby Ekin, dry pastel on A4 paper
Sayfa 50-51 - Otoportre, A4 kağıt üzerine kuru pastel
Pages 50-51 - Self-Portrait, dry pastel on A4 paper

Köpek Kuaförü Eskizler, 1980, A4 kağıt üzerine kurşun ve tükenmez kalem
Dog Groomer Sketches, 1980, pencil and ink-pen on A4 Paper

Köpekli Kadın, tuval üzerine yağlı boya, 1982
The Woman with a Dog, oil on canvas, 1982

Köpek Kuaförü, 1980, kağıt üstüne yağlı boya eskiz 70 x 50 cm
Dog Groomer, 1980, oil sketch on paper, 70 x 50 cm

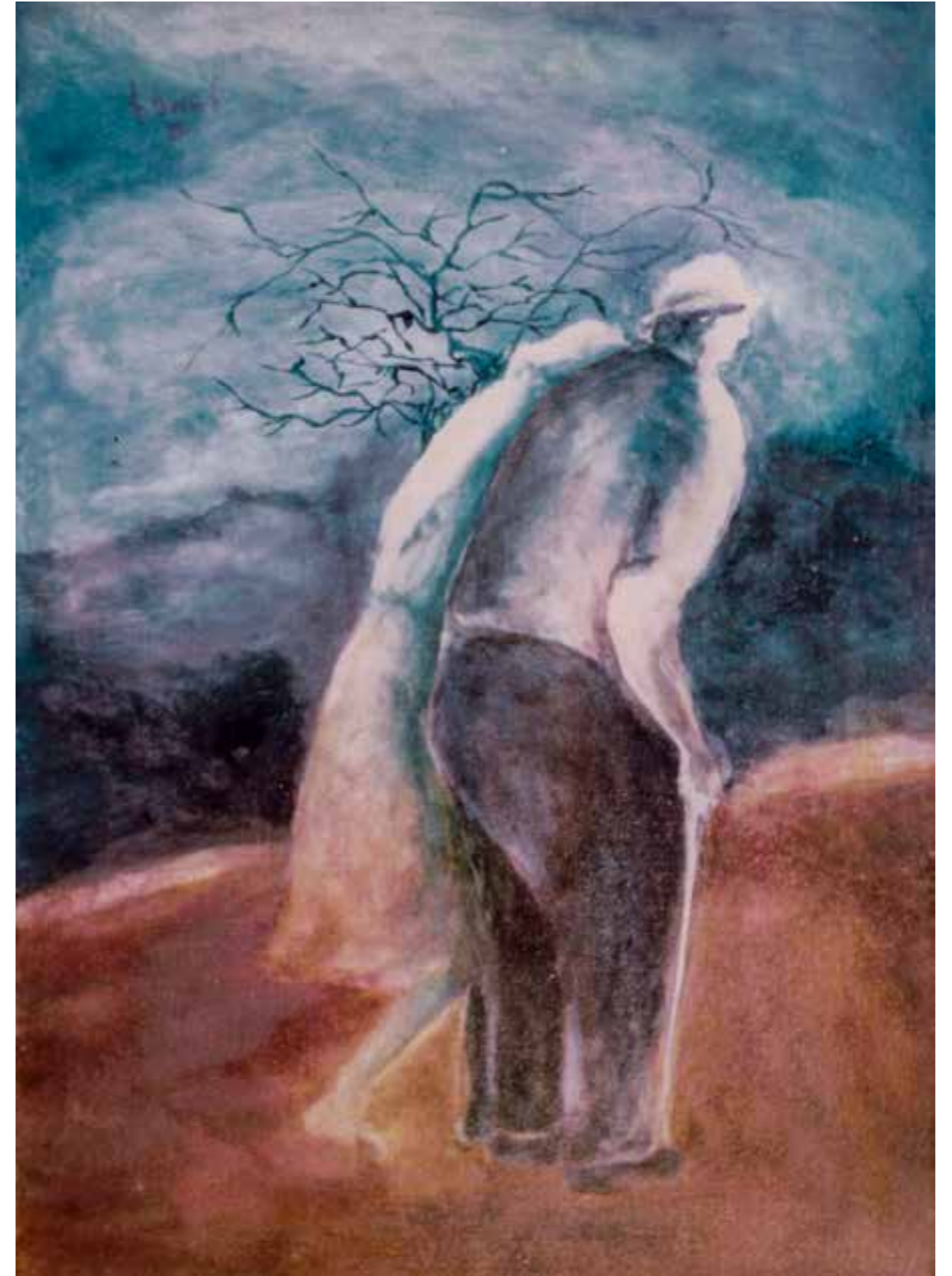
“

“Somar, bu çiftin eskizini yaparken, yaşlanınca böyle birbirimize paralel eğileceğimizi söylemişti.”

“Somar, told me when I was sketching this couple that when we get old, we will bend parallel to each other like this.”

”

Cenevre'de Eğin'in eskizini yaparken , 1969 (Sol Sayfa, Üstte)
Sketching The Slope in Geneva, 1969 (Left Page, On Top)

Eğin, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 125 x 90 cm
The Slope, 1980, oil on canvas, 125 x 90 cm

Eğin'e konu olan çiftin fotoğrafı ve Eğin'in Eskizi , 1969 (Sol Sayfa, Altta)
The photograph of the couple who is the subject of The Slope and his Sketch, 1969 (Left Page, On Bottom)

**TÜLİN ONAT
RESİM SERGİSİ**

19-30 Mayıs 1987
100. Yıl
Cemal Reşit Rey Sanat Galerisi

19-30 Mayıs 1987 tarihleri
arasındaki
Resim Sergisi
Onurlandırma ve Değer

T. ONAT

tülin onat

Resim Sergisi
31 Ocak - 19 Şubat

kibele sanat ga'

Şişli M. Kemal Bulvarı 39-A Dönüştepe

**Istanbul
Devlet
Güzel Sanatlar Galerisi**

İstiklal cad. Emek İş Hanı
122/4-A Beyoğlu - İstanbul

**TÜLİN ONAT
Resim Sergisi**

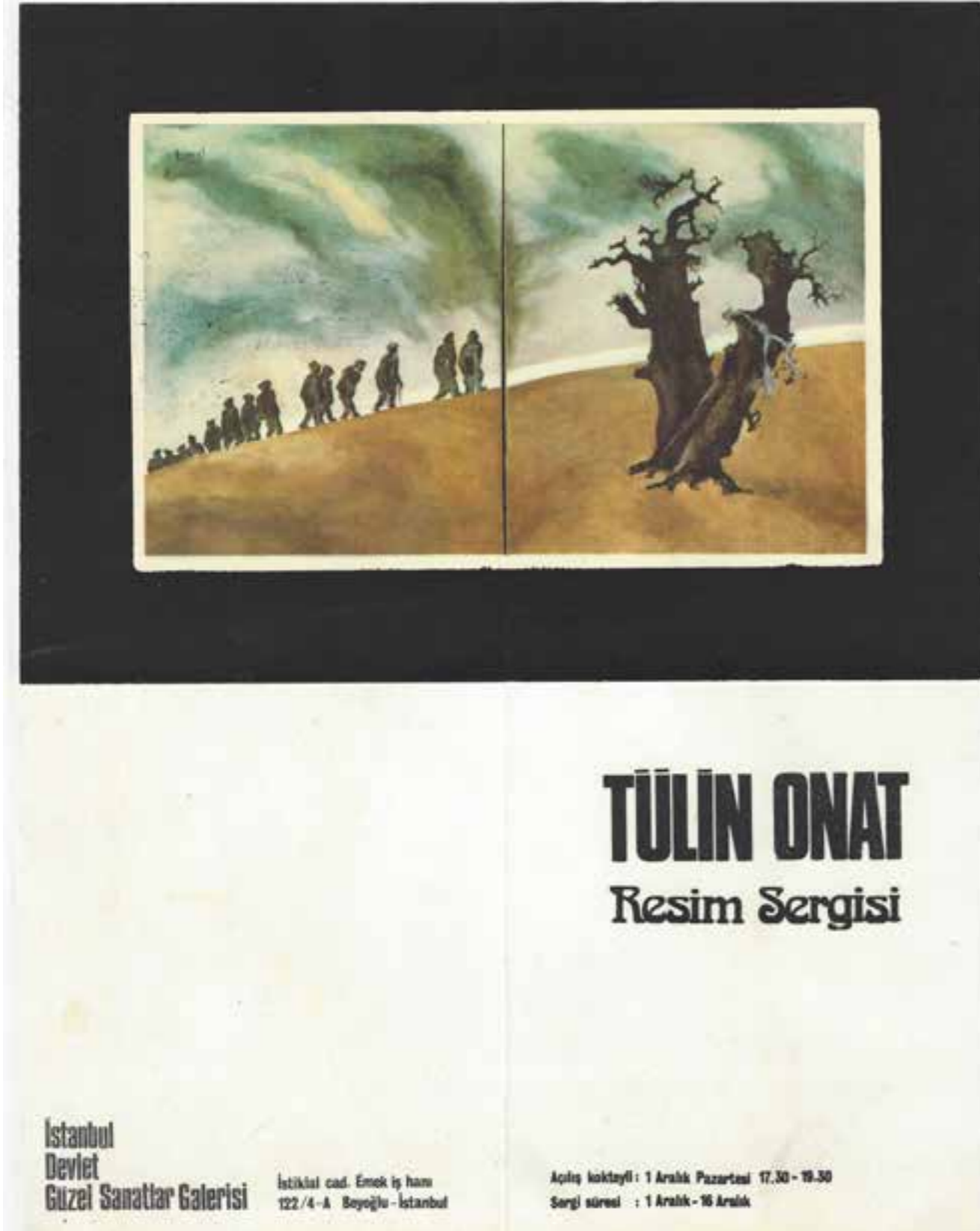
Açılış kokteyli - 1 Aralık Pazartesi
Sergi saatleri

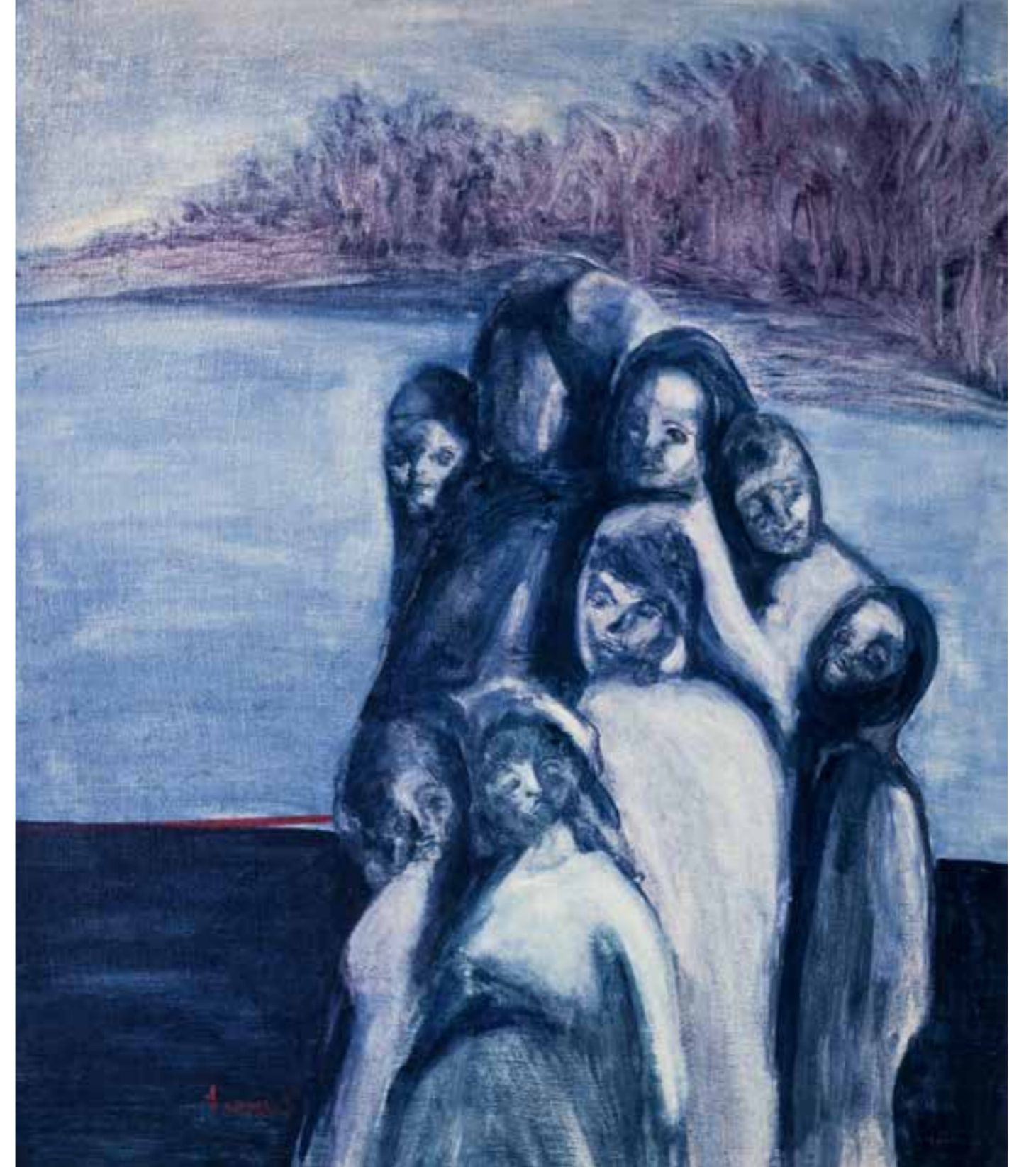
TÜLİN ONAT
Resim Sergisi

19 Mayıs 1987

1980-1987 yılları
Between 1980-1987

İlk serginin davetiyesi 1980
Invitation to the first exhibition 1980

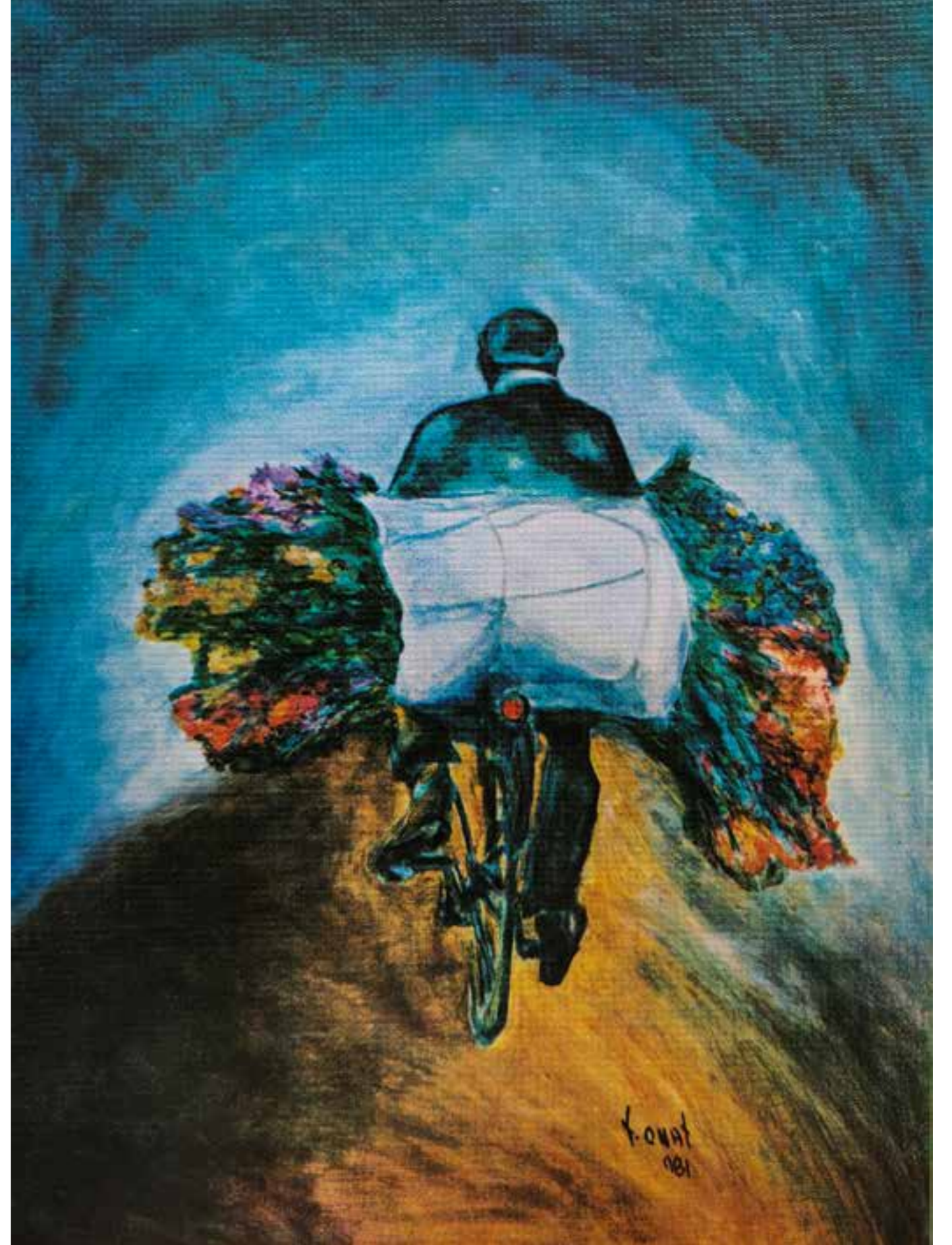
Dayanışma, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm
Solidarity, 1980, oil on canvas, 100 x 70 cm

Ankara'da açtığım üçüncü sergimle işlerim özel koleksiyonlara ve bankalara girmeye başladı. Ankara sergimden önce, İzmir Resim Heykel Müzesi'nde açılan sergim ise beni üzmüştü. Resimleri kendi arabamızla taşımış, Balıkesir'de kar yolları kapatınca, iki gün orada mahsur kalmıştık. Tabii ki bu nedenle sergi düzenlemeye, görüşmelere ve açılışa geç kaldık. Genç bir sanatçı adayı için olanlar moral bozucuydu, günlerce etkisinden kurtulamadım. Bu nedenle arkasından gelen Ankara sergim muhteşemdi. Düzenlemeyi yaptığımız gün yorgun argın, kapıdan çıkarken Prof. Dr. Kaya Özsezgin galeriye giriyordu. O sıralar pek çok yerde yazıyor ve ben yazılarını ilgiyle okuyordum. Bana sevgiyle sarıldı ve "Sen 71'de mezun oldun ama ilk sergini 80'de açtın, o kadar zaman nerelerdedin, ne yaptın? Hesap ver bakalım" dedi. Heyecandan dilim tutulmuş, neler yaptığımı bir bir anlatmaya başlamıştım. 1973'te Salzburg yaz akademisine gidip, Mario Delucio ile çalışmıştım, dönem sonu sergisine katılmış ve hatta beğeni bile almıştım. Hangi ülkede ve hangi müzede Leonardo ve Tintoretto varsa oralarda incelemeler yapmış, desenler çizmiş ve çağdaş sergileri kaçırmamaya gayret etmişim.

After my third exhibition in Ankara, my works began to reach collectors. Before Ankara, I had another exhibition at the İzmir Museum for Painting and Sculpture and had to face a lot of difficulties during the process. We had to transport all the artwork by our car, and on the way, we were snowed in, in Balıkesir for two days. Because of the delay, we were late in putting up the work and hardly made it to the opening. For a young artist, the whole situation was quite depressing, and its stress kept haunting me for days. Therefore, the following Ankara exhibition was a great relief. We put up the work on time, and as I was leaving, I saw Prof. Kaya Özsezgin walking in. Özsezgin was one of the most eminent authors and art critics of our time. He greeted me warmly and asked for an explanation for my late debut into the art arena. He wanted to know everything I did between my graduation in 1971 and that day in 1980. So, I told him: In 1973, I went to the Salzburg Summer Academy and worked with Mario Delucia, then I traveled as much as I could. I tried to visit and examine each work of Leonardo and Tintoretto, drawing sketches; I tried to follow contemporary exhibitions as much as possible.

Sergi Açılışından
From the Opening

Çiçekçi Eskizi, kağıt üstüne tükenmez kalem
Sketch of Florist, pen on paper

Çiçek Yüğü, 1981, tuval üzerine yağlı boya 100 x 70 cm
Load of Flowers, 1981, oil on canvas 100 x 70 cm

Öğrencilik sonrasında amacım aradığım yolu bulmaktı. Bunları anlatınca Kaya Özsezgin hem hak verdi hem de takdir etti. Böylece sergi öncesi, kapı ağız sınavını başarıyla vermiş olmanın coşkusuyla kokteylime hazırlanmak için otele koştum. Açılışın bir gün sonrası galeri, gazeteci, yazar ve ustalarla bir söyleşi yaptı.

İkinci sınavım da bu ünlü isimler tarafından sorguya çekilmek oldu. Çiçek taşıyan askerler resmim hakkında "Neden bu mavileri kullanıyorsun?" "Bu askerler nereye gidiyor? Sanattaki hedefin nedir?" gibi bana çok uzun ve gereksiz gelen sorular, sorgulamalar...

Şafakta Yürüyüş, 1981, mukavva üzerine yağlı boya, 40 x 50 cm
Walking At Dawn, 1981, oil painting on cardboard, 40 x 50 cm

I aimed to find my path after graduation. Kaya Özsezgin understood and expressed his appreciation. This was a great encouragement. As I left the gallery to get ready for the opening, I felt like a student who came out of an exam successfully. The day after the opening of the exhibition, the gallery organized an interview with journalists, writers, and art masters.

My second test was to be examined by these famous people. Long and unnecessary questions followed, such as 'Why are you using this blue?' 'Where are these soldiers going?' (in relation to my painting with soldiers carrying flowers) or 'What is your goal in art?'

Dalgalar, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 70 x 100 cm
Waves, 1981, oil on canvas, 70 x 100 cm

Zaman zaman kendi aralarında öyle tartışmalara girdiler ki, ben araya girip onları sakinleştirmek zorunda kaldım. Birkaç gün arka arkaya gazetelerde yazılar çıktı, röportajlar yapıldı. Ankara sergim sırasında Adana, Sabancı Kültür ve Sanat Vakfı'ndan sergi teklifi almıştım ve çok sevinerek kabul etmiştim.

Tabii ki o sırada resimlerimin çoğunun satılıp Ankara'da kalacağını bilemezdim.

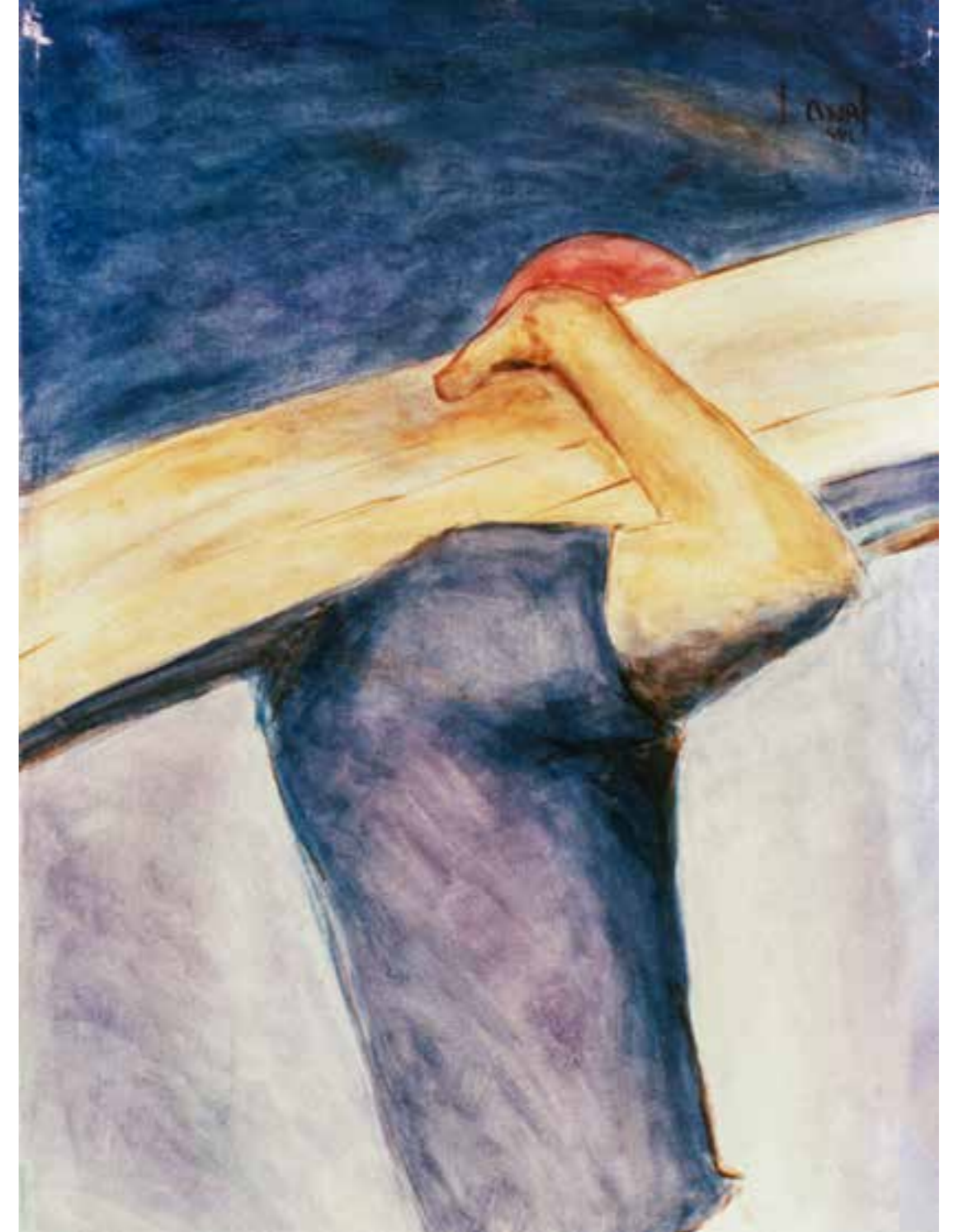
İstanbul'a dönüşüm çok ciddi bir çalışmayla başladı. Teklif var, resim yok ve ben çok büyük bir mutlulukla, şevkle Adana sergisine hazırlanıyorum. Bir sanatçı için beğenilmek çok önemli. Marifet iltifata tabidir diye bir söz var ya, Anish Kapoor 1990 Venedik Bienali'nde özel jüri ödülü aldığında "Ben sanatımı kazandım, dünya da bir sanatçı." demişti.

At times, they got into such heated debates that I had to intervene and calm them. For a few consecutive days, there were newspaper reports and interviews about the exhibition. During my exhibition in Ankara, I received an exhibition offer from Sabancı Culture and Art Foundation in Adana which I gladly accepted.

Of course, back then, I couldn't have known that most of my paintings would be sold and end up staying in Ankara.

When I returned home, I started to work very hard. As there weren't enough paintings for the exhibition, I worked happily and enthusiastically for the Adana exhibition. An artist needs to be appreciated. Talent requires praise, as they say. When Anish Kapoor received the 1990 Venice Biennial special jury award, he said 'I gained my art, and the world gained an artist.'

İnşaat işçisi, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 120 x 90 cm
Construction worker, 1980, oil on canvas, 120 x 90 cm

Bahçivan, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 80 cm (Sol Sayfa)
The Gardener, 1981, oil on canvas, 100 x 80 cm (Left page)

Bekleyiş, 1982, tuval üzerine yağlıboya, 100 x 70 cm
Waiting, 1982, oil on canvas, 100 x 70 cm

Korkuluk I, 1982, tuval üzerine yağlıboya, 100 x 70 cm
Scarecrow I, 1982, oil on canvas, 100 x 70 cm

Kişisel sergiler, karmalar böyle sürüp giderken ben bir yandan da üniversitedeki kariyerim için çabalamaya başlamıştım. Gündüzlerim derslerle, geceler resim yapmakla ve okumalarla geçiyordu, bu arada çalışmalarımındaki değişimler de sürüp gidiyordu. Leke ağırlıklı tek objeli biçimler, biçimlerin tekrarı ve tekrarlardan doğan ritim, bu resimlerde ağırlık kazanmaya başlamıştı. Artık resimde aradıklarım farklı şeylerdi. Doğanın muhteşem güzelliğini kendi düşlerimdeki biçimlerle yinelemek, çok gerilerden gelen hayallerime katkılar yaparak çoğalıyordu.

Çocukluğum meyve ağaçları arasında, yemyeşil ortamlarda geçmişti. Laleli'deki evimizin bahçesindeki havuzda kurbağalar, larvalar, yosunlar benim için inanılmaz bir dünyaydı. Bahçe kapısının dışından zorlanarak, zaman zaman da ellerimi parçalayarak aldığım çamurla (kil) yaptığım ve havuzun çevresine dizdiğim kurbağalar... Kendileri başkalaşım geçirirken benim heykelticilerim de sürekli değişime uğruyordu. Ama asıl olay, balkonun altındaki kırlangıç yuvasıydı. Bahara kadar her fırsatta geldi mi diye gider bakar, gelmediğini görünce de her yeri kırlangıç resimleriyle donatırdım. Bugün, aradığım biçimlerin o günlerden izler taşıdığını şimdi daha iyi biliyorum.

Bir gün balkonun köşesine sıkışmış kırlangıç yuvasını kendim yapıp elime almak istedim. Topladığım çöpler, yapraklar çok güzel oluyor ama ben bunları bir türlü birbirine bağlayamıyorum. Aklıma radyonun hoparlör kumaşı geldi, o elek gibi dokusuyla yuvayı birleştirmem için çok uygundu. Hemen bir makas bulup, kumaşı oradan kestim, kuru bitki çöpleri ile güzel bir kırlangıç yuvası yaptım ve kendimle çok gururlandım. Babam eve geldiğinde avucumda onurla gösterdiğim çöp yığını, güzelliği ile önce babamı şaşırttı, çok beğendi, sonra ne olduğunu anlayınca siniri bana ilk tokadı atmasına sebep oldu.

Havuzun çevresine dizdiğim kurbağalarım, duvarlara boyadığım kırlangıçlarım, gece bahçede çimenlere yatıp izlediğim yıldızlar arasında geçirdiğim çocukluğum muhteşemdi. Kendi yarattığım dünyamda tek başıma, büyük bir kalabalıkla birlikte yaşıyordum. Kardeşlerim ve onların arkadaşları sofalarda, merdivenlerde koşuşurken, ben sakin dünyamda zenginlikler içindeydim. Kendi yarattığım evrende, ürettiklerimle hep keşif halindeydim. O günlerden kalmadır, gökyüzünden mavileri toplayıp, kiraz yaprakları arasına serpiştirmem.

As personal and collective exhibitions continued, I also worked towards an academic career. During the day, I taught, and at night, I painted. In the meanwhile, my work kept changing. Forms with one object with a prevalence of spots, repetitious forms, and the rhythm of these repetitions started to dominate my paintings. Now, I had started to look for something else in painting. I repeated the magnificent beauty of nature with the forms in my dreams, which contributed to and multiplied my unconscious dreams.

I spent my childhood among fruit trees and greenery. The garden in our house in Laleli had a pool with frogs, larvae, and algae, which offered an incredible world for me. I made frog figurines out of the clay, I took from outside the garden with great hardship and lined them up around the pool. As frogs got transformed, so did my little sculptures too. But what fascinated me was the swallow nest under the balcony. I checked up on them until spring at every opportunity. When I couldn't see them, I made paintings of swallows everywhere. Today, I can see more clearly that the forms I've been looking for carry traces of those days.

One day, I wanted to make a swallow nest by myself. I collected leaves and twigs but couldn't make them hold together. Then, I noticed the fabric on the antique radio speaker. It was a perfect fit for the nest with its sieve-like texture. I got hold of a pair of scissors and cut the fabric, making it into a swallow nest. I was very proud of myself. When dad came home, I showed him the nest with pride. At first, he was surprised and liked it, but then he understood how I did it. He was very angry and slapped me for the first time in my life.

My frogs around the pool, my swallows on the walls, and the stars I watched at night lying on the lawn made my childhood great. I lived with a large group of people. While my siblings and their friends ran around, I was inside my tranquil and rich world. I was always in a state of discovery with my productions in the universe I created. My collection of sky blue and its blend with cherry leaves date back to those days.

Dolanma, 1985, tuval üzerine yağlıboya, 140 x 100 cm
Entangled, 1985, oil on canvas, 140 x 100 cm

4. 11. 1919
192

“

Eve Dönüş, 1976, tuval üzerine yağlı boya, 30 x 40 cm
Homecoming, 1976, oil on canvas, 30 x 40 cm

“Düzce’de 1972 yılının Şubat-Haziran döneminde öğretmenlik yaptım.
Okuldan eve dönerken hep güneşin batışına rastlardım.”

“I was a teacher between February-June 1972 in Düzce.
On my way back home, always coincided with the sunset.”

Korkuluk II, 1982, tuval üzerine yağlıboya, 70 x 100 cm (Sayfa 70-71)
Scarecrow II, 1982, oil on canvas, 70 x 100 cm (Page 70-71)

Kök, 1985, tuval üzerine yağlıboya, 90 x 90 cm (Sol Sayfa, Üstte)
Root, 1985, oil on canvas, 90 x 90 cm (Left Page, On Top)

Bekleyiş, 1980, tuval üzerine yağlıboya, 75 x 60 cm (Sol Sayfa, Altta)
The Waiting, 1980, oil on canvas, 75 x 60 cm (Left Page, On Bottom)

”

Akademi yılları büyük çalkantılarla geçti. Zor yıllardı. Forumlar, yürüyüşler, kaçışlar, protestolar. Arkadaşlarımız ya öldürülüyor ya da göz altına alınıyordu. Haftanın en az iki günü konferans salonunda ünlü ve saygı duyduğum bir konuşmacıyı dinlemek, akşamları "Türk Filmi Arşivi"nde önemli bir filmi izlemek. Bunca yoğunluğun arasında sanat öğrenmek ve dersleri hep büyük bir ilgiyle izlemek, hiç ihmal etmemek için gösterilen büyük çaba. Hocam Zeki Faik İzer mutlaka Fransızca öğrenmemi istediği için akşamları Fransız Konsolosluğu'ndaki derslere devam... Her şeye zaman ayırma zorunluluğu ve sürekli öğrenme çabaları. Her an tehlike ve ölümler, yaşanan o korkunç ortam... Önceleri bu yaşadıklarımın dolaylı yaptığım sosyal içerikli, hikayesi olan resimler üzerinde leke, ritim denemeleri, anlatım diliyle birlikte geliyordu. Okul bittikten sonra da devam eden deneylerim sürdü gitti. Hâlâ da bitiremedim.

My years at the academy witnessed great upheavals. Those were hard times. There were political rallies and protests. Our friends either got killed or were taken into custody. I listened to a famous and respectable speaker in the conference hall at least twice a week; at night, I watched an important Turkish movie from the archive. And all the while, I learned about art and attended classes with great interest without neglecting my studies. My instructor Zeki Faik İzer wanted me to learn French, so I attended night classes at the French consulate. I tried to allot time for everything and learn all the time. It was a dangerous and terrible environment with many casualties. At first, my expressionistic paintings reflected these experiences with their social content. They developed together with spots, experiments with rhythm, and their own language. After graduation, these experiments continued, still have not managed to leave aside.

Kadriye, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm

Kadriye, 1980, oil on canvas, 100 x 70 cm

Barış'a Özlem, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 50 x 40 cm

Longing for Peace, 1980, oil on canvas, 50 x 40 cm

İsimsiz, 1984, tuval üzerine yağlı boya, 110 x 90 cm
Untitled, 1984, oil on canvas, 110 x 90 cm

Seyirlik, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 120 cm
Show, 1980, oil on canvas, 90 x 120 cm

Şafak, 1985, tuval üzerine yağlı boya, 120 x 150 cm
Dawn, 1985, oil on canvas, 120 x 150 cm

Şafakta Bekleyiş I, 1985, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm
Waiting at Dawn I, 1985, oil on canvas, 100 x 70 cm

Şafakta Bekleyiş, 1982, tuval üzerine yağlı boya, 81 x 65 cm
Waiting for the Dawn, 1982, oil on canvas, 81 x 65 cm

Şafakta Bekleyiş II, 1985, tuval üzerine yağlı boya, 70 x 70 cm
Waiting at Dawn II, 1985, oil on canvas, 70 x 70 cm

1981 yılında Tekirdağ'da 'Yüzüncü Yıl Sanat Galerisi' açılıyordu ve galerinin ilk sergisini bana teklif etmişlerdi. Atatürk'ün doğumunun 100. Yılı ve ilk sergi benim, ne büyük onur... Bu sergi için çok ciddi hazırlanmıştım. Açılış günü dersten sonra fakülteden arkadaşlarım, idarecilerden bir bölümü hep birlikte yola çıktık. Tekirdağ girişine geldiğimizde yollarda kocaman pankartlarla karşılaştık. "Büyük sanatçı Tülin Onat beldemizde" bir yandan da anonslar duyuyorduk. "Tülin Onat geliyor, tüm halkımız davetlidir". Çok mahcupum, ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Biz galerinin olduğu sokağa girdiğimizde donup kaldık, büyük bir kalabalık, vali, kaymakam vs. girişte merdivenlerin üzerinde kırmızı kurdele önünde duruyorlar, iki genç kız da tepsi içinde makas tutuyor. Arkadaşlarım şaşkın, ben mahcup, nereye saklanacağımı bilemiyorum, ter içindeyim. Beni görünce "Geldi, geldi" diyerek büyük tezahüratta bulundular. Bir anda elime tutuşturulan kocaman bir makasla kendimi kurdelenin bir ucunda buldum. Diğer ucunda da vali. Kurdele kesildi, ben ne konuştuğumu hiç bilmiyorum, zaten hazırlıklı da değildim... Nihayet kapı açıldı, bekleyenler sabırsızca içeri koştu. O arada bir kadın oradan oraya koşuşturarak her önüne gelene ressamın nerede olduğunu soruyor, beni gösterdiler, kadın hızla bana doğru gelip aniden "Ayyy, bu ressam dedikleri senmişsin! Ben senin radyoda bir konuşmanı dinledim; sunucu sana annelik, hocalık, sınavların, ev, eş, kariyerin, bütün bunlara nasıl yetiştiğini sorduğunda sen kendi hayatında her şeyin birinci planda olduğunu, o nedenle, her şeye de eşit koştüğünü ama çarşafı ütüleyemediğini, patatesleri ince soyamadığını söylemiştin ve ben seni çok merak ettim. Bu kadar işi yapıp da patates soyamayan, çarşaf ütülemeyen, kadın nasıl olur diye düşünüyordum, şimdi anladım; zaten çok çelimsizmişsin nasıl yapasın ki?" Evet, bu güzel insana, bu işlerin güçle, kuvvetle kiloyla ilişkisi olmadığını, yalnızca zaman problemi olduğunu çok zor anlatmıştım. Sonra, aynı galeride Bella Bartok'un fotoğrafları ile birlikte bir sergimiz daha oldu.

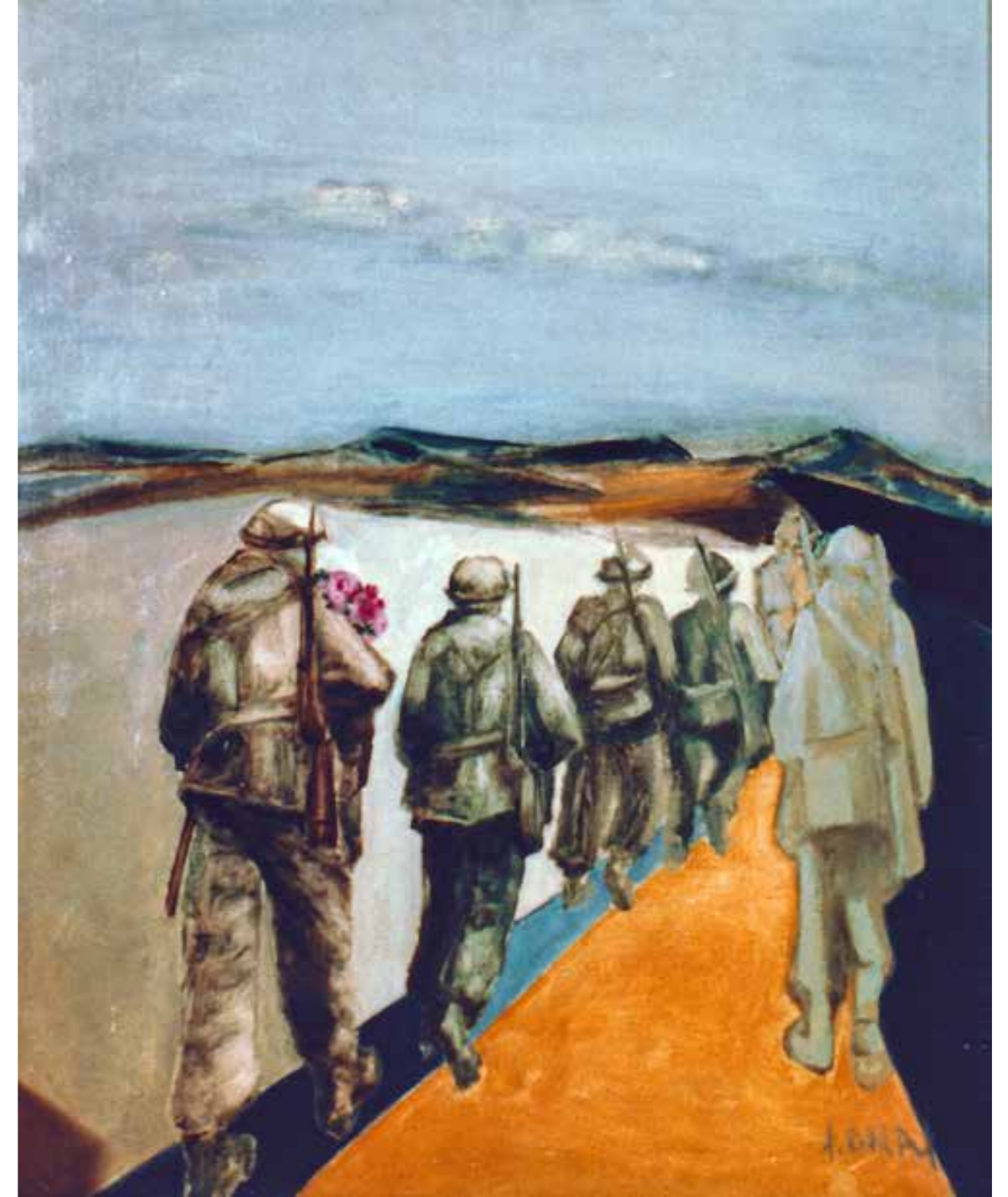
In 1981, in Tekirdağ, there was an opening in Yüzüncü Yıl Sanat Galerisi (The Centennial Art Gallery), and they offered me the first exhibition. It was the centennial anniversary of Atatürk's birth, and the first exhibition was to be mine. What a great honor! I made serious preparations for this exhibition. On the opening day, my friends from the faculty and some administrators set off together. As we reached Tekirdağ, we saw huge banners by the roads which said, 'The great artist Tülin Onat is in our town.' We also kept hearing the announcements, 'Tülin Onat is visiting us. All the townsfolk are invited.' I was so shy, did not know what to do. When we got to the gallery, I froze up. There was a huge crowd with all the town dignitaries at the door; and two young women were holding a red ribbon as well as scissors on a tray, by the stairs. My friends and I were astonished. I didn't know where to hide. I was embarrassed and broke out a sweat. They cheered 'She is here! She is here!' The Governor held one end of the ribbon while I held the other, with a huge pair of scissors. The ribbon was cut, and I cannot remember anything I said. I wasn't prepared anyway. Finally, the door was opened, and people rushed in. There was a table full of food. A woman was asking around where the painter was. They pointed towards me, so she came up and suddenly said, 'I listened to you on the radio. The host asked you how you managed to juggle motherhood, teaching, exams, household duties, marriage, and career. You answered that everything was the number one priority in your life, so you dealt with everything equally, but you didn't have time to iron bedsheets or peel potatoes thinly. So, I was very curious about you. But now I understand. You are very skinny anyway. How could you possibly iron sheets and peel potatoes properly among all this other stuff?' Later, we had another exhibition with Bella Bartok photographs in the same gallery in 1981.

Bir elinde ayna, 1979, tuval üzerine yağlı boya, 43 x 47 cm
Mirror in one of her hand, 1979, oil on canvas, 43 x 47 cm

Cambaza Bak, 1982, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm
Look at the Chopper, 1982, oil on canvas, 100 x 70 cm

Askerler, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 66 x 56 cm
Soldiers, 1980, oil on canvas, 66 x 56 cm

Eskiz, 1980, kağıt üzerine yağlı boya
Sketch, 1980, oil on paper

Pamuk Şeker, 1980, tuval üzerine yağlı boya, 70 x 50 cm
Cotton Candy, 1980, oil on canvas, 70 x 50 cm

Sahne I, 1983, kağıt üzerine yağlı boya, A5 (21 x 14,8 cm)
Scene I, 1983, oil on paper, A5 (21 x 14.8 cm)

Sahne II, 1979, kağıt üzerine yağlı boya (Sol Sayfa)
Scene II, 1979, oil on paper (Left Page)

Şarkıcı, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm (Sol Sayfa)
Singer, 1981, oil on canvas, 100 x 70 cm (Left Page)

Deniz Anaları, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 55 x 75 cm (Üstte)
Jellyfishes, 1981, oil on canvas, 55 x 75 cm (On the Top)

Şarkıcı Eskiz, 1981 A4 kağıt üzerine kurşun kalem
Singer Sketch, 1981, pencil on A4 paper

Karnaval, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 120 x 150 cm
Carnival, 1981, oil on canvas, 120 x 150 cm

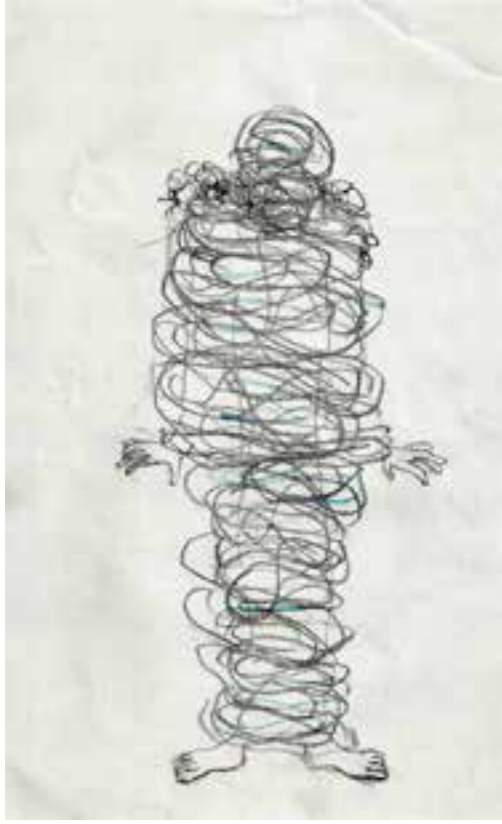
Tess (Figür Grubu), 1983, tuval üzerine yağlı boya, 70 x 100 cm
Tess (Figure Group), 1983, oil on canvas, 70 x 100 cm

Oyun Eskizleri, A4 kağıt üzerine kurşun kalem
Game Sketches, pencil on A4 paper

Oyun, 1982, tuval üzerine yağlı boya, 80 x 110 cm
The Game, 1982, oil on canvas, 80 x 110 cm

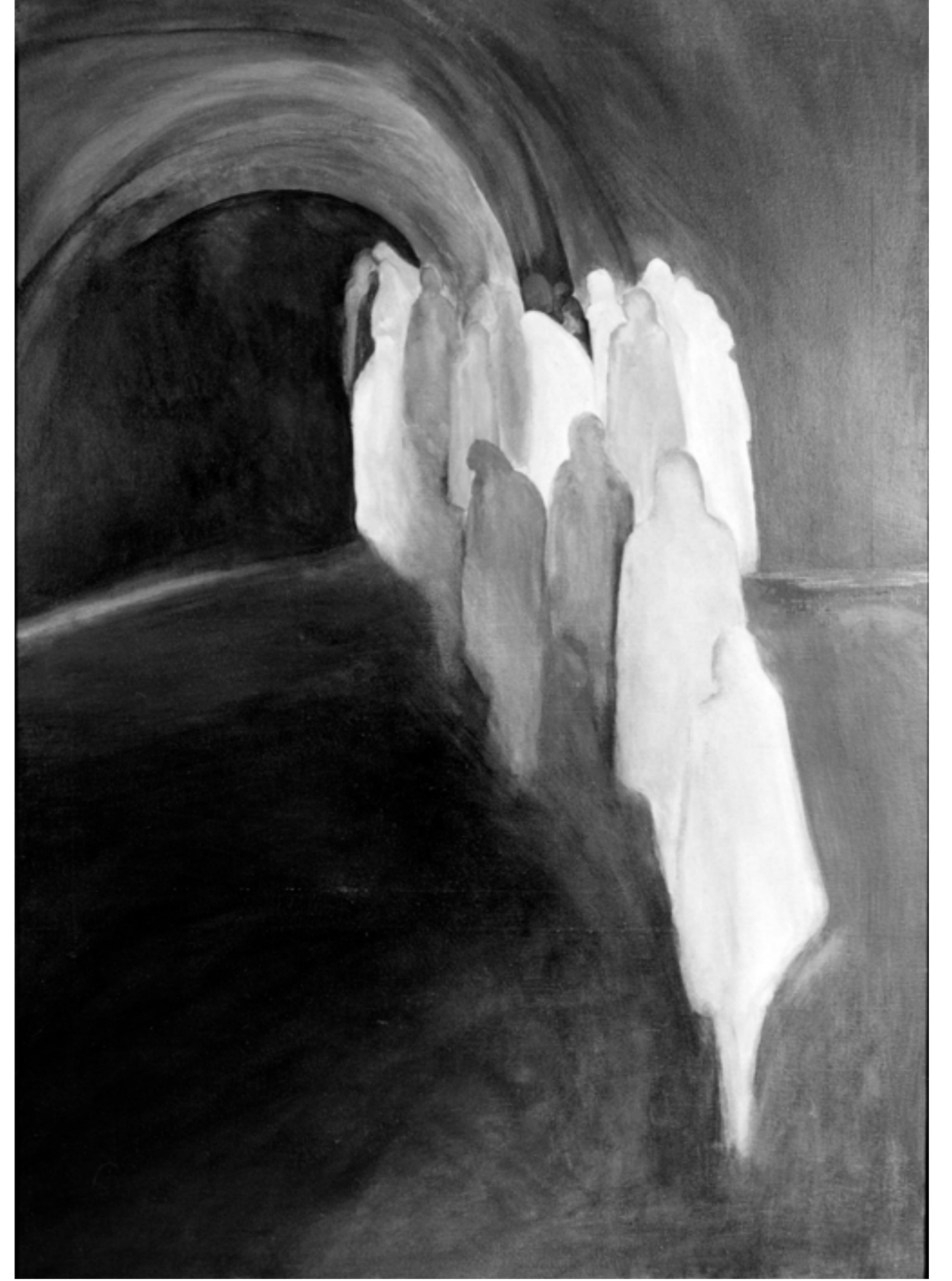

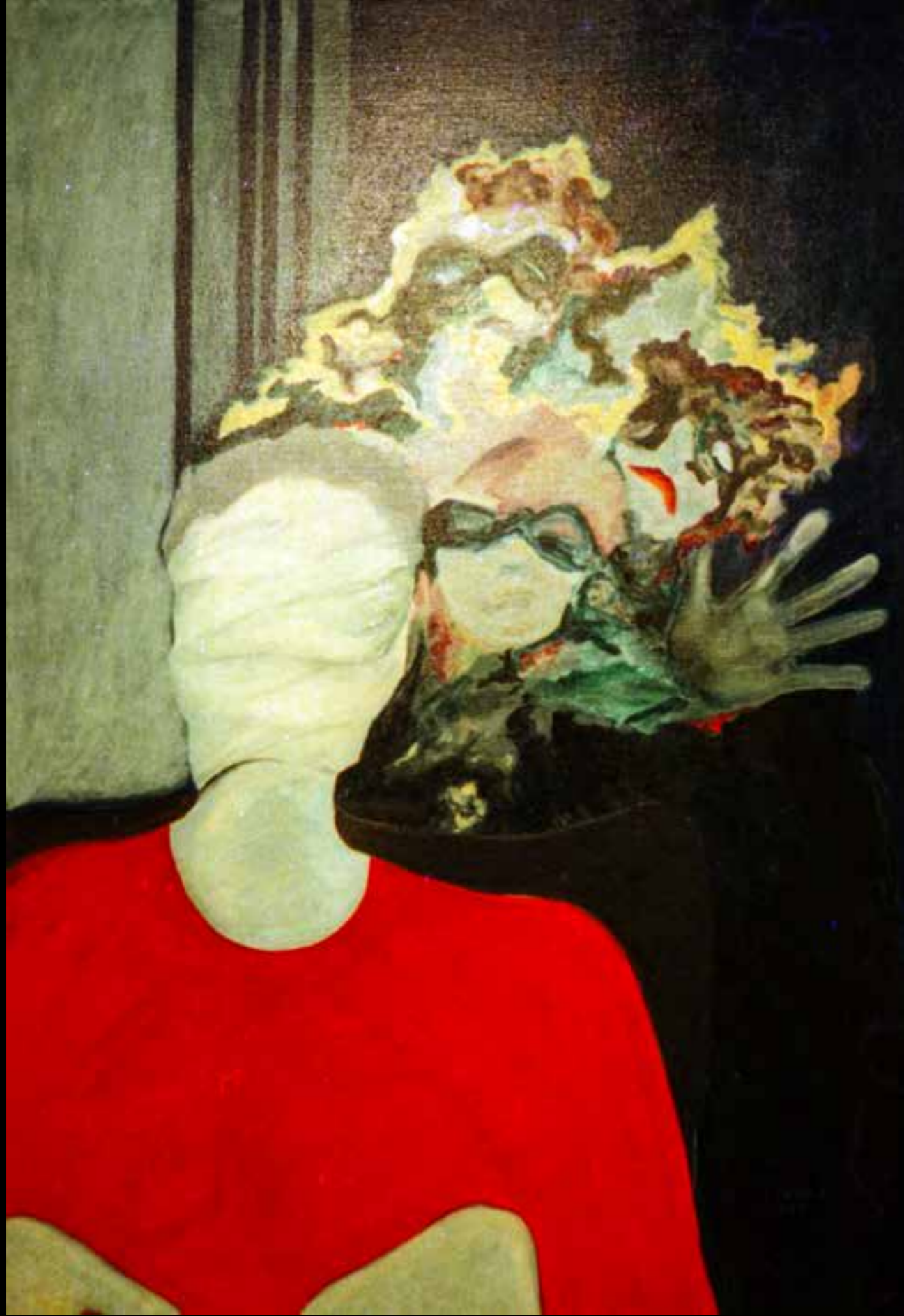
'Çare Sen' Eskizi, kağıt üzerine kurşun kalem
Sketch of 'Cure is You', pencil on paper

Çare Sen, 1982, tuval üzerine yağlı boya, 120 x 80 cm
Cure is You, 1982, oil on canvas, 120 x 80 cm

Tünel, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm (Sağ Sayfa)
Tunnel, 1981, oil on canvas, 100 x 70 cm (Right Page)

5 Parmak, 1981, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm
5 Fingers, 1981, oil on canvas, 100 x 70 cm

Güncel Yaşam Düzenlemesi, 1985, tuval üzerine yağlı boya, 118 x 90 cm
Everyday Life Arrangement, 1985, oil on canvas, 118 x 90 cm

Kadın 1987, tuval üzerine yağlı boya 100 x 90 cm(Sol Sayfa)
Woman 1987, oil on canvas 100 x 90 cm (Left Page)

Kareli Düzenleme ile, 1987 (Sağda)
With the painting from Square Arrangement, 1987 (On Right)

Kadın Woman

Yıl 1984... *Kadın* sergim, duygusal problemlerimin çözümüne doğru yol alırken, her zamanki gibi rahatlamama neden olmuş, resimsel sorunlarım da yeni boyutlar getirmişti. İlk kez bu sergimde şekilli tuvaleri kullandım. Yaptığım resimleri yeni arayışlarımın cevap niteliğinde ve kendime sorduğum sorularla doluydu. Sergimin açıldığı gece eve döndüğümde, ben çoktan farklı resimleri, hayalimdekileri keşfetmek üzere yola çıkmıştım bile. Ve sabahlara kadar bambaşka denemelerle yeni yeni yollar arıyordum... Giderek aza inen renklerim ince yüzeyler oluşturmaya başladı. Çok ince boya katmanları, üst üste sürülen renkler kadifemsi doku, bana yol gösteren hocam Leonardo... Ritmi keşfettiğim Tintoretto'yla geçen uzun yolculuklar ve arayışlar.

Year 1984. My exhibition titled *Woman* tended to solve my emotional problems and helped me relax, as usual, bringing a new dimension to my painting problems. For the first time, in this exhibition, I used canvases of different shapes. These paintings provided an answer to my new searches and were full of self-questioning. When I returned home on the night my exhibition opened, I had already started to embark on a quest for very different paintings. This went on till the morning, full of different trials and new paths. My decreasing use of colors began to form very thin surfaces. Very fine layers of paint and accumulation of color created a velvety texture. I followed my mentor Leonardo and his sfumato technique. After long travels and research where I discovered rhythm with Tintoretto.

Bir Kadın, Bir Erkek Serisi - Üçlü düzenleme, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm (x3)
A Woman, A Man Series - Trio arrangement, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm (x3)

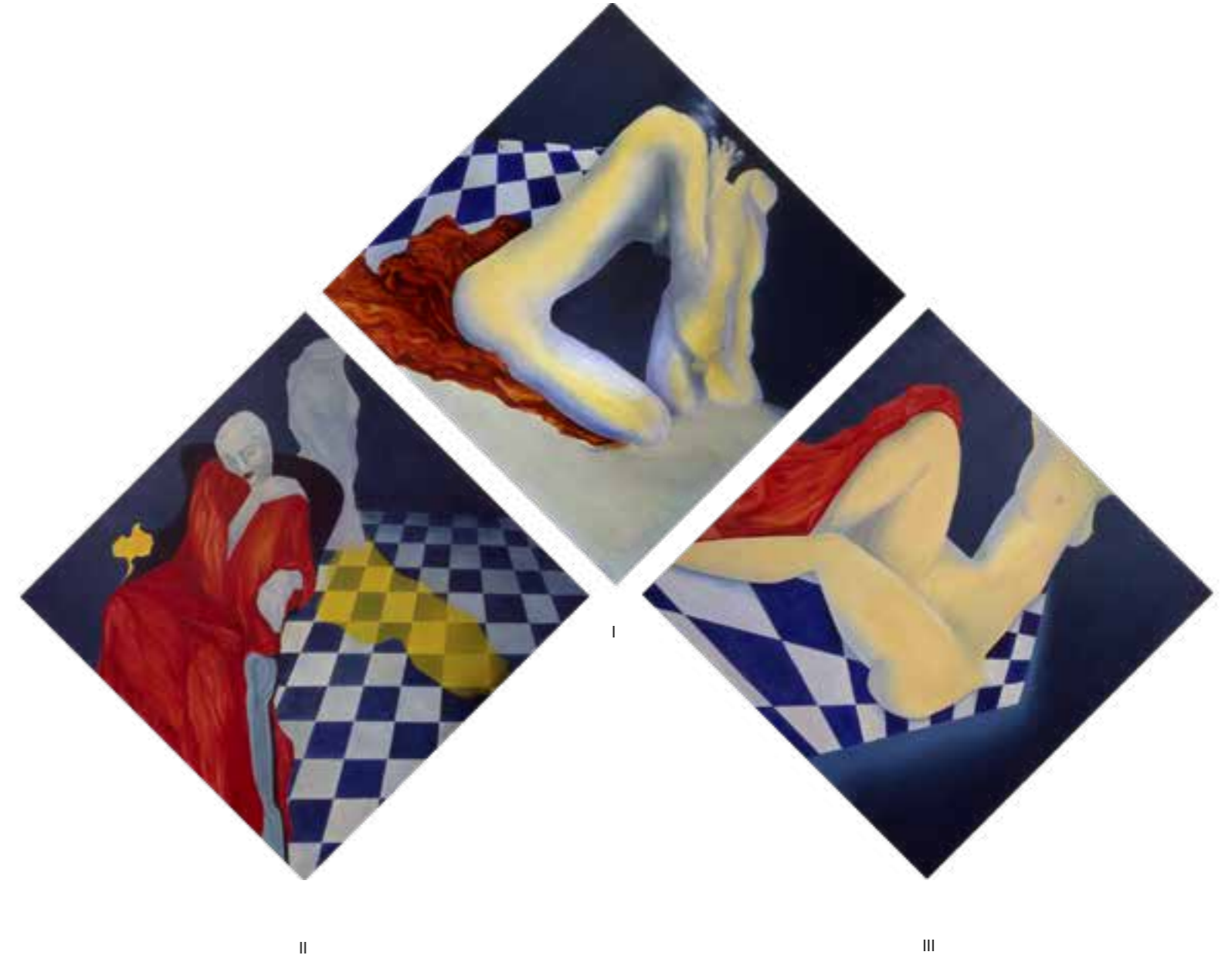
- I- Bir Kadın, Bir Erkek I, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
I- A Woman, A Man I, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm
- II- Bir Kadın, Bir Erkek II, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
II- A Woman, A Man II, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm
- III- Bir Kadın, Bir Erkek III, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
III- A Woman, A Man III, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm

Bir Kadın, Bir Erkek I, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
A Woman, A Man I, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm

Kareli Düzenleme I, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
Square Arrangement I, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm

Kareli Düzenleme - Üçlü düzenleme, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm (x3)
Square Arrangement - Triple arrangement, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm (x3)

- I- Kareli Düzenleme III 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
I- Square Arrangement III, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm
- II- Kareli Düzenleme II 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
II- Square Arrangement II, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm
- III- Kareli Düzenleme I 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
III- Square Arrangement I, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm

Çok düşünceli bir figür, 1987, tuval üzerine yağlı boya, 92 x 74 cm
A very thoughtful figure, 1987, oil on canvas, 92 x 74 cm

Ada, 1987, tuval üzerine yağlı boya, 110 x 90 cm
Island, 1987, oil on canvas, 110 x 90 cm

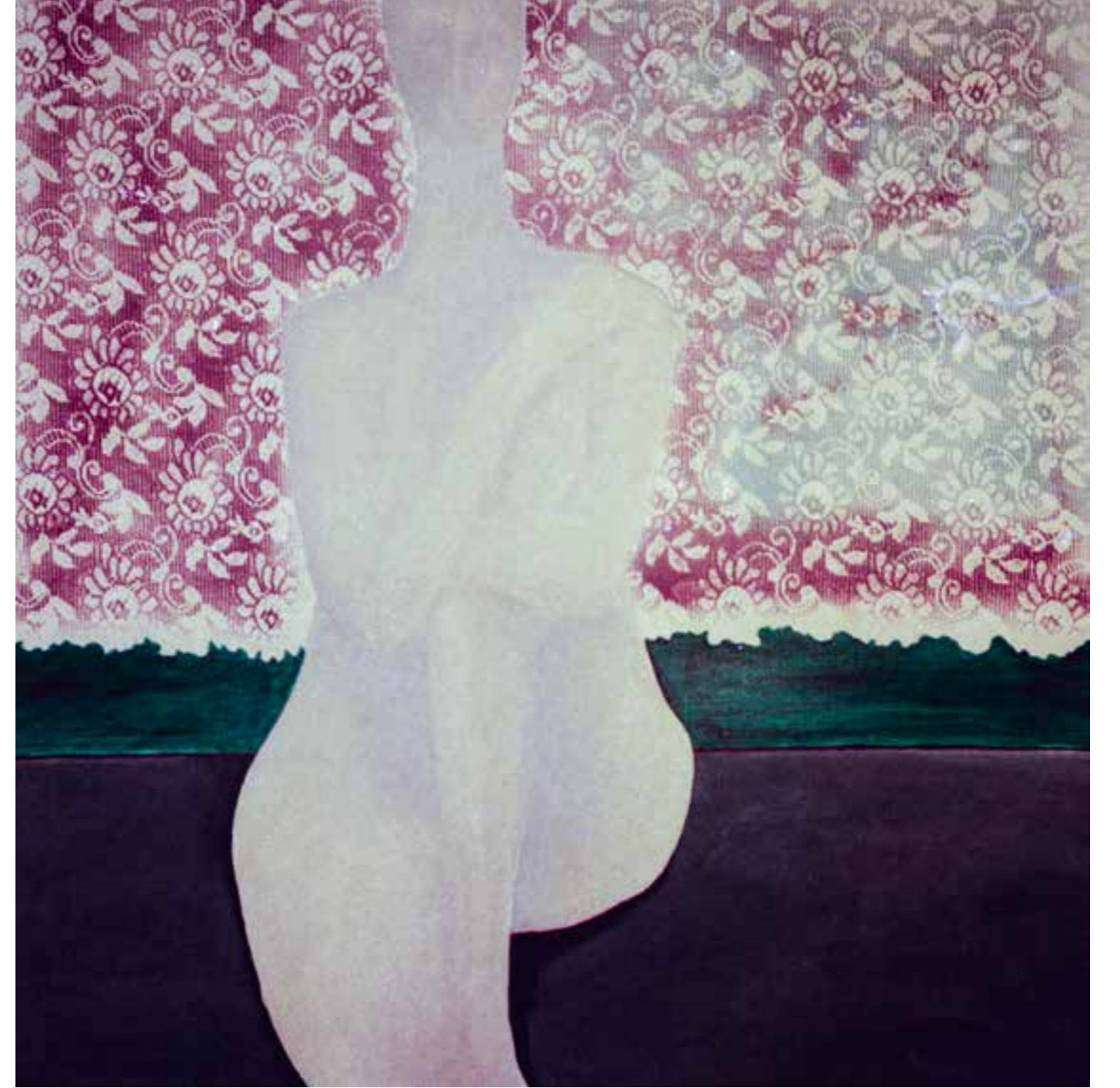
Kareli düşünceler, 1987, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 100 cm
Square thoughts, 1987, oil on canvas, 100 x 100 cm

Maskeler, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 100 x 70 cm
Masks, 1986, oil on canvas, 100 x 70 cm

Kareli Bekleyiş, 1987, tuval üzerine yağlı boya, 92 x 92 cm
Waiting in Squares, 1987, oil on canvas, 92 x 92 cm

Dantelli Kadın, 1987, tuval üzerine yağlı boya, 110 x 90 cm
Lacey Woman, 1987, oil on canvas, 110 x 90 cm

Kırmızılı Kadın, 1985, tuval üzerine yağlı boya, 74 x 74 cm
Woman in Red, 1985, oil on canvas, 74 x 74 cm

Kadın IV, 1987, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
Woman IV, 1987, oil on canvas, 90 x 90 cm

Bekleyiş, 1986, tuval üzerine yağlı boya, 90 x 90 cm
The Waiting, 1986, oil on canvas, 90 x 90 cm

Kadın Sergisi, Galeriden genel görünüm, 1987
Exhibition of Woman, Overview from the gallery, 1987

Tülin'e

To Tülin

Esra Nilgün Mirze

İngilizceden çeviren / Translated by: Selin Üstüner Ertuğ

Sevgili Tülin Onat şu sıralar hazırlığı süren kitabı için benden bir yazı istediğinde önce sevinçten havalara uçtum, onur duydum. Sonra ayaklarım yere bastı. Sanat dünyası içinde hiç sahip olmadığım bir yetkinliğe özenmek olurdu onun işlerini anlatmaya çalışmak, yorumlamak, değerlendirmek.

Ne yazabilirim diye düşündüğümde, önce yapıtlarını izleyerek başlayan dostluğumuzu, sonra da o yapıtların ve Tülin'in yaşamıma kattığı zenginliği aktarabilirdim, bir dost ve izleyici olarak. Gerçekten, sadece bunları yazmak bile kendi başına bir kitap olabilir. Ben de kendimi kısıtlayarak sanatçı kişiliğiyle bana ilham veren o muhteşem insanla yaşadığımız küçük bir anıyı paylaşmayı seçtim, bu yazımda.

Heybeliada. Batmaya yakın yaz güneşini arkamıza alıp iskeleğe doğru yürüyorum. Sanki kocaman bir aile dökülmüş yollara. Her iki adımda bir tatlı bir tebessüm, içten bir sohbet kesiyor yolumu. Hale Sontaş'a rastlıyorum. Yanında bir arkadaşı var. Sımsıcak gülümsemesi aydınlatıyor yüzünü. Bir de pırl pırl gözleri. "Tülin" diye tanıştırıyor arkadaşını, Hale. İlk kez o zaman bakıyorum gözlerine içice. Bir şeyler kopuyor sanki içimde. O pırl pırl gözlerin derinliklerinde üstü örtülmüş bir hüznün yakalıyorum sanki.

Kısacık bir "merhaba" ve onu her düşündüğümde ruhuma işleyen o derin hüznün. Tıpkı yakamoz pırıltılarının sakladığı derin sular gibi. Önce işlerinde tanıyorum Tülin'i. Renklerinde, formlarında, hayallerinde, düşlerinde, özlemlerinde. Tuvallerinin adeta fısıldadığını ta yüreğimde duyarak.

When dear Tülin Onat asked me to write a piece for her book which has been in the process of preparation recently, at first I was burst with happiness, was honored. Later, I came down to earth. Trying to tell about, interpret, evaluate her work would be emulating a competence which I do not have at all in the art world.

When I thought of what I could possibly write, firstly I could have tell about our friendship which had started with my observation of her work, then about the prosperity that those works and Tülin herself had added into my life, as a friend and as an audience. Indeed, writing only about these could put together a book of its own. Therefore in this piece, with a bit of self-restriction, I have chosen to share a little memory that we had with this amazing person who inspired me with her artistic personality.

Heybeliada. I turn my back to the summer sun which is almost to set and walk towards the pier. As if a huge family have been poured onto the streets of the island. A kind smile at every second step, a sincere conversation gets in my way. I run into Hale Sontas. She is with a friend of hers. Her warm smile and her shiny eyes, brightens her face. Hande introduces her friend as "Tülin". That is the first time I look sheerly in her eyes. Something bursts inside of me, in a way. As if I capture a covert sadness in the depth of those sparkly eyes.

A short "hello" and the deep melancholy that penetrates into my soul every time I think about her.

Sonraki her karşılaşmamızda o aramızdaki sessiz bağ güçleniyor. Biraz daha, biraz daha pekişiyor sanki dostluğumuz. Kimi zaman renklerinden konuşuyoruz, kimi zaman yarattığı formlardan, kimi zaman ise arayışlarının ardındaki o engin felsefeden, sorgulamadan.

Yine Heybeliada; sonbahar. Vapur saatine daha çok var. İskeledeki Mavi Restoran'a uğrayıp biraz kendimle kalmak, içimdeki sonbahar hüznünü dağıtmak niyetindeyim. Mavi'nin o zamanki küçük tahta masalarından birinde Tülin'i görüyorum. Birlikte oturuyoruz; konumuz yine sanat. Elleri ve sözcükleri birlikte anlatıyor. Sözcüklerin yetmediği yerde elleri var. O anlatırken duyduğu heyecan, tutku bana da yansıyor. Ama bir şey yine dikkatimi çekiyor. Yeni projelerini anlatırken gözlerine yansıyan ışığın ardındaki hüznün sanki daha derinleşmiş. Daha serde gençlik var. O hüznün olmadan hayatı bunca sevgiyle kucaklamanın imkânsız olacağı bilincinde değilim henüz. Adadan ayrılırken Tülin'in gözlerini de yanımda götürüyorum.

O sıralar İKSV'de çalışmaktayım. New York'daki Pollock-Krasner Vakfı'nın Başkanı Charles Bergman'la, küratör ve yazar arkadaşım Gabriella De Ferrari'nin aynı şehirdeki evindeki bir davette tanışmışım. Ara ara New York ve İstanbul'da görüşüyoruz, yazışıyoruz. Bu yazılardan birinde vakfının bütün dünyada sanatçılara burs vererek destek olduğunu yazıyor.

Birden Tülin geliyor aklıma. Hemen arıyorum; heyecan içindeyim. "Bana hemen özgeçmişini ve portfolyonu yollar mısın?" diye soruyor ve bir solukta anlatıyorum. "Bak bu çok uluslararası bir yarış, çok titiz bir seçim yapıyorlar. Bir başvuru yapalım diyorum; ne dersin?" Aradan aylar geçiyor. Değerlendirmenin uzun süreceğini biliyorum ama, bu kadar mı? Tam o sıra haber geliyor: O yıl Pollock-Krasner Vakfı Bursu Tülin'in.

Uzun yıllar dostluğumuz sırasında ikimiz de bu konudan hiç söz etmiyoruz her nedense. Ta ki, aradan 20-25 yıl geçene kadar. Artık konumuz yalnız sanata yansıyan yaşam değil. Her türlü sorgulamayla çoğunu geride bıraktığımız "Hayat!". O zaman öğreniyorum, geçmişte fark ettiğim gözlerindeki hüznünün nedenini. İlk rastlaştığımız günlerde eşinden ayrılmak üzere olduğunu, hayatının çok zor bir döneminden geçtiğini ve kazandığı bu bursun, yaşadığı fırtınalı dönemdeki savaşında kendisine güç kattığını.

Just like deep waters hidden by sea sparkles. First, I get to know Tulin through her work. In her colors, forms, fantasies, dreams, longings. Hearing what she almost whispers to her canvases deep in my heart. Later on our each meeting the silent bond between us grows stronger. More and more, our friendship becomes stronger. Sometimes we talk about her colors, sometimes the forms she created and sometimes thevast philosophy behind her quests, the query.

Heybeliada again, autumn. There is plenty of time for ferry. I intent to stop by the Mavi Restaurant by the pier to stay alone with myself and clear away the autumn blues inside me. A see Tülin at one of Mavi's tiny wooden tables at the time. We sit together, our topic is, again, art. Her hands and her words speak together. Her hands are there where the words come short. The exhilaration, the passion when she feels whilst talking echoes in me. Yet again, something catches my attention. As if the sadness behind the light in her eyes while telling me about her new projects has gotten deeper. We are still young. I am not yet mature enough to know that without that sadness it would be impossible to embrace life with love. On my way back from the island, I take Tülin's eyes with me.

I work at İKSV (Istanbul Foundation for Culture and Arts) at that time. I have met Charles Bergman, chairman of Pollock-Krasner Foundation in New York, at my friend Gabriella De Ferrari's house in the same city, who is a curator and a writer. Occasionally we meet in New York and in Istanbul, we exchange mails. In one of those letters, he says that his foundation supports artists all around the world by giving scholarships.

Suddenly I think of Tülin. I call her right away, I am full of excitement. I ask her to send her resume and portfolio straightaway and tell her all in one breath: "Look, this a very international competition, they are doing a meticulous selection. I say we should make an application, what do you say?" Months passes. I know the assessment would take long, but this long? Right at that time, the news arrive. Tülin gets the Pollock-Krasner Foundation Scholarship for that year.

In the course of our years long friendship neither of us mention this for some reason. Until, 20-25 years later. Our focus in not only life that reflects into art anymore.

Tülin'in sayısız ödülleri var. Onun tevazu ile kabul edip ama hiç yetinmediği ödülleri. Her ödül, her sergi yeni bir basamak onun için. Yeni ufuklara yelken açmak, iyinin daha iyisini aramak, uzaklara, çok daha uzaklara erişmek için. Akli, iradesi, çizgileri, renkleri, farklı farklı perspektifleriyle çıktığı türlü insan hallerinin hiç bitmeyen yolculuğu sanki.

Şimdilerde yine savaşta; bu kere sağlığıyla. Özgür ve savaşçı ruhu, bedenini uzun bir süre hapsedmek zorunda kaldığı çelik kafesteyken bile yaratmayı bırakmadı. Kafesinin dışında kalan elleriyle, yakında yine o eşsiz yaşam coşkusuyla ve iyimserliğiyle, her türlü acıya meydan okuyan şefkatli iradesiyle yarattıklarını bir sergide göreceğimizi umuyorum.

Bekliyorum...

O sessiz anlaşmanın, o buluşmanın bende yarattığı saygıdan hiç söz etmiyorum bile ona. Sergilerini takip ettiğimden, ondaki tükenmek bilmeyen sonsuz sorgulamadan ne denli etkilendiğimden de hiç söz etmiyorum, edemiyorum. Haddimi aşmak gibi geliyor bana. O öyle yüseklerle açıyor ki kanatlarını her seferinde, onun o alçakgönüllü, duyarlı bilgeliğine sığınıyorum sadece. Hiç sorup sorgulamıyoruz. Gündelik yaşam yaşanması gereken önemsiz bir zorunluluk sanki. Önemi, anlamı, o bitmeyen sorgulamalarda gizli. Sanatı konuşurken evreni, yaşamı kucaklamak, yaşamı anlamlandırmak, hatta yaşamı yaşanılır kılmak gibi.

Nilgün Mirze ile
With Nilgün Mirze

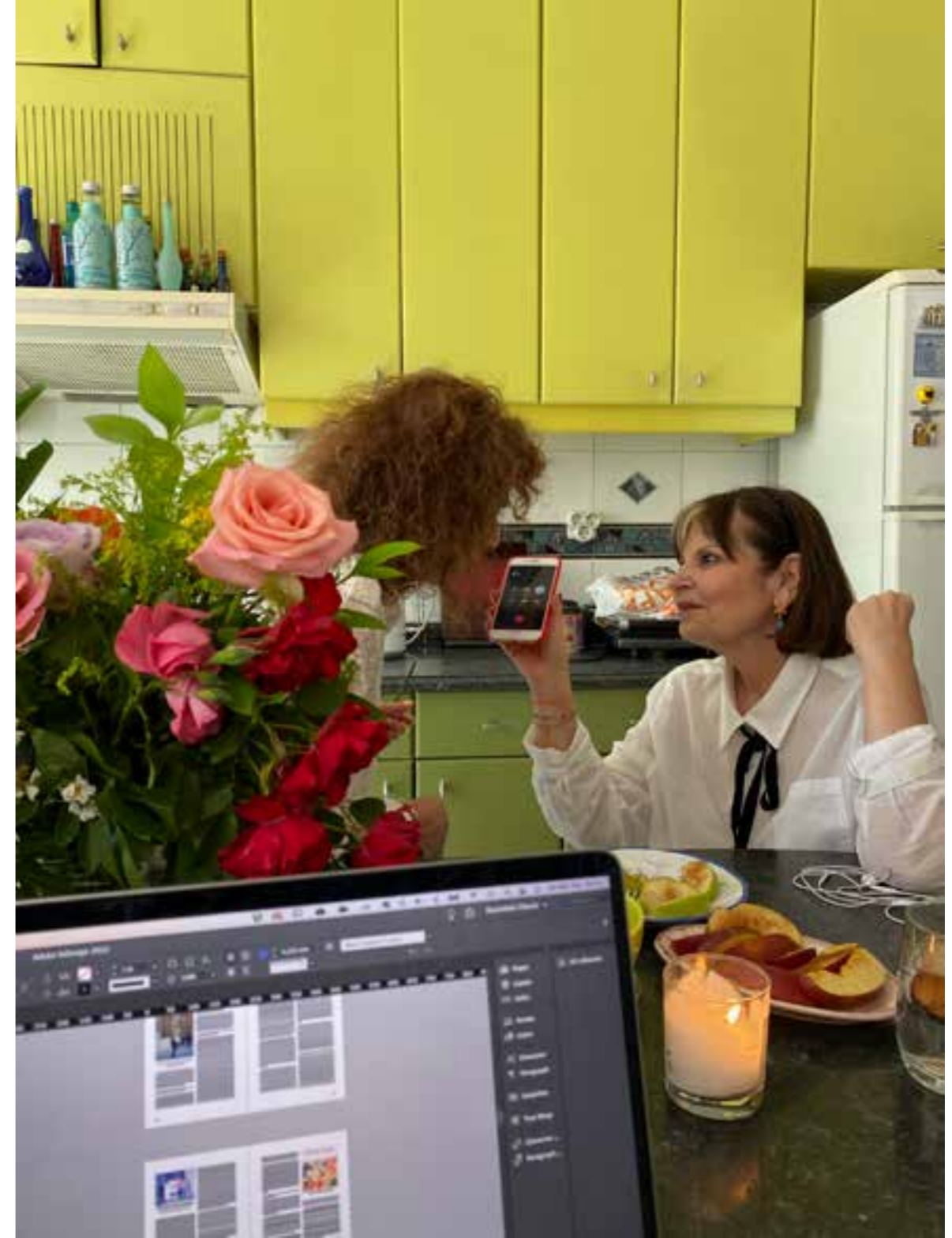
"Life" majority of which we have left behind with all kinds of questionings. Right then and there I learn the reason behind the sadness in her eyes which I had noticed in the past. That she was about to get divorced from her husband around the times we first met, that she had been going through a very difficult stage of her life and that the scholarship she got had given her strength in her battle during those turbulent times.

Tülin has countless awards. Awards that she had received but never settled for. Each award, each exhibition is a new step for her. To sail away to new horizons, to search for the better, to reach out further and further. It is like the never ending journey of the states of being a human, on which she departed with her mind, her will, her lines, her colors and her diverse perspectives.

Nowadays she is again in a battle, this time with her health. Her free and warrior spirit did not stop creating even when she had been in the steel cage that she had to imprison her body in. I hope soon enough we would be able to see what she created with her hands which had been the only part remained outside her cage, with her unique zest for life and optimism and her compassionate will that defies all the pain and struggle.

I am waiting.

I do not even mention the respect that silent agreement, that meeting created in me for her. I do not, cannot tell her that I had been following her exhibitions, that I have been deeply impressed by her endless queries. It feels like it would be crossing the line, going too far. She spreads her wings too up high each time, I can only take shelter in her humble, sensitive wisdom. We never ask, never question. Daily life seems only to be an inferior obligation to be met. Its importance, meaning is hidden inside the endless queries. Like embracing the universe, embracing the life, making sense of life, moreover making life worth-living when talking about art.

Nilgün Mirze ile Atölye'de kitap üzerinde tartışırken
Discussing about the book with Nilgün Mirze at studio

Kabaralar üstünde çalışırken (Sol Sayfa)
Working on Hobnails (Left Page)

Atölyede hazırlık (Sağda)
Preparation at the studio (On Right)

Arayış Dönemi:
3. Boyutu Arayış
*Searching Period:
Seeking the 3rd Dimension*

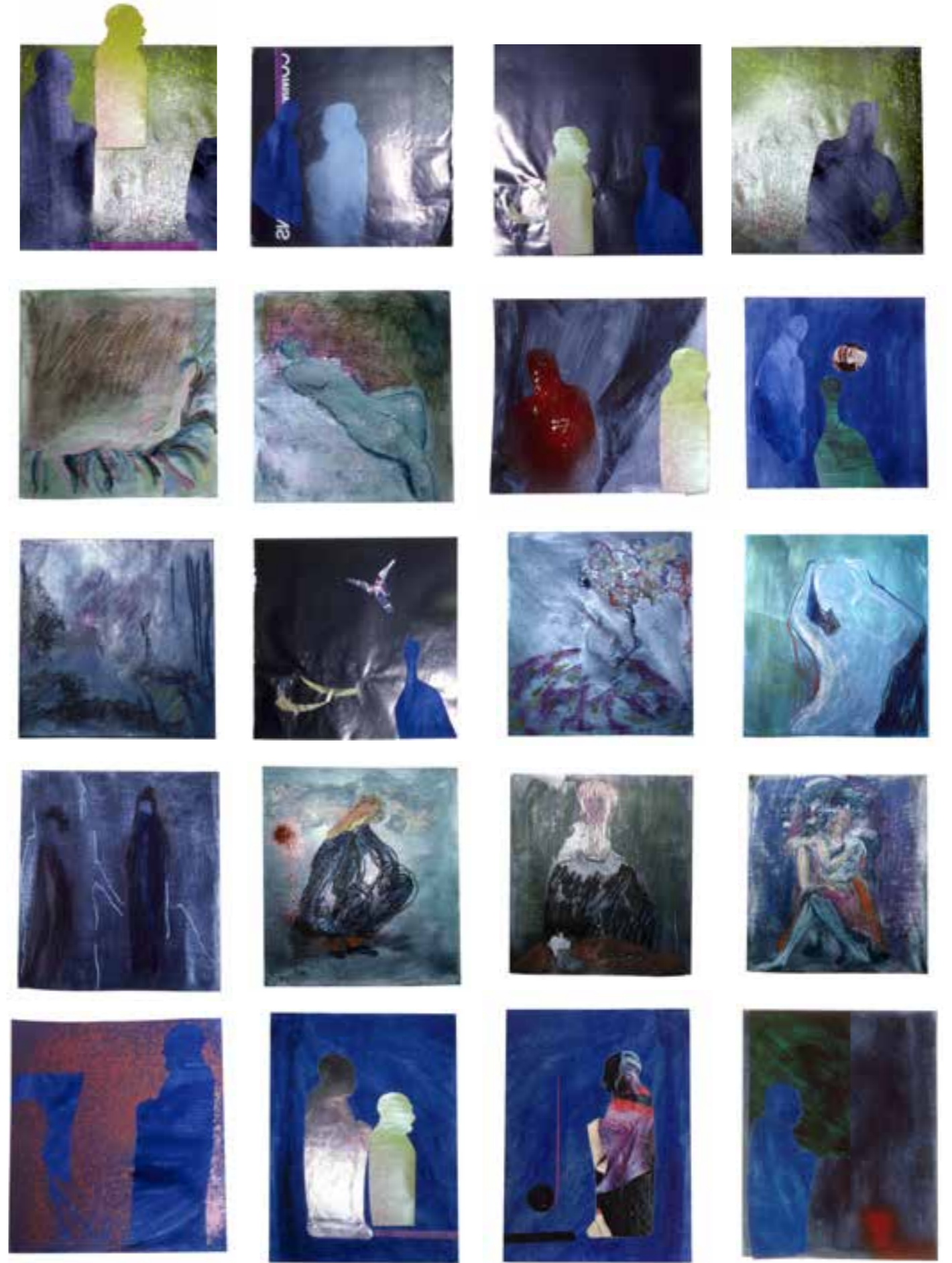

Astrolon Sütun, 1987, Yeni Eğilimler Sergisi, 180 x 30 x 30 cm
Astrolon Column, 1987, New Trends Exhibition, 180 x 30 x 30 cm

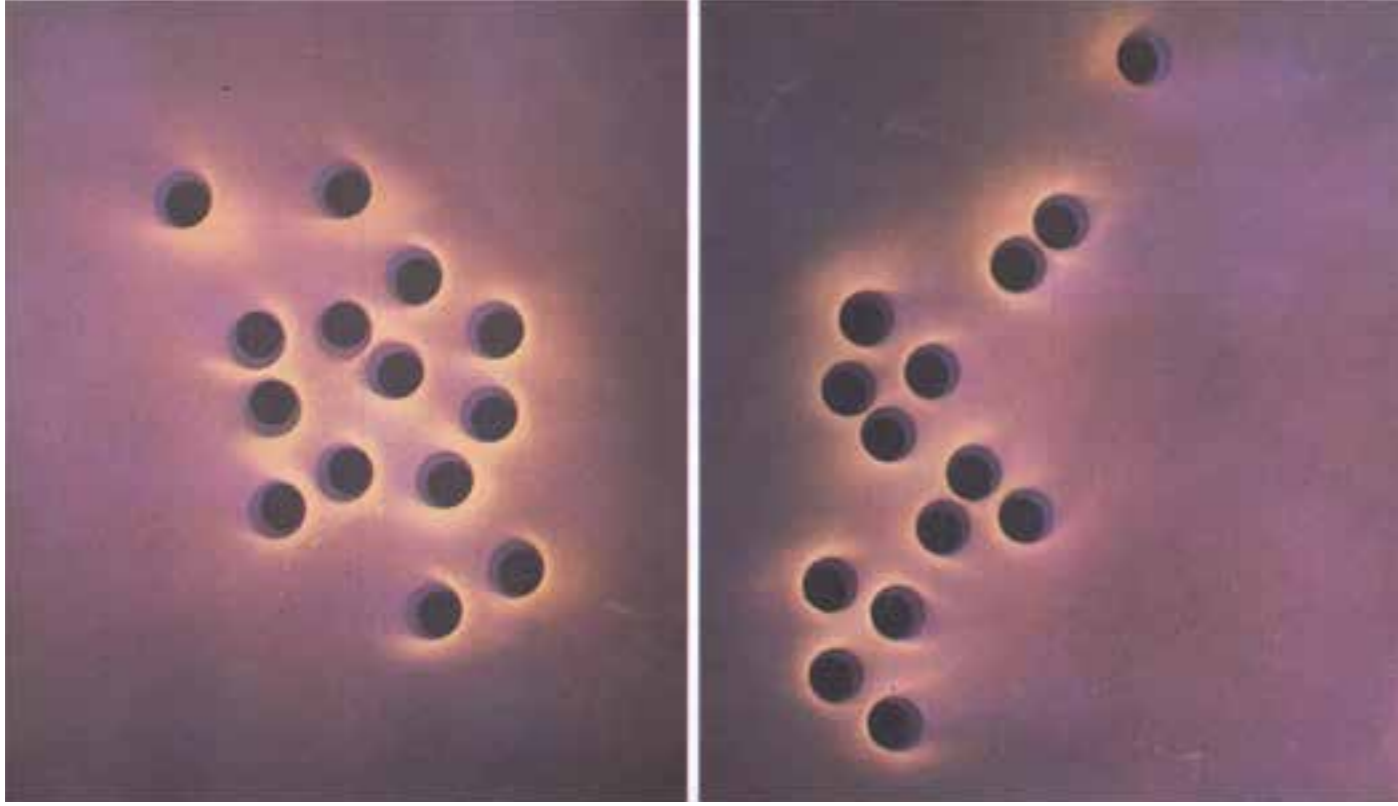

Kadın'la başlayan yalınlaştırma ve üçüncü boyut arayışları, Yeni Eğilimler sergisinde ivme kazandı. Airbrush ve fırça ile yaptığım denemeler, bana kabarlara giden yolu açtı.

"The quest for simplification and third dimension which had started with 'Woman', expedited in New Inclinations exhibition. My experiments with airbrush and brush, paved the way to hobnails for me."

Astrolon Sütunun katları arasına yerleştirilmiş 43 resimden bazıları, kağıt üzerine karışık teknik, 1987
Some of the images placed on 43 layers of Astrolon Column, mixed media on paper, 1987

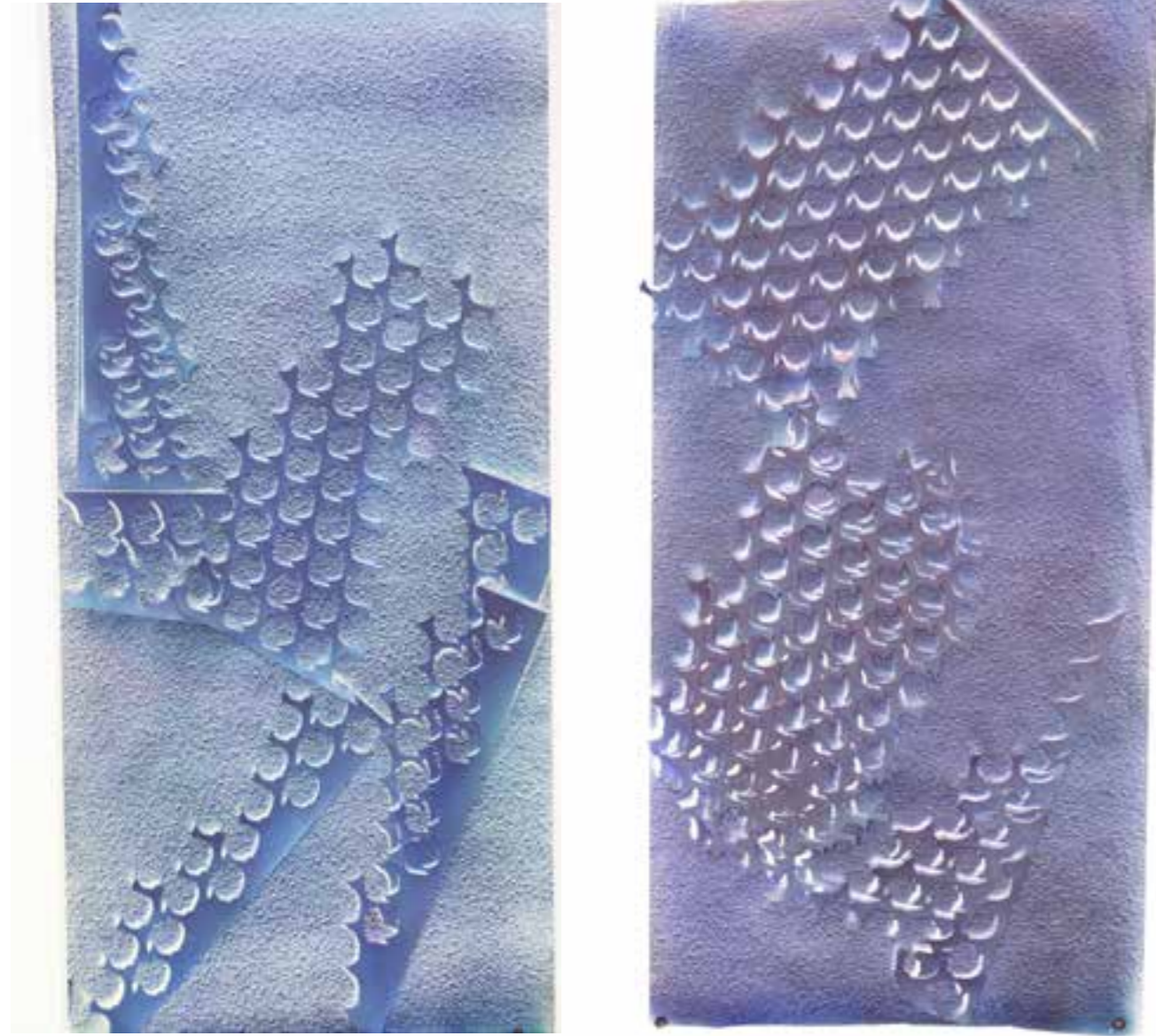

Kubbeler, 1988, tuval üzerine akrilik, 90 x 90 cm (Mimar Sinan 400. Anma Yılı Resim Sergisi, 1988 Mansiyon Ödülü)
Domes, 1988, acrylic on canvas, 90 x 90 cm (Mimar Sinan 400th Anniversary Painting Exhibition, 1988 Honorable Mention)

3. boyut araştırmaları, 1988-1989, mukavva üzerine karışık teknik, 35 x 50 cm
3rd Dimension researches, 1988-1989, mixed media on cardboard, 35 x 50 cm

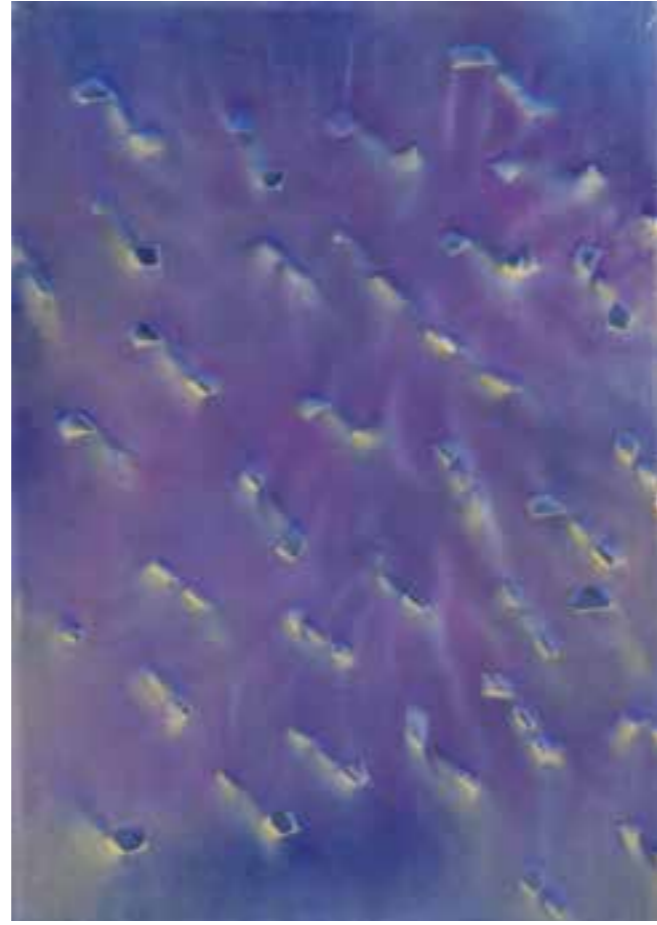

Aramalar, Kağıt Eskiz, 1988-1989, kağıt üzerine karışık teknik, 70 x 35 cm
Searches, Paper Sketch, 1988-1989, mixed media on paper, 70 x 35 cm

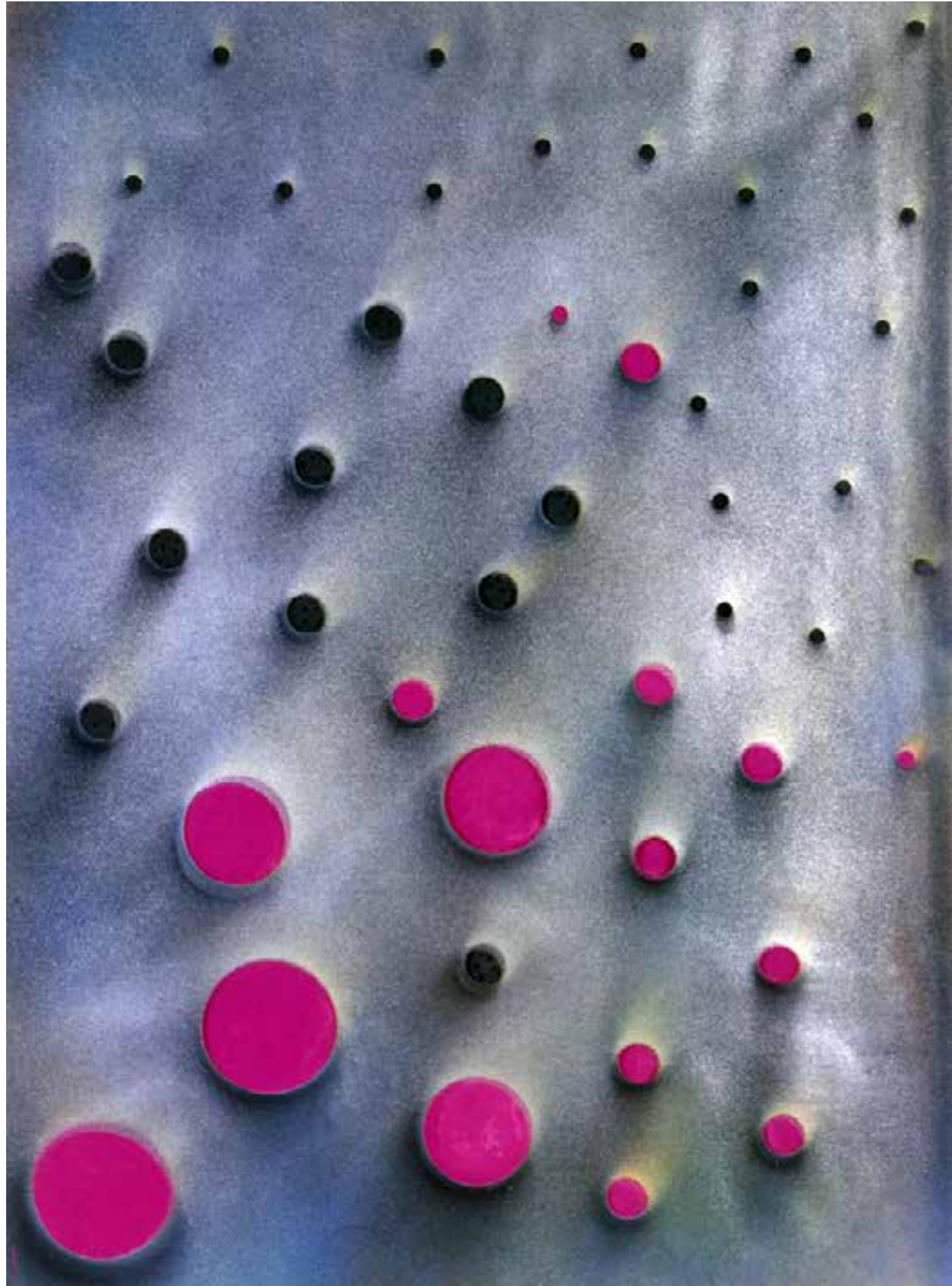
Aramalar, Kağıt Eskiz, 1988-1989, kağıt üzerine karışık teknik, 50 x 35 cm
Searches, Paper Sketch, 1988-1989, mixed media on paper, 50 x 35 cm

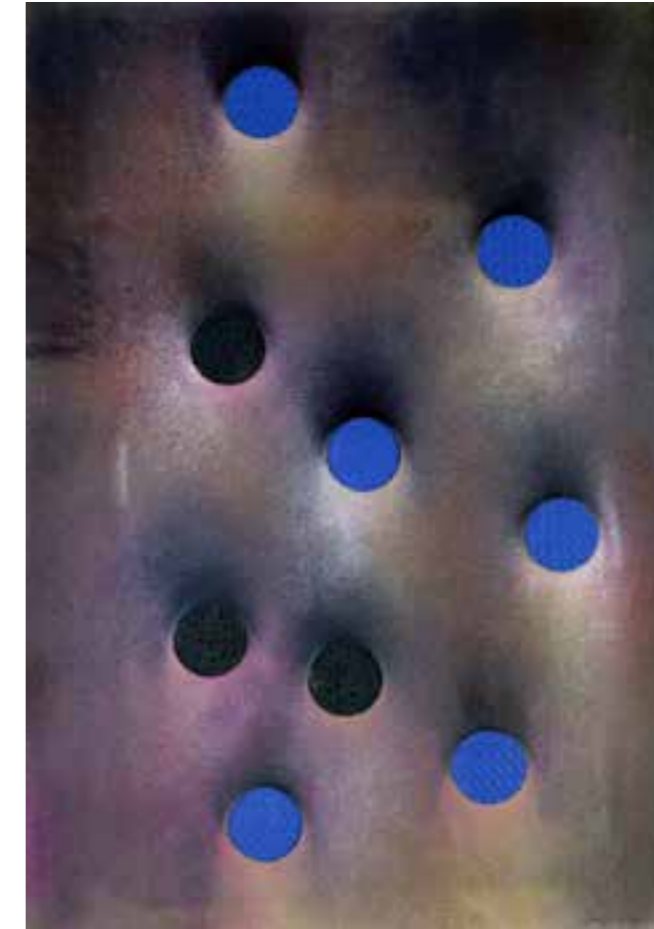
İsimsiz, 1992, kağıt üzerine karışık teknik, 70 x 50 cm (x4)
Untitled, 1992, mixed media on paper, 70 x 50 cm (x4)

İsimsiz, 1992, kağıt üzerine karışık teknik, 70 x 50 cm
Untitled, 1992, mixed media on paper, 70 x 50 cm

İsimsiz, 1992, kağıt üzerine karışık teknik, 70 x 50 cm
Untitled, 1992, mixed media on paper, 70 x 50 cm

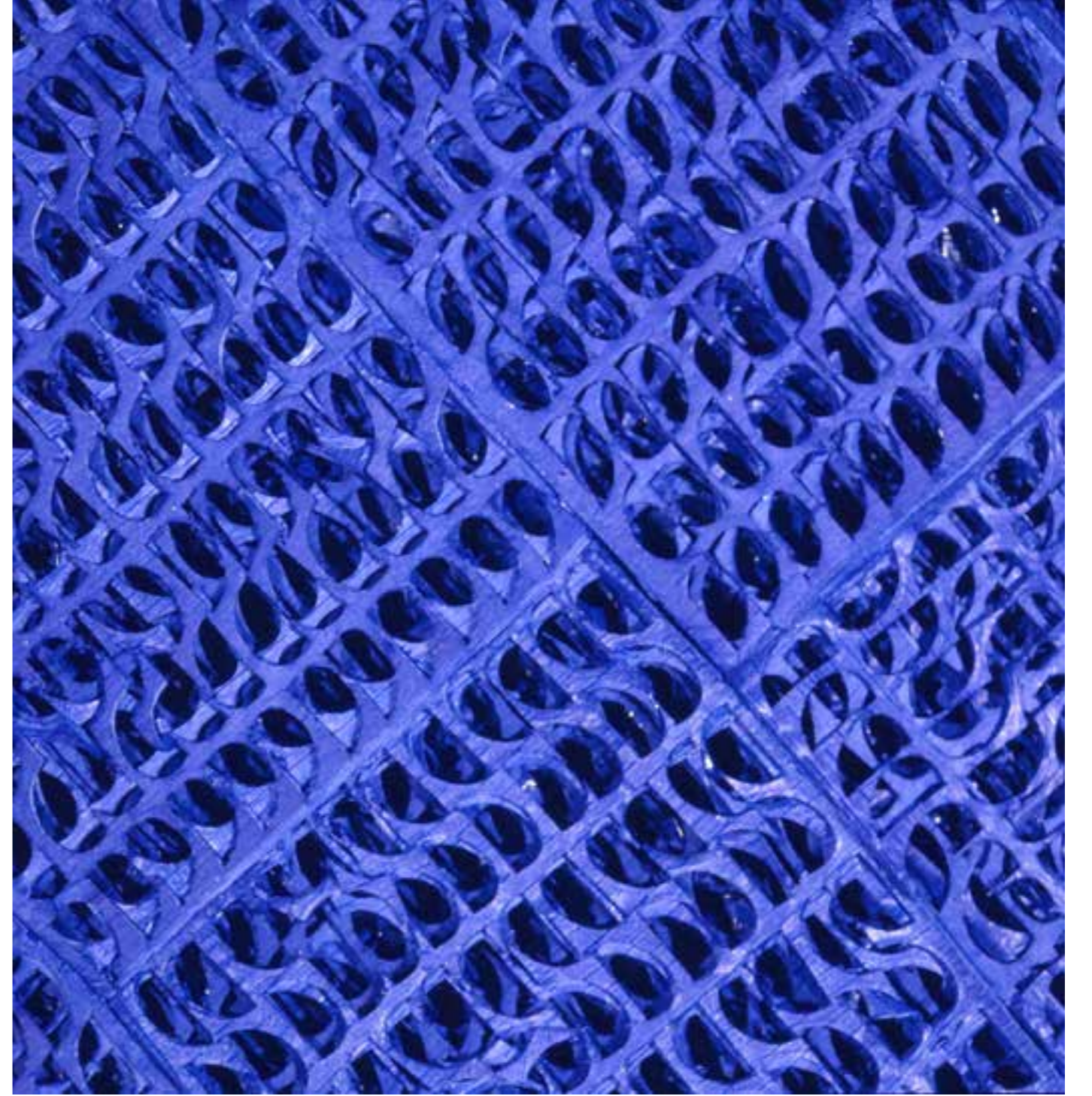
İsimsiz, 1992, kağıt üzerine karışık teknik, 70 x 50 cm (x2)
Untitled, 1992, mixed media on paper, 70 x 50 cm (x2)

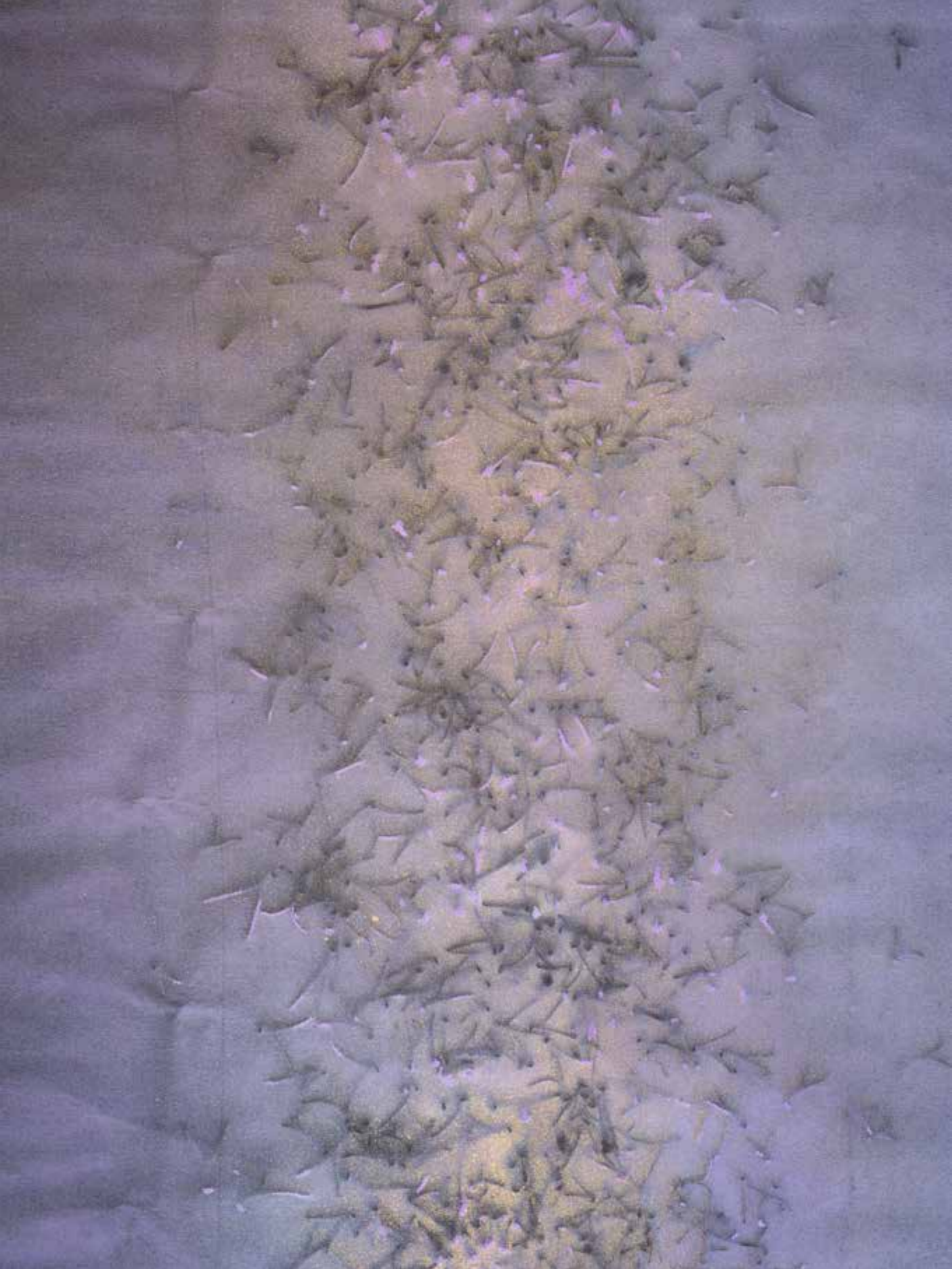
İsimsiz, 1992, kağıt üzerine karışık teknik, 70 x 50 cm (x2)
Untitled, 1992, mixed media on paper, 70 x 50 cm (x2)

Kağıt Rölyef, 1997, 90 kat pelur kağıt ve tutkal, 137x53 cm (x2)
Paper Relief, 1997, 90 layers of pelur paper and glue, 137x53 cm (x2)

Kağıt Rölyef Detay
Paper Relief Detail

Kabaralar, 1991, tuval üzerine akrilik, 210 x 130 cm (Sol Sayfa)
The Hobnails, 1991, acrylic on canvas, 210 x 130 cm (Left Page)

Kabaralar
The Hobnails

İlk Kabara *The First Hobnail*

Resimlerimde tek obje devri başladı. Tüm çocukluğumda elimden hiç düşmeyen, karton saatler yaptığım, krapon kağıdından dikiğim elbiseleri tutturduğum, mukavva heykelciklerimi birleştirdiğim "kabaralar" ...

Artık onlar benim resimlerimin ayrılmaz bir parçası olmuşlardı. Kimine göre yıldızlardı bunlar, kimine göre insanlar, kalabalıklar, topluluklar...

Tuvalde öne çıkan kabarklık ve rölyef etkisi, yüzeyden öne gelirken, geriye giden boşluk hissi. Soyut boşluk, resimlerimin vazgeçilmezi olmuştu.

Single object era started in my paintings. "Hobnails" that I used throughout my childhood with which I made watches, fixed dresses made of crepe paper, and carton sculptures now became an integral part of my paintings. For some, they represented stars, for others, people, crowds, and communities.

I wanted to see behind the canvas, so I made protuberances to create a relief effect, to the front of the surface and the hollow space behind. The abstract hollow at the back became indispensable for my paintings.

Teknik yöntemler ararken yeni yeni tatlar buldum. Resmimin karşısında, izleyicinin değişik boyutlarda ilgisini çekmek, tekniğin ve malzemenin ne olduğunu anlamadıkları için tuvalin üzerine dokunmaya çalıştıklarını görmek mutlu ediyordu.

Tekniğim, doğaldır ki seçimim doğrultusunda gelişti. Bu benim dünyamdı; renklerin sesi, biçimlerin ritmine uydu ve tuvalin tüm yüzeyini kapladı.

Resimlerimdeki biçimsel düşlerim aynı zamanda gizli bir simetrinin ipuçlarını da vermeye başlamıştı. Bu gizli simetri sadece tuval yüzeyinde kalmayıp düzenlemelerimde de sürüp gitmekteydi. Biçimlerin tüm olasılıklarını yüzeyde arıyordum. Amacım parçalayarak ya da birleştirerek heykelsi görüntüyü elde etmektir. Metaloid etkiyi görüntüde yanılmayı pekiştirmek için kullanıyordum. Yalın ama yoğun, minimal bir dille kendi sözümü söylemeye çalışıyordum. Az renkli, bol ışıklı, tek biçimli bir dünya yaratmayı amaçlıyordum. Gerçek mi, düş mü? Kıvrım kıvrım, kıpır kıpır resimlerim, en yalın biçimlerle sonlanıyordu. Düşündüklerimin ipuçlarını da yakalamaya başlamıştım. Derinlik ve rölyef etkisi, kabarıklık ve tuvalin dışına çıkma isteği... Tuval yüzeyinde kadifemsi doku, üst üste kullanılan pek çok renk, algılamada ise tek renk etkisiydi görmek istediklerim.

Aradığımı bulmak, epey uğraştırdı beni. Pek çok rengi çok ince bir şekilde üst üste kullanıyordum. Üst üste sürülen ince renk ve hiç fırça izi yok. Rengin çokluğu sadece tuvaldeki derinliği ve arkadaki soyut boşluğu elde etmem içindi. Denemelerimle pratikleştirme yollarını da yakalamaya başlamıştım.

Bu resimleri ilk kez 'Günümüz Sanatçıları' sergisinde sergiledim. Duvardan on iki santim öne gelen kalın şasili tuvalerim, koyu renkleri ile resimden çıkıp öne gelen, arkaya giden formları ile ilginç görünüyordu. "Resim Heykel Müzesi Günümüz Sanatçıları" sergisinde sergilenen bu resimler, hocam Adnan Çoker'in ilgisini çekmişti. Gidip resimlere yakından bakınca dayanamamış, "Bunlar elle yapılmış olamaz" diyerek tuvalin üzerinde parmaklarını gezdirmişti. Bu sınavı başarıyla geçmek benim için çok kıymetliydi. Devam mı edecektim, yoksa araştırmalarımı sürdürecektim miydum? Bu jüri sergide belli olacaktı ve nihayetinde resimlerim epey ilgi çekti ve beğenildi. (1988)

Bundan sonraki 'Günümüz Sanatçıları 10' sergisindeki, beş parçalık işimle ödül almıştım. Böylece işlerim rüştünü ispat etmiş oldu...

As I searched for new techniques and methods, I found new directions. I liked attracting the audience's attention and seeing them trying to touch the canvas because they couldn't figure out the technique or the material. And this gave me the strength to go on.

My technique developed parallel to my choices. This was my world: The sound of colors matched the rhythm of forms, covering the whole surface of the canvas.

My formal dreams in my paintings began to provide clues to a secret symmetry at the same time. This secret symmetry was not only confined to the surface of the canvas but went on in my installations as well. I looked for all kinds of possibilities in forms. My objective was to obtain a sculpture-like image by either breaking or merging forms. I used the metalloid effect to consolidate the optical illusion. I tried to express myself using a simple but intense minimal artistic language. I aimed to create a world with a little color, lots of light, and mono-form. Is it real, or a dream? I had to make winding, moving paintings like the joy of life. And I started to grasp clues for these thoughts. I wished to create a depth and relief effect as well as a protuberance and transcending the canvas. The velvety texture on the canvas with layers of multiple colors had to leave a monochrome effect on perception.

This took me a long time to find. I utilized lots of colors on top of each other in fine layers. Fine layers of colors on top of each other, leaving no brushstroke. The multiplicity of color was just to obtain depth in the canvas and the abstract hollow behind. The relief-like paintings that I worked on (and thought about for years) started to emerge.

I exhibited these paintings for the first time in "the Contemporary Artists Exhibition." My thick frames, 12 cm from the wall, looked interesting with their dark colors protruding from the painting and forms reaching back. These paintings in the Museum of Painting and Sculpture attracted the attention of my teacher, Adnan Çoker, very much. He went to look at the paintings up close and could not help touching the canvas, saying incredulously, "These could not have been made by hand". Passing this test successfully was precious to me. Was I to go on painting or do research? It was to be decided in this exhibition with a jury. (1988)

I received an award for my five-piece work in the next 'Today's Artists 10' exhibition. Thus, my work proved itself...

Hareket, 1988, tuval üzerine akrilik, 200 x 130 x 12 cm (Sağ Sayfa)

Movement, 1988, acrylic on canvas, 200 x 130 x 12 cm (Right Page)

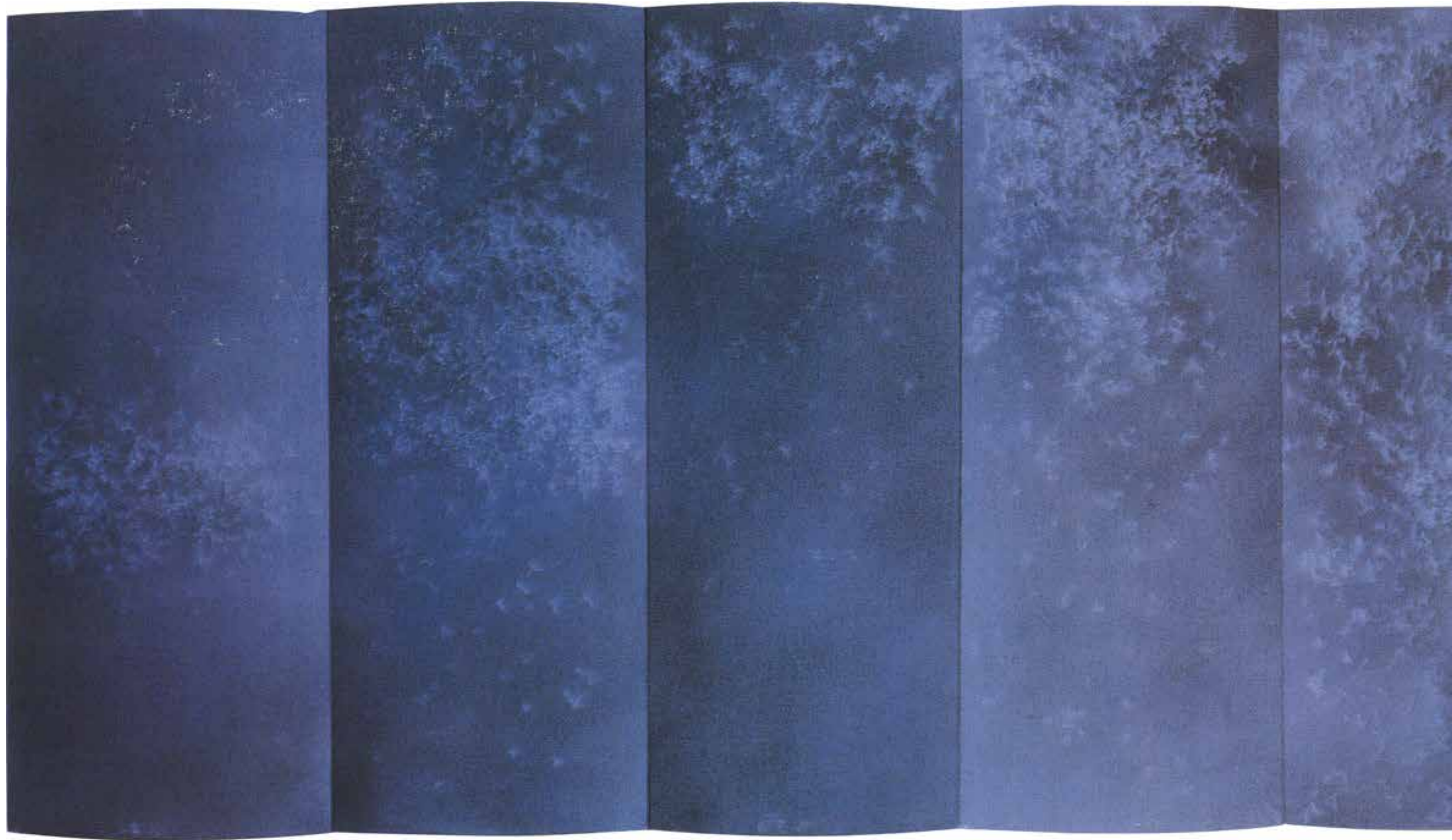

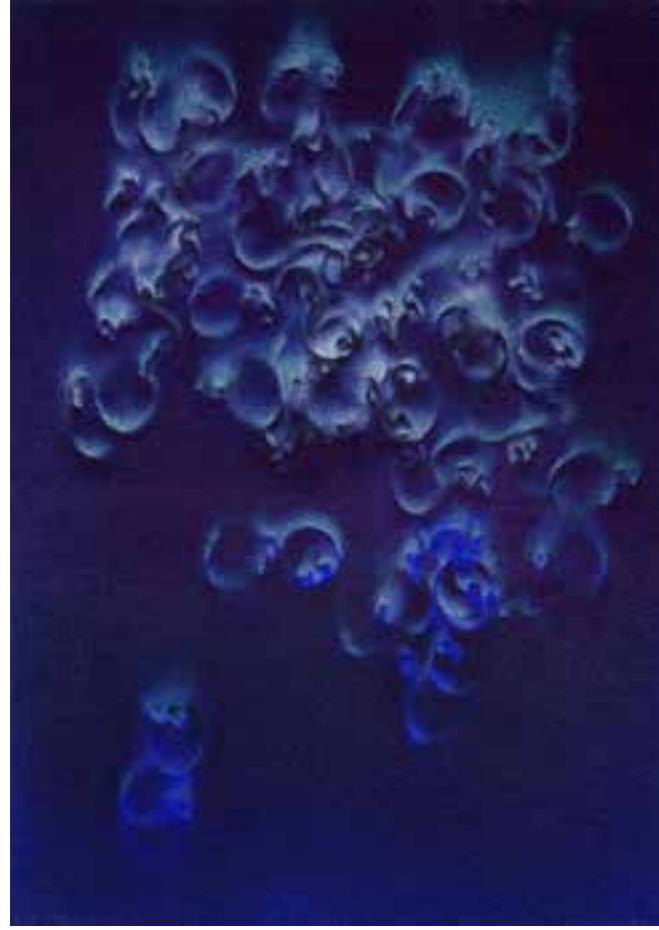
Hareket serisi, 1988, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm (Güzel İstanbul Resim Yarışması İkincilik ödülü)
Serie of Movement, 1988, acrylic on canvas, 150 x 130 cm (Beautiful Istanbul Painting Competition Second Prize)

Kabaralar, 1992, tuval üzerine akrilik, 200 x 80 cm (Sağ Sayfa)
Hobnails, 1992, acrylic on canvas, 200 x 80 cm (Right Page)

Hareket Serisi, 1989, tuval üzerine akrilik, 200 x 80 cm (x5 panel) (10. Günümüz Sanatçıları Başarı Ödülü 1989)
Movement Series, 1989, acrylic on canvas, 200 x 80 cm (x5 panel) (10. Contemporary Artists Achievement Award 1989)

Tam da bu arada Derimod Kültür Merkezi'ni kurmak için çalışmalarımız başlamış ve giderek de yoğunlaşmıştı. Galerinin ışığından, yerdeki karosuna, tijlerinden, tavanına kadar her şeyiyle ilgilenmem gerekiyordu. Hiçbir şeyin eksik olmasını istemediğim için Paris, Londra ve Berlin'de galerileri incelemiştim. Diğer ortaklar her şeye karşı çıkarken, vizyon sahibi müthiş insan Hasan Yelmen, beni hep desteklemiş, özgürce çalışabilmem için tüm olanakları sağlamıştı. Sanata ve sanatçıya gösterdiği saygı ve sevgi her zaman güzelliklerle ve teşekkürle anılmasını hak eder. Burada yapmaya çalıştıklarım, Türkiye'de o güne kadar yapılanların ötesinde olmalıydı.

Toplantılarımızın birinde Derimod ortaklarından, sayın, Ümit Zaim 'Madem her şey bu kadar mükemmel olacak, o zaman ilk sergiyi kendi resimlerinle aç da görelim.' demişti. Ben ilk sergiyi hocam Adnan Çoker'in retrospektifiyle açtım ve bir de kitap yaptım. Burada sanatçı haklarını koruyan sanatçı tüzüğü de hazırlamıştım. Bu galeride çok önemli sergiler, performanslar, söyleşiler yapıldı. Tek kişilik oyunlar, film gösterileri, paneller, ilk kez bu salonda gerçekleşti. Server Demirtaş'la birlikte hazırladığımız kitap ve kataloglar o güne kadar hiçbir galeride yapılmayan yeniliklerdi. Sanat adına uygulanan çabalar, gençler için de çok yararlı olmuş, her sergiye, okullarından özel izinle getirilen öğrenciler, sanatçılarla tanışmış ve onların sanatlarını kendi ağızlarından dinlemiş, teknikleri üzerinde tartışma olanağı bulmuşlardı. Her yıl bir veya iki kez güzel sanatlar öğrencileri için sergiler hazırlandı, yetenekli öğrencilerin yüreklendirilmesi için resimleri satın alındı, söyleşiler düzenlendi, ödüller verildi.

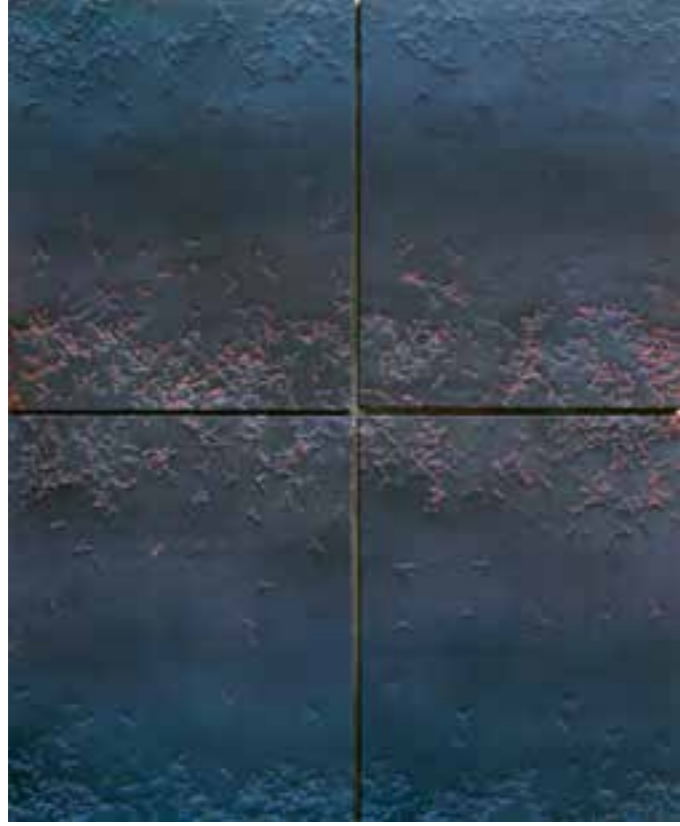
Around that time, we had started to work very hard to establish the Derimod Cultural Center. I was taking care of everything in the gallery from the lighting to the tiles on the floor and the ceiling. I did research art galleries in Paris, London, and Berlin because I did not want anything to be missing. While the other partners opposed everything, the visionary Hasan Yelmen always supported me and provided me with everything so that I could work freely. His love and respect for art and artists always deserve credit. What I tried to do here had to go beyond everything done in Turkey so far.

In one of our meetings, one of the partners of Derimod, Ümit Zaim, had said, "If you think everything will be so perfect, make the first exhibition with your paintings then." I started the first exhibition with 'Adnan Çoker Retrospective'. I also prepared artist's bylaws to protect the rights of artists. Very important exhibitions, performances, and interviews have been organized in this gallery. One-person shows, film screenings, and panels took place in this hall for the first time in the scope of an exhibition. Books and catalogs that I prepared for the artists were novelties never seen in any gallery up until then. These artistic efforts benefitted young people a lot. Students brought to each exhibition by special permission met with the artists, listened to their art from them, and had the opportunity to discuss techniques with them. Once or twice a year, exhibitions were organized for fine arts students; their paintings were bought to motivate gifted students, and interviews were organized.

Hasan Yelmen, Derimod Kültür Merkezi'nde öğrenciler ile birlikte
Hasan Yelmen with students at Derimod Cultural Center

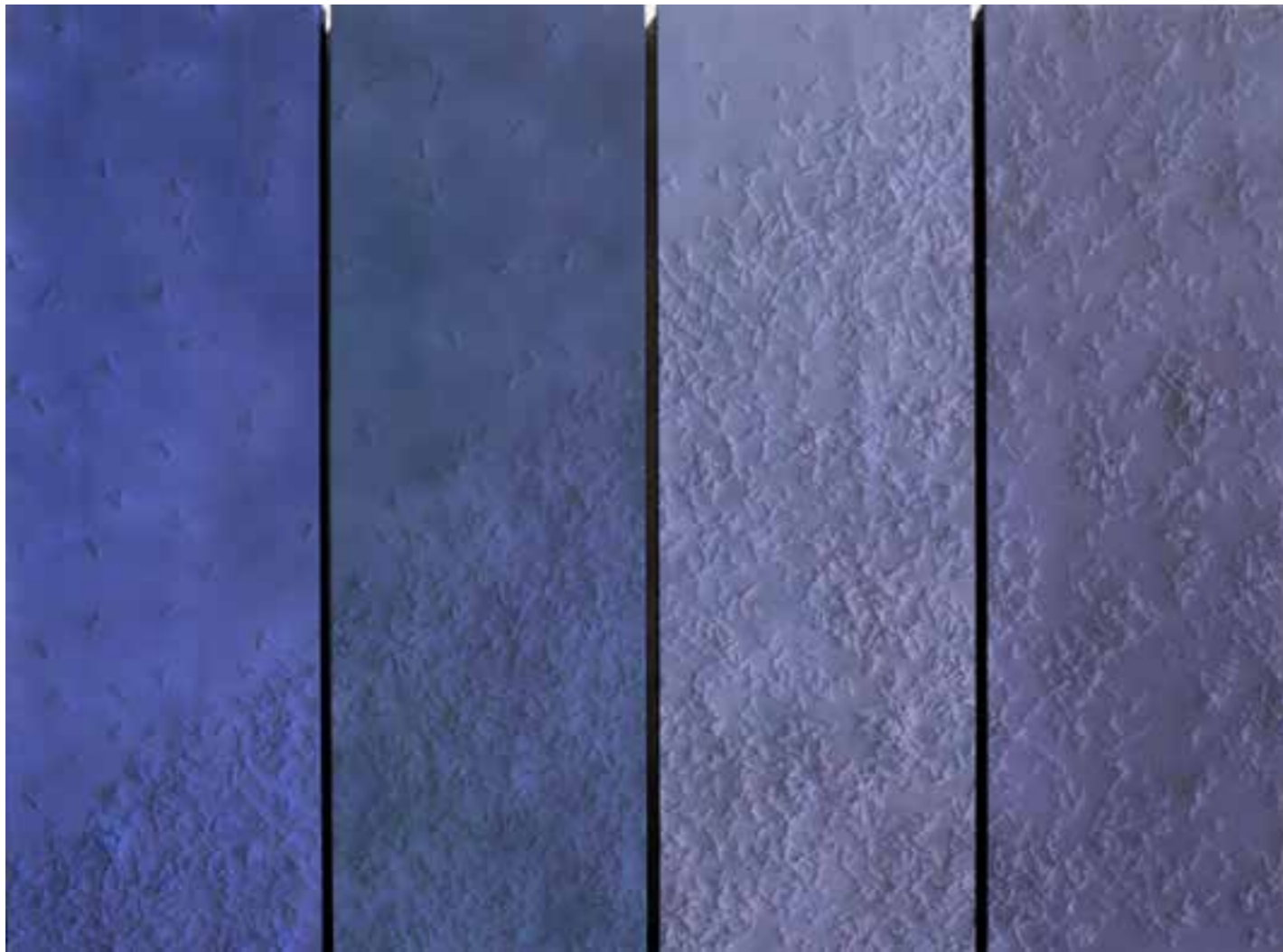
İsimsiz Denemeler, 1989, tuval üzerine akrilik, 25 x 35 cm (x4) (Sol Sayfa)
Untitled Trials, 1989, acrylic on canvas, 25 x 35 cm (x4) (Left Page)

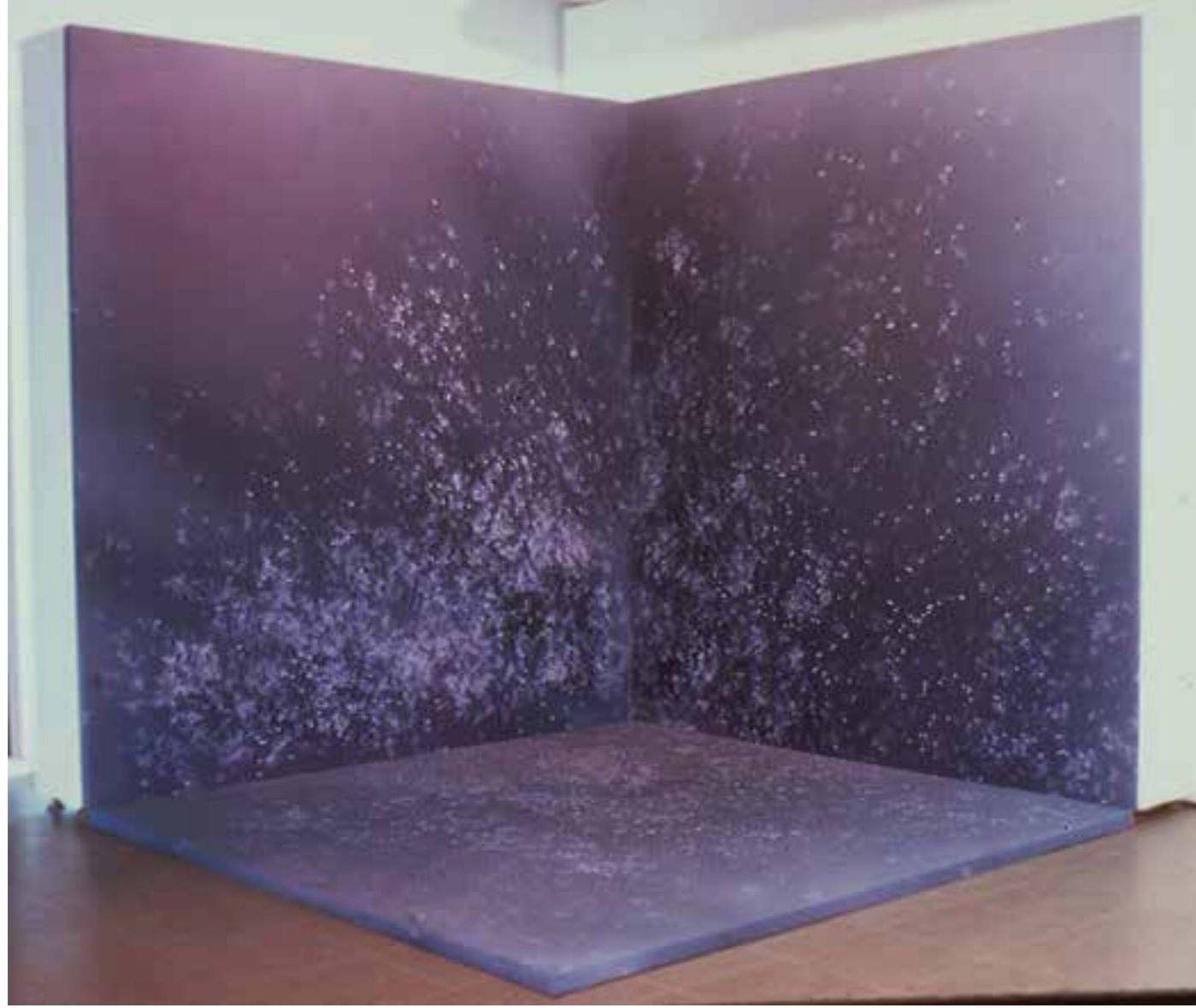

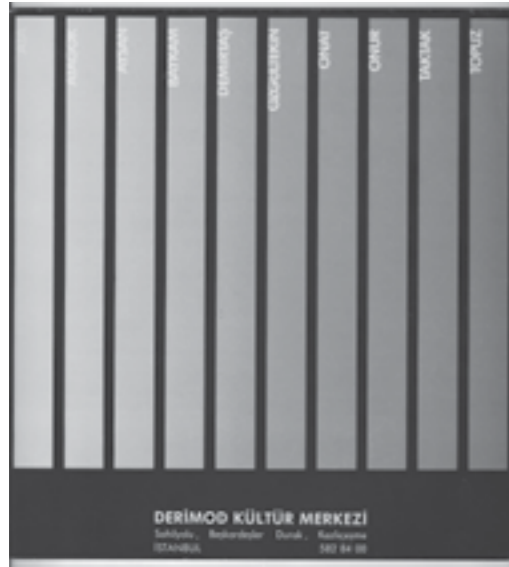
Düzenleme, 1990, Resim Heykel Müzesi (Sağ Sayfa)
Duvarda; Kabaralar, tuval üzerine akrilik, 120 x 90 cm (x4)
Yerde; Kabaralar 1990, tuval üzerine akrilik, 200 x 65 x 15 cm (x4)

Site-specific Installation, 1990, Museum of Painting and Sculpture (Right Page)
On the wall; Hobnails, acrylic on canvas, 120 x 90 cm (x4)
On the ground; Hobnails 1990, acrylic on canvas, 200 x 65 x 15 cm (x4)

Köşe (Galaksi), 1990, tuval üzerine akrilik, 210 x 210 cm (x3)
Corner (Galaxy), 1990, acrylic on canvas, 210 x 2x10 cm (x3)

'On Sanatçı' Sergisi Kataloğunun Kapağı
Cover of 'Ten Artists' Exhibition's Catalogue Cover

Bundan sonraki sergide (1990 Büyük Sergi) yine Resim Heykel Müzesi'nde yerde ve duvarda sergilediğim Yansıma adlı sekiz parçalık düzenlemem benim için çok mühimdi. Duvardaki resmi rahat görebilmek için yerdeki kalın tuvalin üzerine heyecanla çıkan sevgili Ömer Uluç, çok telaş yaşamış, mahcubiyetini 'Tülin yerde resim olabileceğini hiç düşünmemiştim' diyerek dile getirmişti. Gerçekten de o güne kadar yerde tuval resmi sergilenmemişti. Ondan sonra resmin etrafına olası tehlikelerden korumak için beyaz bant çekildi. Beral Madra sergiyle ilgili Gösteri dergisinde yazdığı bir yazıda bu kalın tuvaleri "Obje Tuval" olarak tanımlamıştı. (1990)

Bu sıralarda, ben yeterlik sınavlarımı vermiş (sanatta Dr.) doçentlik için çalışıyordum. Galeride yaptığımız sergiler, kitaplar çok zamanımı almasına rağmen kendi çalışmalarım ve araştırmalarım da son hız sürüyordu.

O zamanın deneysel ve ilerici işler üreten genç sanatçıları ile 'On Sanatçı' sergisini hazırlamıştım. Sanatçıların bu sergi için özel olarak ürettikleri yapıtlar çok ilgi çekti. Ben de 'Galaksi' isimli düzenlemeyi hazırladım. Yerde ve iki duvarı kaplayan bir köşede izleyiciyi içine çeken derinlikli bir işti. Değişen yaşam şartları beni değiştirirken sanatımı da geliştirmemi sağladı. Araştırmak, yeni olasılıklar yakalamak benim olmazsa olmazımdı... Bu enstalasyon, resim sanatında bir yenilikti, tuval resmi ile düzenleme yapmak pek görülmemişti o güne kadar. Sonuç çok ilgi çekici olmuş ve bana pek çok yeni yollar açmış, Berlin Kunst Raum'da yaptığım serginin teklifini ve pek çok olumlu ilişkileri beraberinde getirmişti.

Yine bu yıllarda (1988-1989) iki yıl içinde beş ödül almıştım. Bundan sonra da hiçbir ödüllü sergiye katılmadım, gençlere yol açmak benim için aldığım ödüllerden daha mühimdi.

And my paintings created a lot of sensation. In the next exhibition (1990 'Big Exhibition'), again in the Museum of Painting and Sculpture, I displayed an installation on the floor and on the wall, titled Reflection, consisting of eight pieces, which was very important for me. Dear Ömer Uluç got very excited and stepped on the thick canvas on the floor to see the painting on the wall better, and then expressed his embarrassment by saying "Tülin, I never thought there could be a painting on the floor." Indeed, there had not been an exhibition of a canvas painting on the floor up until then. After that, the painting was cordoned off for protection. Beral Madra described these thick canvases as "Object Canvas" in an article she wrote in the magazine "Gösteri" about the exhibition. (1990)

At the time, I passed my qualifiers and worked towards an associate professorship (Dr. in Art). Even though the exhibitions in the gallery and the books took so much of my time, I continued with my work and research at full speed.

I prepared the exhibition titled "Ten Artists Ten Works" with the experimental and progressive young artists of the time. Works specially produced for this exhibition drew a lot of attention. I prepared an installation titled "Galaksi" (Galaxy), which covered the floor, and the two walls that joined in a corner engaged the spectators with their depth. Changing life conditions changed me as well as my art. Perhaps these changes were not always positive, but I could not stay the same while these changes took place. I had to produce new things. One must grow, and work should change parallel to that. This production opened doors for me. It brought me an exhibition offer from Berlin KunstRaum as well as many positive relationships.

Again, in these years (1988-1989), I received five awards in two years. After that, I did not participate in any award-winning exhibition, making way for young people was more important to me than the awards I received.

Derimod Kültür Merkezi ve Tarihte Bir Tanık

Derimod Cultural Center And A Witness in History

Nurcan Perdahçı

İngilizceden çeviren / Translated by: Nurcan Perdahçı

Nurcan Perdahçı öğrenciler ile birlikte
Nurcan Perdahçı with the students

Sevgili Tülin Onat 2021 Ocak ayı sonlarında bir gün bana telefon edip kendisinin 50. Sanat yılı kutlaması için bir kitap hazırlığı içinde olduğunu söylediğinde çok heyecanlandım.

Kendisi ile tanışıklığımız üniversite yıllarından olmamasına karşın, birlikte çalıştığımız 1989- 1992 yılları aralığında sanata ve hayata dair pek çok anı biriktirmiştim.

Derimod'da çalıştığımız yıllarda pek çok solo ve karma sergilerin kataloglarını da ne kadar büyük emeklerle yayına hazırladığını bildiğimden sevgili Tülin Onat'ın bu sefer kendi için kitap hazırlama fikrinden çok etkilendim.

Sonra bana "hazırladığım bu kitap için bana bir yazı yazar mısınız?" diye sorması ayrıca beni çok mutlu etti. Hatıraları tazelemek gerekiyordu. Öyle ya tatlısıyla tuzlusuyla Türkiye sanat ortamına damga vuran bir döneme tanıklık etmişim.

I was very excited when beloved Tülin Onat called me one day at the end of January 2021 and told me that she was preparing a book for her 50th Anniversary in Art celebration.

Although our acquaintance with her was not from the university years, I had saved many memories of art and life between the years 1989 and 1992 when we worked together.

I was very impressed with the idea of dear Tülin Onat preparing a book for herself this time, as I know from the years we had worked together at Derimod that she prepared the catalogs of many solo and group exhibitions with great effort.

It also made me very happy when she asked me "Can you write me an article for this book that I have prepared?". It was necessary to refresh the memories. Well, I witnessed a period that left its mark on the Turkish art scene with its ups and downs.

Hemen kütüphanemde fotoğraf albümlerine yöneldim. O zamanlar bilgisayarla tanışmamız çok yeniydi ve dahası istediğimiz her görüntüyü, her anı; video, fotoğraf ve ses olarak kayıt altına alıp belgeleyen cep telefonları henüz hayatımıza girmemişti.

Hayatımın en önemli çalışma süreçlerinden biri olan Derimod Kültür Merkezi'nde çalıştığım süreci sevgi ile anımsayıp yazıma sevgili Tülin Onat ile tanıştığımız günlerden başlamaya karar verdim.

1986 yılının Aralık ayında Bünyamin Özgültekin, Şükran Aziz ve Bill Packer ile "Yapısal Dönüşüm Sergisini" gerçekleştirmiştik. Üç ay süren yoğun sergi hazırlık sürecinde tanışıp sonraki yıllarda da kendisiyle çok uzun süreler birlikte çalıştığımız Sayın Bünyamin Özgültekin bir gün beni arayıp kuruluş aşamasında bir sanat galerisinde çalışmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Bir işim vardı aslında ancak sanat ile ilgisi yoktu. Olumlu yanıt vermemden hemen sonra o hafta içinde Atatürk Eğitim Fakültesi'ndeki yakın arkadaşı Tülin Onat ile beni tanıştırdı. Soğuk bir Aralık ayıydı. Şimdi düşününce içilen sıcak kahvelerden değil de ortamın sıcak atmosferinden olsa gerek; galerinin İstanbul'un neresinde ve nasıl bir durumda olduğundan habersizce, bu zarif ve aurası yüksek genç kadın ile birlikte çalışma fikrine hemen kanım kaynamıştı doğrusu.

Bir sonraki hafta Derimod Sanat Galerisi sanat danışmanı Tülin Onat özel aracı ile Adnan Çoker, Ekin Onat (Tülin Onat'ın o zaman 11 yaşındaki minik kızı) ve beni Derimod firmasının o dönemin murahhas azası Hasan Yelmen ile tanıştırmaya Kazlıçeşme'ye götürdü. Kısa süren tanıştırma seromonisinde Tülin Onat'ın "Hasan Bey sizinle Nurcan Perdahçı'yı tanıştırayım" derken soy adımın tonlamasına vurgu yapmasını pek önemsememiştim. İlerleyen dakikalarda hocam Adnan Çoker'in retrospektif sergisi ile ilgili heyecanlı konuşmalar ilk karşılaştığım andan itibaren hoşlandığım ortamı benim için daha da çekici hale getirmişti. Bir ara Tülin Onat ve Adnan Çoker galeri mekanını ve restorasyon çalışmalarını yakından izlemek üzere yanımızdan ayrılarak asansöre doğru ilerlediler.

Görkemli çalışma masanın ardında hem güç hem de bilgelik kavramlarının buluştuğu canlı bir örneği olarak oturan, bugün hep saygı ve sevgi ile anımsadığım merhum Hasan Yelmen, neşe dolu seslerle bizden ayrılan küçük grubun arkasından merakla bakan bana "galeri mekanı teras katında, en üst kata çıkıyorlar" diye açıklama yaptı.

I immediately turned to photo albums in my library. At that time, we had recently become acquainted with the computer, and moreover, mobile phones that record and document every image and moment we want as video, photograph, and sound had not entered our lives yet.

I fondly remembered the period when I worked at Derimod Cultural Center, one of the most important working processes of my life, and I decided to start my article from the days when I met dear Tülin Onat.

In December 1986, we hosted the "Structural Transformation Exhibition" with Bünyamin Özgültekin, Şükran Aziz, and Bill Packer. Bünyamin Özgültekin, with whom we met during the intense exhibition preparation process that lasted for three months and worked with for a long time in the following years, called me one day and asked whether I would like to work in an art gallery during its establishment phase. I actually had a job, but it had nothing to do with art. Right after I gave a positive answer, he introduced me to his close friend, Tülin Onat, at Atatürk Faculty of Education that week. It was a cold December. Now that I think about it, it must be not from the hot coffee drunk, but from the warm atmosphere of the environment; Not knowing where the gallery was in Istanbul and what condition it was in, I immediately took a fancy to the idea of working with this elegant young woman with a high aura.

The next week, the art consultant of Derimod Art Gallery, Tülin Onat, took Adnan Çoker, Ekin Onat (Tülin Onat's back then 11-year-old daughter), and me to Kazlıçeşme by her private vehicle to meet the then-executive director of Derimod, Hasan Yelmen. During the short introductory ceremony, I did not attach much importance to Tülin Onat's emphasis on the intonation of my surname when she said "Mr. Yelmen, let me introduce you to Nurcan Perdahçı". In the following minutes, the exciting conversations about the retrospective exhibition of my teacher Adnan Çoker made the environment I liked from the first moment I met him even more attractive to me. For a while, Tülin Onat and Adnan Çoker left us to view the gallery space and the restoration works closely and proceeded towards the elevator.

Sitting behind the magnificent desk as a living example where the concepts of power and wisdom meet, and always remembered by me with respect and love, the late Hasan Yelmen said to me, while I was looking curiously behind the small group that left us with cheerful voices, "the gallery space is on the terrace floor, they are going up to the top floor".

Bir iş görüşmesindeki tedirgin ruh hali içinde oturduğum deri koltuğa gömülmüştüm. Hasan Bey benimle sohbet havasında peş peşe sorular soruyor verdiğim yanıtlara zaman zaman gür sesiyle gülerek, zaman zaman da gülümseyerek beni cesaretlendiriyordu. Artık rahatlamıştım karşımdaki bu büyük insanla karşılıklı söyleşmek çok keyifliydi anlattıklarını can kulağı ile dinliyordum. Bir ara soyadımın kökenini öğrenmek istemişti ve ben de bildiğim kadarıyla baba tarafından atalarımın mesleklerinin dericilik olduğunu anlatmıştım. Neden sonra Tülin Onat'ın Hasan Bey ile beni tanıştırdırken ismimi neden vurguladığını anladım. Her zaman ilk söylemde pek anlaşılmayan, tekniğe dayalı soyadımın anlamını bilen, değer veren insanlarla karşılaşmıştım. Konuşmanın seyri çoktan mülakat aşamasından sohbe dönüşmüştü.

Osmanbey Samanyolu sokakta bir triko firmasının stilisti olarak çalışırken, bir anda kendimi Kazlıçeşme'de ünlü Derimod firmasının en üst katındaki Derimod Sanat Galerisi'nin inşaat halindeki zemininde bulmuştum. Sevgili Tülin Onat ise M. Ü. Atatürk Eğitim Fakültesi'nde Doç. Öğretim Üyesi olarak çalışmakta, Kazlıçeşme ile Göztepe arası trafik keşmekeşinde kelimenin tam anlamıyla mekik dokumaktaydı. Bütün ayrıntılarla bizzat ilgilenir, gözden kaçırmamak için yapılan bütün çalışmaları ve yapılacak olan hazırlıkları titizlikle akşam geç saatlere kadar gözden geçirirdi.

Derimod Kültür Merkezi'nde yapılan solo sergiler bir yıldızlar geçidiydi. Mayıs 1989 Adnan Çoker, Eylül 1989 Özdemir Altan, Şubat 1990 Bünyamin Özgültekin, Mayıs 1990 Yusuf Taktak, Ekim 1990 Ömer Uluç, Ocak 1991 Tomur Atagök, Şubat 1991 Altan Gürman, Nisan 1991 Burhan Doğançay, Kasım 1991 Server Demirtaş, 1992 Taner Ceylan, sergileri hemen aklıma ilk geliverenler.

Hasan Yelmen, İsim, Adnan Çoker, Tülin Onat, Ekin Onat, Nurcan Perdahçı ve İsim, Adnan Çoker'in Retrospektif sergisi sırasında

Hasan Yelmen, Name, Adnan Çoker, Tülin Onat, Ekin Onat, Nurcan Perdahçı, and Name during Adnan Çoker's Retrospective exhibition

I had sunk into the leather armchair in which I was sitting in an uneasy mood at a job interview. Mr. Yelmen was asking me questions one after the other in the air of a conversation and encouraging me by laughing loudly and smiling at my answers from time to time. I was relieved now, it was very enjoyable to talk to this great person in front of me, I was hanging on his every word. At one time he wanted to know the origin of my surname, and I told him that, as far as I know, the occupation of my ancestors was leatherwork. Long afterward, I understood why Tülin Onat emphasized my surname when introducing me to Mr. Yelmen. I met people who knew and valued the meaning of my surname, which was generally not understood in the first discourse and was based on a technique. The course of the conversation had already changed from an interview stage to a conversation.

While I was working as a stylist for a knitwear company on Osmanbey Samanyolu street, I suddenly found myself on the under-construction floor of the Derimod Art Gallery on the top floor of the famous Derimod company in Kazlıçeşme. Dear Tülin Onat, working as an Assoc. Prof. Faculty Member at Marmara University Atatürk Faculty of Education, was literally shuttling in the traffic jam between Kazlıçeşme and Göztepe. She was personally taking care of all the details and meticulously reviewing all the work done and the preparations to be made, until late in the evening, so as not to overlook them.

The solo exhibitions held at Derimod Cultural Center were a parade of stars. May 1989 Adnan Çoker, September 1989 Özdemir Altan, February 1990 Bünyamin Özgültekin, May 1990 Yusuf Taktak, October 1990 Ömer Uluç, January 1991 Tomur Atagök, February 1991 Altan Gürman, April 1991 Burhan Doğançay, November 1991 Server Demirtaş, 1992 Taner Ceylan exhibitions are the first ones that come to my mind right away.

Derimod Cultural Center opened its doors to the Turkish art community, art educators, academicians, art students, children, and residents of the area with the Retrospective Exhibition of Adnan Çoker, the great name of Turkish Contemporary Art, on 05.12.1989. With a magnificent opening, Derimod Cultural Center came to the fore in Turkish contemporary art.

The exhibition continued throughout the summer with the great interest of artists, academicians, students, and art audiences of all ages.

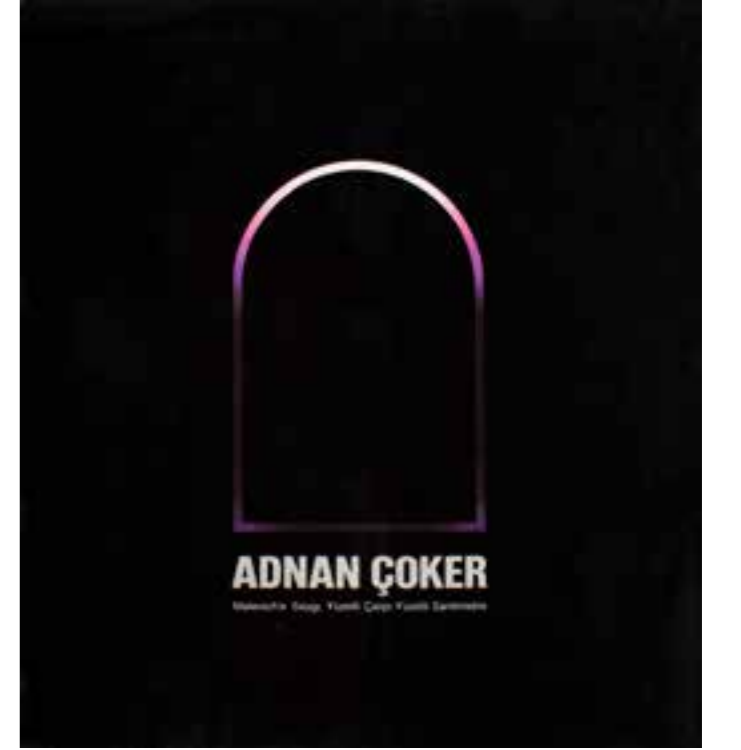
Derimod Kültür Merkezi Türkiye sanat çevresine, sanat eğitimcilerine, akademisyenlere, sanat eğitimi alan öğrencilerine, çocuklara ve çevre sakinlerine kapılarını ilk; 12.05.1989 tarihinde Türkiye Çağdaş Sanatının büyük ismi Adnan Çoker Retrospektif Sergisi ile yaptı. Görkemli bir açılış ile Derimod Kültür Merkezi, Türkiye çağdaş sanat gündemine oturdu.

Sergi; sanatçı, akademisyen, öğrenci ve her yaşta sanat izleyicisinin büyük ilgisiyle bütün yaz boyunca sürdü.

Sanatçı Adnan Çoker ile sergi sürecinde yapılan sergi okuması Türkiye için ilklerdendi. Bir akşam sanatçı için galerinin terasında verilecek yemekte konuklara sanat hayatını ve resimlerini anlatacağı. Fakat hoca son anda yemeğe katılmaktan ve sanatı hakkında konuşmaktan vazgeçti. Bu beklenmedik durum Tülin Onat'ı çok zor durumda bırakmıştı. Ama her zamanki gibi anında durumu kurtarıp sanatçıyı ve resimlerini en iyi şekilde anlattı. Derimod Sanat Galerisi hem sergi açılışlarında hem de sergi okumalarında Taksim Atatürk Kültür Merkezi'nin önü başta olmak üzere kentin birkaç önemli noktasından kalkış yapan servisleri ile hem İstanbul hem de Kazlıçeşme çevresine kültür ve sanat hizmeti verdi.

Sayırsız kereler ve seferler programlar düzenleyerek bazen öğrencilerini bazen değerli sanatçıları ve bazen de akademisyen arkadaşlarını özel aracı ile galeriye getiren Tülin Onat, konuklarına bitmez tükenmez enerjisi ile güncel sergiler ile ilgili bilgiler aktarırdı. Adı konmamış bu sessizce üstlenilmiş sıra dışı görev anlayışı onun aynı zamanda sosyal sorumluluk duyarlılığını da göstermekteydi. Bugünden o günlere baktığımda, Sevgili Tülin Onat'ın karşılaşılan pek çok olumsuz durumu nasıl da olumluya dönüştürebildiğini hala hayretle anımsarım.

Derimod Kültür Merkezi sanat danışmanı olarak yalnız Derimod dışındaki paydaşlarla değil, aynı zamanda Derimod çalışanları ile ilgili projelere de öncülük eden Tülin Onat, Derimod yönetici kadrosu ile yapılan Salı toplantılarına, birçok sanatsal sohbet programına sanatçı ve akademisyenleri davet etmiştir. Hasan Yelmen'in arzu ettiği Derimod çalışanları ve sanat/sanatçı arasında oluşturulan iletişime, bağlara öncülük etmiş, köprüler kurmuştur. Katıldığım iki toplantıdan anılarımda kalan ilki; 28 Eylül 1989 tarihinde DKM'de Retrospektif resim sergisi açılışı yapılan Özdemir Altan'ın davetli olduğu söyleşiydi.

The exhibition reading with the artist Adnan Çoker during the exhibition was one of the first for Turkey. One evening, at a dinner for the artist on the terrace of the gallery, he was going to tell the guests about his art life and his paintings. However, the teacher desisted from attending the dinner and talking about his art at the last moment. This unexpected situation left Tülin Onat in a very difficult situation. But as always, she saved the situation instantly and explained the artist and his paintings in the best way possible. Derimod Art Gallery provided culture and art services both in Istanbul and around Kazlıçeşme with its shuttles departing from several important points of the city, especially in front of the Taksim Atatürk Cultural Center, for both exhibition openings and exhibition readings.

Tülin Onat, who organized programs countless times, sometimes brought her students, sometimes valuable artists, and sometimes her academician friends to the gallery by her private vehicle, conveyed information about current exhibitions to her guests with her inexhaustible energy. This extraordinary sense of duty, which was unnamed and undertaken quietly, also showed her sense of social responsibility. When I look back on those days today, I still remember with amazement how dear Tülin Onat was able to turn many negative situations into positive ones.

Adnan Çoker'in Retrospektif sergisi için hazırlanan kitap, 1989
The Book for the Exhibition of Adnan Çoker's Retrospective, 1989

1990 yılına henüz girdiğimiz günlerden bir gün her hafta yapmış olduğu düzenli toplantılardan birinden galeriye gelen Tülin Onat, bana "Derimod Şubat ayı sömestr tatilinde Avusturya'ya gezi düzenliyor. Biz de müzelere, galerilere sanatsal bir araştırma gezisi yapar, kütüphaneye kitaplar alırsız" dedi. Nihayet beklenen gün geldi Derimod ailesinden yaklaşık 10-15 kişi ile birlikte Viyana'ya gitmek üzere uçağa bindik.

Viyana havaalanına indiğimizde bizi karşılayan otobüs ile kayak merkezlerinden birindeki otelimize yerleştik. Tülin Hanım otelin lobisinde kahve içerken hangi müzeye, hangi sergiye gidilmesi gerektiğini anlatıyor, kayak yapılacak günler ve kültürel sanatsal aktiviteler için ayrılacak zaman dilimlerini planlıyor, notlar alıyordu. Tülin Onat'ın hazırladığı programa göre görülmesi öncelikli müzeleri gezdik.

Avusturya seyahati bizim sanat ekibi için çok verimli bir araştırma ve inceleme gezisi olmuştu.

Raphael, Caravaggio, Hyrenomus Bosch, Giuseppe Arcimboldo ve Pieter Brugel, Velasquez ve daha bir çok sanat tarihinin büyük ustalarından oluşan geniş bir seçkinin yer aldığı Kunst Historiches Müzesi'ni gezip, görmek ve incelemek neredeyse tam bir günümüzü almıştı. Grup üyeleri sık sık Tülin Onat'ın çevresini sarardı. Müze girişlerinden alınan kataloglarda yapıtlar üzerine verilen bilgileri, sanat tarihi bilgileri ile harmanlayarak bizlere aktaran Onat, Kunst Historiches Müzesi merdivenlerinde karşılaştığımız ana sınıfı öğrencilerine hayranlıkla baktı bizlere dönüp bizim ülkemizde de sanat eğitiminin küçük yaşlarda başlaması gerekliliğini uzun uzun anlattı.

Özdemir Altan Retrospektif Sergisi için hazırlanan kitap, 1989
The Book for the Exhibition of Özdemir Altan's Retrospective, 1989

Leading projects not only about stakeholders outside of Derimod, but also about Derimod employees, Tülin Onat, as the art consultant of Derimod Cultural Center, invited artists and academicians to Tuesday meetings with Derimod executive staff and many other artistic conversation programs.

She pioneered the communication and bonds to be created between Derimod employees and art/ artists, which is what Hasan Yelmen desires, and has built bridges. The first one I remember from the two meetings I attended was the interview to which Özdemir Altan was invited, the opening of the Retrospective painting exhibition at DCC on September 28, 1989.

On the days when we just entered 1990, Tülin Onat came to the gallery from one of the regular meetings she held every week and told me, "Derimod is organizing a trip to Austria during the semester break in February. We can also take an artistic research trip to museums and galleries and buy books for the library." Finally, the expected day came. Together with about 10-15 people from the Derimod family, we boarded the plane to go to Vienna.

When we landed at the Vienna airport, we took the bus that greeted us and settled in our hotel in one of the ski resorts. While drinking coffee in the hotel lobby, Mrs. Onat was telling which museum and which exhibition to visit, she was planning the time periods for ski days and cultural and artistic activities and taking notes. We visited the priority museums according to the program prepared by Tülin Onat.

The trip to Austria was a very productive research and study trip for our art team.

It took almost a whole day to visit, see and examine the Kunst Historiches Museum, which includes a large selection of Raphael, Caravaggio, Hyrenomus Bosch, Giuseppe Arcimboldo and Pieter Brugel, Velasquez and many other great masters of art history. Group members often surrounded Tülin Onat. Onat, who conveyed to us the information given on the works in the catalogs taken from the museum entrances by blending them with art history information, looked at the kindergarten students we met on the stairs of the Kunst Historiches Museum with admiration; she turned to us and explained at great length the necessity of starting art education at a young age in our country as well. Meanwhile, we were watching the little students with curiosity.

Bu arada minik öğrencileri merakla izliyorduk. Öğrenciler sırt çantalarından çıkardıkları renkli kalemleri ile büyük ustayı orijinal resmine bakarak ellerine hazır verilmiş şematik resmi boyamaya başladılar. Yıl 1990'dı ve bu manzara bizler için oldukça yabancıydı. Henüz ne İstanbul Modern, ne Pera Müzesi, ne de Sakıp Sabancı Müzesi vardı. Bir sonraki sanat durağımız Viyana'nın önemli sanat müzelerinden biri olan ağaç baskı, taşbaskı ve gravür gibi tekniklerle yapılmış bir milyonun üzerinde sanat yapıtı içinde, Kuzey Rönesansı'nın önemli ustalarından Alber Dürer'in suluboya, guaj teknikleriyle yapmış olduğu resim, baskı ve grafik çalışmalarını da kapsayan büyük bir koleksiyona sahip Albertina Müzesi olmuştu. Efes Antik Kent kazılarını yapmakta olan Avusturya Arkeoloji Enstitüsü'nün çıkarılan eserleri Viyana'ya getirip dünyaya sergiledikleri Efes Müzesini, büyük bir ilgiyle gezip müze katalog ve kitaplarını aldık.

Her yıl yapılan dünyaca ünlü klasik müzik festivaline ev sahipliği yapan Salzburg'u ve Klasik Batı Müziğinin Klasik döneminin ünlü müzik dehası, "Türk Marşı" ve "Saraydan Kız Kaçırma" gibi eserlerin bestecisi Wolfgang Amedeus Mozart'ın evini ziyaret ettik. Bedenlerimiz galiba biraz yorulmuştu ama hepimiz mutluyduk.

Nadir dinlenme anlarından birinde, elindeki kent kültür programlarından başını kaldıran Tülin Hanım heyecanla Linz'de Richard Sera sergisi olduğunu ve oraya mutlaka gitmemiz gerektiğini söyledi. Yorulmuştuk. Elbette başka bir gün için bu önemli sergi programa alınır ve oraya gidilir diye düşündüğüm sırada, yapılması gerekeni hiçbir zaman ertelemeyen bir zihniyete sahip Hasan Yelmen'in "Gidelim o zaman! Hızlı trenle bir, bilemedin bir buçuk saatte Linz'e ulaşırız" dediğini duydum.

Nurcan Perdahçı, Nilgün Gültepe, Hasan Yelmen, Tülin Onat, Ekin Onat, Richard Sera sergi afişi yanında, 1990, Linz (Nurcan Perdahçı arşivinden)

Nurcan Perdahçı, Nilgün Gültepe, Hasan Yelmen, Tülin Onat, Ekin Onat, Richard Sera next to the exhibition poster, 1990, Linz (From the archive of Nurcan Perdahçı)

The students started to paint the schematic picture that was given to them by looking at the original picture of the great master with the colored pencils they took out of their backpacks. The year was 1990 and we were quite strangers to this scene. There was no Istanbul Modern, Pera Museum or Sakıp Sabancı Museum yet.

Our next art stop was the Albertina Museum, one of the most important art museums in Vienna, with a large collection that includes -among the more than one million works of art made with techniques such as woodcut, lithography, and engraving- paintings, prints, and graphics made with watercolor, and gouache techniques by one of the important masters of the Northern Renaissance, Alber Dürer. We visited the Ephesus Museum with great interest, where the Austrian Archeology Institute excavating the Ancient City of Ephesus, brought the unearthed artifacts to Vienna, and exhibited them to the world, and we bought the museum catalogs and books.

We visited Salzburg, which hosts the world-famous classical music festival held every year, and the house of Wolfgang Amadeus Mozart, the famous musical genius of the Classical period of Western Classical Music, the composer of works such as "Turkish March" and "The Abduction from the Seraglio". Our bodies were probably a little tired, but we were all happy.

In one of her rare moments of rest, Mrs. Onat glance up from the city culture programs she had and said excitedly that there was a Richard Sera exhibition in Linz and that we should definitely go there. We were tired. While I was thinking that this important exhibition, of course, could be scheduled for another day, I heard Hasan Yelmen, who has a mentality that never delays what needs to be done, saying "Let's go then! We will reach Linz in one, or maybe one and half an hour by high-speed train". There was no moment to lose. When we took our places on the fast train with our small art group, the sun was about to set, painting the top of the Alps a magnificent red. There was no one in front of the building where the "Richard Sera Exhibition" was located. After a few minutes of worry, Tülin Onat was examining the exhibition poster, turning to us, and happily saying, "There is still time until the gallery's closing time." We headed towards the stairs with great excitement. Sera's giant metal works were located in an extraordinarily wide area illuminated by special lighting. There was no one in sight.

Kaybedilecek bir an yoktu. Küçük sanat grubumuzla hızlı trende yerlerimizi aldığımızda, güneş Alp dağlarının tepesini muhteşem bir kıvılcığa boyamış, batmak üzereydi. "Richard Sera Sergisi"nin olduğu bina önünde hiç kimseler yoktu. Acabalar içinde geçen birkaç dakika sonra Tülin Onat sergi afişini inceliyordu, bize dönüp sevinçle "daha galeri kapanış saatine zaman var" dedi. Büyük bir heyecanla merdivenlere yöneldik. Olağanüstü geniş, özel aydınlatmalarla ışıklandırılmış bir alanda Serra'nın dev metal işleri yer alıyordu. Ortalıkta kimseler de görünmüyordu.

Biz büyük bir hayranlıkla çevremize yapıtlara bakar, incelerken bir ara gözüm alanın tek dışarıya açılan bizim içeriye girdiğimiz kapısına takıldı. Hepimiz rengarenk kayak kıyafetlerimizleydik. Kapı önünde ise bize bakmakta olan son derece şık, siyahlar içinde bir kadın ve onun arkasında da yine siyah takım elbiseler giymiş erkek ve abiye kıyafetli kadınlar vardı.

Önce durumu kavrayamadım ve grup arkadaşlarıma kapıyı gösterdim. Sergi alanı çok büyük olmasına rağmen giriş ve çıkışı sağlayan tek bir kapı vardı. Ya da yalnızca o güne özel bir uygulamaydı. Biz ilerledikçe meraklı bakışların sayısının bir hayli kabarık olduğunu gördük. Durum netleşmişti. Serginin açılış günüyü ve biz de açılış kokteyline kayak kıyafetlerimiz ile katılmıştık. Kokteyl hemen kapının arka tarafında başka bir alandıydı. Ayrıca galerinin, sergiye katılmayan sanatçı ile ilgili bir film gösterisini yaptığı büyük bir konferans salonu da vardı. Durumumuzu anlayan galeri yöneticileri bizlerle çok ilgilendiler kitaplar, dergiler ve Sera için yapılan kataloğu takdim ettiler. Çağdaş sanatın dev isimlerinden birinin sergisini görebilme mutluluğuna ermiştik.

Linz'den nerdeyse gece yarısı ayrıldık. Yaşamış olduğumuz bu rastlantı elbette hala tazeliğini koruyan çok güzel bir anıdır.

Bizim için bir sürpriz daha vardı. Avusturya gezi grubu Münih'e de gitmek istiyordu. Tülin Hanım otobüsten iner inmez daha önceden yapmış olduğu programı bizlere aktardı. Münih Modern Sanatlar Müzesi'ne gidebilirdik. Sevinçle kabul ettik. Tamamen sanatsal keşif, inceleme ve araştırmaya dönüşen bu gezinin en önemli duraklarından biri, çağdaş sanatın öncü isimlerinden sanatın yaratıcı ve katılımcı bir rol oynayarak toplumu ve siyaseti şekillendirebileceğini savunan sanat pedagogu, performans sanatçısı, sanat kuramcısı, Joseph Boys'un "20. Yüzyılın Sonu" adlı anıtsalı ile karşılaştığımız Münih Modern Pinakothek olmuştu.

While we were looking at and examining the works around us with great admiration, for a while, my eyes were caught by the only door of the area, which opens to the outside, through which we enter. We were all in our colorful ski outfits. In front of the door, there was a very stylish woman in black looking at us, and behind her, there were men dressed in black suits and women in evening dresses.

At first, I could not take in the scene at a glance and showed my friends the door. Although the exhibition space was huge, there was only one door that allowed entry and exit. Or it was just a special application for that day. As we moved across, we saw that the number of curious glances increased considerably. The situation became clear. It was the opening day of the exhibition, and we attended the opening cocktail in our ski clothes. The cocktail was in another area just behind the door. There was also a large conference room where the gallery screened a film about the artist who was unable to attend the exhibition. The gallery managers, who understood our situation, were very interested in us and presented the books, magazines, and catalog for Sera. We had the pleasure of visiting the exhibition of one of the giants of contemporary art.

We left Linz at almost midnight. This coincidence we have experienced is of course a very beautiful memory that still maintains its freshness.

There was one more surprise for us. The Austrian tour group also wanted to go to Munich. As soon as Mrs. Onat got off the bus, she told us about the program she had previously made. We could go to the Munich Museum of Modern Art. We happily accepted. One of the most important stops of this trip, which has completely turned into artistic discovery, examination, and research, was the Munich Modern Pinakothek that we encountered with the monument called "The End of the 20th Century" of the art pedagogue, performance artist, art theorist, Joseph Boys, one of the leading names of contemporary art, argues that art can shape society and politics by playing a creative and participatory role.

On our way back to Turkey, we brought a lot of manners and knowledge with us.

We continued our artistic journey with Bünyamin Özgültekin's personal exhibition held at Derimod Cultural Center between 03.02-25.1990.

Türkiye'ye dönerken pek çok görgüyü bilgiyi bizimle birlikte getirmiştik.

Sanat yolculuğumuza Bünyamin Özgültekin'in 02/25.03.1990 tarihleri arasında Derimod Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdiği kişisel sergisi ile devam ettik.

Galeri elektrik kontağının neden olduğu televizyon patlamasıyla sergilerine kısa bir süre ara vermek zorunda kaldı. Derimod Kültür Merkezi, tekrar sanata dönüşünü Ali Altuğ'un Taranta Babuya Mektuplar isimli düzenlemesi ve oynuyla yaptı.

Ünlü sanatçı Müşfik Kenter'in oynadığı Van Gogh, Maviydi Bisikletim gibi tiyatro oyunları, konferanslar, panel ve sergilerin yanı sıra ardı ardına gelen etkinliklerle sanat yolculuğuna kaldığı yerden devam etti.

Sevgili Tülin Onat bir gün, kıvrık saçlı orta boylu bir beyle ofise geldi. Benimle tanıştığı ünlü sanatçı "Ömer Uluç"tu. Kişisel sergisi için hemen çalışmalara başladık. Bu serginin diğer sergilerden farklılığı, sanatçının sergilenen yapıtlarını bizzat galeri mekanında oluşturacak olmasıydı. Ömer Uluç için mekana; çalışmaların arasında dinlenmesi için bir yatak, boyalar, tuvaler ve gerekli olan tüm araç ve gereçler getirildi. Sanatçı büyük bir enerji ile tuvaleri yaklaşık iki aya yakın bir zaman boyadı. Sevgili Tülin Onat, hummalı bir biçimde çalıştığı sergi kitabı çalışmalarından fırsat buldukça Ömer Uluç'a öğle yemeklerine eşlik ederdi.

Ömer Uluç Sergisi için hazırlanan kitap, 1990
The Book made for Ömer Uluç's Exhibition, 1990

The gallery had to take a short break from its exhibitions due to the television explosion caused by the electrical contact. Derimod Cultural Center made its return to art with the arrangement and play of Ali Altuğ's Letters to Taranta-Babu.

The venue continued its artistic journey with theatrical plays such as "Van Gogh", "My Bicycle was Blue" played by the famous artist Müşfik Kenter, conferences, panels, and exhibitions, as well as successive events.

Dear Tülin Onat came to the office one day with a gentleman with medium height and curly hair. The famous artist he introduced me to was "Ömer Uluç". We immediately started working on his personal exhibition. The difference between this exhibition from other exhibitions was that the artist would personally create the works to be exhibited in the gallery space. A bed, paints, canvases, and all necessary tools and materials were brought to the place for Ömer Uluç to rest between the works. With great energy, the artist painted the canvases for nearly two months. Dear Tülin Onat used to accompany Ömer Uluç to lunches whenever she had the opportunity from working on the exhibition book, where she worked feverishly.

When the preparations for the exhibition were completed and the opening time approached, local and foreign journalists attended the press conference held for the exhibition. Dear Onat, in this solo event in which she carefully followed every moment of the preparation phase and took part, in the exhibition area created with giant canvases and materials, she gracefully shared only when the artist asked for her opinion and did not make any other interventions. As with other solo exhibitions, it was organized by the artist Ömer Uluç himself. The cocktail was very meticulous with the residential area including the terrace. A magnificent exhibition opening was held on 19.10.1990, with many artists and art audiences arriving by buses departing in front of the Taksim Atatürk Cultural Center, and there was talk in the art environment of the day for days about the exhibition, exhibition presentation, and introduction.

On 01.11.1991, the Tomur Atagök Exhibition, which is a retrospective exhibition including his early works, was opened.

Sergi hazırlıkları tamamlanıp açılış saati yaklaştığında sergi için yapılan basın toplantısında yerli ve yabancı gazeteciler katıldı. Sevgili Onat, yapım aşamasının her anını dikkatle takip ettiği ve içinde yer aldığı bu solo etkinlikte de dev tuvaler ve malzemeler ile oluşturulan sergi alanına yalnız sanatçı fikir sorduğu zaman zarafetle fikrini paylaşmış, başkaca hiçbir müdahalede bulunmamıştı. Sergi diğer solo sergilerde olduğu gibi sanatçı Ömer Uluç'un kendisi tarafından düzenlenmişti. Kokteyl, terası da içine alacak yerleşim alanıyla oldukça özenliydi. Taksim Atatürk Kültür Merkezi'nin önünden kalkan otobüsler ile gelen birçok sanatçı ve sanat izleyicisi ile yine günün sanat ortamında hem sergi, hem sergi sunumu ve tanıtımı ile ilgili günlerce konuşulan görkemli bir sergi açılışı daha 19.10.1990 tarihinde gerçekleştirilmişti.

11.01.1991 tarihinde erken dönem işlerinin de yer aldığı bir retrospektif sergi niteliği taşıyan Tomur Atagök Sergisi'nin açılışı yapıldı.

Derimod Kültür Merkezi, Türk çağdaş sanatının güçlü ismi Altan Gürman'ın 20.02. 1991'de açılışı gerçekleşen retrospektif sergisi için, yayınlarına bir kitap daha ekler.

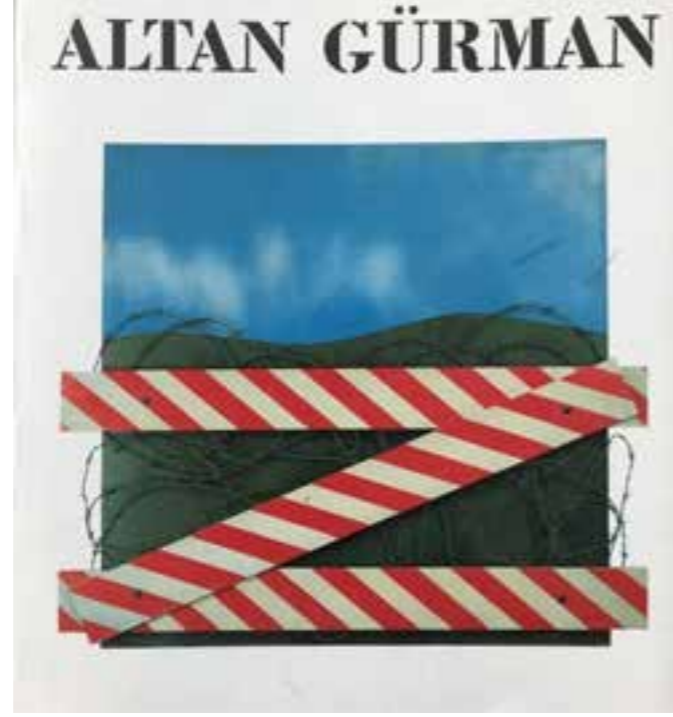
Tülin Onat, bu değerli sanatçının Derimod Kültür Merkezindeki retrospektif sergisi ile toplumsal hafıza erozyonuna karşı yeniden gündeme gelmesini sağlamıştır.

Uluslararası şöhrete sahip dünya duvarlarına, kapılarına farklı anlamları yükleyerek onları yorumlayan dünyanın saygın müze ve özel koleksiyonlarında yapıtları bulunan ressam ve fotoğraf sanatçısı Burhan Doğançay'ın, 06.04.1991 tarihinde, bu sefer fotoğraf sanatçısı kimliği ile Derimod Kültür Merkezi'nde siyah beyaz bir fotoğraf sergisi açılışı yapılmıştır.

Derimod Kültür Merkezinde kişisel sergisini düzenlediğimiz sanatçılardan biri de Server Demirtaş'tır.

Daima özel ve özenli tasarımların gerçekleştirildiği Derimod Kültür Merkezi sergilerine 1992 yılı başlarında Taner Ceylan sergisi ile bir yenisi daha eklenmiştir.

Giriş düzeni ve serginin mekan tasarımı henüz sergi hazırlık aşamasında bile ilgileri üzerine çekmeye yetti. Derimod Kültür Merkezi yeni sanat yılına 17.01.1992 tarihinde Taner Ceylan "Private Party" sergisi ile başlamıştı.

Derimod Cultural Center adds another book to its publications for the retrospective exhibition of Altan Gürman, the powerful name of Turkish contemporary art, which was opened on 02.20.1991.

Tülin Onat brought the erosion of social memory to the agenda again with the retrospective exhibition of this valuable artist at Derimod Cultural Center.

A black and white photography exhibition of Burhan Doğançay, an internationally renowned painter and photographer, who interprets the walls and doors of the world by giving them different meanings, and has worked in the world's respected museums and private collections, this time, with the identity of a photographer, was opened on 04.06.1991 at Derimod Cultural Center.

Server Demirtaş is one of the artists whose personal exhibition we held at Derimod Cultural Center.

A new one was added to the Derimod Cultural Center exhibitions, where special and meticulous designs are always made, with the Taner Ceylan exhibition at the beginning of 1992.

The entrance layout and the venue design of the exhibition were enough to attract attention even during the exhibition preparation stage. Derimod Cultural Center started the new art year with the Taner Ceylan "Private Party" exhibition on 01.17.1992.

Altan Gürman Retrospektif Sergisi için hazırlanan kitap, 1991
The Book for the Exhibition of Altan Gürman's Retrospective, 1991

Anılarımda yer eden dönemde çok ses getiren kişisel sergilerin yanı sıra, Derimod Kültür Merkezi Sanat Danışmanı Sevgili Tülin Onat bir çok karma sergiye de yer vermiştir.

1989 Yılında 4 Ağustos 1989/18 Eylül 1989 tarihleri arasında düzenlenen karma sergi; çağdaş bir yaklaşımla sanat yapan sanatçılardan oluşur. Mustafa Ata, Tomur Atagök, Şükrü Aysan, Bedri Baykam, Server Demirtaş, Füsün Onur, Tülin Onat, Bünyamin Özgültekin, Yusuf Taktak ve Seyhun Topuz'un yapıtlarının yer aldığı bu sergide DKM Çağdaş Türkiye Sanatı'nın önemli bir kuşağına ev sahipliği yapmıştır.

Mimar Sinan Üniversitesi, Marmara Üniversitesi gibi üniversitelerin Güzel Sanatlar Fakültelerinden yeni mezun genç sanatçı adayları ile sergiler düzenlenmesinin yanı sıra Gülçin Aksoy, Sedat Balkır, Halim Çeliker, Tanju Demirci, Haluk Gedik, Bahar Kocaman, Senay Önal, Nurcan Perdahcı, Kadir Reisli ve İlhan Şen gibi genç sanatçılarla da karma sergiler düzenlenmiştir.

1. Artist Sanat Fuarı, TÜYAP Uluslararası Plastik Sanatlar Derneği'nin ve zamanının Dernek Başkanı Hüsamettin Koçan'ın iş birlikleriyle, ilk kez 1991 yılında, İstanbul Tepebaşı'nda gerçekleşir. Bu fuara Derimod Kültür Merkezi' de katılmıştır.

Merhum Hasan Yelmen ve Sayın Tülin Onat'ın sanat danışmanlığında Derimod Kültür Merkezi hem gerçekleştirdiği güncel sergileri, hem de mekânsal ve teknik donanım bakımından öncü bir konuma sahipti. Araştırma yapmak isteyen sanatçı, sanat izleyicisi ve öğrencilerin kullanımına açık kütüphanesi yerli, yabancı sanat kitapları, süreli yayınları ile çok zengindi. Ziyaretçilerin sardunyalardan sonra ufka doğru uzanan deniz manzarası eşliğinde kahvelerini yudumladıkları, soluk aldıkları güzel terasıyla eşsiz bir mekandı. Derimod Kültür Merkezi, dekoratif çelik konstrüksiyon tavanı, yürüyen dev duvarları, asma sistemleri, İtalya'dan gelen granit mermerleri ve yerden ısıtma sistemleri ile yalnız sanat amaçlanarak tasarlanmış galeri mekanı ile Türkiye çağdaş sanat tarihindeki yerini almıştır.

In addition to the solo exhibitions that took a place in my memories and made a lot of noise in their period, Derimod Cultural Center Art Consultant Dear Tülin Onat also gave place to many group exhibitions.

Organized in 1989, between 4 August 1989 and 18 September 1989, the group exhibition consists of artists who make art with a contemporary approach. In this exhibition, which includes works by Mustafa Ata, Tomur Atagök, Şükrü Aysan, Bedri Baykam, Server Demirtaş, Füsün Onur, Tülin Onat, Bünyamin Özgültekin, Yusuf Taktak and Seyhun Topuz, DCC hosted an important generation of Contemporary Turkish Art.

In addition to organizing exhibitions with newly graduated young artist candidates from Fine Arts Faculties of universities such as Mimar Sinan University and Marmara University; group exhibitions were also held with young artists such as Gülçin Aksoy, Sedat Balkır, Halim Çeliker, Tanju Demirci, Haluk Gedik, Bahar Kocaman, Senay Önal, Nurcan Perdahcı, Kadir Reisli, and İlhan Şen.

The 1st Artist Art Fair was held for the first time in 1991, in Tepebaşı, İstanbul, with the cooperation of TÜYAP International Plastic Arts Association and Hüsamettin Koçan, the President of the Association at the time. Derimod Cultural Center also participated in this fair.

Derimod Cultural Center, under the art consultancy of the late Hasan Yelmen and Mrs. Tülin Onat, had a pioneering position in terms of both its current exhibitions and spatial and technical equipment. Its library, which is open to the use of artists, art audiences, and students who want to do research, was very rich with local and foreign art books and periodicals. It was a unique place with its beautiful terrace where visitors could sip their coffee and take a breather, accompanied by the sea view stretching towards the horizon after the geraniums. Derimod Cultural Center has taken its place in Turkish contemporary art history with its decorative steel construction ceiling, walking giant walls, hanging systems, granite marbles from Italy, and floor heating systems, as well as a gallery space designed solely for art purposes.

İlk Sergi

First Exhibition

Taner Ceylan

İngilizceden çeviren / Translated by: Selin Üstüner Ertuğ

Çoğu kez farkında olmadan birbirimiz üzerinde inanılmaz etkiler yaratıyor, izler bırakıyoruz. Tülin Onat'la karşılaşmam da bu türden bir yan yana gelmeydi. 1991 yılında güzel sanatlar fakültesinden mezuniyetimin ardından Almanya'da geçirdiğim beş ay içerisinde orada bir sergi gerçekleştirmiştim. İstanbul'a döner dönmez ise tüm yaşadıklarımı, heyecanlarımı, kişisel bir sergide toplamak üzere paylaşmak istemişim ve tam o sırada Tülin Hanım karşıma çıkmıştı. Kendisi Derimod Kültür Merkezi'nin direktörlüğünü yapıyordu aynı zamanda.

Bana verdiği cesaretle ilk sergimi onun himayesinde gerçekleştirdim. Çok da ihtişamlı bir açılış yapmıştı. Burada Hasan Yelmen'i de anmak isterim. Kendisi o dönem muazzam bir sanatsever ve sanat hamisiydi. Kurduğu Derimod Kültür Merkezi, o dönemin sağladığı olanaklarla en muazzam sergi alanıydı. Orada olağan dışı sergiler gerçekleşiyor ve bu sergilerin her biri aynı zamanda kataloglanıyor ve arşivleniyordu.

Sergim boyunca Tülin Onat'la neredeyse bir ay boyunca hemen her gün birlikteydik. Aynı zamanda bir büyüğüm olarak bana ciddi hayat dersleri vermişti. Büyük bir bölümünü kendisi hatırlamayacaktır ama o sıra ben her şeyi su gibi içtiğim için tek tek bütün kelimeleri aklımda. O sıralarda çok ağır bir aşk acısı çekiyordum, o kadar kötü durumdaydım ki. Bir keresinde beni evime bırakırken bana dediğini hiçbir zaman unutamamıştım ve gerçekten de inanılmaz rahatlatmıştı beni. Demişti ki: "bunu daha defalarca yaşayacaksın, onun için fazla büyütme"; haklı çıkmıştı.

Most of the times we make impacts, leave marks on each other without even noticing. My meeting with Tulin Onat was a similar kind of encounter. During the five months period I had spent in Germany after my graduation from the faculty of fine arts in 1991, I executed an exhibition. As soon as I returned to Istanbul I wanted share all of my experiences, excitements and enthusiasms in order to assemble together in a personal exhibition and at that very moment I came across Tulin Onat. She was the director of Derimod Culture Center at the time.

With the courage she had given to me, I created my first exhibition under her patronage. We had made quite a magnificent opening. I would like to honor Hasan Yelmen as well at this point. He was a great art lover and art sponsor at the time. Derimod Culture Center, which had been established by him, was the most prodigious exhibition hall in that period with the resources it had been providing. Exceptional exhibitions had been organized there and at the same time all of these exhibitions had been catalogued and archived.

We had been together with Tulin Onat almost every day for one month during the course of my exhibition. Moreover, as my senior she had given me significant life lessons. She may not remember the majority of it but I remember every single word of hers as during those times I had been soaking everything up, so to speak. In that time period, I had been going through an enormous heartbreak,

Daha sonraki yıllarda Tülin Hanım'ın eserlerinin, çağdaşlarının yıllar ötesinde olduğunu hatta uluslararası alanda bile bazı sanatçıların kendisini çok sonradan takip ettiğini görecektim. Zamanın önünde işler üretmişti. Kendisi gibi kararlı zarif ve kırılğan resimlerdi. Sonradan nice ressamın hocası olduğunu sanat ortamı hep gösterdi ve kanıtladı.

O yıllarda kadın bir öğretim görevlisi ve sanatçı olarak nerelerden geçmiş olacağını, nelere maruz kalmış olduğunu bugün çok daha iyi algılayabiliyorum. Erkek egemen bir toplumda sadece ve sadece yaptığı işle kendini var etmesi çok değerli, aynı zamanda da sağlam politik bir duruştur. Üstelik bunu kendisine ve sanatına hiçbir zaman buradan bakıp bir varoluş çabasına girmeden başarmıştır. Sözü hep tuvallerine bırakma erdemini de en başından itibaren göstermiş binlerce yaşında bir ruhtur. Tüm hikâye, onun resimlerinin karşısına geçip ruhumuzu iyice susturduktan sonra görünür hale gelir.

Çivilerin üstünü örtmesi ve gömmesi, onları yok etmese de ehliştirmiş, kendi dünyasında harmanlamıştır. Bu acımasız bir dünyadır ama onun dünyasında en tehlikeli olanlar artık zararsız hale gelmişlerdir. Birazdan hepsi mavi mor bir buluta karışıp toz olacaklardır.

Taner Ceylan arkadaşları ile Derimod Kültür Merkezi'nde , sergi açılışında, 1991

Taner Ceylan with his friends at Derimod Cultural Center, at the opening of the exhibition, 1991

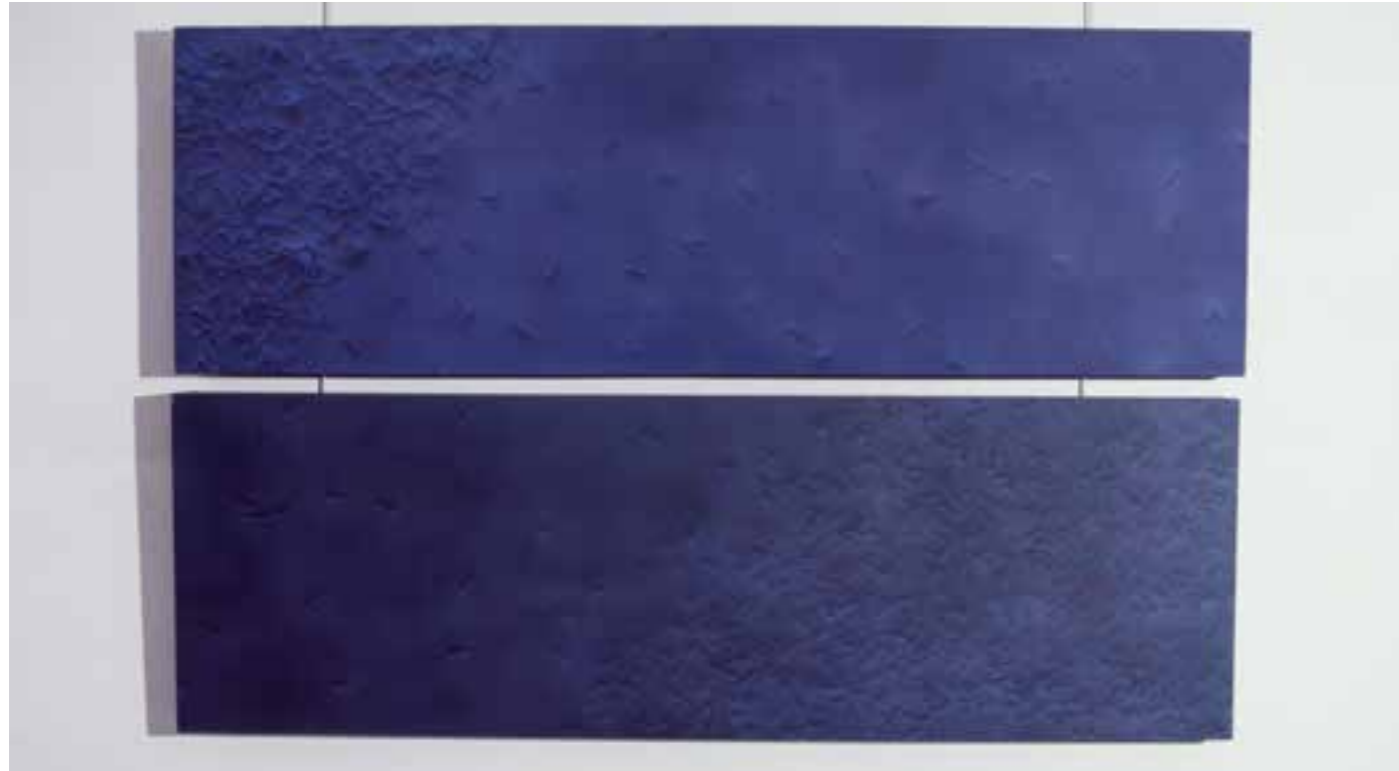
I was a mess. I have never forgotten what she had told me one time when she was giving me a lift home, it had seriously comforted me. She had said: "You are going to go through this again and again, so don't make a big deal out of it." and she was right.

In the following years, I was going to realize that Tulin Onat's works were years ahead of her contemporaries and even in the international area some artists would have followed up on her footsteps much later. She had created work ahead of her time. They were determined, graceful and fragile paintings just as she were. The art field have shown and proven that she had been the master of numerous artists.

Today I can understand so much better what she might had been gone through, subjected or exposed to as a female faculty member and artist. It is exquisite and at the same time a strong political stance of hers that she had made herself through her work - and her work only - in a patriarchal society. Furthermore, she accomplished that without ever going through an existential effort by looking at herself or her art through that particular lens. She is a thousands of years old soul who from the very beginning had shown the virtue of leaving the word to her canvases. The entirety of the story becomes visible once we stand across her paintings and completely silence our souls.

Her covering the nails and burying them, had tamed them even though not obliterated them, blended them in her own world. It is a cruel world but the ones who had been the most dangerous in her world have now become harmless. Soon, they are to be turn into a blue-purple haze and fade out.

Mekân Düzenlemesi, 1991, tuval üzerine akrilik, 210 x 496 cm (Sayfa 152 - 153)
Site-Specific Installation, 1991, acrylic on canvas, 210 x 496 cm (Pages 152 - 153)

Mekân Düzenlemesi, Galeriden genel görünüm, 1991 (Sol Sayfa, Üstte)
Site-Specific Installation, Overview from gallery, 1991 (Left Page, On Top)

Kabaralar, 1990, tuval üzerine akrilik, 200 x 65 x 15 cm (x2) (Sol Sayfa, Altta)
Hobnails, 1990, acrylic on canvas, 200 x 65 x 15 cm (x2) (Left Page, On Bottom)

Mine Sanat Galerisi Açılış Davetiyesi, 1991 (Sağda)
Mine Art Gallery's Opening Invitation, 1991 (On, Right)

Köşe'nin Yok Edilmesi* Destroying the Corner

* O dönemde başbakan olan Turgut Özal'a bir göndermeydi.
It was a reference to prime minister of the relevant time period, Turgut Özal.

1991 yılında Mine Sanat Galerisi'ndeki sergim bu araştırmalarımın sonucuydu. Derimod'daki köşe Galaksi'den sonra, köşeleri yok ettiğim, sertlikleri yumuşatıp yuvarladığım bir düzenleme ve devamı resimlerle alt kata kadar inen tuvalerim, en az renkle bir renk cümbüşü yaratmıştı. Sergim bu kurgularla ilerleme yönünde benim önümü açmıştı.

In 1991, my research ended in an effective exhibition in Mine Art Gallery. After the corner installation, Galaxy in Derimod, I got rid of corners, rounded, and softened hard spots in an installation, and in the paintings that followed, my canvases went all the way down to the lower floor creating a colored jamboree with minimum color. This exhibition paved the way for more installations.

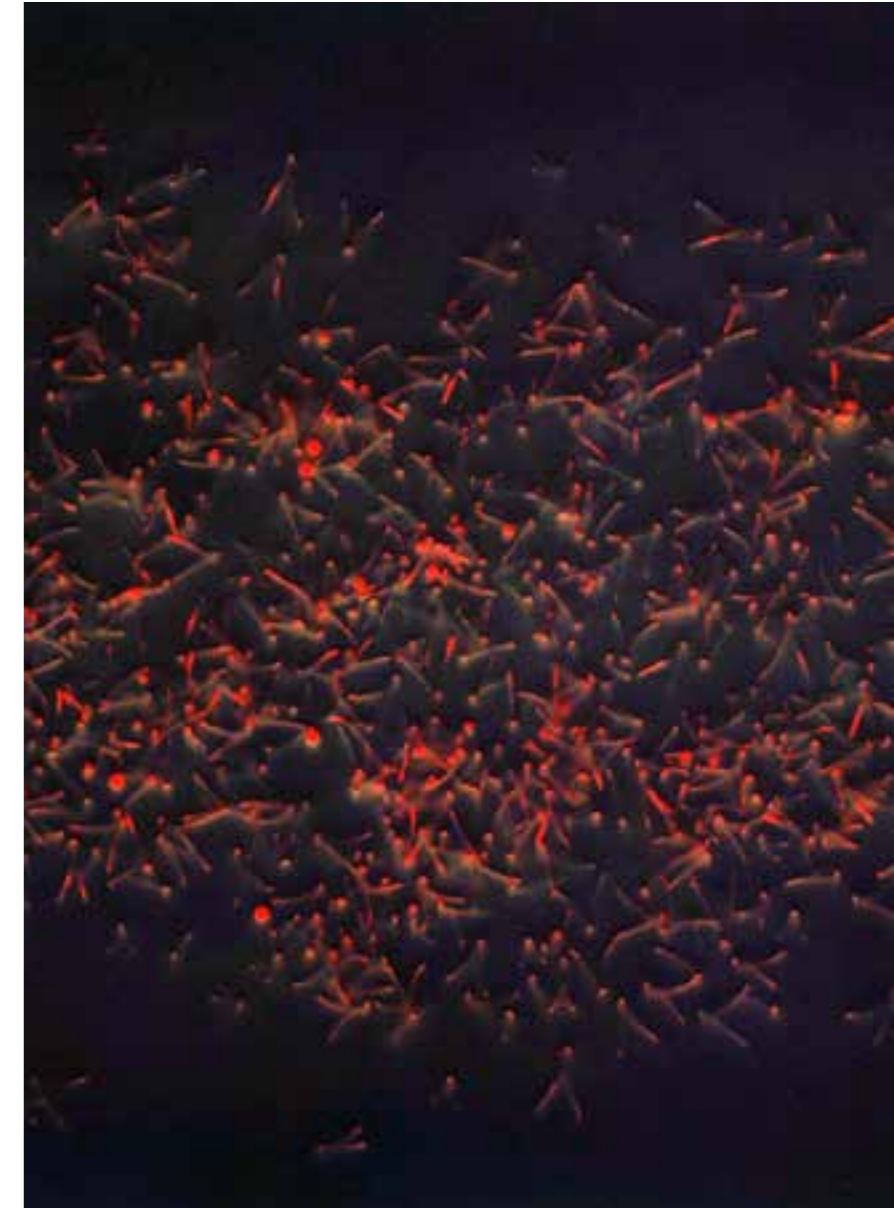
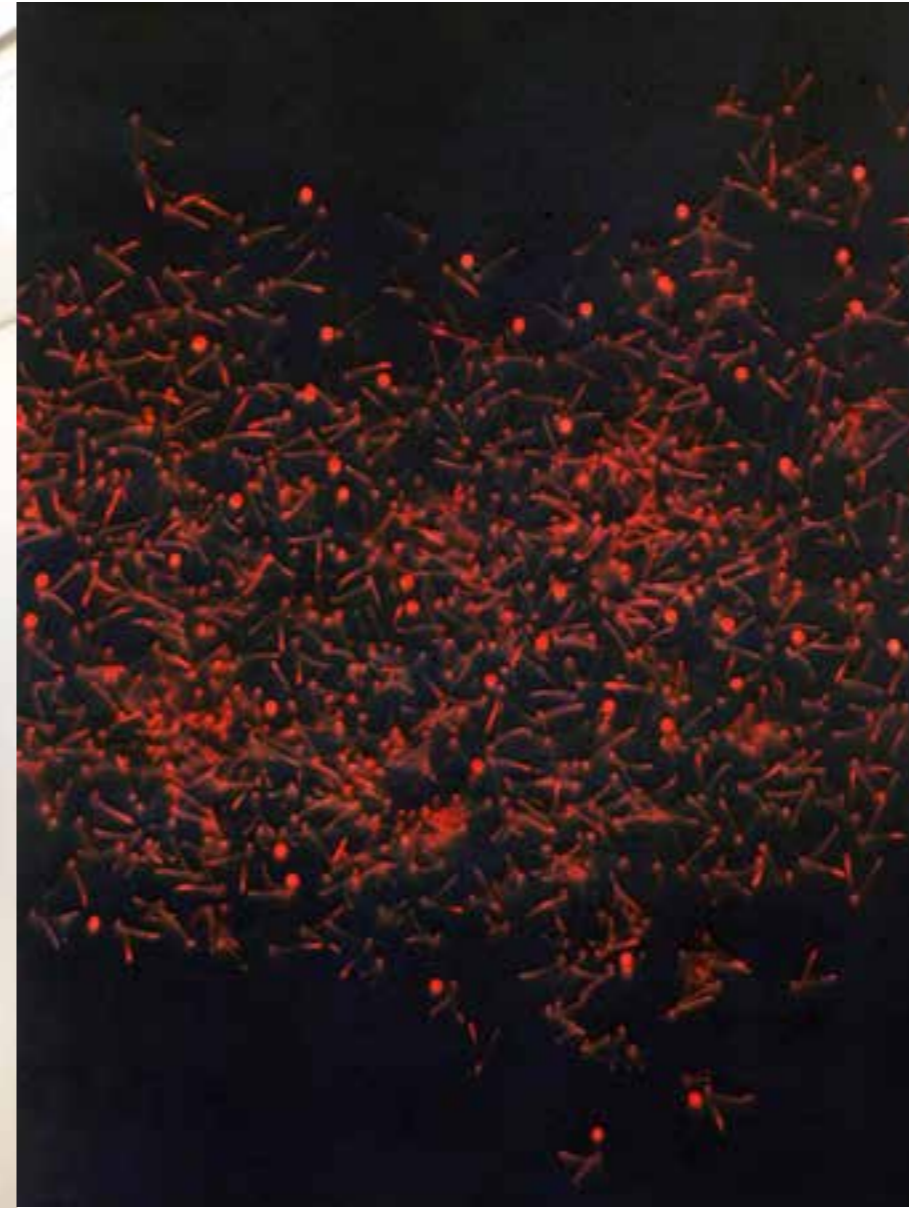
Kabaralar, 1991, tuval üzerine akrilik, 210 x 130 cm (Sol Sayfa)

Hobnails, 1991, acrylic on canvas, 210 x 130 cm (Left Page)

Panel Ayrıntı, Mekân düzenlemesinden, 1991, tuval üzerine akrilik, 210 x 124 cm

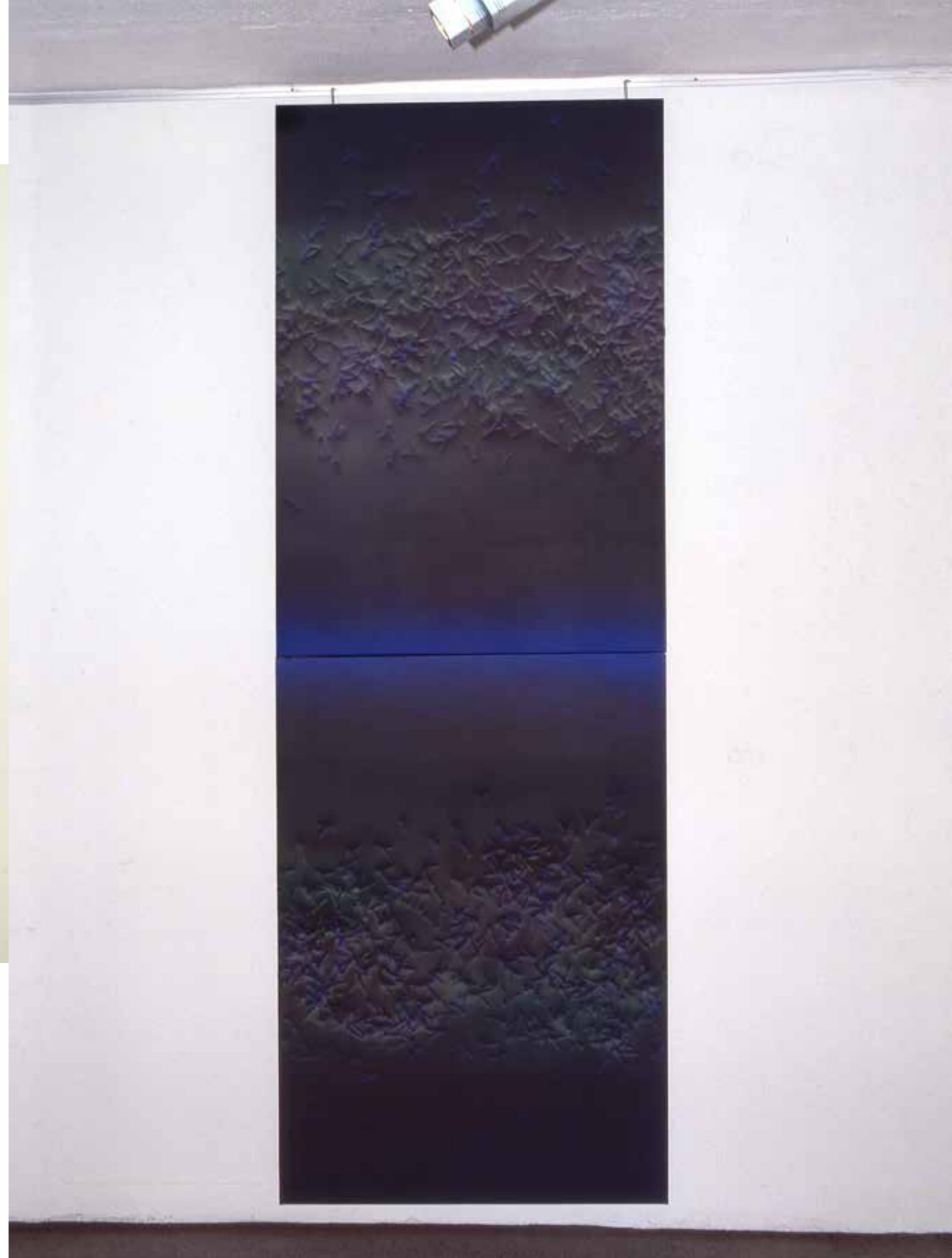
Panel Detail, From the Site-Specific Installation, 1991, acrylic on canvas, 210 x 124 cm

Kabaralar, 1991, tuval üzerine akrilik, 110 x 80 cm (x5)
Hobnails, 1991, acrylic on canvas, 110 x 80 cm (x5)

Kabaralar, 1991, tuval üzerine akrilik, 110 x 80 cm (Detay)
Hobnails, 1991, acrylic on canvas, 110 x 80 cm (Detail)

Kabaralar, 1991, tuval üzerine akrilik, 110 x 80 cm (x2)

Hobnails, 1991, acrylic on canvas, 110 x 80 cm (x2)

Kabaralar, 1991, tuval üzerine akrilik, 200 x 80 cm (Sağ Sayfa)

Hobnails, 1991, acrylic on canvas, 200 x 80 cm (Left Page)

“

“Mine Sanat Galerisi, çağdaş çizgisini koruyarak, bu günlere gelmiş ülkemizin ender galerilerindedir.”

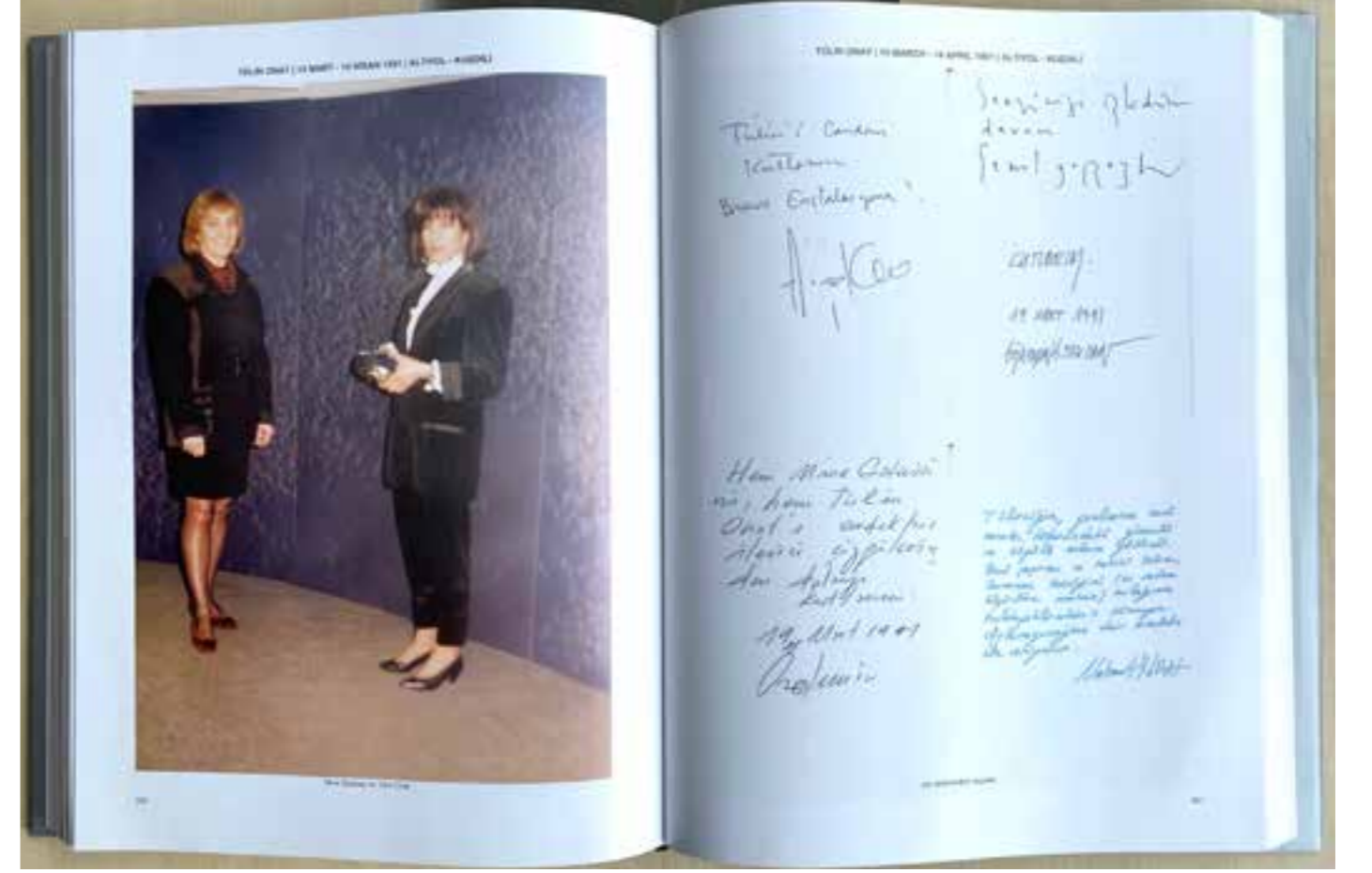
“Mine Art Gallery, is one of the exceptional galleries in our country that has maintained its modern view to this date”

Mine Sanat Galerisi'nin 30. yılı için yaptığı "Çağdaş 1985" adlı kitabın kapağı (Solda)
Cover of the book "Contemporary 1985", made for the 30th anniversary of Mine Art Gallery (On Left)

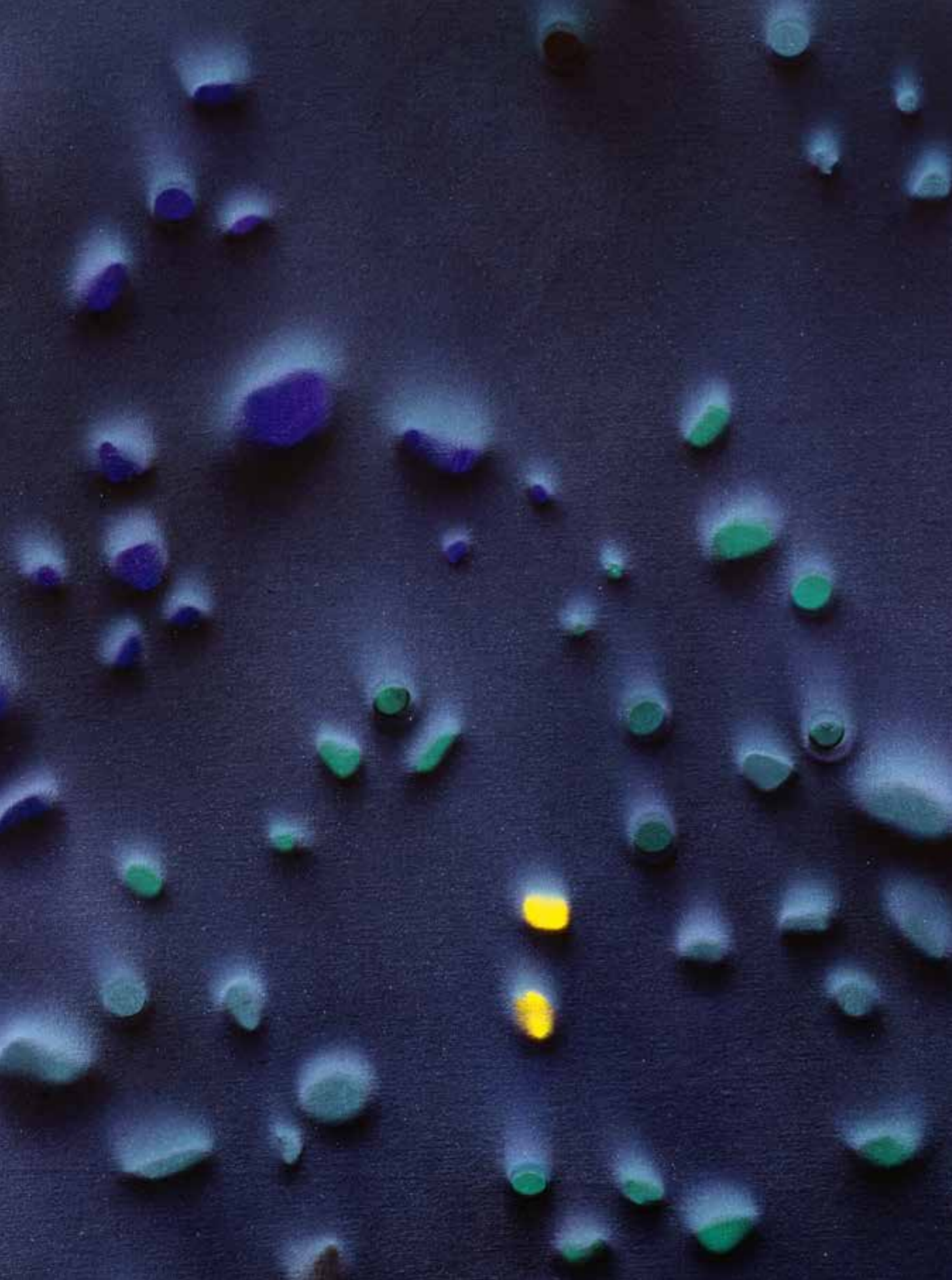
Mine Sanat Galerisi'nden görünüm (Altta)
Overview from Mine Art Gallery (On Bottom)

Çağdaş 1985'in içinden sanatçı imzaları (Sağ Sayfa, Üstte)
Artist signatures from "Contemporary 1985" (Right Page, On Top)

Resimleri kontrol ederken (Sağ Sayfa, Altta)
Checking The Paintings (Right Page, On Bottom)

”

Taşlar, 1992, tuval üzerine akrilik, 70 x 70 cm (Sol Sayfa)
Stones, 1992, acrylic on canvas, 70 x 70 cm (Left Page)

Taşlar sergisi katalog kapağı, 1992 (Sağda)
Catalog cover for the Stones exhibition, 1992 (On Right)

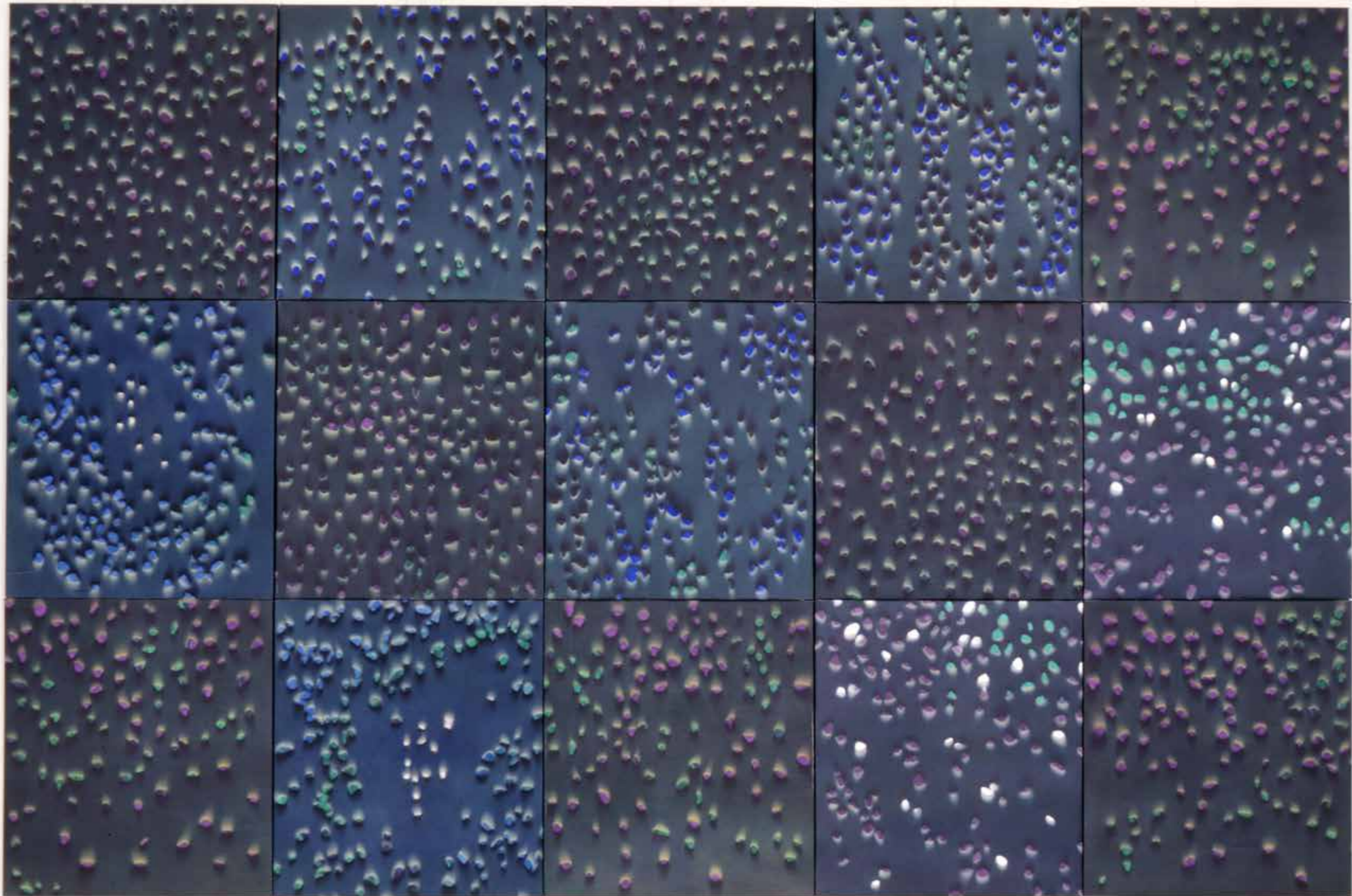

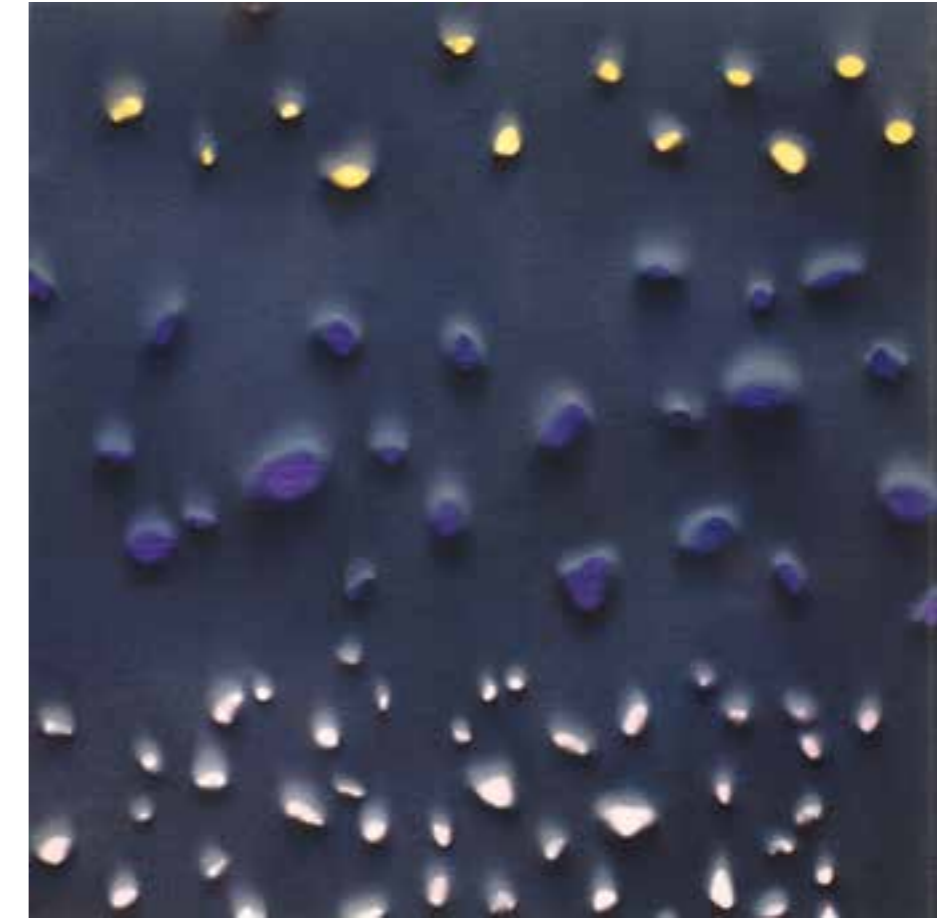
Taşlar Stones

Buradan hareketle, Yapı Kredi Kâzım Taşkent Sanat Galerisi'nde, seksen sekiz resimlik duvar düzenlemem bu yolda kararlılıkla ilerlemem gerektiğini kanıtladı. 30 x 40 cm boyutlarındaki resimler bir sistem içinde, tek bir yapıt algılaması yaratıyordu. Bu resimlere tek tek bakıldığında ise, bir resmin tüm olasılıklarını, üzerlerinde taşımanın sorumluluğunu yüklenmişlerdi... Yapı Kredi Yönetimi bu sergiyi Adana, Kemal Satır Sanat Galerisi'ne taşıdı. (1992)

My wall installation with eighty eight paintings at Yapı Kredi Kâzım Taşkent Art Gallery proved that I had to continue this path with determination. My 30 x 40 cm paintings created the perception of one work in a collective. When they are looked at one by one, they carried the responsibility of all kinds of possibilities in a painting. The Yapı Kredi management moved the exhibition to Adana, Kemal Satır Art Gallery. (1992)

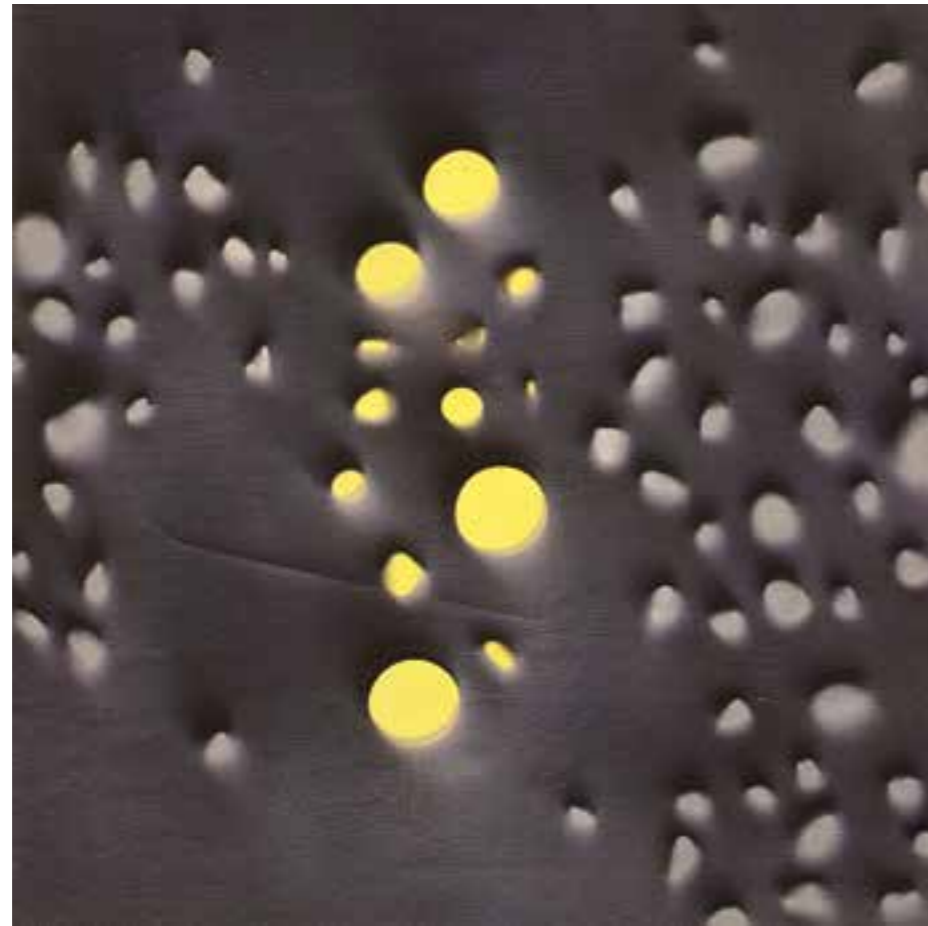
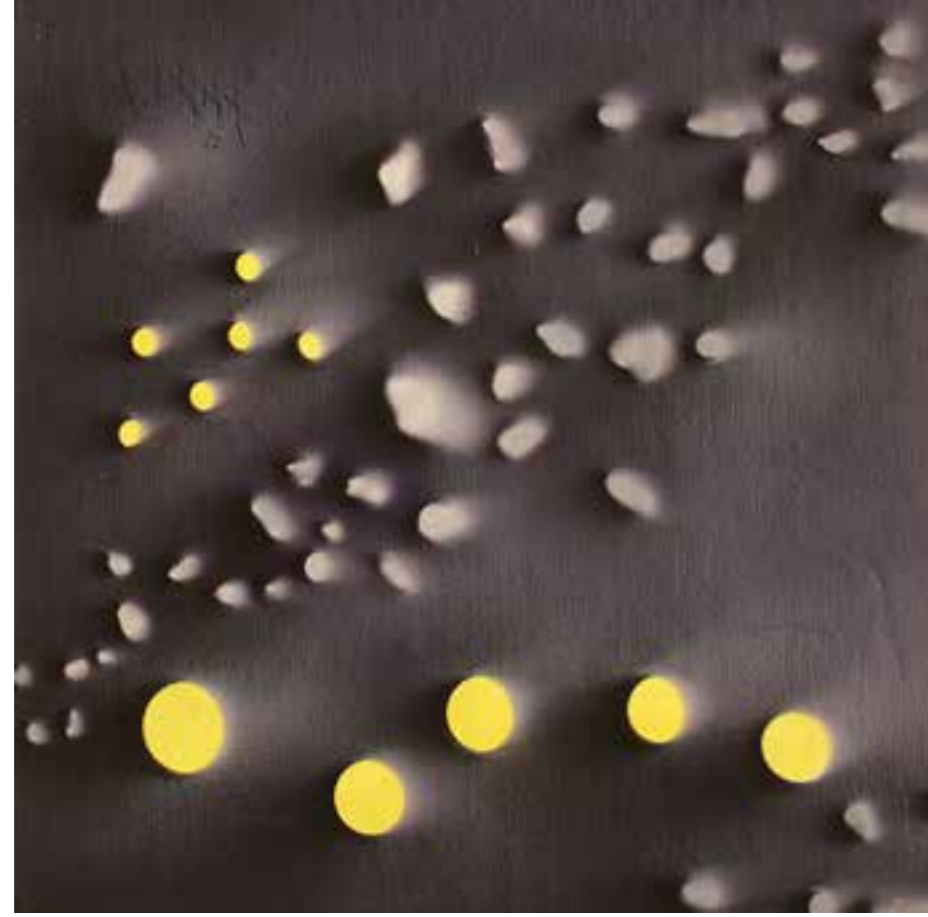

Taşlar, Mekân Düzenlemesi, 1992, tuval üzerine akrilik (Sayfa 166-167-168-169)
Stones, Site-Specific Installation, 1992, acrylic on canvas (Page 166-167-168-169)

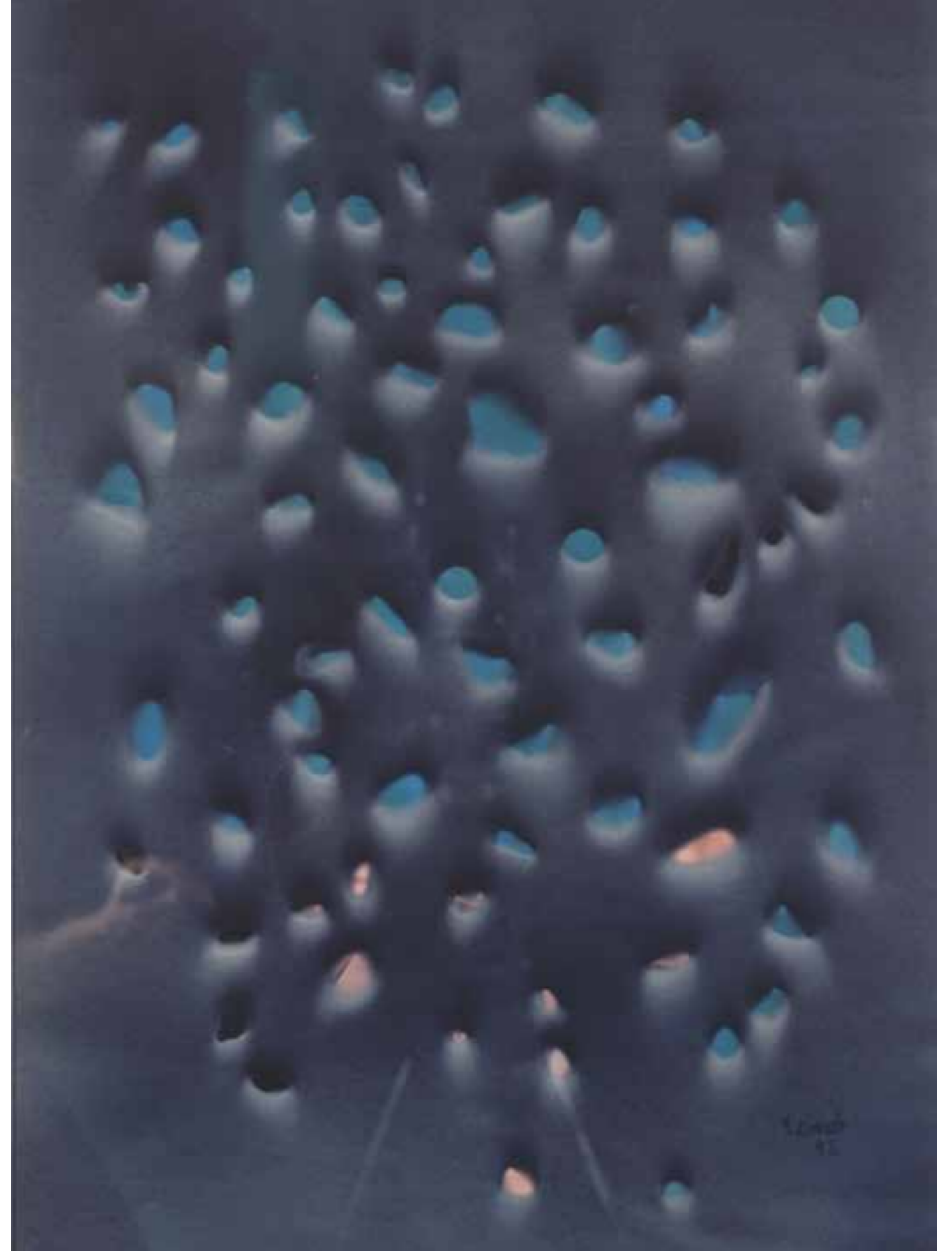
Taşlar – 1992, kağıt üzerine akrilik, 70 x 50 cm (Sol Sayfa)
Stones – 1992, acrylic on paper, 70 x 50 cm (Left Page)

Taşlar, 1992, tuval üzerine akrilik, 78 x 66 cm (Üstte)
Stones, 1992, acrylic on canvas, 78 x 66 cm (On Top)

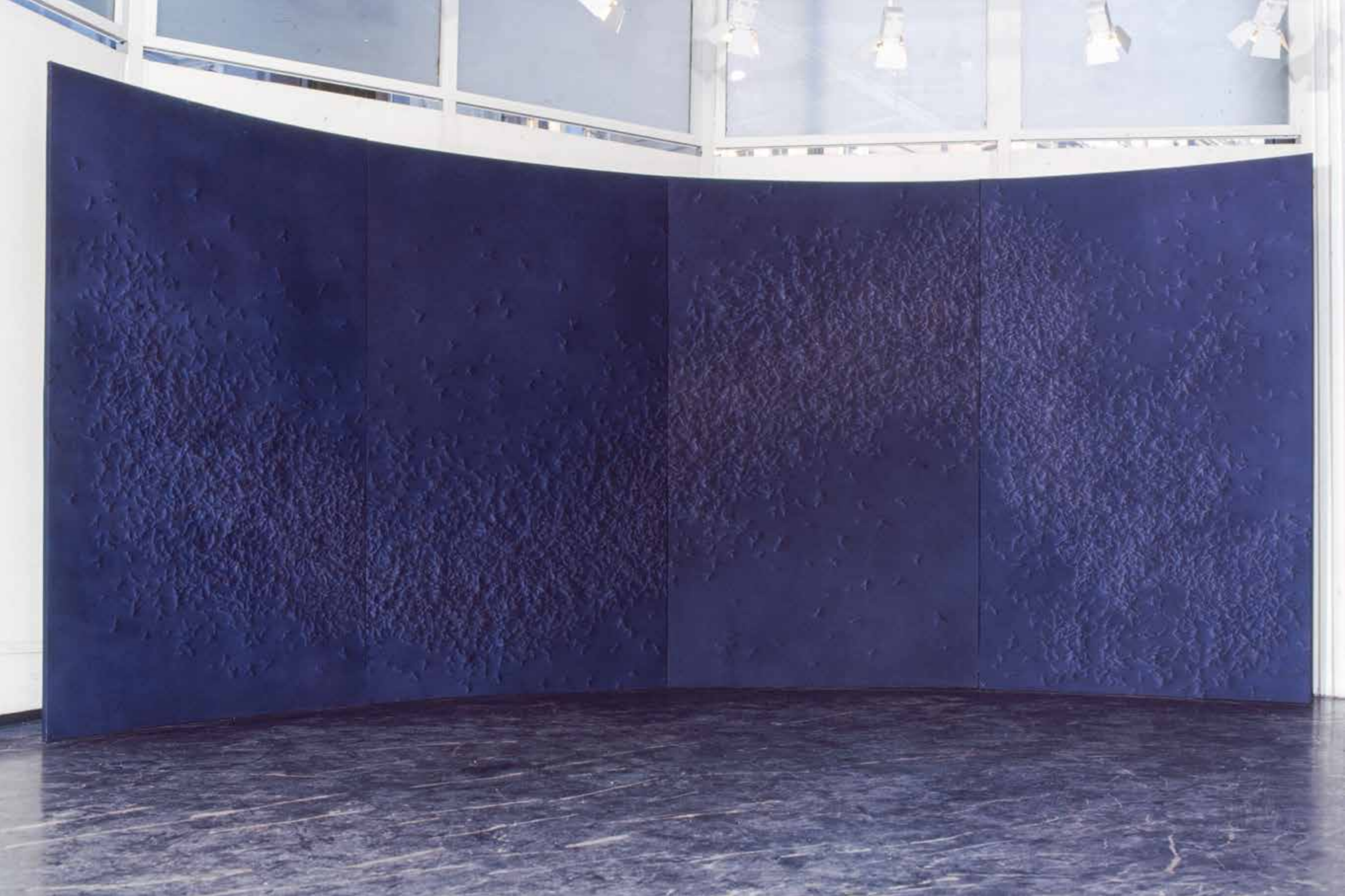
Taşlar, 1992, tuval üzerine akrilik, 70 x 70 cm (Altta)
Stones, 1992, acrylic on canvas, 70 x 70 cm (On Bottom)

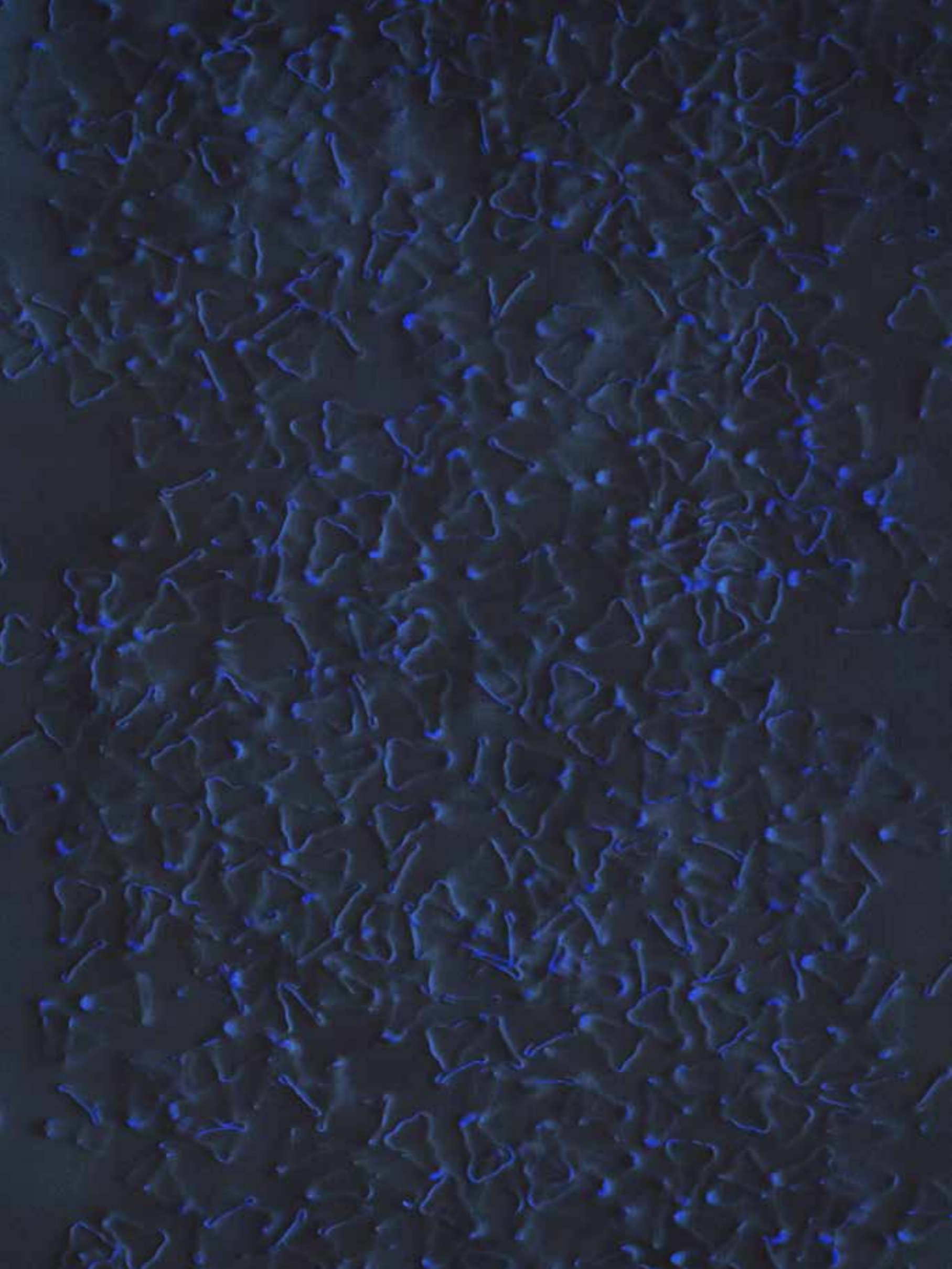
Taşlar, 1992, tuval üzerine akrilik, 70 x 70 cm (x2)
Stones, 1992, acrylic on canvas, 70 x 70 cm (x2)

Taşlar – 1992, kağıt üzerine akrilik, 70 x 50 cm
Stones – 1992, acrylic on paper, 70 x 50 cm

Mekân Düzenlemesi, 1992, tuval üzerine akrilik, 210 x 496 (Sayfa 174 - 175)
Site-Specific Installations, 1992, acrylic on canvas, 210 x 496 (Pages 174 - 175)

Tokalar, 1993, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm (Sol Sayfa)
Buckles, 1993, acrylic on canvas, 150 x 130 cm (Left Page)

Galeri B'deki sergi için katalog kapağı, 1993 (Sağda)
Catalogue cover for exhibition at Gallery B, 1993 (On Right)

Galeri B Gallery B

Galeri B'deki sergimde (1993) sütunların resimlenmesi. Dokuz sütun ön-arka, karşıtı duvarlar ve o resimlerin duvardaki yansımaları.

In my exhibition in Gallery B (1993), I painted nine columns back and front as well as on the opposite walls. The opposites of those paintings were on the wall, titled "Reflections."

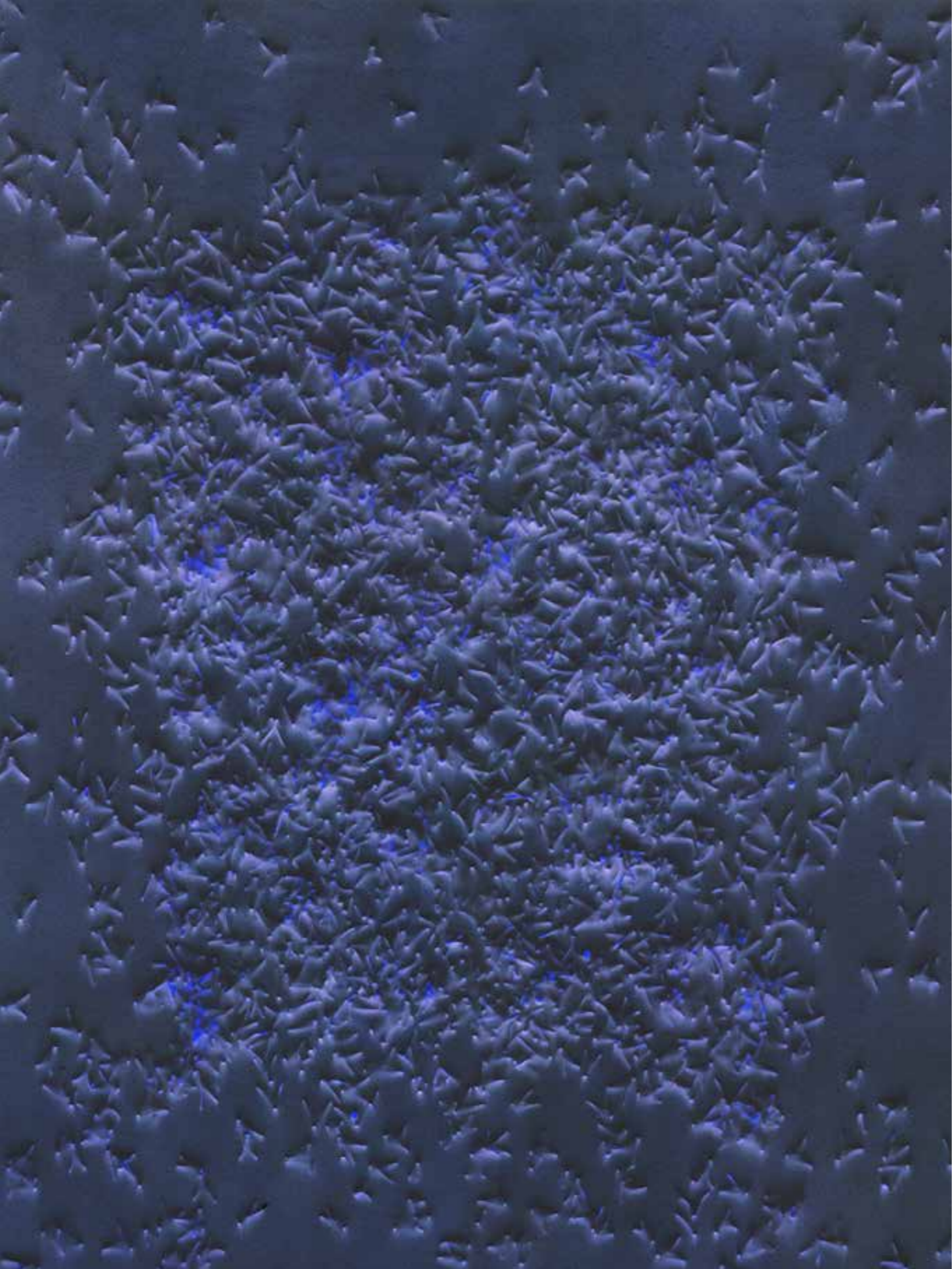
Yansımalar, 1993, tuval üzerine akrilik, 260 x 37 cm
Reflections, 1993, acrylic on canvas, 260 x 37 cm

Köşe, 1991, Mine Sanat Galerisi
Corner, 1991, Mine Art Gallery

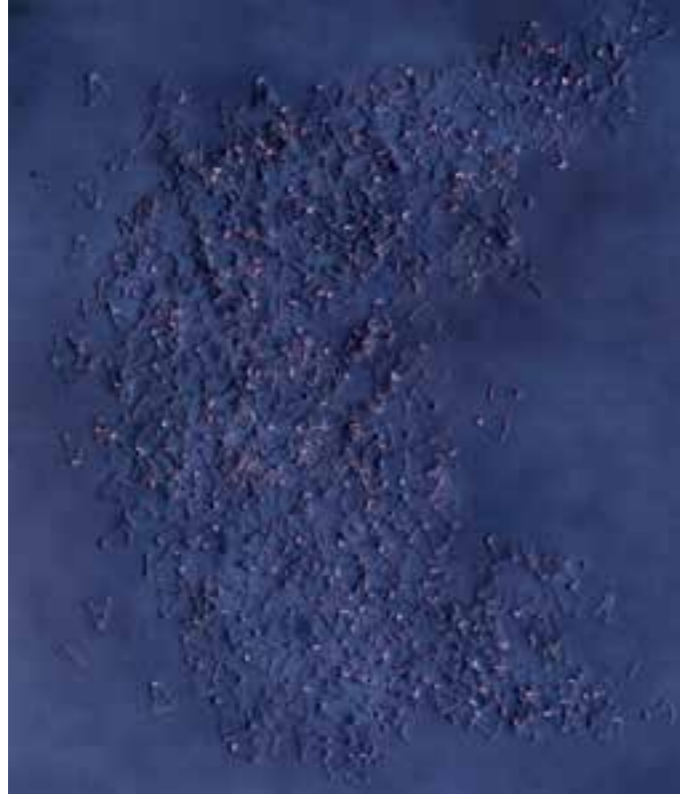
Düzenleme, 1996, 'Öteki' sergisinden, Antrepo
Installation, 1996, From the exhibition 'The Others', Antrepo

Kabaralar, 1992, tuval üzerine akrilik, 200 x 80 cm (Sol Sayfa)
Hobnails, 1992, acrylic on canvas, 200 x 80 cm (Left Page)

Tokalar, 1993, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm
Buckles, 1993, acrylic on canvas, 150 x 130 cm

Tokalar, 1993, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm
Buckles, 1993, acrylic on canvas, 150 x 130 cm

Tokalar, 1993, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm (Sayfa 184)
Buckles, 1993, acrylic on canvas, 150 x 130 cm (Page 184)

Galeri B, Genel Görünüm (Sayfa 185)
Overview from Gallery B (Page 185)

Tokalar, 1993, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm
Buckles, 1993, acrylic on canvas, 150 x 130 cm

Derimod Kültür Merkezi'ndeki Resim Ormanı, 1996
Forest of Painting at Derimod Cultural Center, 1996

Resim Ormanı *Forest of Painting*

Arkasından gelen, Berlin, Kunst-Raum'da sergilenen *Resim Ormanı* (1995) ilginç bir düzenlemeydi. Tavandan yere inen otuz iki transparan resim aralarından dolaşarak izlenebiliyor, ön ve arkaya ayrı ayrı çalışmış olduğum panolar, alt ve üst boşluklarından dolayı havada duruyor hissi bırakıyordu. Sonra bu sergi İstanbul'da Derimod Kültür Merkezi'nde tekrarlandı.

The following installation, *Painting Forest* (1995) was interesting. The thirty-two transparent paintings hanging from the ceiling could be seen by wandering around them, creating the illusion of being suspended in the air thanks to separate forms on the back and front, top and bottom (Kunst-Raum, Berlin). Afterwards, this exhibition was repeated in the Derimod Cultural Center in Istanbul.

Berlin-Kunstraum'daki Resim Ormanı, 1995 (Sol Sayfa)
Forest of Painting at Kunst Raum in Berlin, 1995 (Left Page)

Vera Gardhoff'un evinde, 1995, Berlin
At Verda Gardhoff's house, 1995, Berlin

İlaç Firması Shering'in Sanat Vakfı yılda iki kez önemli bulduğu serginin sponsorluğunu yapmaktadır. Treffen-Buluşma sergisi Sanat Vakfının seçimiyle Shering'in sponsorluğunda gerçekleştirilmiştir.

Sergi ünlü piyanist Wolfgang Köhler'in gurubunun konseri ile açılmış ; açılış konuşmasını Berlin Üniversitesinde Öğretim görevlisi olan Sanat Araştırmacısı Dorothee Stospelyapmıştır. Sergi Berlinde 6 Eylül 1995 de Kunst Raumda açılmış, 20 ekim tarihine kadar sürecektir. Nisan 1996 da İstanbulda Derinod Sanat Merkezinde tekrarlanacaktır. Serginin küratörü Vera Gardhof bu sergi için hazırlanan katalogun önsözünde şunları yazdı.

"Tülin Onat ve İsmet Ergün, özel ve sanat yaşamları birbirine benzeyen iki ressam. Aralarındaki fark Tülin'in İstanbul da , İsmet'in ise Berlinde yaşıyor ve çalışıyor olması.

İki sanatçı 1989 da tanıştıktan sonra birlikte pek çok çalışmalar tartışmalar ve sanat gezileri yaptılar. Venedik Bienalleri, Kassel de Documenta, Paris ve diğerleri. Farklı biçimlerde olsa mekân temasını ele aldıkları çalışmalarında ruh bera berliklerini keşfettiler. İfade biçimleri , teknikleri ve derinlikleriyle hayranlık uyandıran ; bazen somut tiyatro mekânı , bazen yalnız düşüncede elle tutulabilen mekân, mekânı resimde sabitleyen çalışmalar.

Birbirine benzer yaşam ve sanat görüşleri , birisi Almanya'da diğere ise Türkiye'de oluşup gelişmiş. Çalışmalarındaki bu farklılık ve birlik telikleri keşfetmek, seyreden için heyecan verici olsa gerek.

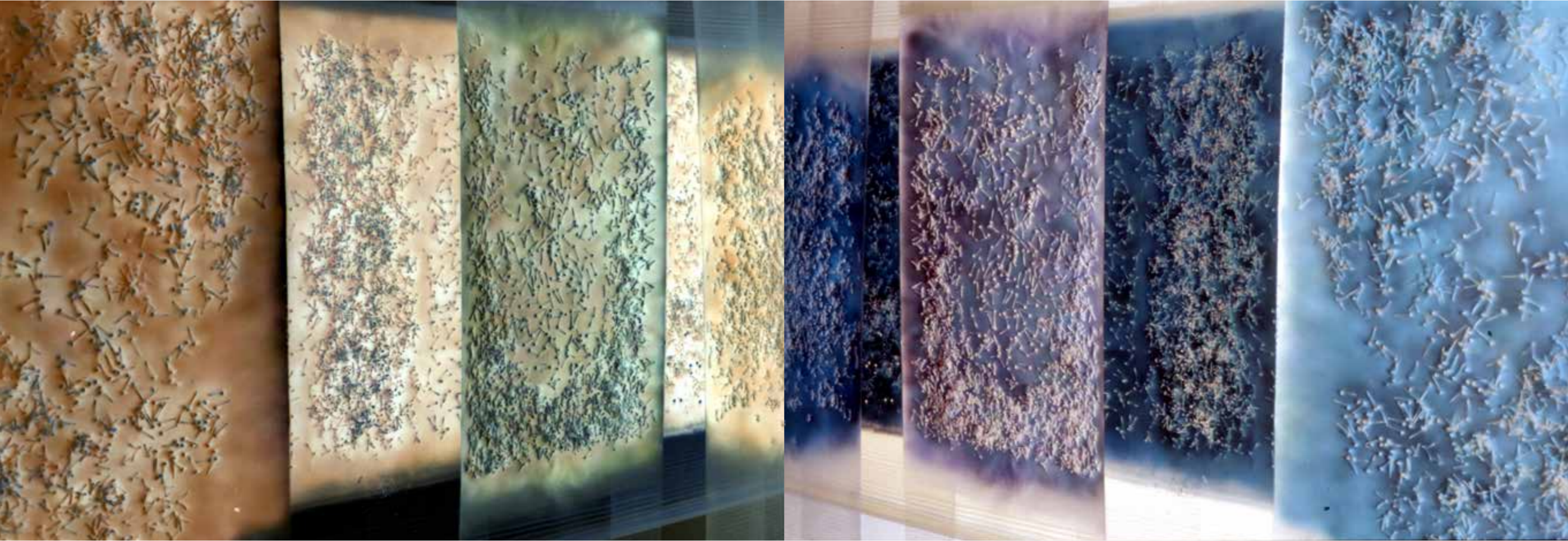
Yıllar boyu bir ortak "Buluşma" özleri sürdü. Ben de bu buluşmayı sergi biçiminde takdim edebildiğim için sevinçliyim.

Vera Gardhoff

Kunst-Raum'da Buluşma - Treffen sergisinin küratörü Vera Gardhoff'ın yazısı
The text written by Vera Gardhoff, curator of the exhibition of "Meeting - Treffen" in Kunst-Raum, Berlin

Berlin-Kunst-Raum'daki Resim Ormanı'nın yanında, 1995 (Sol Sayfa)
Forest of Painting at Kunst Raum in Berlin, 1995 (Left Page)

Resim Ormanı, 1995, PVC üzerine karışık teknik, 435 x 100 (x5)
Forest of Painting, 1995, mixed media on PVC, 435 x 100 (x5)

Berlin'de buluşma

Tülin Onat ile İsmet Ergün'ün Berlin'de açtıkları Nisan'da İstanbul'da yinelenecek 'Treffen (Buluşma)' sergisi sanatçıların yanısıra mekanların da buluşması Dorothee Stempel

"Tülin Onat, resim ormanında ışığın ve renklerin yansımalarını kullanıyor"

Berlin 'Kunts Raum'da açılan Treffen (Buluşma) sergisi alışılmamış olduğu kadar, dikbaşlı, kendi bildiği yolda giden iki sanatçının sergisi. Bunlardan biri İstanbul'dan Tülin Onat, diğeri Berlin'den İsmet Ergün. Bizler Shering Firmasının ilgisi ve dostane desteği sayesinde bu sergiyi izleme olanağı bulduk.

Yıllardır birbirini tanıyan, düşüncelerini, çalışmalarını hatta kültürel gezilerini paylaşmak için tüm olanaklarını kullanan bu iki insan, dostluklarını sanatsal yaşamları ile de canlı tutmaktadırlar. Onların zaman zaman çalışmalarını izleme olanağı buldum. Fakat, ilk kez resimlerini aynı sergide buluşturmalarna, birbirleriyle ortak bir dil oluşturmalarına tanık oluyorum.

Tülin Onat, sergileri, düzenlediği kültür ve sanat etkinlikleri, hazırlanmasında önayak olduğu kitap ve kataloglar ile, eğitim alanındaki çalışmalarıyla ülkede iyi tanınan, bilinen biri.

İsmet Ergün, yirmi yılı aşkın bir süredir Berlin'de yaşamaktadır. Berlin Güzel Sanatlar Yüksek Okulu'nu bitirmiş, uluslararası bir üne sahip olan 'Teatr Kreatur'da kostüm, sahne ressamı ve reji yardımcısı olarak, Andrej Woron'la çalışmakta. Bunun dışında, pek çok film için kostüm, mask ve çevre çalışmalarına imzasını atmış olan Peter Zadek ve Jerome Savary'nin de asistanlığını yapmıştır.

Bu sergiye mütevazı bir şekilde 'Buluşma' adının verilmesiyle yalnız bir sergiye isim bulunmadı. Aynı zamanda bu yerin-galerinin 'Sanat-Mekan-Espas' olan ismi de dolaysız olarak, serginin konusuna, içeriğine katılıyor. Burada sergilenen sanat yapıtlarının ortak yanı, mekan ve sanatın birbiriyle buluşması ve konuşması olan, bu üçlü düşünce ile ortaya çıkıyor.

Tülin Onat, mekan ustasıdır. O, bu mekanı yalnız resimlerinin içeriği olarak değil, aynı zamanda, uğrunda ve içinde resimlerinin yaşadığı bir alan olarak kullandı. Yani resimleriyle yeniden biçimlendirdi, belki de

bir ölçüde ilk kez yarattı. O, sergisinin düzenlenmesi için uzun bir hazırlık ve düşünme süreci yaşar. Mekan içinde yatık, dik veya burada olduğu gibi, tavan-dan uzatarak yerleştirdiği resimlerinin, boyutları, sayısı ve sanatsal düzeniyle ilgili kararlarını vermek için saatlerini, günlerini o galeri içinde geçirir.

Tülin Onat'ın her sergisinde yaptığı çarpıcı düzenlemeler, bu sergide görsel bir şölene dönüşüyor. 5,35 m. yüksekliğindeki galeri tavanından yere kadar inen 1 m. enindeki transparan resimler bir resim ormanı

"Ergün'ün yapıtları tiyatral düşünceyi anımsatan karelerden oluşmakta"

yaratıyorlar. Bu resimlerin aralarında yaratılan, bir insanın rahatça dolaşabileceği boşluklar, ışığın ve yansımalarının oluşturduğu renklerle görüntüler, bizi bir 'resim ormanı' ile karşı karşıya bırakmaktadır. Sonunda resimler, duvara hapsolmaktan kurtulmuş, aralarında dolaşarak, arkalarına da bakılabilen, farklı boyutlarıyla mekanda yerlerini almışlardır. Bir eleştirmenin dediği gibi "Resimler nesneye dönüşmüş"tür. Bu 'nesne tual'lerin ayrıntılarına bakacak olursak, Onat'ın kullandığı araçlar şaşılacak kadar basittir. Çiviler, taşlar, tokalar... Bunlar tualin üzerine yerleştirilmekte, sonra Rönesanstan beri ressamlığın geçerli temel unsurları olan ışık-gölge ve renk kombinasyonu ile sınırlı bir boyama sürecinde bu çiviler, taşlar adım adım değiştirilmektedir. Böylece resmin çerçevesi ve yüzeyini aşan, sonsuz bir uzayın, peyzajın ve parçaları olan,

renk ve ışık aracılığıyla ritmikleşen mekanlar doğmaktadır. Tual, sanki bir bilmece gibi, uzayın gizemlerini rölyef biçimindeki strüktürlerin ve karşıtlarının kombinasyonu ile çözmeye çalışan, izleyiciye sorular soran imajiner bir ayna olmaktadır.

İsmet Ergün'ün resimleri ise, bakan kişiyi de içine çeken, ressamın hem rejisör hem de izleyici olduğu bir tür mekanlardır. Oyunun habercisi, resmin içindeki en doğru yerden çıkan göz kamaştırıcı ışıktır. Bunlar, sahne resimlerindeki tiyatral düşünceyi anımsatan karelerdir. Akıcı gri

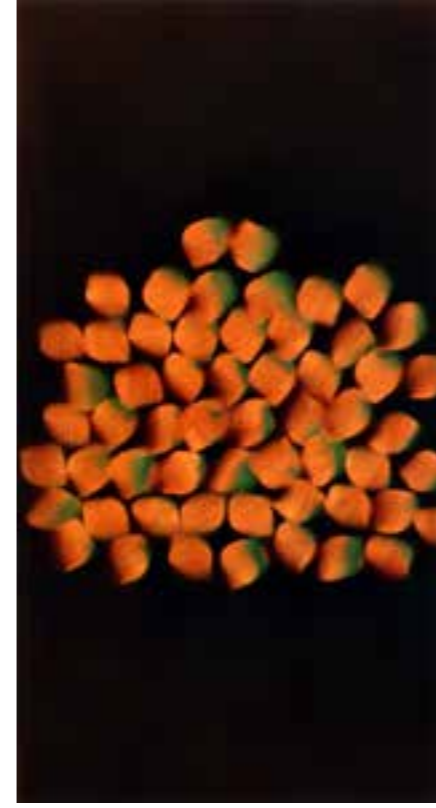
gibi. Yerleştirildikleri mekan da, serginin konumuna atıfta bulunuyor.

İki sanatçı da değişik türden mekanları buluşturuyorlar bu sergide. Doğal mekan, kendi yaratılan mekanlar ve bizim içimizdeki mekan, zora başvurulmadan, özgür bir biçimde ve rahatlıkla buluşuyorlar.

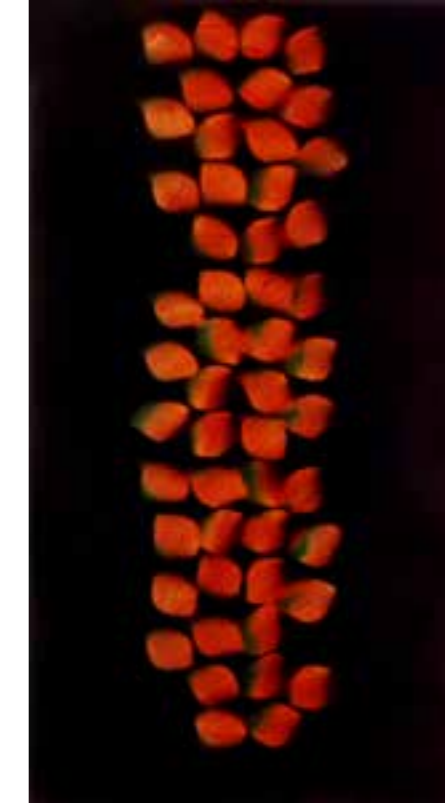
Dorothee Stempel: Eleştirmen ve araştırmacı. Berlin Üniversitesi öğretim görevlisi.

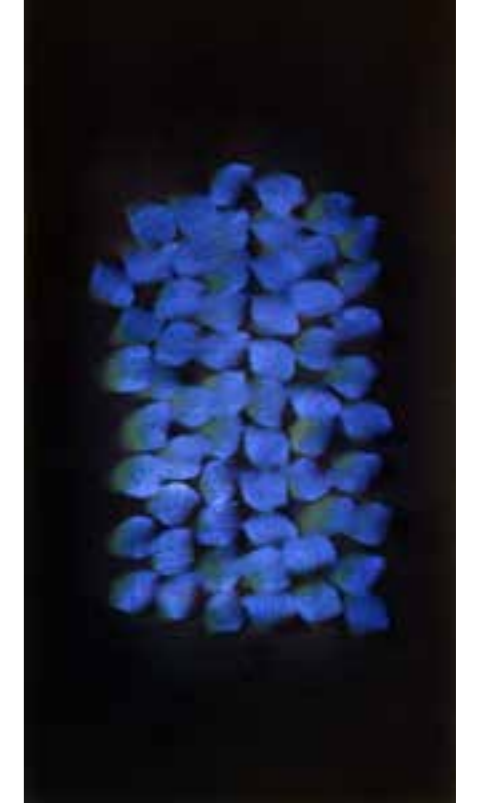
Dökülen Yapraklar, 1997, tuval üzerine akrilik, 205 x 58,5 cm (Sol Sayfa)
Fallen Leaves, 1997, acrylic on canvas, 205 x 58.5 cm (Left Page)

Yapraklar, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 60 cm
Leaves, 1997, acrylic on canvas, 110 x 60 cm

Sonbahar Yaprakları, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 60 cm
Autumn Leaves, 1997, acrylic on canvas, 110 x 60 cm

Mavi Yapraklar 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 60 cm
Blue Leaves 1997, acrylic on canvas, 110 x 60 cm

Antikaos: Doğadan daha gerçek yok

Anti-chaos: There is nothing more real than nature

Pi Artworks Galeri 1999'da açılış sergisini benimle yaptı. Antikaos sergim doğaya bir özür niteliğindedir. O yaz yine adamızdaki yangınlar çok canımızı acıtmıştı ve büyük derdimin acısını bu sergi ile unutmaya çalışmıştım. Sergimin sloganı "Doğadan daha gerçek yok."

Pi Artworks Gallery was opened with my exhibition titled *Antikaos (Anti-chaos)* which was an apology to nature (1999). That summer, fires on our island hurt us a lot and I tried to forget this pain with this exhibition. The motto of my exhibition was "There is no reality but nature."

Yaşadığım olaylar; gerek duygusal gerek maddi, sevinçler ve üzüntüler, yaşama dair problemlerimiz, mutluluklarımız yaptığımız resimlere mutlaka yansıyor, en azından ipuçları olarak, bir yerlerde kendine alan yaratıyor. Tüm yaşam süresince yaşadıklarımız, plastik problemlerle birleştğinde ortaya resim çıkıyor.

Herkes gibi ben de resimlerimde ne yapmak istediğimi biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmediğimden araştırmalarım hep sürdü, yıllarımı aldı. Bana resmin yüzeyi yetmedi, içine girmek, arkasını da görmek, tuvalin derinliğine varmak istedim. Yüzeyden öne çıkmak, hareketli bir alan oluşturmaktı amacım. Ve bunları, ışık-gölge ile, Rönesans'tan beri uygulanan metotla yapmak istedim. Açık-koyu... Bir yerden sonra elimdeki fırça, boya, tuval bana yetmez oldu yeni malzemeler, teknikler, araştırmalar resmin alanına girmeye başladı. Diğer yandan da sergiler, eğitim, öğrenciler sürdü. Resim serüvenim içinde araştırmak, görmek, öğrenmek hep vardı, öğrenciler, gençler her zaman hayatımdaki yerini aldı.

Mekân benim için önemli, duvar faktörü her zaman düşündüğüm bir konu. Çünkü ben duvarı yalnızca resimlerin asıldığı bir taşıyıcı eleman olarak düşünmüyorum. Duvar her zaman benim resmimin bir parçası oldu. Sergi yapacağım galeriyi yaşamak zorundayım, o nedenle de sergi öncesi hazırlıklara başlamadan galeride birkaç saat oturmak, çizmek, düşünmek, benim için sergi öncesi zorunluluk.

Üçüncü boyutu, ışık gölge yoluyla aradığım resimlerim, bazen de gerçekten elle tutulur, etrafında dönülür üç boyutlu işlere dönüştü. Çalışmalarında düzen olgusu her zaman ağırlıkta. Bu bazen duvar, bazen yer, bazen de boşluk; kimi zaman yapıtın içinde, kimi zaman da dışında... Resimlerimin buldukları mekanla uyumu önemli, o nedenle "sütun" tuvaler, köşeler, yerde ve tavanda düzenlenmiş resimlerim, ortamla uyum sağlamak amacıyla aldıkları biçimlerdir.

Köşe (Galaksi), Adak Ağacı, Umut Ağacı, Resim Ormanı, Yansımalar... Sanatçının biçimlerini tetikleyen yaşamındaki olaylar. Plastik problemler çözülürken yaşanmışlıklar, ilgiler, etkiler, kendiliğinden resmin içine giriyor.

My experiences, joys, sorrows, problems, and happy moments reflect on my paintings or at least create a space for themselves in clues. All your life experiences merge with plastic problems and you emerge.

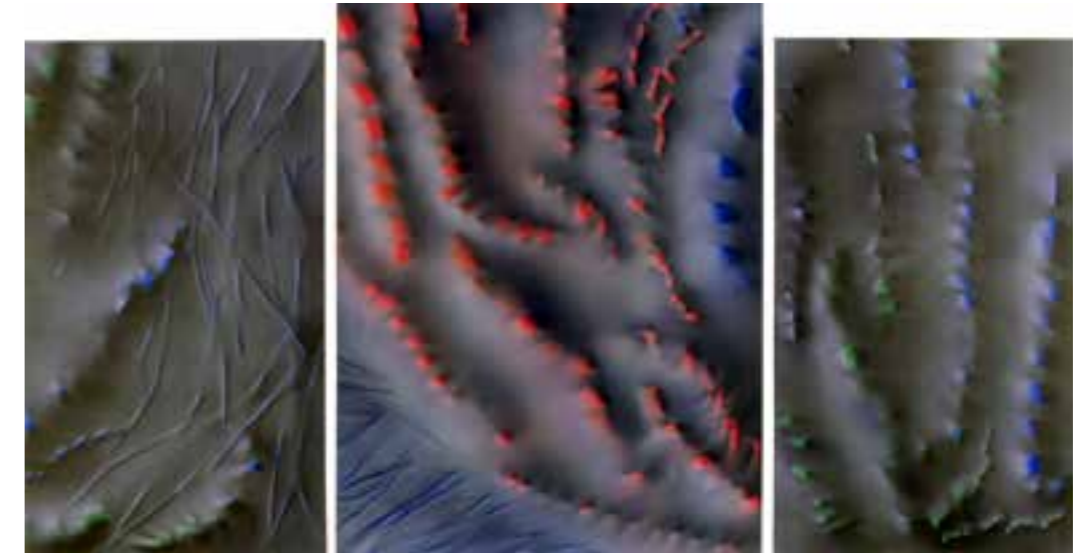
Just like everyone else, I knew what I wanted to do in my paintings, but I did not know how. So, I continued to do research, which took years. Many times, the canvas surface was not enough. I wanted to go through it, see the back, reach the canvas depth, and then come back onto the surface again, creating a moving surface. I wanted to do all this with the light shadow technique used since the Renaissance. When you have such problems related to painting, brush, canvas, and paint do not suffice. Then, you find new materials, do research, and make experiments. On the other hand, I continued with exhibitions, works, and classroom instruction. My quest for painting included research, constant observation, and tutoring students and young people.

Space is important to me; I always think about the wall factor because I do not think of a wall only as construction where you hang paintings. Walls have always been a part of my paintings. I had to experience the gallery where I would have an exhibition. Therefore, before starting the exhibition preparations, I would spend a few days in the gallery, thinking, and drawing, which became a habit for me.

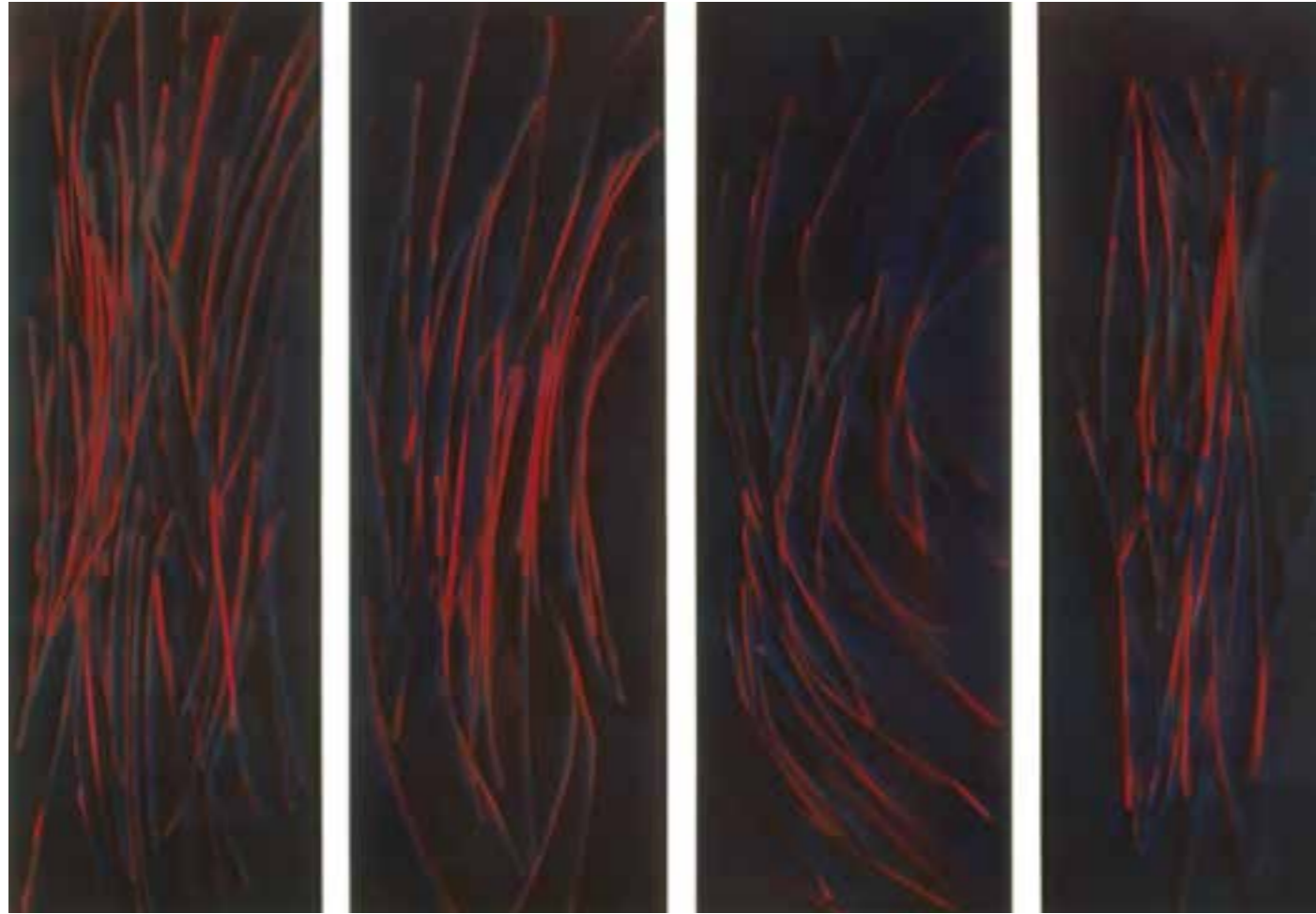
My paintings in which I seek the third dimension through light and form sometimes turned into tangible 3D works those viewers walk around. The concept of order is always important in my work. This sometimes manifests itself on the wall, sometimes on the floor, and sometimes in emptiness. It is sometimes inside the work, sometimes outside. It is also important that my paintings are compatible with the space that they are in. Therefore, I have "column" canvasses, corners, floors, and ceilings:

Galaksi (Galaxy), Sütun (The Column), Köşe (The Corner), Adak Ağacı (The Tree of Offerings), and Umut Ağacı (The Tree of Hope). Since events in an artist's life trigger the forms, plastic problems are solved, and experiences and interests spontaneously find their way into the painting.

'doğa'dan daha gerçek yok..'
hergün yeniliklerin keşfedildiği, otoritelerin yıkıldığı günümüzde yaşadığımız olaylar giderek karmaşık bir hal almakta
siyasal ve ekonomik sistemlerin yarattığı koşullar bizi kirli bir tüketime yöneltmekte
belirsizlik
çözumsuzlük
korku
GERÇEK
gerçeği yeniden tasarladım
DOĞA
doğa'yı herkese anımsatıyorum
o'nu tekrar ediyorum ve yaptıklarımla dinginliğin iktidarına ilerliyorum
karmaşaya dur diyorum
There is nothing more real than nature.
In our day where novelties have been discovered every day and authorities have been collapsed
The incidents we had been going through have been becoming more complex
The circumstances created by political and economic systems
Lead us into a filthy consumption
Uncertainty
Impasse
Fear
REALITY
I redesigned the reality
NATURE
I remind nature to everyone
I repeat it and
I move forward to rule of serenity
I say "stop" to chaos

Ters T, 1996, tuval üzerine akrilik (Triptik)
Inverted T, 1996, acrylic on canvas (Triptych)

Dallar, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 37 cm (x4)
Branches, 1997, acrylic on canvas, 110 x 37 cm (x4)

Mavi Dallar, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 37 cm (x3)
Blue Branches, 1997, acrylic on canvas, 110 x 37 cm (x3)

Yapraklar, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 60 cm
Leaves, 1997, acrylic on canvas, 110 x 60 cm

Yapraklar ve Dallar, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 37 cm (x3) -110 x 60 cm
Leaves and Branches, 1997, acrylic on canvas, 110 x 37 cm (x3) -110 x 60 cm

Yapraklar ve Dallar, 1997, tuval üzerine akrilik, 110 x 60 cm (x2) – 110 x 37 cm
Leaves and Branches, 1997, acrylic on canvas, 110 x 60 cm (x2) – 110 x 37 cm

"DOĞADAN DAHA GERÇEK YOK"

KİM : TÜLİN ONAT
BAŞLIK : ANTIKAOS
1999
NE : Resim Sergisi
NEREDE : P1 ARTWORKS
Muallim Naci Cad.
No: 63 ORTAKÖY
TEL/FAX: 236 68 53 / 52
AÇILIŞ : 27 OCAK 1999,
Saat: 18:30

TÜLİN ONAT, 22. Kişisel sergisini 27 Ocak'da P1 ARTWORKS'de açıyor. "Antikaos" başlıklı sergi, tuval üzerine akrilik 23 eserlik diziyi kapsıyor. Çevremizdeki karmaşaya, kaosa karşı, antikaos ortamlar yaratan bu sergi 28 Şubat tarihine dek izlenebilir.

Resamcı TÜLİN ONAT

SANAT ÇEVRESİ 52

... Bir nesnenin imgelerini sanata dönüştüren görünüm, kimi zaman renklerin uyumunda çoğu zaman renk lekelerinin dağılımında ya da tek bir rengin tüm düzeyi örten gizeminde, bazen görsel yansımaların çarpıcı aktarımlarında, kimi zamanda usa vurulan dokusal ayrıntılarda yakalanır.

Dr. Kıymet Giray
Emlak Sanat Galerisi Sergi
Katalogundan, Nisan 1997

"Doğadan daha gerçek yok" düşüncesi. Bu sergim, gerçeğin yeniden tasarlanması. Bunlar kaostan kaçış resimleri. Doğayla başbaşa kendimle beraber antikaos düşünceler, basit anlamıyla benim düşüme daki karmaşaya, kaosa dur demek, antikaos ortamlar yaratmak.

Resimlerimin temel özelliği yalnızlık bütünlük. Anlamdan ziyade plastik öğelerin biçimsel kaygıları sanatımı oluşturur. Doğa ve doğada ki tekrarlar ritm ve boşluk duygusu hareket noktam. Bir bakıma bunlar doğada ki tek somut nesnenin resim yüzeyinde yeniden biçimlenmesidir bu. Bir tek yaprağın, bir tek dalın yeniden yorumlanması, yeni biçimler kazanması. Somut bir nesneden yola çıkıp soyut bir bütünlükle resimlerimin oluşması. Bunların hiçbir zaman anlamları yok.

Resim elemanın somut bir görüntünün yansıması eğilidir. Doğa sanatçının elinde yeniden biçimlenir. Eğer sanatçılar doğayı yenilemese, insanların gözünde herşey tek düzeliğe bürünür, kaosa düşerdi. Sanatçıların yarattığı her defasında yeni görüntüler, insanların düşünce ve görüşlerinde herşeye karşı düzeni çağırır.

Her gün yeniliklerin kellediği, otoritelerin yıkıldığı günümüzde, yaşadığım olaylar giderek karmaşık bir hal almakta. Çevremde olup bir türlü bitmeyen çözülemeyen karmaşanın bende yarattığı yanıt.

SONUÇ: KAOSA KARŞI DİNGİN BİR SERGİ"

Tülin Onat, Ocak 1999, İstanbul

Çoker ve Onat'ta tuval dörtgeni boya dokusu ile birlikte bağımsız bir nesnenin yüzeyini veriyor.

Beral Madra
Hürriyet Gösteri Dergisi,
Şubat 1991

... Üretken kararlılığı, resim olayı karşısındaki sorumlu ciddiyeti ile dikkatleri ve beğenileri üzerinde toplamasını biliyor. Resim sanatının doğayla daha objektif ilişkiler kurulan oldukça erken aşamalarından sonra figürsüz soyutlama deneyimleriyle de güçlenen "tuval alışkanlığı", sanatın ikinci büyük aşama evresini, temsilcilerinden birini Tülin Onat'da gördüğümüz bu yeni tavır içinde belirliyor.

Sezer Tanrıç
Cumhuriyet, Mayıs 1983

... Hep hareketli ve dinamik görünümü ile sanki hiç yorulmaz, enerji doludur.

... Hocadır, annedir, sanatçıdır ve Tülin her yönü ile çağdaş kadının bir görüntüsüdür.

Vural Yıldırım
Sanat Çevresi, Mart 1987

... Tülin Onat daha sonra da açıklayacağım nedenlerle çağdaş kaygılar taşıyan arayışları ile yenilikçi bir sanatçı...

... yaptıklarının en belirgin özelliği yalnızlık. Somut nesnelere kalıncak, az eleman ve en az renkle en

... Senin strüktüründe olan karmaşık ya da yalın formun, bir doku eğiliminde gelişmesi de yine bu uygulama sürekliliğinin bir ürünü. Kalınc ki yüzeyin hırcınlığıyla sertleştirilmesi, yüzeyimizde sanatsal bir devrimin gereği oldu. O halde 1-) Nostaljik gerilimli yüzeyi zorladım. 2-) Daha rafine modlarla yüzeyden kurtulmak istedim. 3-) Yüzeyin yeterliliğine karşı, doğrudan hacme geçtim.

Görünüşe göre bir takdik sürçmesi yok...

Her sanatçı için geçerli bir çözümdür bu. Başlanır, geliştirilir, inandırılır.

Prof. Özdemir Altan
Hürriyet Gösteri, Nisan 1991

yalın biçimi amaçlıyor. Düzen bir tek nesne ve onun çoğaltılması üzerine kurulmuş...

Ludmila Behramoğlu
Cumhuriyet, 2 Nisan 1991

... Anlamdan ziyade plastik öğelerin, sanatın içeriğini oluşturduğu bir grup sanatçı farklı bir yaklaşımda buluşurlar...

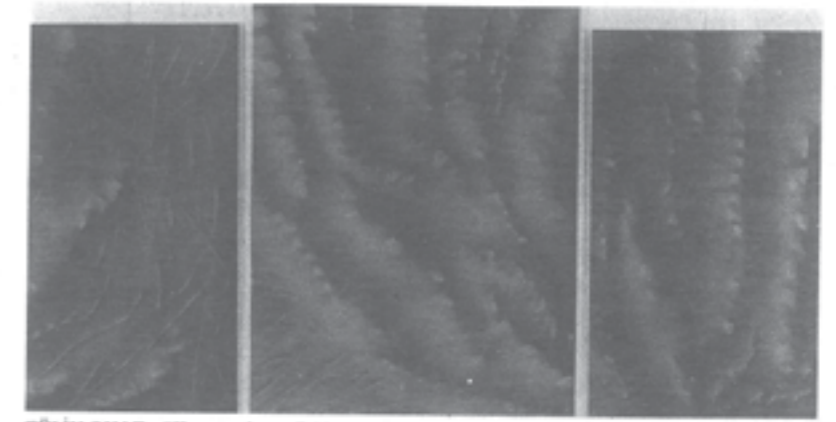
Tülin Onat koyu renkli dokunun tüm yüzeye dağıldığı işleri ile, yüzeyin dokusunda hareketi yakalar...

Tomur Atagök
Cumhuriyetten Günümüze Kadın
Sanatçılar, 1993

... Tülin Onat, kuşkusuz Malavich'in karşı renkleri ve değişik boyutta üst üste gelen biçimlerle yendiği süpermatist aratırılarının eserlerini, uzamsal boşluklarda, yüzeysel yansımalara ulaştıran Fontana'nın düşünsel ve içeriksel özlerini tanımaktadır. Sanat biçimini belirlerken bu değerlere ilişkin araştırmalarda yapmış olmalıdır. Sonuçta, gerek yüzey üzerinde derinlik ve kabartma sanısı uyandıran ve bilimden üretilen birimlerin çarpıcı yansımalarını boyasal dokunun teknik anlatımıyla bir özelliği yakalar yapıtlarıyla.

Dr. Kıymet Giray
Sanat Çevresi, Mart 1993

... Onun resimde yaptığı, bir tür "suggestion" (ima, telkin)dir. Resimleri için kullandığı biçimlerin, somut nesnelere olduğu gerçeği üzerinde ısrarla durmuş olması, bence çok yerinde bir tanımlama vurgulamış oluyor. Resim ele aldığı somut görüntünün sıradan bir yansıması değildir. Bu görüntüyü, nesnenin dışında bir leke ve biçim düzleminde düşündüğümüz andan itibaren nesne ile ilişkilerinizi yeni bir program kapsamına alıyorsunuz demektir. Düzlem ve düzlemsel etkiyi, hacimsel seçenekler doğrultusunda kırmaya çalıştığı resimlerinde Tülin Onat, monokrom (tekrenkli) resim mantığı uyarınca yüzey tekstürünü bu haki rengin

TÜLİN ONAT - "Kompozisyon" 1997, Tuval üzerine akrilik

açığını ve koyusunu kullanarak zaman zamanda ışık karşıtlığı yaratacak bir çözüm eğiliminde dalgalanıyor. Kullandığı tekniği, bu tür renksel bir dalgalanmanın (ileri-geri oynamanın) olanak verebildiği ölçüde zorluyor....

Kaya Özsegin
Milliyet Sanat, Mart 1993

Tülin Onat "Plastik Sanatlar" kavramı içinde plastikte ifadesini bulan ve adeta bizi Parnasius ve Zeuxis tartışmalarına kadar götürün gerçeklik sorununa, günümüzde verilebilecek cevabı araştırmakta. Onat, plastik sanatların, mücessemlik, mekan derinliği gibi, Giotto kadar eski en temel kaygılarına ve bunu sağlayacak teknik öğelere eğiliyor...

Mahmut Nüvit
Artist Plastik Sanatlar Dergisi,
Mart 1993

... Bu bilinmedik alemin kendinin mekan oluşturmak istiyor, tuval içine hapsolmek istemiyor. Mekana yönelik ilgilerin, günün gözde eğilimlerinden başlıca farkı bu. Tülin Onat değil, işlerin kendisi mekana kavuşmak istiyor ve O bu nesnelere, nesnelere istediğini veriyor. Sanatçıdan en fazla kendisi olmasını isteriz. Tülin Onat her geçen gün daha fazla kendisi oluyor...

Mahmut Nüvit
Kazım Taşkent Galerisi'ndeki
sergi kataloğundan, 1993

Tülin Onat resimleriyle düzenlenen bir sergi, izleyenlerin imgelem gücüne koşturulan anlam zenginliği içerir. Onat resimlerinde "Acaba bu tablolarla, Onat neyin resmini yapmış?" açıklayıcı bir ipucu vermekten arındırılmıştır. Bu resimsel anlatım Onat'ın özelliği seçtiği bir tavidir. Bu nitelik, Onat'ın, bir tablonun herhangi bir şeyin resmi olma ilkesine karşı gelen soyut anlatımı benimsemediğini kanıtlar. O'nun resimlerinde imge, resmin kendisidir.

Dr. Kıymet Giray
Anons, Kasım 1993

... Tülin Onat mekan ustasıdır. O bu mekanı yalnız resimlerinin içeriği olarak değil, aynı zamanda uğrunda ve içinde resimlerinin yaşadığı bir alan olarak kullandı. Yani resimleri ile yeniden biçimlendirdi, belki de bir ölçüde ilk kez yarattı...

Dorethe Stoppel
Hürriyet Gösteri, Aralık 1995

... Açıklık ve sadeliğin ön plana çıktığı Onat resimleri, izleyicileri boşluğun tadına varmayı denetir. Tuvallerin tek renkli yumuşak dokuları üzerine dağılan parlak renkler ressamın hareketini açığa vurur ve temposunu belirler. Bu bağlamda resimsel anlatım bütünüyle denetlenemeyen bir süreç içinde gerçekleşir ve bu nedenle de önemli ölçüde kontrol gücü gerektirir.

Dr. Kıymet Giray
Galeri B Sergisi Katalog Yazısından,
1993

Plastik Rüzgâr Gülü I, 2001, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm (Sol Sayfa)
Plastic Wind Rose I, 2001, acrylic on canvas, 140 x 125 cm (Left Page)

Plastik Rüzgâr Gülü sergisi katalog kapağı, 2001 (Sağda)
Catalogue cover for Plastic Wind Rose Exhibition, 2001 (Left Page)

Plastik Rüzgâr Gülü Plastic Wind Rose

2001'de açtığım *Plastik Rüzgâr Gülü* sergim insanların çıkarlarına göre yön değiştirmesi, verdikleri sözleri mürekkep kurumadan unutmaları, zalimliklerinin boyutunu ölçemeyişimiz üzerine bir içe kapanma idi. Bizler, o günlerde en az haftada bir iki kez akşam yemeklerinde buluşur, sanat üzerine sohbetler eder, film seyreder, müzik dinler, dans ederdik. Hocam Adnan Çoker benim yemeklerimi sever, ara uzadığında da uyarırdı. En çok da hocanın evinde toplanırdık. Birlikte olduğumuz bu anlar su gibi akan çok verimli zamanlardı, günün sergileri tartışılır, zaman en iyi biçimde değerlendirilirdi.

My exhibition titled *Plastic Wind Rose* in 2001 was an inward look based on people changing their direction, forgetting their promises, and unspeakable cruelty. In those days, we met at least once or twice a week at dinner to talk about art, watch films and listen to music. My teacher Adnan Çoker enjoyed my meals. These were very productive moments when we were together and the time that flowed like water; the exhibitions of the day were discussed by all together and the time was used in the best way. Our cultural trips, our trips abroad, would end by adding something to us; sometimes by adding new problems...

Kültür gezilerimiz, yurtdışı seyahatlerimiz, bizlere bir şeyler katarak sonlanırdı, bazen de yeni problemler ekleyerek... Kimi zaman hayat kısır döngüye dönebilir, dayanılmazmış gibi görünen sıkıntılara neden olabilir, ben bu çaresizmiş gibi görünen durumlarımdan, çoğu kez yeni bir sergi ortaya çıkararak kurtuluyorum, tüm sorunlarımın çaresi bir seri yeni resimde. Her resim bitip karşıma koyduğumda bir sorun daha halloluyormuş gibi oluyor ve çok keyifleniyorum. İşte Plastik Rüzgâr Gülü sergim de böyle ortaya çıktı ve ben bir sorundan daha kurtulmuş oldum.

Burada hareketim "çember"den olmuştu. Çember formu benim için döngüyü, dönüşü, başlangıcı ama bitmeyişi temsil ediyor. Doğruların yalana dönüşü, yuvarlanarak, araziye uyumu simgeliyor. Bu sergi benim için sürprizlerle dolu bir oyundu. Bir'in zenginleştiği, sonucun baştan bilinmediği, plastik problemlerin, sürekli yüzeyi sınıdığı bir oyun.

Sometimes life can turn into a vicious circle, causing troubles that seem unbearable. I often get rid of these seemingly hopeless situations by creating a new exhibition, the solution of my problems is in a new series of paintings. This has always been the key for my life. With each completed painting, I overcome another problem, and I feel delighted. So, this is how my exhibition "Plastic Wind Rose" came out, saving me from another problem.

In these works, I used the form of the "circle", which represented a cycle, a beginning without an ending. It symbolizes truths turning into lies, rolling, and adapting to the environment. This exhibition was a game full of surprises for me. It was a game enriched by "One" where the end is not known at the beginning; and plastic problems constantly test the surface.

Plastik rüzgâr gülü, araştırma aşaması
Plastic wind rose, researching

Karşılaşma, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm (Sağ Sayfa)
Meeting, 2001, acrylic on canvas, 125 x 125 cm (Right Page)

Baştan bilinen yalnızca “BİR” veya tam zıddı “ÇOK”. Çoktan azalmak, yalınlaşmak, ya da “bir” den, çoğalmak zenginleşmek. Bunlar zamanı ve mekânı olmayan form yüzeyleri. Rüzgâra göre yön değiştirenlere, yani ne olursa olsun çıkarlarına, hep kendi çıkarlarına, menfaatlerine dört elle sarılanlara adanmıştır. Başına gelen “plastik” sözcüğü iki anlamı da vurgular. Hiç vazgeçemediğim, resimsel değerler ve plastik endişelerim, diğer anlamı ise, o çok bildik, basit, ucuz, kitch...

What is known at the beginning is only “ONE,” or its opposite “MANY.” Many is reduced or simplified; and One multiplies and is enriched. These are form surfaces without time or space. It has been dedicated to those changing direction according to the wind, always staying loyal to their own interests. The word “plastic” in the title stresses two meanings. The first one is the artistic values and plastic concerns that I can never give up, and the second one is the familiar, simple, cheap, and kitsch one.

Mavi Işık I-II, 2001, tuval üzerine akrilik, 122 x 72 cm (Üstte)
Blue Light I-II, 2001, acrylic on canvas, 122 x 72 cm (On Top)

Kırk Çember I-II, 2001, tuval üzerine akrilik, 122 x 72 cm (x2) (Sağ Sayfa, Üst)
Kırk Çember 1-2, 2001, tuval üzerine akrilik, 122 x 72 cm (x2) (Right Page, On Top)

Renk Burcu II, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm (Sağ Sayfa, Sol Alt)
Coloured Zodiac, 2001, acrylic on canvas, 125 x 125 cm (Right Page, On Left)

Küçülme, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 140 cm (Sağ Sayfa, Sağ Alt)
Shrunk, 2001, acrylic on canvas, 125 x 140 cm (Right Page, On Right)

Haraketli Daire, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Moving Circle, 2001, acrylic on canvas, 125 cm x 125 cm

Girdap I, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Whirlpool 1, 2001, acrylic on canvas, 125 x 125 cm

Sisli Rüzgâr Gülü, 2001, tuval üzerine akrilik 125 x 125 cm
Misty Wind Rose, 2001, acrylic on canvas, 125 x 125 cm

Monolog II, 2001, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm
Monologue II, 2001, acrylic on canvas, 140 x 125 cm

Monolog I, 2001, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm
Monologue 1, 2001, acrylic on canvas, 140 x 125 cm

Kırık Çember III, 2001, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm (Sol Sayfa, Üstte)
Broken Circle III, 2001, acrylic on canvas, 140 x 125 cm (Left Page, On Top)

Kırmızı Çember, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm (Sol Sayfa, Altta)
Red Circle, 2001, acrylic on canvas, 125 x 125 cm (Left Page, On Bottom)

Ubud Resimleri II, 2001, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm (Üstte)
Ubud Pictures II, 2001, acrylic on canvas, 140 x 125 cm (On Bottom)

Çoğalma I, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 140 cm
Multiplication I, 2003- acrylic on canvas, 125 x 140 cm

Renk Burcu I, 2001, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm
Coloured Zodiac I, 2001, acrylic on canvas, 140 x 125 cm

Çoğalma II, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 140 cm
Multiplication II, 2003, acrylic on canvas, 125 x 140 cm

Çoğalma III, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 140 cm
Multiplication III, 2003, acrylic on canvas, 125 x 140 cm

Plastik Rüzgâr Gülü III, 2001, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm (Sağ Sayfa)
Plastic Wind Rose III, 2001, acrylic on canvas, 125 x 125 cm (Right Page)

Heybeliada'yı çok severdim. En güzel günlerim ve gençliğim orada geçti, kızım orada büyüdü, pek çok sergimi, eskiz ve projelerimi hep orada hazırladım. Çoğu kez sabah erkenden Değirmen Burnu'na yürür, orada kayaların üzerinde denizden sıçrayan, dans eden balıkları izlerdim, bu benim için bir ritüeldi. Hatta adalı bir sanatçı olarak "Arte TV"nin yaptığı bir belgeselde "Doğa Sanatçısı" olarak, sabahın 6:30'unda buraya gelip hayatımı anlatmıştım. Çekim ekibi o gece adada kalmış ve benimle bir 'tabiat' gecesini ev ve atölye yaşamımı izlemiş ve bir geceyi deniz kenarında hep birlikte geçirmiştik. Sonra gelip Şaşkınbakkal'daki atölyemde de çekimleri sürdürdüler. Arte TV'de yayınlanması izleyenlerden bazılarının dikkatini çekmiş ve İstanbul'a gelen kimi sanat severlerden beni arayıp, aralarında atölyemi ziyaret edenler olmuştu.

2003'ten sonra adamızın tadı kaçmaya başladı, yavaş yavaş arkadaşlarımdan adayı terk edenler oldu, biz de birkaç yaz adaya gitmedik. Sadece eve bakmaya gittiğimiz zamanlarda ise en kısa yolu seçiyor, bir vapurla gidip öbürüyle dönüyorduk.

Adada yürümeyi çok özlediğim bir günde, ormandan geçip Değirmen Burnu'ndan dolaşmaya karar verdim. Tüm eski duygularım benimle beraber bir hesaplaşmaya girişmişti. Birden karşımda bir "gelin ağacı" buldum. Beni çok etkileyen bu güzel gelin, çok yakından tanıdığım bir çalı yığınıydı. Birkaç yılda bu çalı yığını bir geline dönüşmüştü. "Gelin çalının" beni bu kadar heyecanlandırmasının asıl nedeni görseiliğinin dışında insanların isteklerini, umutlarını oraya bağladığı bir peçete veya paçavra parçası ile beklentilerinin gerçekleşmesi için attıkları o adım.

I loved Heybeliada very much. I spent my best days and my youth there. My daughter grew up there. I prepared many of my exhibitions, sketches, and projects there. Mostly, I walked in the early morning to Değirmen Burnu and watched the jumping, dancing fish while sitting on a rock. This was my ritual. In a documentary titled "Nature Artist" made by Arte TV, I went there at 6:30 am as an islander artist to talk about my feelings. The TV crew stayed on the island that night and they talked to me about my home and workshop by the sea. Then, they visited my studio at Şaşkınbakkal and shot additional footage. This documentary attracted the attention of some art lovers who called me up and visited my studio.

After 2003, our island started to lose its charm. Some of my friends gradually left the island, and we did not go there for a few summers. When we went to check up on the house, we chose the shortest route and came back with the next ferry.

One day, when I missed walking on the island, I decided to go around Değirmen Burnu through the forest. I was confronted by all my past emotions when suddenly I was faced with a tree that looked like a young woman in a bridal dress. This was a bush on which young women had placed scraps of fabric, which were offerings to nature with the idea that nature would help them get married soon. In a few years, the bush had become like a bride. I was so impressed and inspired that I had to create an artwork representing this idea. Apart from its appearance, the reason that the bride bush excited me so much was that people never run out of desire or hope. Every napkin (or piece of white cloth) was a step towards the realization of expectations.

Atölyeden görüntüler ve belgesel ekibi
Images from the studio and documentary team

Adak Ağacı, 2002 (Sol Sayfa)

The Tree of Offerings, 2002 (Left Page)

Adak Ağacı Detay, 2002 (Sol Sayfa)

The Tree of Offerings Detail, 2002 (Left Page)

Adak Ağacı The Tree of Offerings

Bu düşünceler, bu ağaçları hayata geçirmeme neden oldu. İlk Adak Ağacı tüm galeriyi kaplayan, demir konstrüksiyona bağladığım peçeteler tavandan yere, duvardan duvara dev bir ağaç ortaya çıkardı. İlk Pi Artworks'de sergilendi.

Bu ağaçların bende bu kadar iz bırakmasının bir başka nedeni de olabilir. Hiç hatırlamak istemediğim, hayatımı altüst eden korkunç bir olaydan sonra beni rahatlamam için götürdükleri, Bodrum-Mumcular'daki, Acar Dede ağacı.

These thoughts made me create *The Tree of Offerings*. Napkins that I tied to the iron construction covering the whole gallery from wall to wall brought out a huge tree. The first one was exhibited at Pi Artworks.

There may be another reason why these trees left such a mark on me. The Acar Dede tree in Mumcular, Bodrum, where they took me to relax after a terrible event that I don't want to remember, that turned my life upside down.

Heybeliada'daki gelin ağacı (Üstte)
Bride tree in Heybeliada (On Top)

Bodrum'daki Acar Dede Ağacı (Sağda)
The Acar Dede Tree in Bodrum (On Right)

İlk kızım Zeynep'i doktor tarafından verilen yanlış ilaçla bir gecede kaybedişim, hastaneden sonra aylarca evime giremeyişim, hayatımda acılarla kıvrandığım zaman dilimi. Beni dertlerimden kurtulmam için götürdükleri işte bu dev adak ağacı ve ben bu rengarenk dev ağaca, Ekin'im adıyorum, bu ağaç beni yeniden hayata bağlıyor. Gelecek olan bebeğimin umudu, Ekin'im için yeniden sağlığını kazanmanın önemi...

Overnight, I had lost my firstborn daughter Zeynep because of wrong medication, and I could not enter my house for months after my stay in the hospital. My whole life was full of agony. I made a wish to have another daughter (whose name would later be Ekin) by creating this multicolored enormous tree, and it connected me to life again with my future baby. I realized that I had to regain my health for Ekin.

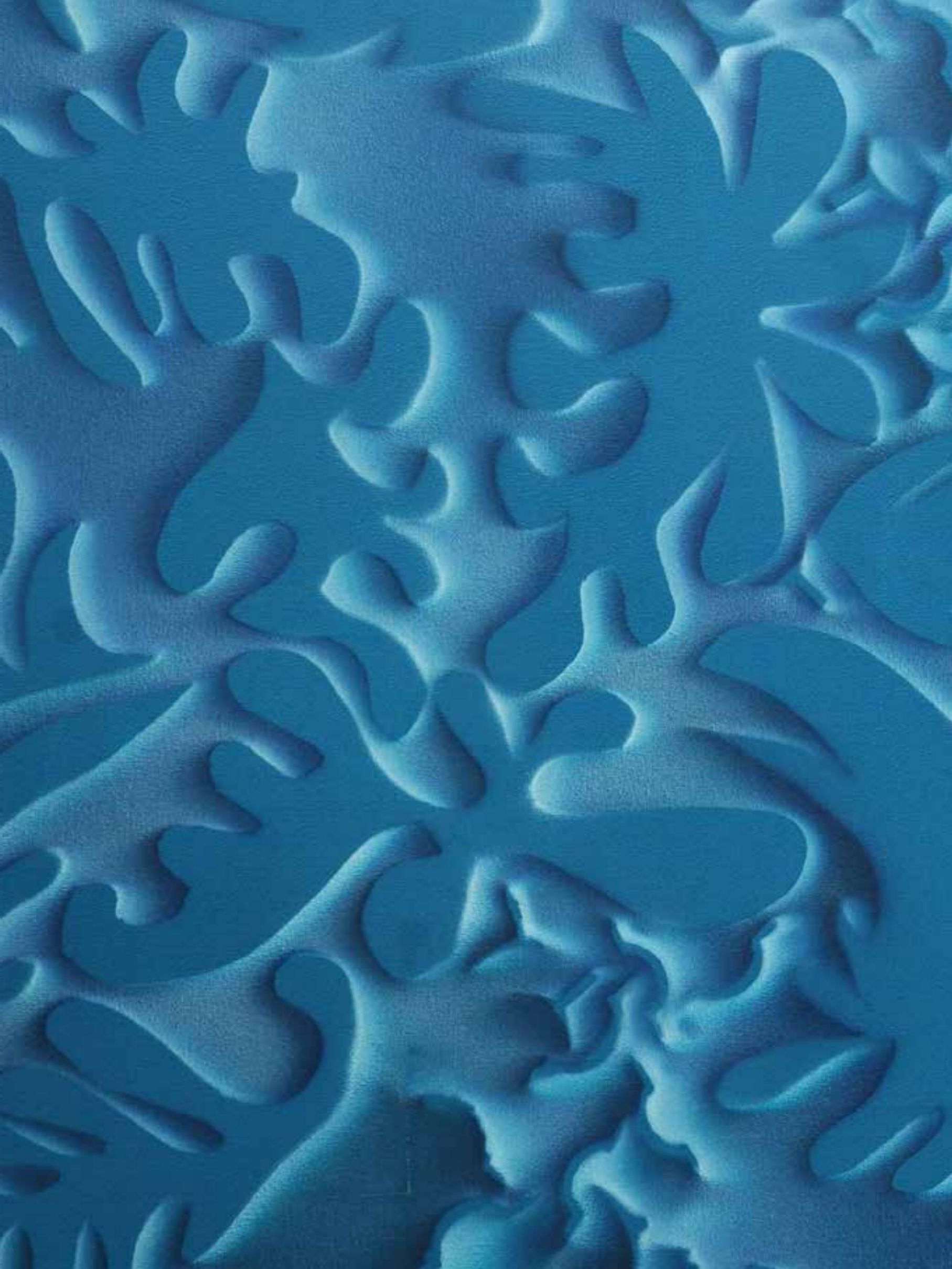

Adak Ağacı'nın küçük bir modeli (Sol Üst ve Sağ Üstte)
A small sample of The Tree of Offerings (On top Left and On Top Right)

Ekin Onat, Adak Ağacı, annesine asistanlık yaparken
Ekin Onat, helping her mom as assistant, Tree of Offerings

Coşku (Detay), 2003, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm (Sol Sayfa)
Enthusiasm (Detail), 2003, acrylic on canvas, 140 x 125 cm (Left Page)

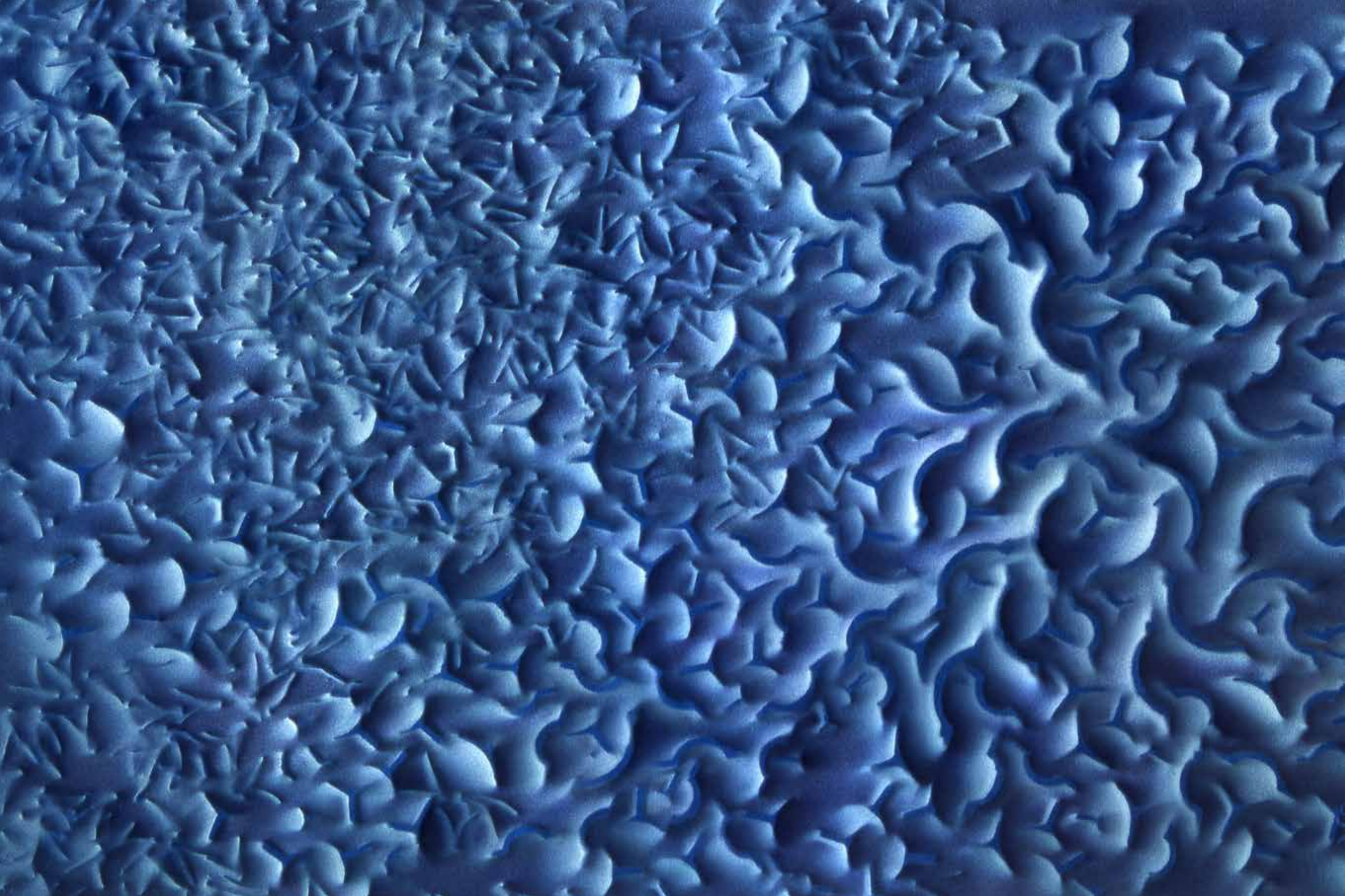
Metamorfoz sergisi, katalog kapağı, 2004 (Sağda)
Catalogue cover for Metamorphosis exhibition, 2004 (On Right)

Metamorfoz Metamorphosis

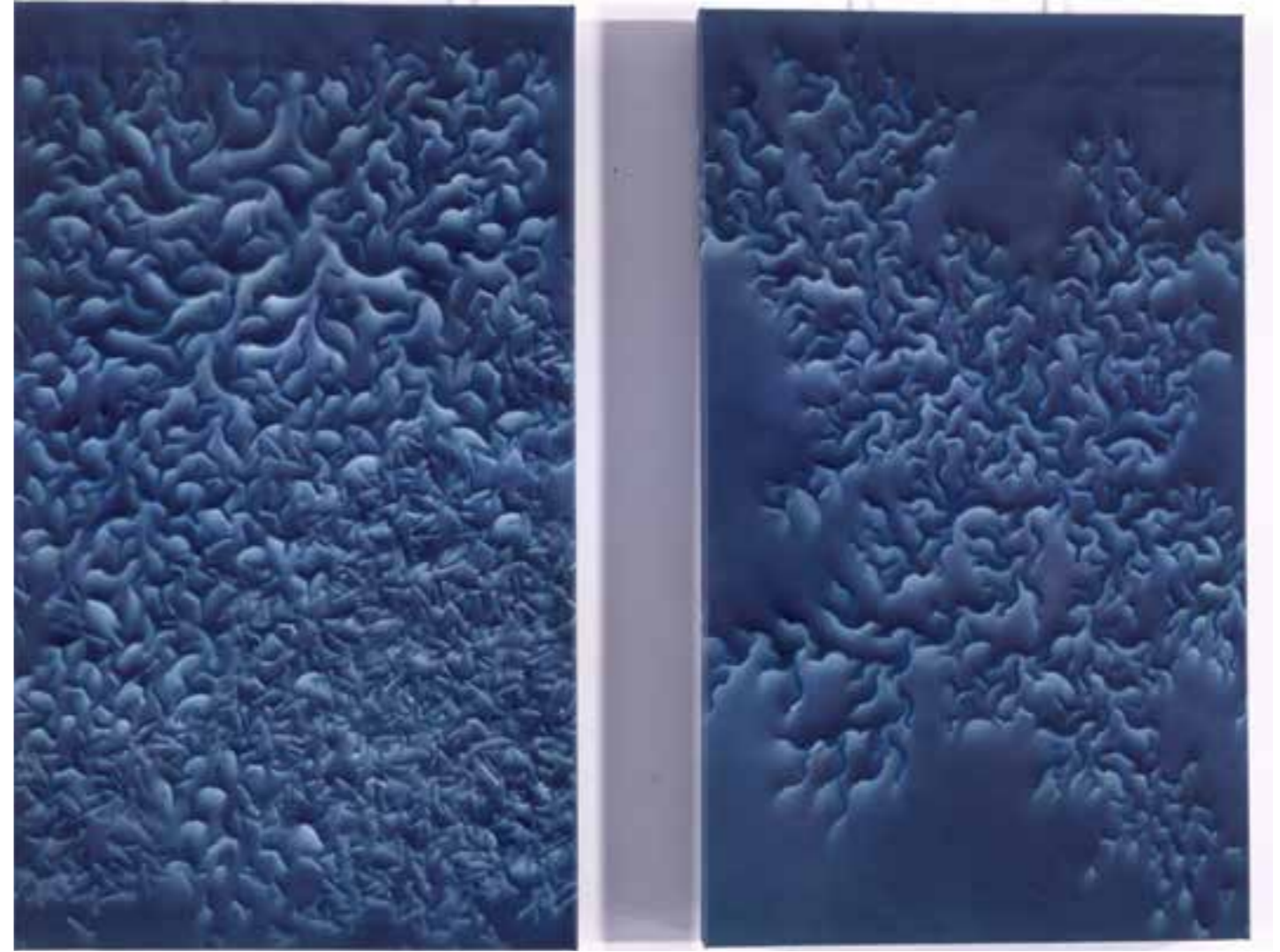
2004'teki Metamorfoz sergim yine doğaya özlem ve onun yaratıcılığı karşısında bir sanatçının ne kadar aciz kaldığının dışavurumuydu. Vasarely "SANATIN kökeni doğadır" der.

My exhibition *Metamorfoz (Metamorphosis)* in 2004 was also an expression of how an artist felt powerless in the face of nature's creativity along with a longing for it. Vasari says, "the origin of art is nature."

O yıllar, üst üste Endonezya, Bali'de, uzun zaman yaşama olanağı bulmuştum. İnsanların saf güzellikleri, mucizevi doğada renklerin hayatlara yansımaları beni çok etkilemiş, yeni resimler, ilginç düzenlemeler arka arkaya gelmişti. Anlamdan ziyade plastik olgular, biçimsel kaygılar resimlerimi oluşturdu. Doğa, doğadaki tekrarlar, ritim ve boşluk duygusu hareket noktası oldu. Bir bakıma, tabiattaki bir tek somut nesnenin, resim yüzeyinde yeniden biçimlenmesidir bu. Bir tek yaprağın, tek bir dalın yeniden yorumlanması, yeni biçimler kazanmasıdır... Resim yapmak, içsel bir yolculuktur. Yürekte kopan fırtınaların, sanat (resim) diliyle, renkle, ışıkla, biçimle dışavurumu. Her sergim açıldıktan sonraki akşam, asıl yapacaklarımın bundan sonraki sergide çıkacağını düşünmek beni hep diri tutuyor ve sürekli çalışmaya, düşünmeye yönlendiriyor. John Berger "Var olabilmek için bir hedefi tam ortasından vurmali; on ikiyi iskalayan hiçbir şey var olamaz." diyor. Hedefim her sergide on ikiden vurmak ve bunun ancak sergi alanı düzenlendikten sonraki ilk saatlerde gerçekleşip gerçekleşmediğini anlıyorum. Sergi bittikten sonra da yeni "on iki"leri aramaya başlıyorum...

During those years, I had the opportunity to live in Bali, Indonesia for quite a long time. I was very impressed by the pure beauty of people and the miraculous colors of nature reflected in lives. So, new paintings and interesting installations followed one another. Rather than the meaning, plastic phenomena and formal concerns were the components that constituted my art. Nature, repetitions in nature, rhythm, and emptiness were my starting points. In a way, this is a reformation of one concrete object in nature on the surface of a painting. It is a reinterpretation of a single leaf or a single branch to gain new forms... Painting is an internal journey. It is an expression of a stormy heart through the language of art, color, light, and form. Every night after an exhibition opened, I think that my real work lies ahead of me, which keeps me alert and motivates me to work and think more. John Berger says, "you have to hit the target's bull's eye in order to exist; otherwise, you cannot exist". My goal in each exhibition is to hit the bull's eye. I find out whether this happened, or not, in the first hours after the exhibition space is arranged. Then after the exhibition ends, I look for the next bull's eye.

Sarmal İmgeler Detay (Sayfa 226-227)
Spiral Images Detail (Page 226-227)

Sarmal İmgeler I-II, 2004, tuval üzerine akrilik, 122 x 72 cm
Spiral Images I-II, 2004, acrylic on canvas, 122 x 72 cm

Atölyede sergi hazırlığı, 2004
Preparation for the exhibition at studio, 2004

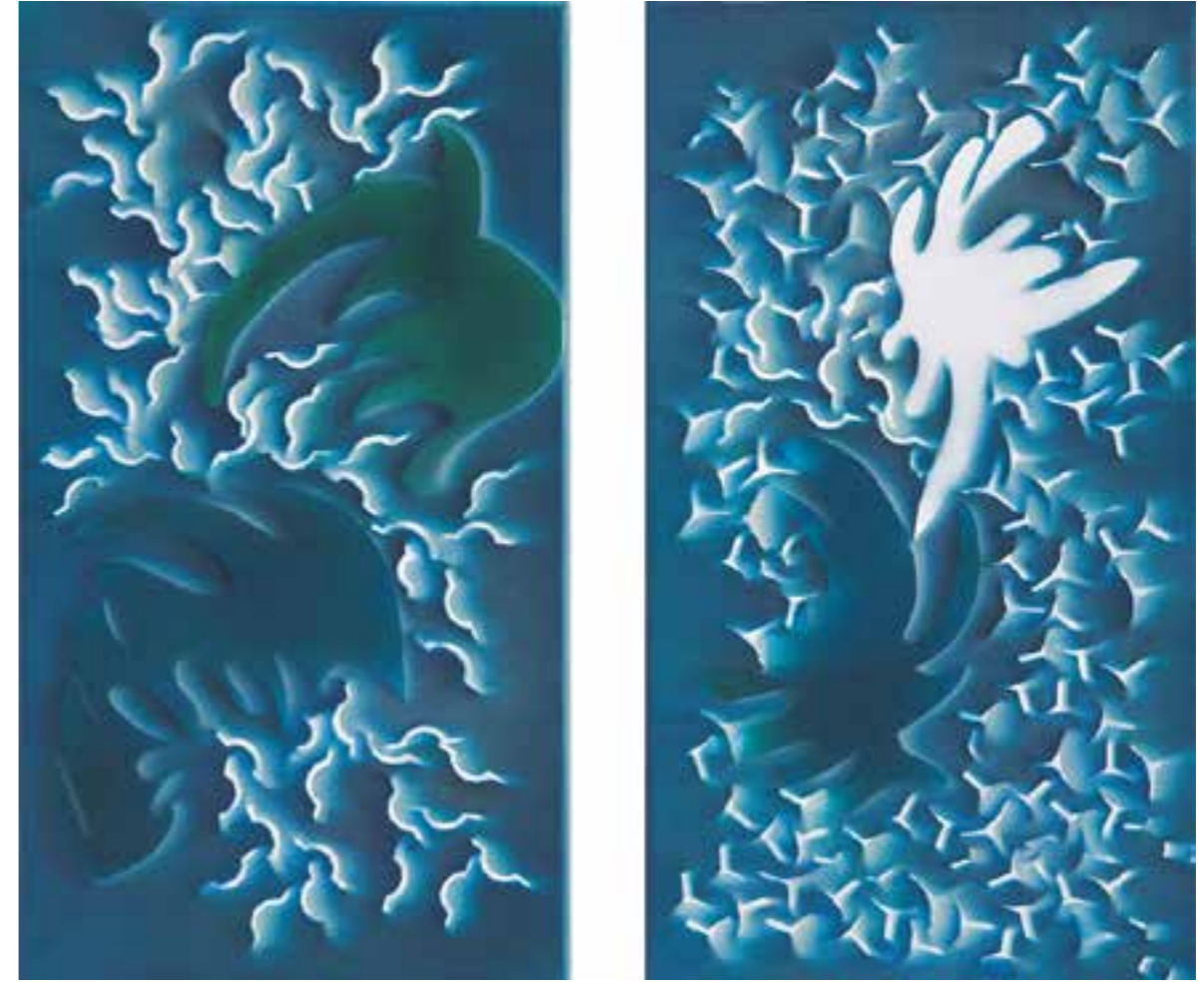
Galeri genel görünümü, 2004
Gallery Overview, 2004

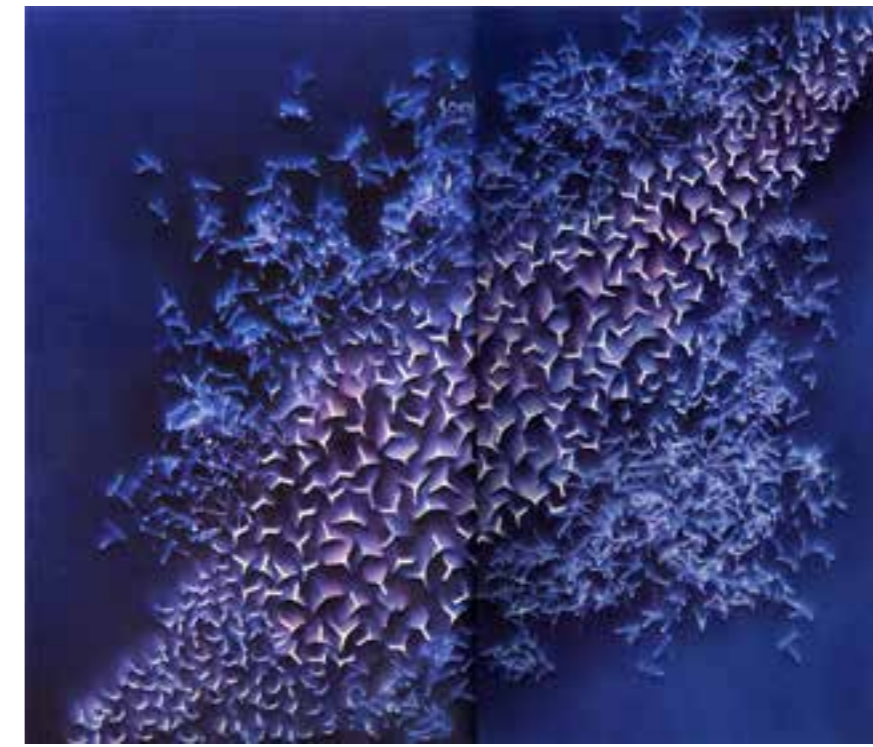
Galeride sergi hazırlığı, 2004 (Üstte)
Preparation of the exhibition in the Gallery, 2004 (On Top)

Galeri genel görünüm, 2004
Gallery overview, 2004

Beyazın Ritmi, 2003, tuval üzerine akrilik, 80 x 45 cm (x2)
The Rhythm of White, 2003, acrylic on canvas, 80 x 45 (x2)

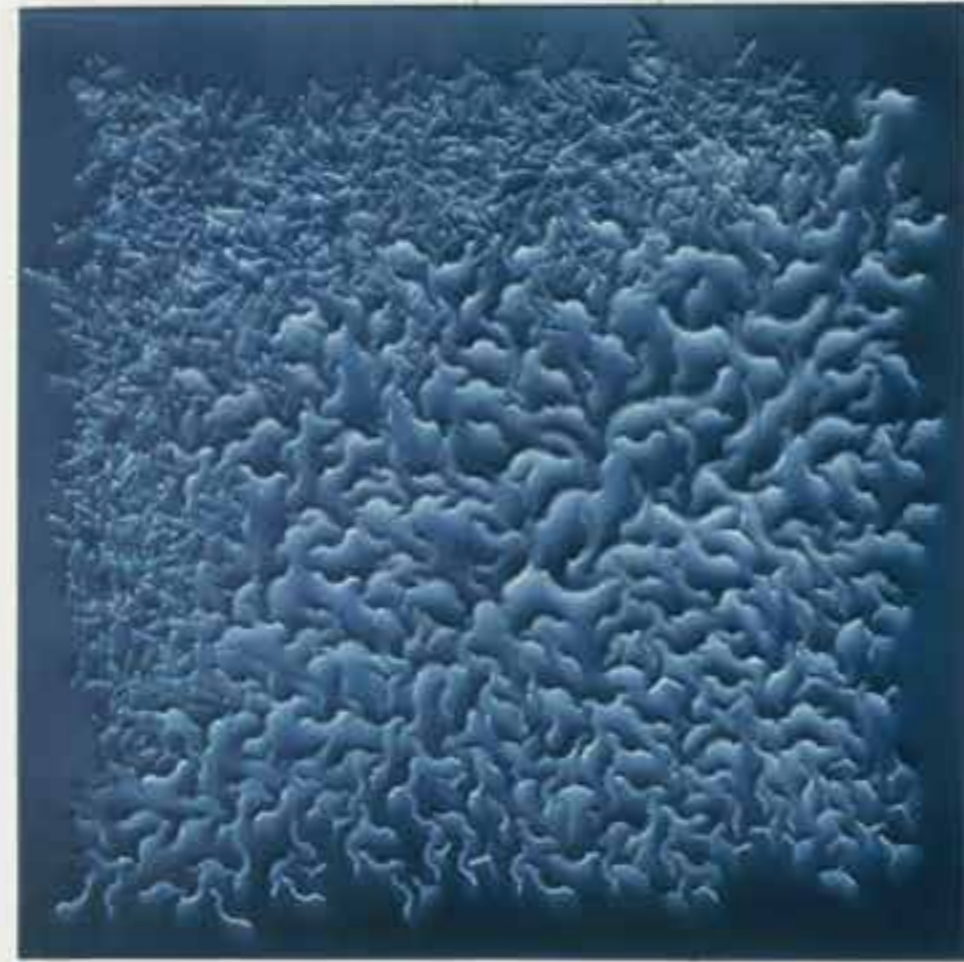

Kozmoz I, 2003, tuval üzerine akrilik, 122 x 72 cm (x2)
Cosmos I, 2003, acrylic on canvas, 122 x 72 cm (x2)

Okyanus I, 2003, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm
Oceans I, 2003, acrylic on canvas, 140 x 125 cm

Gümüş Ritim, 2003, tuval üzerine akrilik, 170 x 78 x 10 cm
Silver Rhythm, 2003, acrylic on canvas, 170 x 78 x 10 cm

Okyanus II, 2003, tuval üzerine akrilik, 140 x 125 cm
Oceans II, 2003, acrylic on canvas, 140 x 125 cm

Değişim I, 2003, tuval üzerine akrilik (Altta)
122 x 36 cm – 122 x 72 x 10 cm – 122 x 36 cm
Change I, 2003, acrylic on canvas (On Bottom)
122 x 36 cm – 122 x 72 x 10 – 122 x 36 cm

Değişim I - Detay (Sağ Sayfa)
Change I - Detail (Right Page)

Nimbus I, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Nimbus I, 2003, acrylic on canvas, 125 x 125 cm

Nebula I, 2003, tuval üzerine akrilik, 170 x 78 x 10 cm
Nebula I, 2003, acrylic on canvas, 170 x 78 x 10 cm

Nimbus II, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Nimbus, II 2003 acrylic on canvas, 125 x 125 cm

Nebula I - Detay (Sol Sayfa)
Nebula I - Detail (Left Page)

Metamorfoz

Metamorphosis

Ekin Onat

İngilizceden çeviren / Translated by: Ekin Onat

Bazen uçsuz bucaksız gökyüzünün fırtına öncesi sessizliği, bazen dipsiz denizlerin ürküten yalnızlığı, şimdi ise yaşamın ılık yanı, cıvı cıvı, kıpır kıpır.

Metamorfoz, yeni bir sayfa, tuhaf ters bir denklemin ortaya çıkardığı resimler. Kendi hayat rüzgarının aksi yönüne esen, birikmiş duyguları yüzeye çıkarma durumu. Dikkatle bakın, bu resimler Tülin Onat'ın yaşantısının birer aynası.

Sanatçı modern bir kaşıftır. Onat'ın keşif seyahatleri 1970'lerde figüratif resimleriyle başladı. 1985'lere kadar ışıklar, renkler kalabalık üzerindeki lekeleri figürlere uygularken 80'lerin sonunda soyutta kullanmaya başladı. Değişim onun sanatsal gelişiminde.

Tülin Onat'ın sanatındaki değişimler ani yaşanmıyor, tıpkı özel hayatı gibi. Karakterine dayalı olarak, tutarlı, dengeli ve bilinçli.

İronik bir tavır; biçimleri modle edip, dar alanları yenerken, metal boya kullanmadan yarattığı metaloid etkiyle izleyiciyi gerçek ve ilüzyon arasında götürüp getiriyor. Sanat deneyimleriyle farklı renkler kullanmasına rağmen yarattığı monokrom resimler gökyüzü, deniz gibi ağırlığı olmayan sınırsız alanların ifadeleri. Ortaya tek renkli resimler çıkarmak günlük kaosa, düşünce, hissetme ve görme yoğunluğuna birer eleştiri sanki.

Birgün bir kadın arar: “Sayın Escher, resimlerinizden çok etkilendim, mavi sürüngenlerinizde reenkarnasyonu kesin bir dille göstermişsiniz.” der. Escher cevap verir: “Siz öyle diyorsanız söylemeye çalıştığım kesin budur.”

The silence before the storm in the vast heaven sometimes, the frightening solitude of the abyss at times, and now the welcoming, the mild side of life; ever vivacious and moving.

Metamorphosis, a new blank page, pictures emerging from a rather weird and contradicting equation. The state of surfacing the accumulated feelings, blowing in the opposite direction of its very own wind of life. Study carefully; each of these paintings is in fact a mirror in Tülin Onat's life.

The artist is a modern explorer. Onat's explorations began in the 70's with her figurative works. She has applied the specks in lights, colours and masses on figures until 1985, and in the late 80's, the artist has also utilised the abstract. The change lies at the core of her evolution. Yet, these changes in Tülin Onat's art do not occur abruptly, alike her private life. But consistently, well balanced and consciously, due to her personality.

An ironic attitude; overcoming the narrow spaces through moulding the forms, while journeying the audience between the real and the illusion via the metalloid effect she creates without using metal paints.

Her artistic accumulation has enabled her to utilise several different colours, however the monochrome paintings she has created are in fact the expressions of boundless spaces without weight, such as the sky or the sea. The mono-coloured paintings emerged, are each almost a criticism to the daily chaos, and the intensity of thinking, sensing and seeing.

Ya Tülin Onat'ın söylemeye çalıştığı nedir? Minimal sanat diliyle kendi sözlerini tuvale dökerken gizemli dünyasına alıyor bizleri. Aslında bize çok yakın. İçimizdeki kıpırtıları, teklerin çoklukları, bir duygunun öne çıkarken diğerinin geri kalışları nasıl daha iyi anlatılabildi? Onat'ın tuvallerinin ön planlarındaki şiddetli hareketin kendini arka plana doğru sakinliğe bırakması bir çelişki midir yoksa yeni bir boyut mu? Onat somutun soyuta, soyutun da özgün bir dille somuta dönüştüğü işler çıkarırken kendisi, kendi içinde nasıl değişimler yaşamış –veya yaşıyor- olabilir? Onun resimlerine baktığımda, böylesine somut biçimlerin yüklediği anlamlar karşısında şaşkınlık duyuyorum. Hangi zamanın hangi diliminde bulunduğumu sorguluyorlar bana. Ve bana öyle geliyor ki, bu resimler anlattıklarından ve yaşattıklarından daha fazlasını içeriyorlar.

Herşeyi aynı zamanda biçim olarak da yaşayan bir sanatçının kaçınılmaz başkalaşımı “Metamorfoz”. Keskin, şiddetli biçimlerin, enerji yüklü bir dinginliğe dönüşmesi. Dalgalı bir denize fırtınanın habercisi bir gökyüzü nasıl yansır? Kışkırtılmış düşünceler biçimlerden ulaşır mı izleyicinin düşüncelerine? Bu resimler fırtına öncesi sessizliğin imgelerini, belki de fırtınanın ta kendisi.

Bir Tülin Onat sergisi haberi izleyici için birçok talebi de beraberinde getiriyor. Sanatçı gizli köktenciligi, yapıtlarının varyasyon zenginliği, sinestezi ve espas yeteneği ve heyecan verici düzenlemeleriyle izleyicinin beklentilerine cevap veriyor. Onat her ne kadar resimlerini belirli anlamlardan uzak tutuyorsa da aslında gizli anlatım tane tane dökülüyor biçimlerinden.

Onat'ın resimleri, sanatçının öz ve yüzeyin ilişkisini akıl ve duygu beraberliği ile nasıl da akıcı bir biçimde çözmüş olduğunu gösterir bizlere. Bu minimal fakat dinamik bakış resim yüzeyini yoğun bir içerikle doldurur, var olmanın en yalın sevincini duyumsatır.

Bu içsel bir yolculuk aslında. Onat'ın ifade şekli, ölçülü bir dışavurum. Zaten her sanatçı bir şekilde dışavurumcu değil midir?

Son yıllarda sanatın yeni rolünün sanatçının dünyaya karşı savaşı değil, kendi öz hikayesinin ifadesi olduğu kanısındaım. Yapıtlar sanatçı ve izleyici arasındaki aracıdır.

Onat'ın yapıtlarıyla izleyici arasındaki bağ sadece bakma-görme olarak sınırlandırılmaz. Kullanılan yanılsama ile yaşanan göz aldatması izleyicileri resme dokunmaya, iki boyutlu resmin içinde üçüncü boyutu hissetmeye çağırır.

One day a woman calls, "Mr Escher, I am deeply moved by your paintings. You have so clearly conveyed the feeling of reincarnation via your blue reptiles. " Escher replies, " If that's what you think, so it must have been my intention, indeed. "

What is Tülin Onat's intention, then? She engulfs us with her mysterious universe as she speaks out her words on the canvas in her minimalist artistic tongue. In fact, she stands so close to us. Who could have otherwise possibly conveyed so accurately our inner stirrings, the multitude of the uniqueness, the forward coming of a feeling, and the other remaining behind?

The violent motion on the foreground of Onat's canvasses, gradually gives in to a certain serenity on the background. What does this herald; a contradiction or a new dimension? What kind of inner changes has she undergone —or, does she currently undergo- as Onat creates works wherein the concrete transforms into abstract and vice versa via a unique style? While looking at her paintings, I can not help my bewilderment before the significance these concrete forms convey. They make me question myself which era of which time I am existing in. And it occurs to me that these paintings actually contain much more than they reveal and animate.

Metamorphosis", the inevitable change of an artist who lives everything also in forms. The transformation of sharp and violent forms into a serenity laden with energy.

How does a sky carrying signs of an approaching storm reflect on a rough sea? Can the provoked thoughts reach the thoughts of the audience via forms? These paintings are the images of silence before the storm, or even the storm itself.

A Tülin Onat exhibition arouses the demands of the audience. The artist definitely meets the expectations of the audience with her concealed radicalism, richness of variations in her works, her skill on space, and with her exciting compositions. Onat eyes to keep her paintings away from certain associations, yet the concealed expressions come out one by one from her forms.

Onat's paintings clearly reveal to us how fluently has she interpreted and solved the interaction of the core and the space with the co-operation of the mind and the feeling.

Çıkış noktası yaşamı ve doğa olan, bakış noktası gökyüzü kadar özgür bu tablolarla yeni denizlere yelken açıyor Tülin Onat. Onun doğası tanıdığımız, bildiğimiz doğa değil ama, kendi yaratıcılığının biçimlendirdiği bitimsiz bir dünya.

"Metamorfoz" Onat'ın yaratıcı gücünün patlaması. Onun için en büyük serüven resimlerine başlayıp bitirinceye kadar olan süre. İzleyici için ise daha yeni başlıyor.

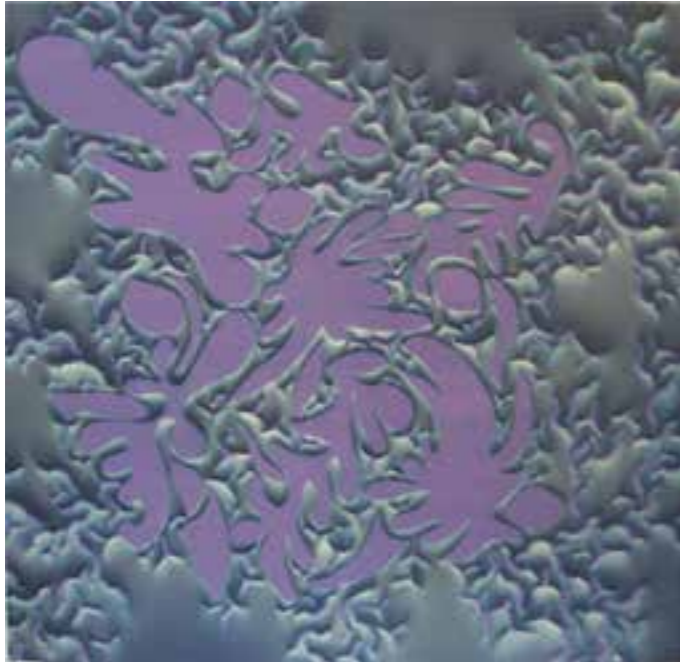
This minimalist yet dynamic approach fills the painting space with dense content, and reminds one of the most bare joy of existing. This inner journey is in fact Onat's way of expressing, a moderate revelation. Is not every artist an expressionist on own terms anyway?

I believe art has recently become an expression of the artist's own story, rather than her/his war with the universe.

The interaction between Onat's works and the audience can not be limited solely as an act of looking and seeing. The optical illusion triggered by the illusion utilised is an open invitation for the audience to touch the painting, and feel the third dimensionality in the twodimensional painting.

Tülin Onat is setting sail to new waters in these paintings, which determine the life and the nature as their starting point, and eye to be free as the heaven. Hers is not the nature we are familiar with, but an infinite world moulded by her creativity.

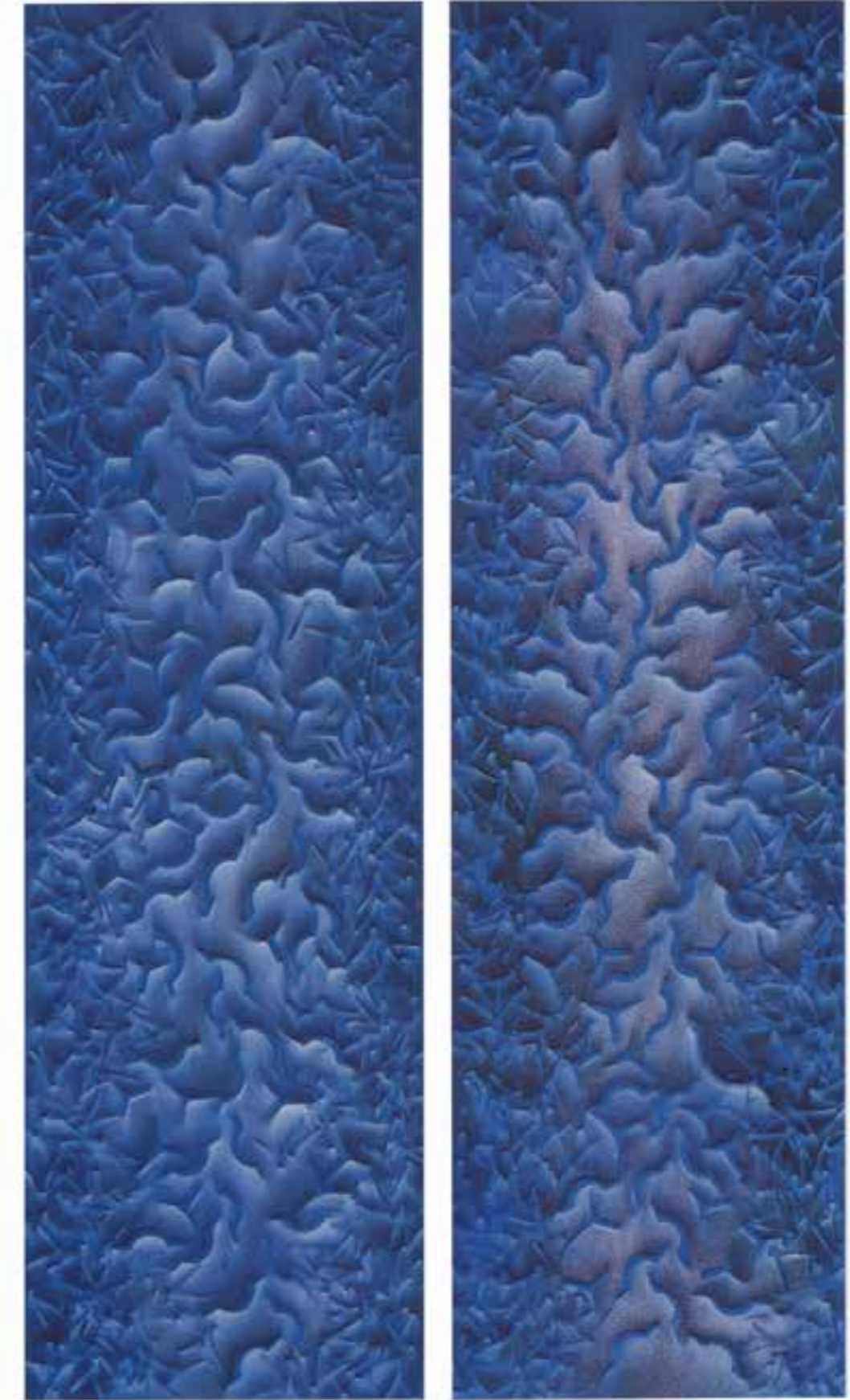
"Metamorphosis" is an outburst of Onat's creative powers. The biggest adventure for her is the duration between start and finalisation of her work. As for the audience, the adventure has hardly started yet.

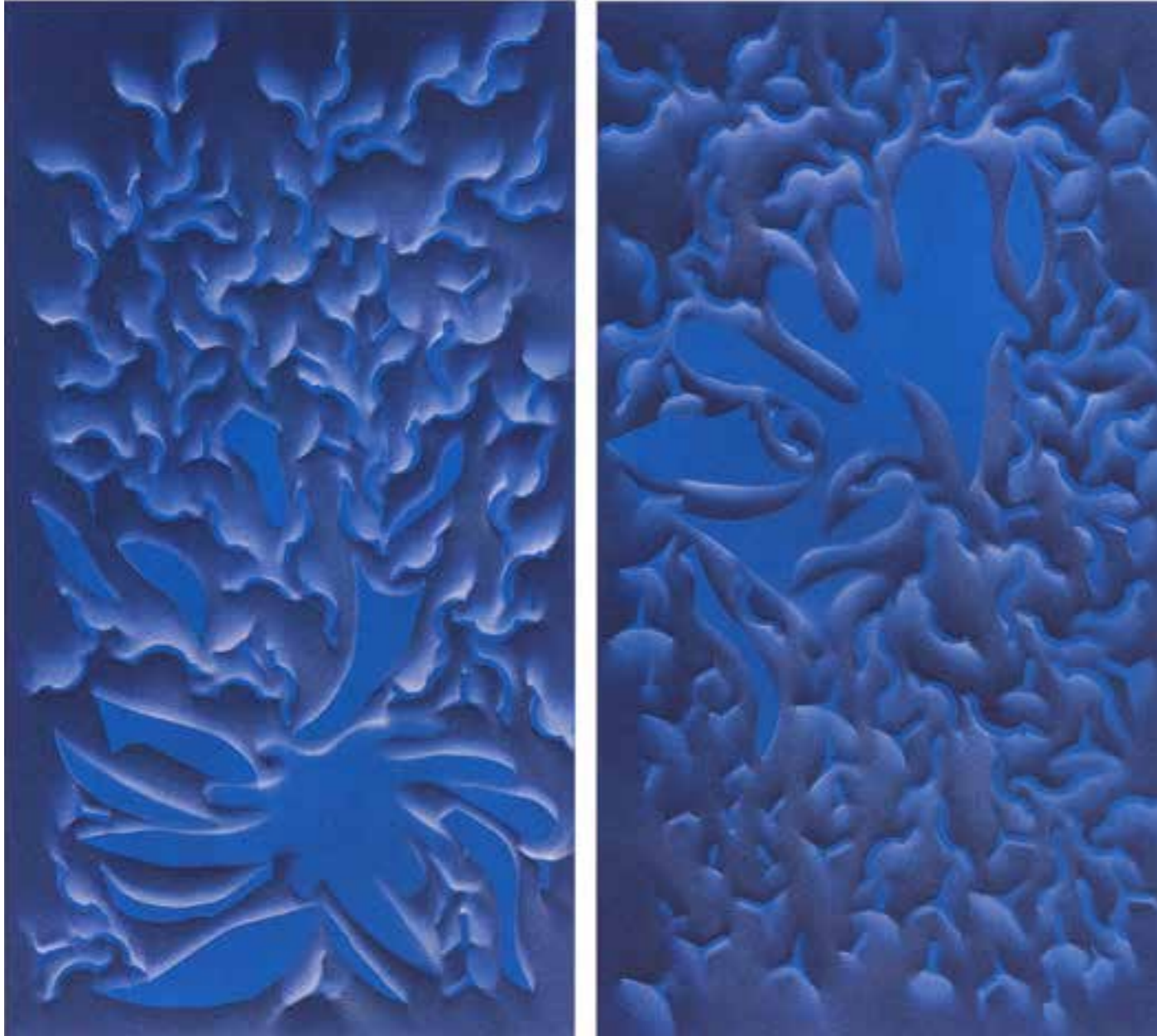
Kare I, 2003, tuval üzerine akrilik, 80 x 80 x 10 cm
Square I, 2003, acrylic on canvas, 80 x 80 x 10 cm

Kare II, 2003, tuval üzerine akrilik, 80 x 80 x 10 cm
Square II, 2003, acrylic on canvas, 80 x 80 x 10 cm

Uyum, 2003, tuval üzerine akrilik, 122 x 36 cm (x2)
Harmony 2003, acrylic on canvas, 122 x 36 cm (x2)

Giz'li Değişim, 2003, tuval üzerine akrilik, 80 x 45 cm (x2)
Change with Secret, 2003, acrylic on canvas, 80 x 45 cm (x2)

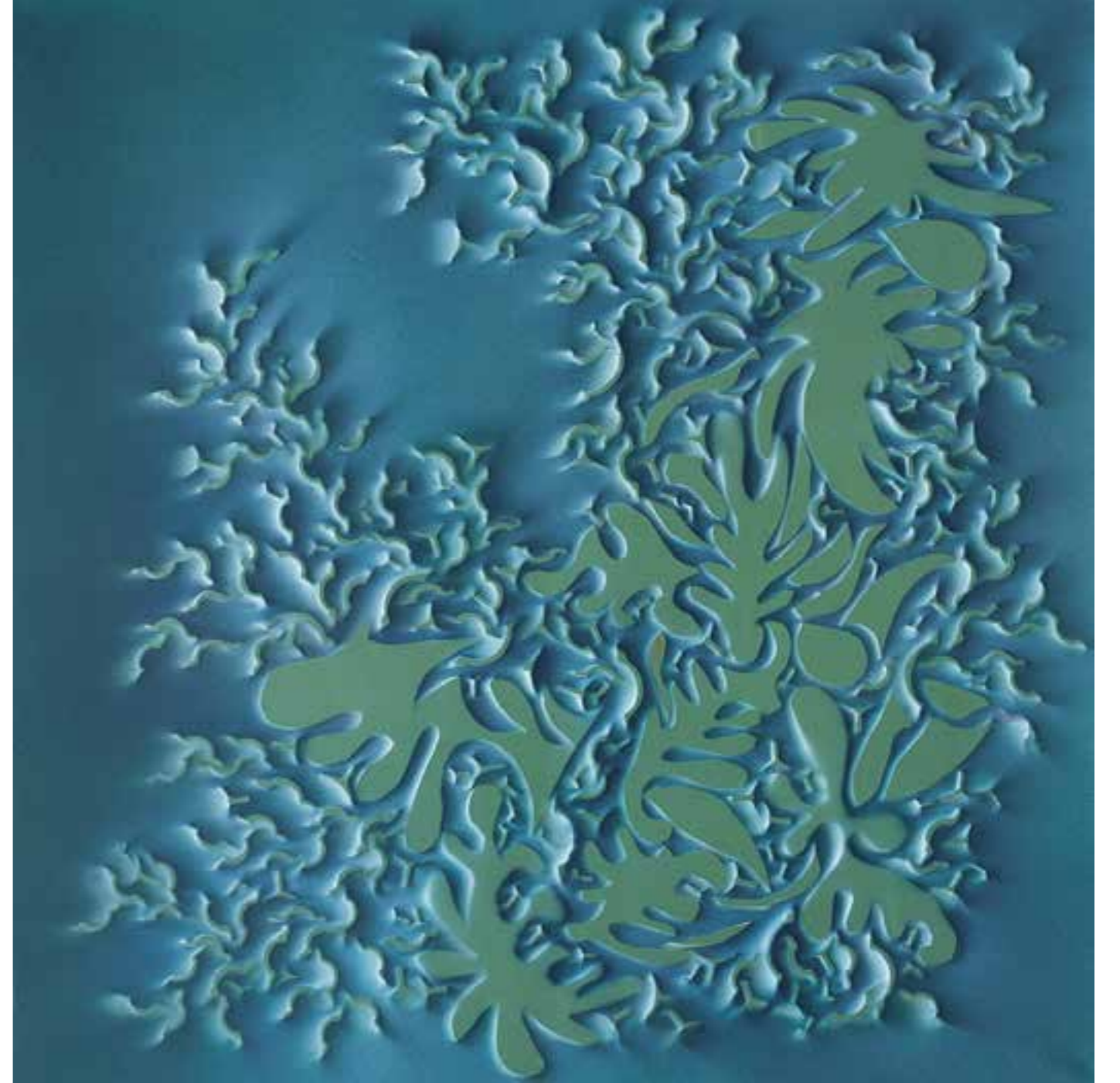
Metaloid II, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Metalloid II, 2003, acrylic on canvas, 125 x 125 cm

Sonsuz Değişim I-II-III, 2003, tuval üzerine akrilik, 170 x 78 cm (x3)
Eternal Change I-II-III, 2003, acrylic on canvas, 170 x 78 cm (x3)

Akışkan Biçimler, 2004, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Fluid Forms, 2004, acrylic on canvas, 125 x 125 cm

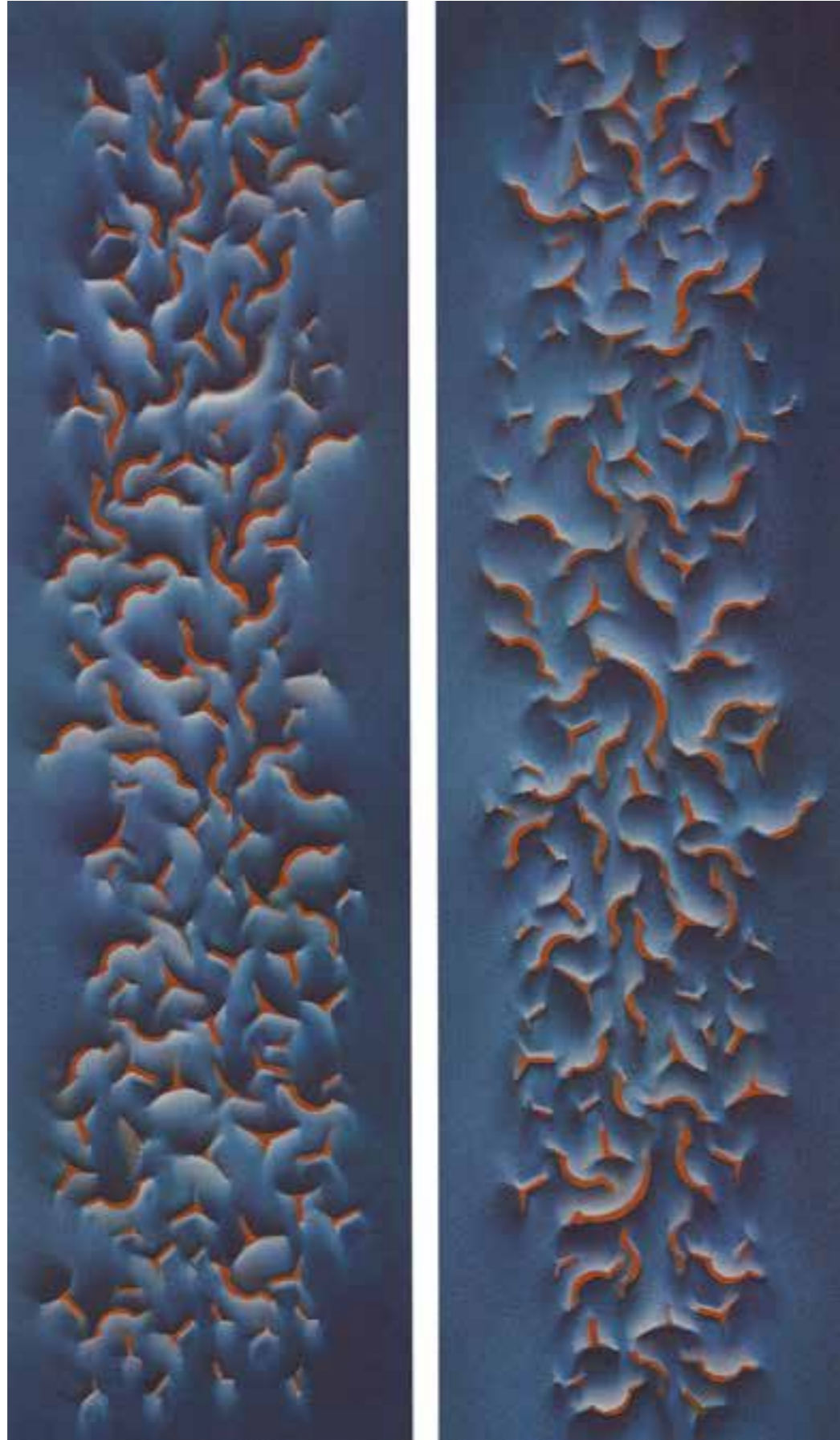
Metafor, 2003, tuval üzerine akrilik, 125 x 125 cm
Metaphor, 2003, acrylic on canvas, 125 x 125

Metamorfoz Biçimler, 2003, tuval üzerine akrilik 140 x 125 cm
Metamorphose Forms, 2003, acrylic on canvas 140 x 125 cm

Sütun III, 2005, kaşık teknik, 300 x 102 cm
Column III, 2005, mixed media, 300 x 102 cm

Simetri, 2003, tuval üzerine akrilik 122 x 36 cm (x2)
Symmetry, 2003, acrylic on canvas, 122 x 36 cm (x2)

Nebula II, 2003, tuval üzerine akrilik, 170 cm x 39 cm (x2) - 170 cm x 78 cm
Nebula II, 2003, acrylic on canvas, 170 cm x 39 cm (x2) - 170 cm x 78 cm

Bodrum, Mumcular'daki Acar Dede Ağacına bağlanmış çaputlar
The rags tied up to Acar Dede Tree at Mumcular, Bodrum

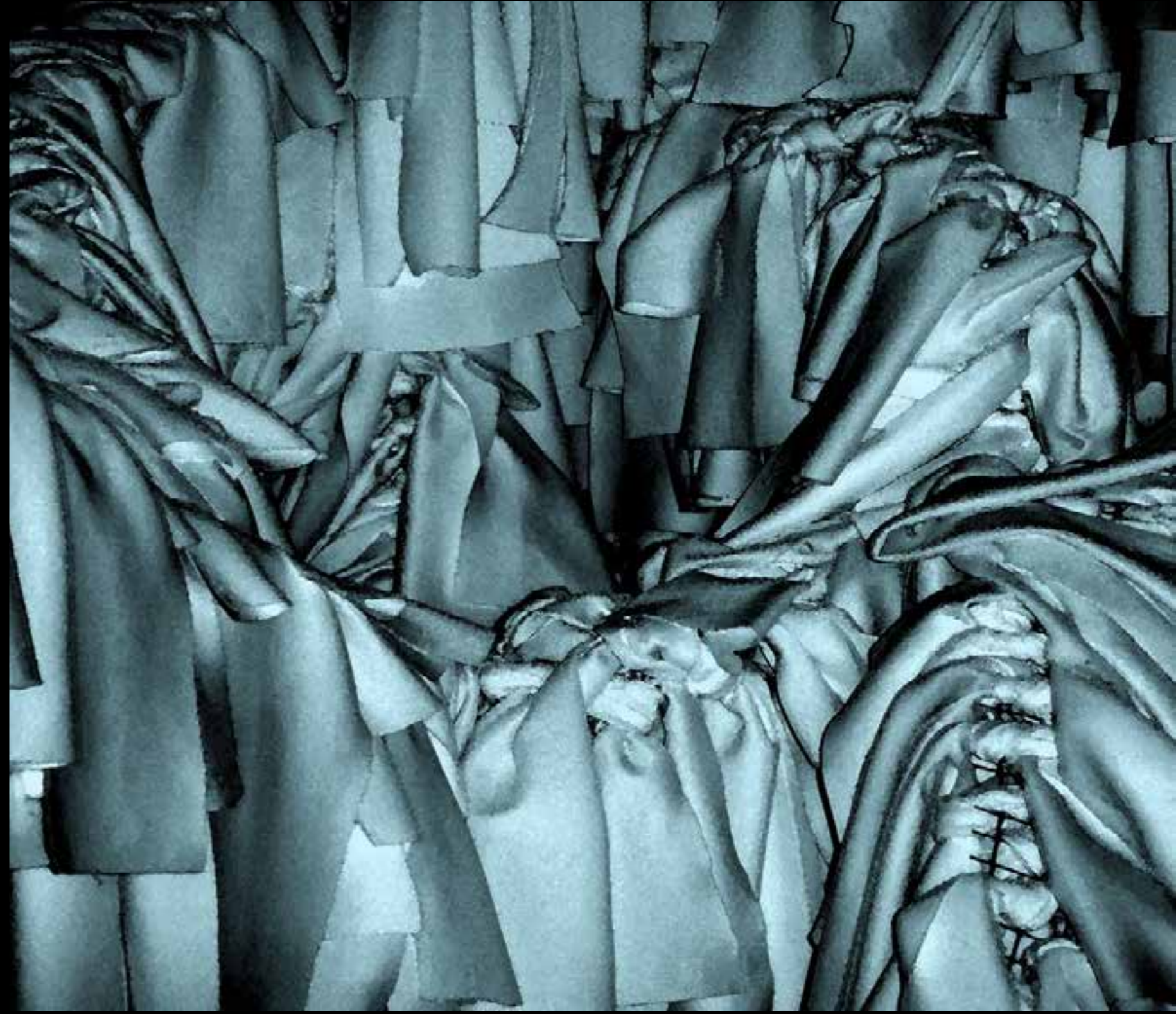
Dilek Ağacı ve Umut Ağacı

The Tree of Wishes and The Tree of Hope

Resimlerimde yakalamaya çalıştığım derinlik ve üçüncü boyut heyecanı bana yaptıklarımın çevresinde dönebilme, dokunabilme isteğini de beraberinde getirmişti. *Dilek Ağacı*, iki yüz yirmi metre beyaz jarse kumaşın parçalanarak, yine iki buçuk metrelik demir konstrüksiyona düğümlenmesiyle ortaya çıktı ve bu ağaç da Akmerkez'de sergilendi. Ağacımın kıvrımlarının bende yarattığı heyecan ve yeni arayışların sancısı, dijital çalışmalarını keşfetmeme neden olmuştu. *Dilek Ağacı* sergim bu arayışların sonucudur.

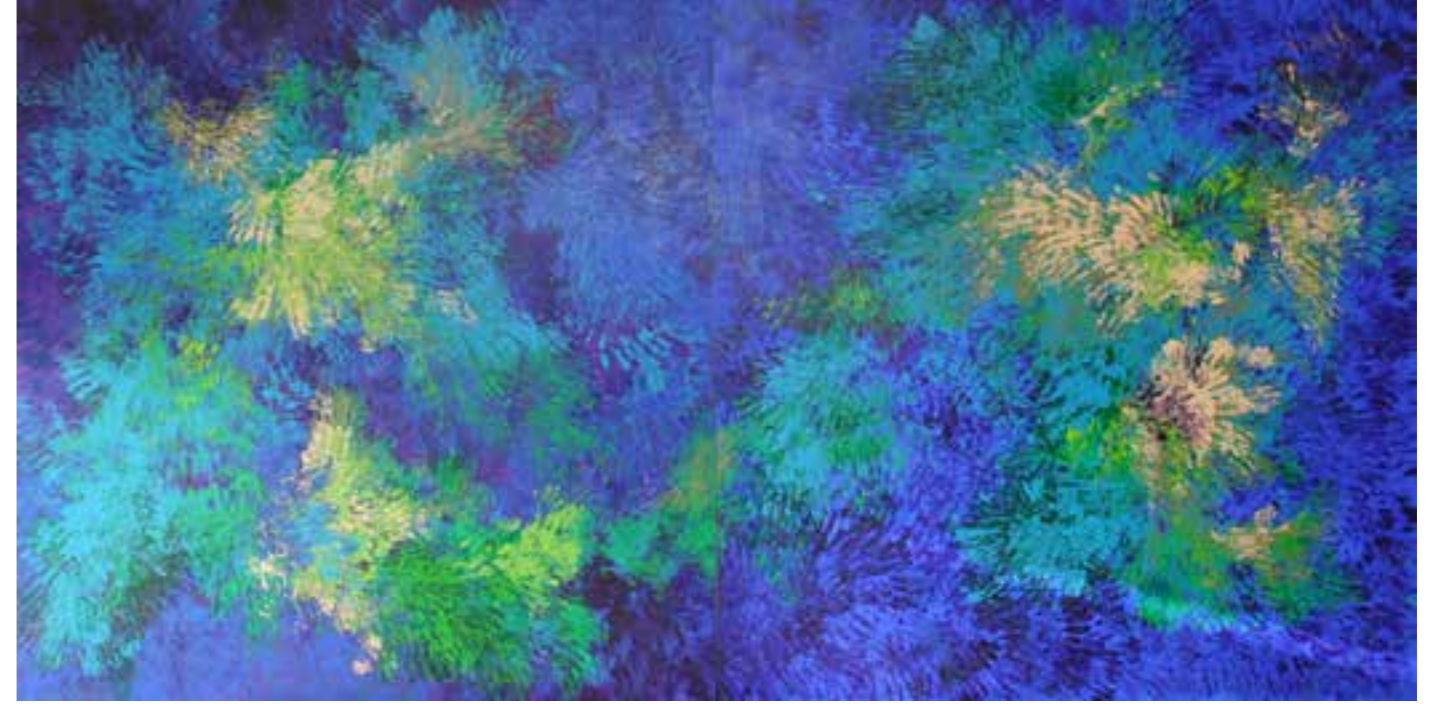
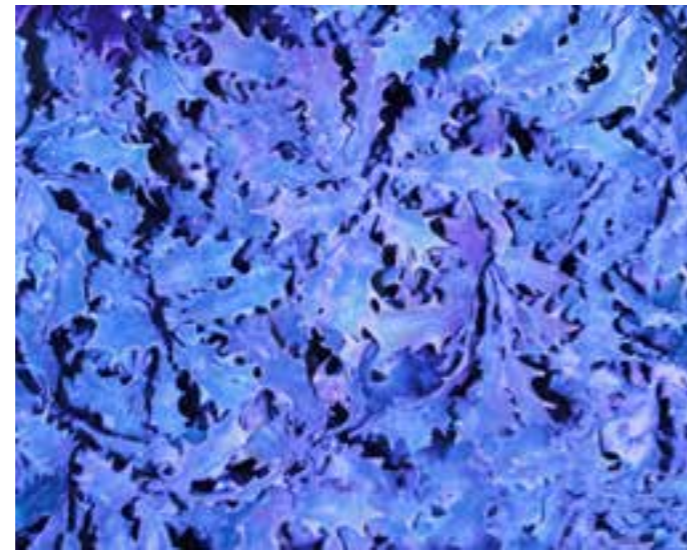
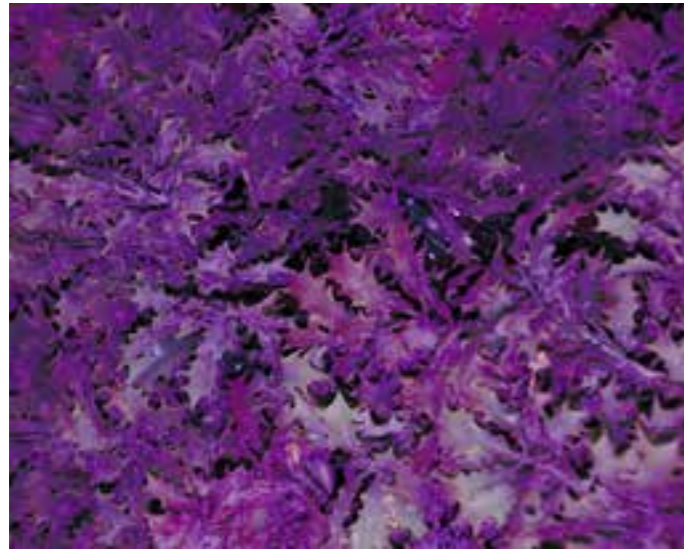
The excitement of seeking depth and third dimension that I tried to capture in my paintings brought the desire to turn around of and wish to touch things I had created. *The Wish Tree* was created by shredding two hundred and twenty meters of white jersey fabric and knotting it into a two-and-a-half-meter iron construction, and this tree was also exhibited in Akmerkez. The excitement of the folds created by my tree and the ache of new pursuits enabled me to discover digital practice. *The of Wish Tree* was the result of these quests.

Dilek Ağacı, 2007 (Sol Sayfa)
The Tree of Wishes, 2007 (Left Page)

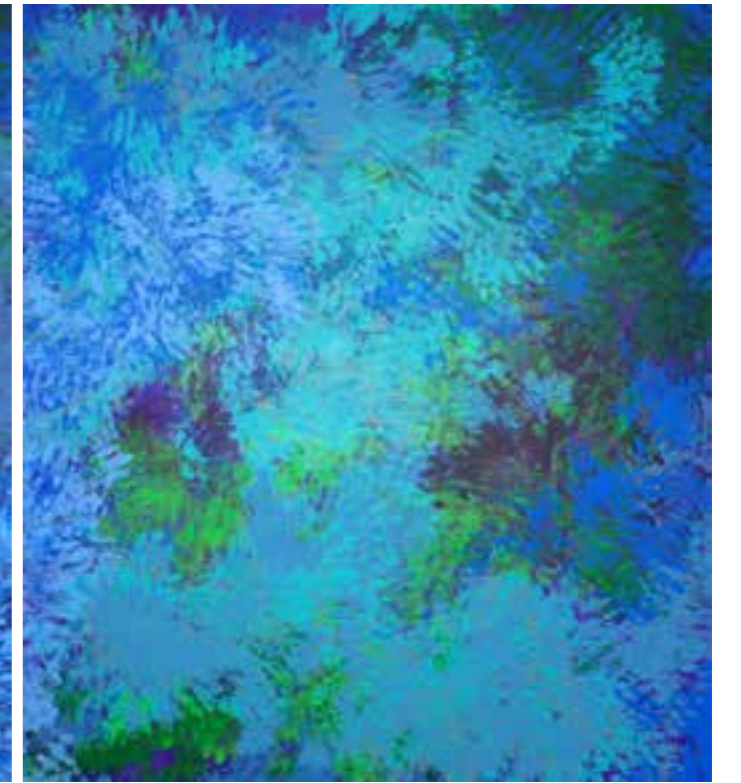
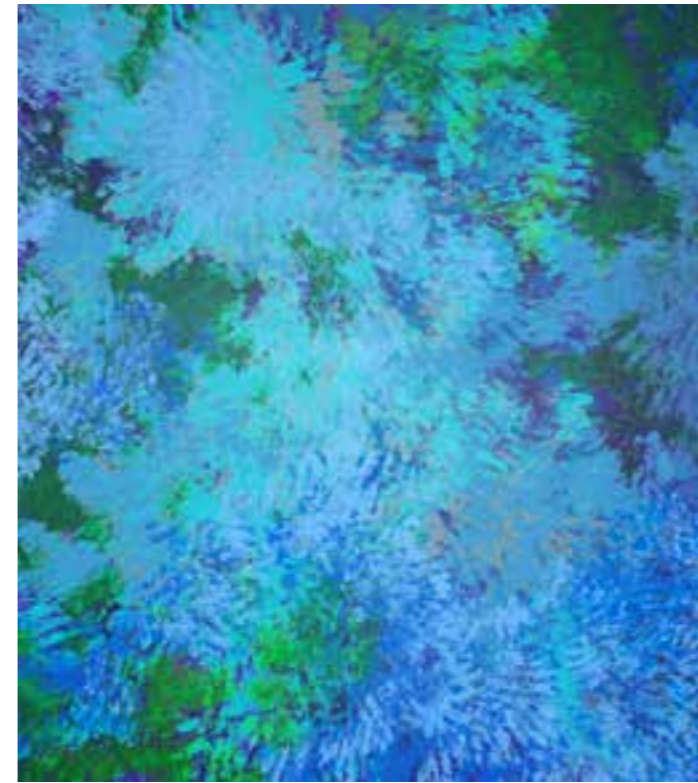
Dilek Ağacı, 2007, 40 x 50 cm (x13)
The Tree of Wishes, 2007, 40 x 50 cm (x13)

Üçüncü ağaç ise Umut Ağacı. Plastik yaprakların boyanmasıyla yarattığım, dev bir plastik ağaçtı. Mahvettiğimiz, sahteleriyle avunduğumuz doğaya bir göndermeydi, acıklı bir özürdü.

The third tree, *The Tree of Hope*, was a huge tree of plastic made with painted plastic leaves and it was a pathetic apology to the nature that we destroyed and found consolation in fake forms.

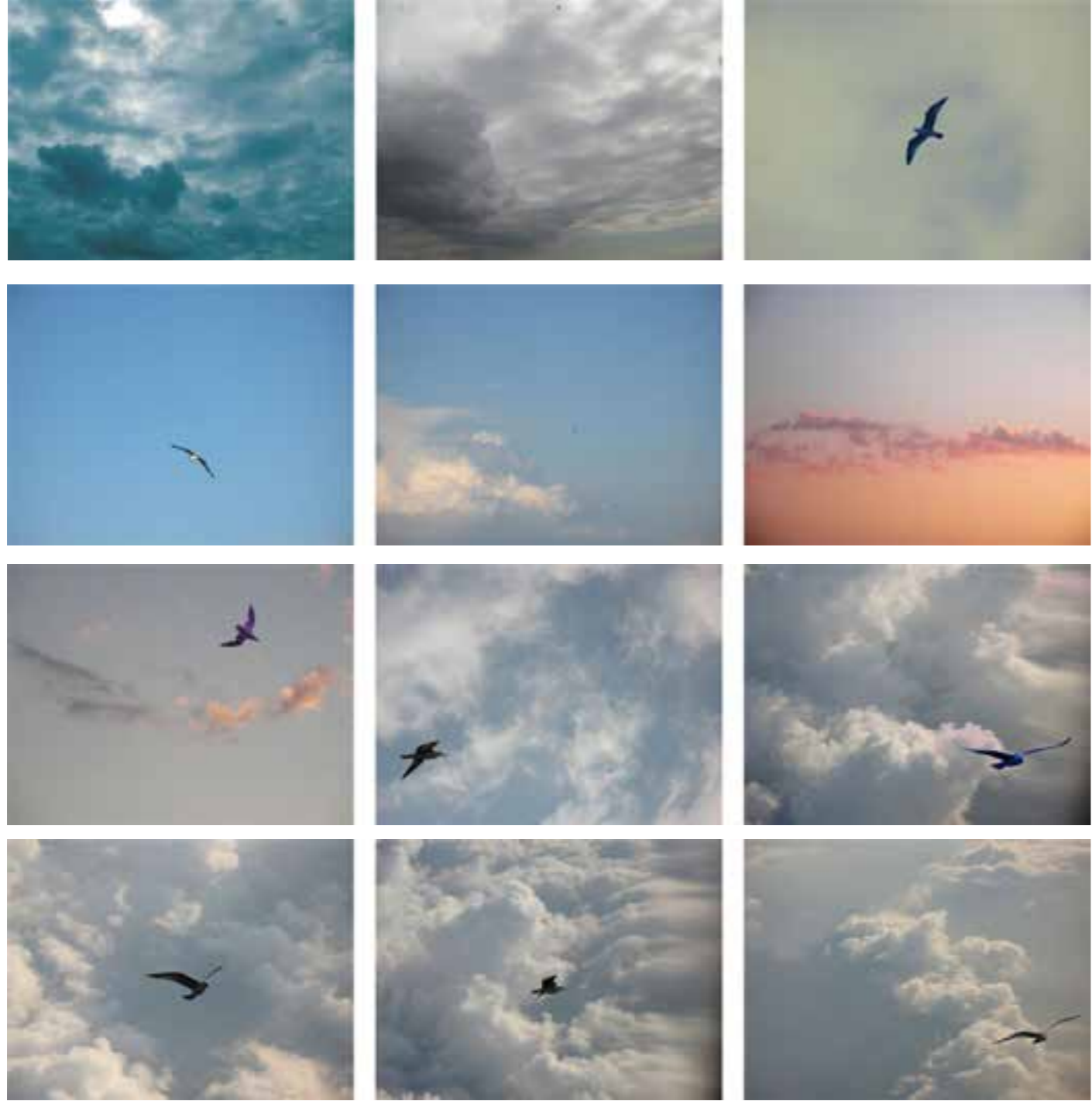
Umut Ağacı, 2007, tuval üzerine dijital baskı, 40 x 50 cm (x4) (Üstte)
The Tree of Hope, 2007, digital print on canvas (x4) (On Top)

Umut Ağacı, 2007 (Solda)
The Tree of Hope, 2007 (On Left)

Dilek Ağacı, 2007, tuval üzerine akrilik
90 x 100 cm (x2)(Diptik) (Sağ Sayfa, üstte ve altta)

The Tree of Wishes, 2007, acrylic on canvas
90 x 100 cm (x2)(Dyptich) (Right Page, On Top and On Bottom)

“

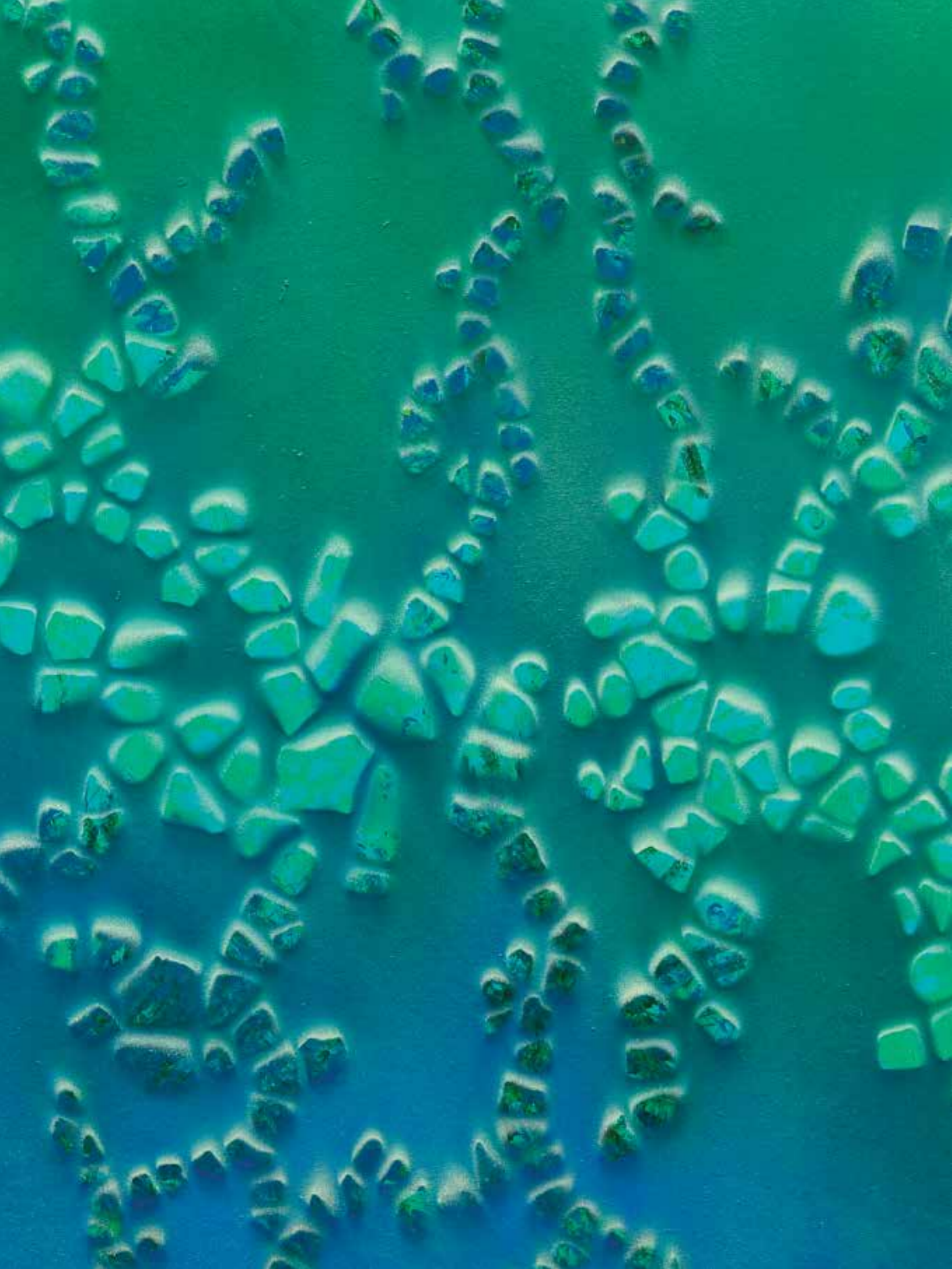
Bulutlar Nereye gider?, 2007, 30 x 40 cm (x33), tuval üzerine dijital baskı
Where Do Clouds Go?, 2007, 30 x 40 cm (x33), digital print on canvas

"Göçebe toplumuz biz...
Asya bozkırlarından gelip, Akdeniz'e ulaştık.
Bir ay boyunca her Cumartesi aynı saatte, aynı yerden çektiğim bulutlar.
Peki, bu bulutlar nereye gider?"

"We are a nomad community.
Coming from the steppes of Asia, reached to the Mediterranean.
The clouds that I photographed from the same location, at the same hour,
every Saturday for one month.
Well, where these clouds go to?"

”

Ard Arda, 2007, tuval üzerine akrilik, 100 x 90 cm (Sol Sayfa)
One After Another, 2007, acrylic on canvas, 100 x 90 cm (Left Page)

Ard Arda sergisi, katalog kapağı, 2008 (Sağda)
Catalogue cover for One After Another exhibition, 2008 (On Right)

Ard Arda One After Another

Ard Arda sergisi sanki bu son zamanlardaki heyecanlarımın biraz daha sakinleşmiş, yerine oturmuş hali gibidir. İlk kez tuvalleri kestiğim, tuvalin yüzeyinde boyanın olanakları ile yapmaya çalıştığım, yarıklar, kesikler, derinlikler tuvalin arkasını da görme isteği, burada en somut haline bürünmüş ve rengin yarattığı tüm olasılıklar bir yandan da tuvali keserek, delerek denenmişti. Art arda gelen bu resimsel düzenlemeler Mine Sanat Galerisi'nde sergilendi.

My exhibition *Ard Arda (One After Another)* is a calmer and more grounded version of my recent excitements. For the first time, I cut canvases, and the cuts and the holes I made on the surface of the canvas using the possibilities of paint embody my desire to see behind the canvas. I tried all possibilities created by color by cutting and poking the canvas in these on after another installations, which were exhibited in Mine Art Gallery.

Düğünel Bir Yaklaşım
Tülin Onat'ın Resimlerinden İzlenimler

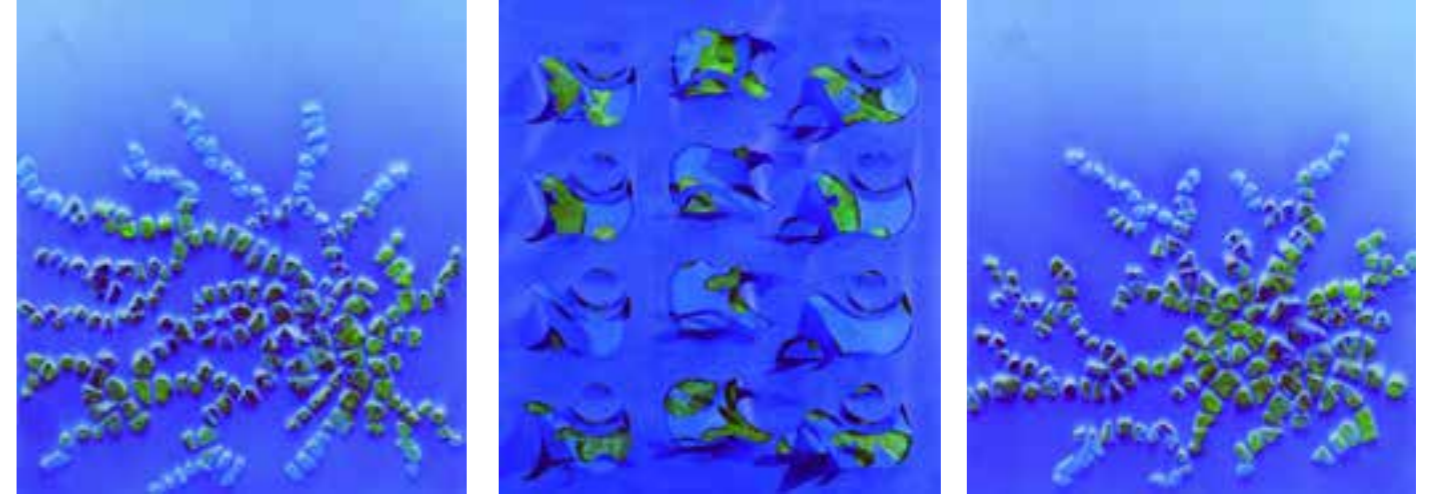
İsmail Tunali

Sanat tarihi, bir anlamda bir "izm"ler, bir ekoller tarihidir. Sanatçı, genelde bir "izm"e bağlanır ve onun yönergesinde çalışır. Ne var ki, kimi sanatçı, içinde yer aldığı ekolün sanatsal ve estetik ilkelerine bağımlı olarak üretir, kimi sanatçı da, bunlara kendi öznel değerlerini katarak sanatında özgünleşir. Bu özgünlüğü sağlayan, sanatçının resim dilidir. Resim dili, mekan (espace), renk ve renk modülasyonu, gölge ışık katmanları arasındaki ontolojik ilişiden doğar. Böyle bir ilgi, resmin bütünsel harmonisini sağlar. Ayrıca, böyle bir harmoniyi, derin kaynaklı bir duygu tamamlar. Bu süreç, sanatsal yaratmayı ifade eder.

Tülin Onat'ın resmine düğünel olarak yaklaşımda, resimde böyle bir yaratmayı yaparız. Tülin Onat, soyut bir sanatçıdır. Ama, onun soyut resim dili farklı bir dildir. Bu farklılık, onun sanatının özgünlüğünü sağlar. Onun resim dilinde egemen olan, her şeyden önce renk ve renk modülasyonu, gölge ve ışıktır. Gölge-ışık, daha Rönesans'tan beri resimde temel bir eleman olarak kullanılır, ama, bir mekan, (espace) aracı olarak. Bu espace, resmin yüzeyinden arka plana uzanan bir derinliği ifade eder. Tülin Onat'ın resminde de gölge-ışık vardır. Ama, onda tablo yüzeyi ile arka plan arasındaki derinlik, şimdi resim yüzeyi ile onu algılayan süje arasındaki bir ön plana geçmiştir. Böyle bir espace, bir mekan, bir algı mekânına, bir anlamda real bir mekân algısına dönüşmüş olur. Bu da, resmin içine aldığı objelerle onları algılayan süjeyi aynı mekân içinde buluşturur. Renk de, bir gölge-ışık modülasyonu ile duyurduğın en üst katmanı olan duyuyu bu mekân içine katarak resmin dinamiğini bir harmonik kompozisyona dönüştürür. Bu harmoni, elemanlar arasında tesadüfen doğmuş yüzeyel bir uyum değildir. Tersine, bu harmoni, resmin resimsel özünden zorunlulukla doğan bir harmonidir, başka bir deyimle o, bir müzikalitedir. Resim, geçmiş yıllarda da bir müzik olarak görülmeğe istenmiştir. Örneğin, Gauguin bu görüşü belki en güzel ifade etmiştir: "Ruhu etkileyen müzik gibi resim de, harmonik renk tonlarıyla müziğin tımsal harmonisini yakalayabileceğini ifade eder." dediikten sonra "resmin artık müziksel bir düzene girdiğini" ilan eder. Bu anlayışla Tülin Onat'ın resimlerine eğildiğimizde, onlarda böyle "tımsal bir müzikalite"yi bütünüyle yaşarız. ve Onat'ın bir "müzikalite kavramı" sanatına olgusunu rastlamak isteriz.

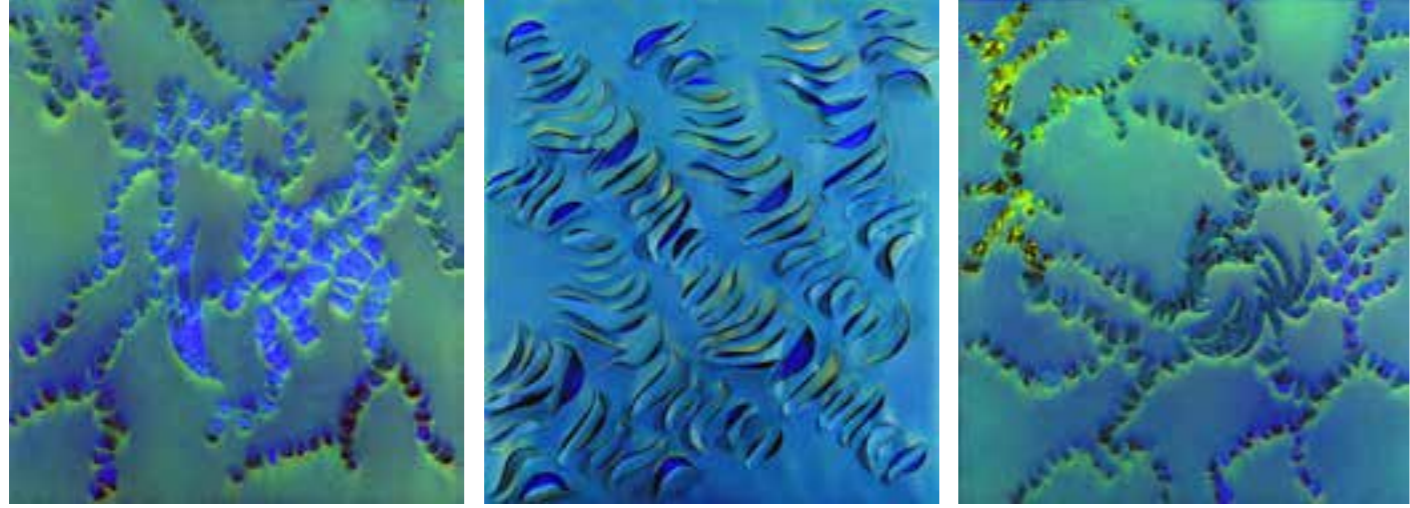
İsmail Tunali ile birlikte
With İsmail Tunali

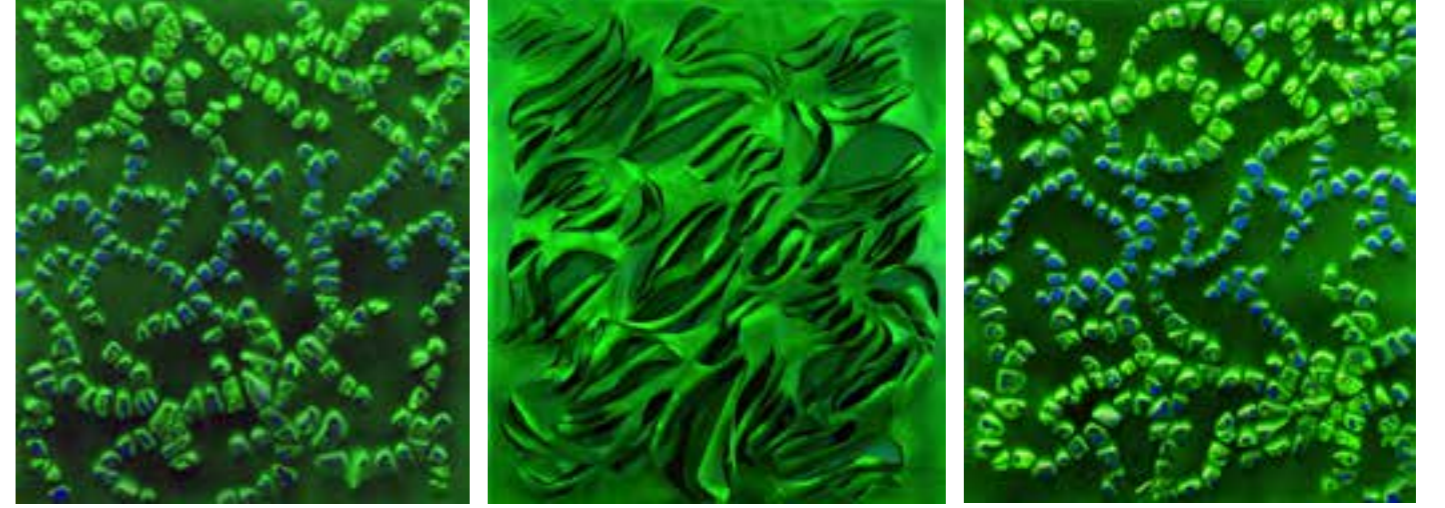
Ard Arda, 2007, tuval üzerine akrilik - kesik tuval, 100 x 90 cm (Triptik)
One After Another, 2007, acrylic on canvas - cut canvas, 100 x 90 cm (Triptych)

Ard Arda sergisi hakkında galeride söyleşi yaparken, 2008
Interviewing at the gallery about the One After Another exhibition, 2008

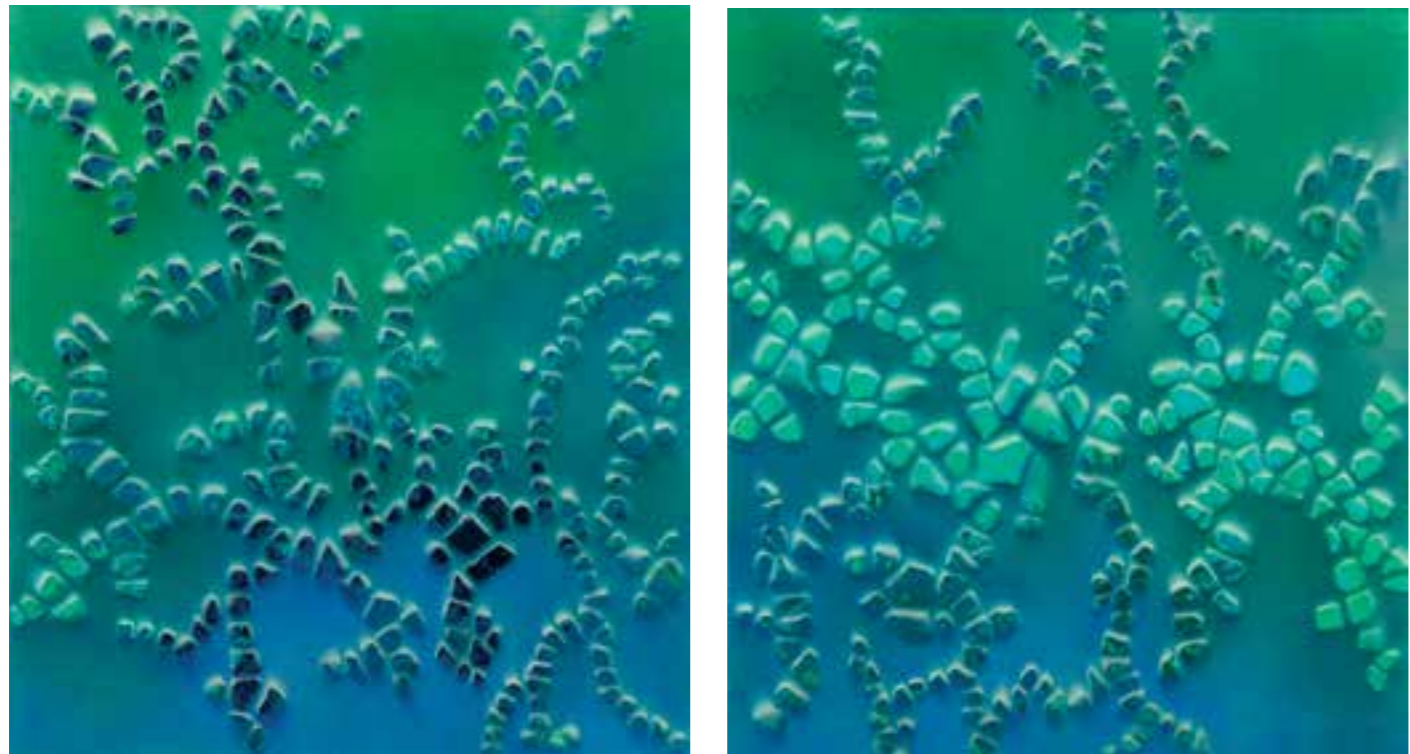

Ard Arda, 2007, tuval üzerine akrilik, 100 x 90 cm (Triptik)
One After Another, 2007, acrylic on canvas, 100 x 90 cm (Triptych)

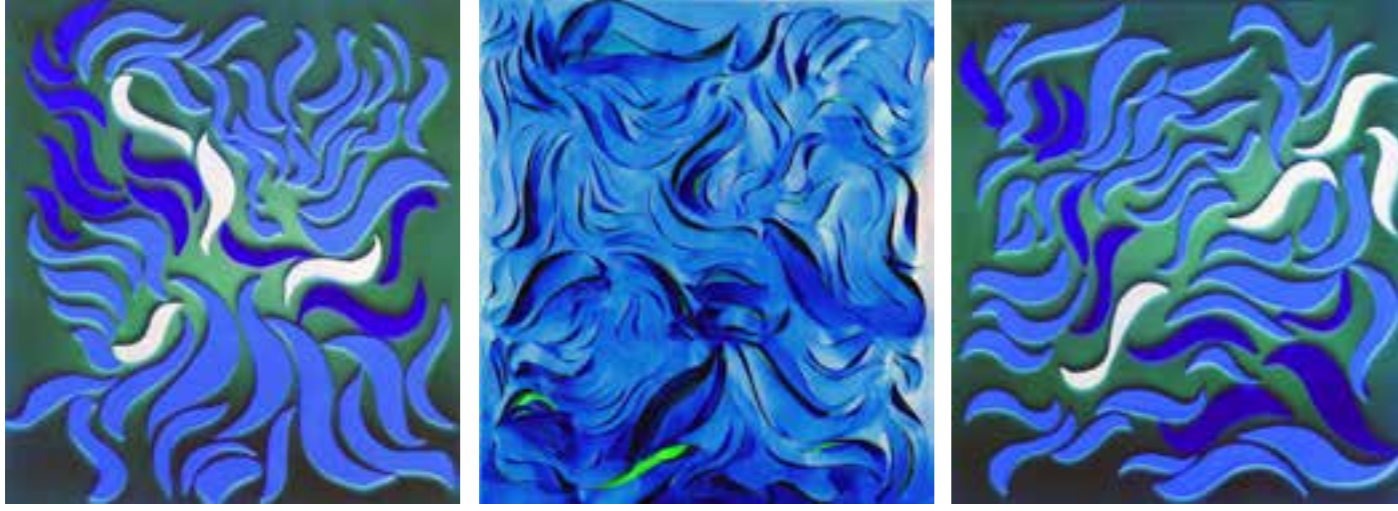
Ard Arda, 2007, tuval üzerine akrilik - kesik tuval, 100 x 90 cm (Triptik)
One After Another, 2007, acrylic on canvas - cut canvas, 100 x 90 cm (Triptych)

Ard Arda, 2007, tuval üzerine akrilik, 100 x 90 cm (Diptik)
One After Another, 2007, acrylic on canvas, 100 x 90 cm (Diptych)

Ard Arda, kesik tuval, detay
One After Another, cut canvas, detail

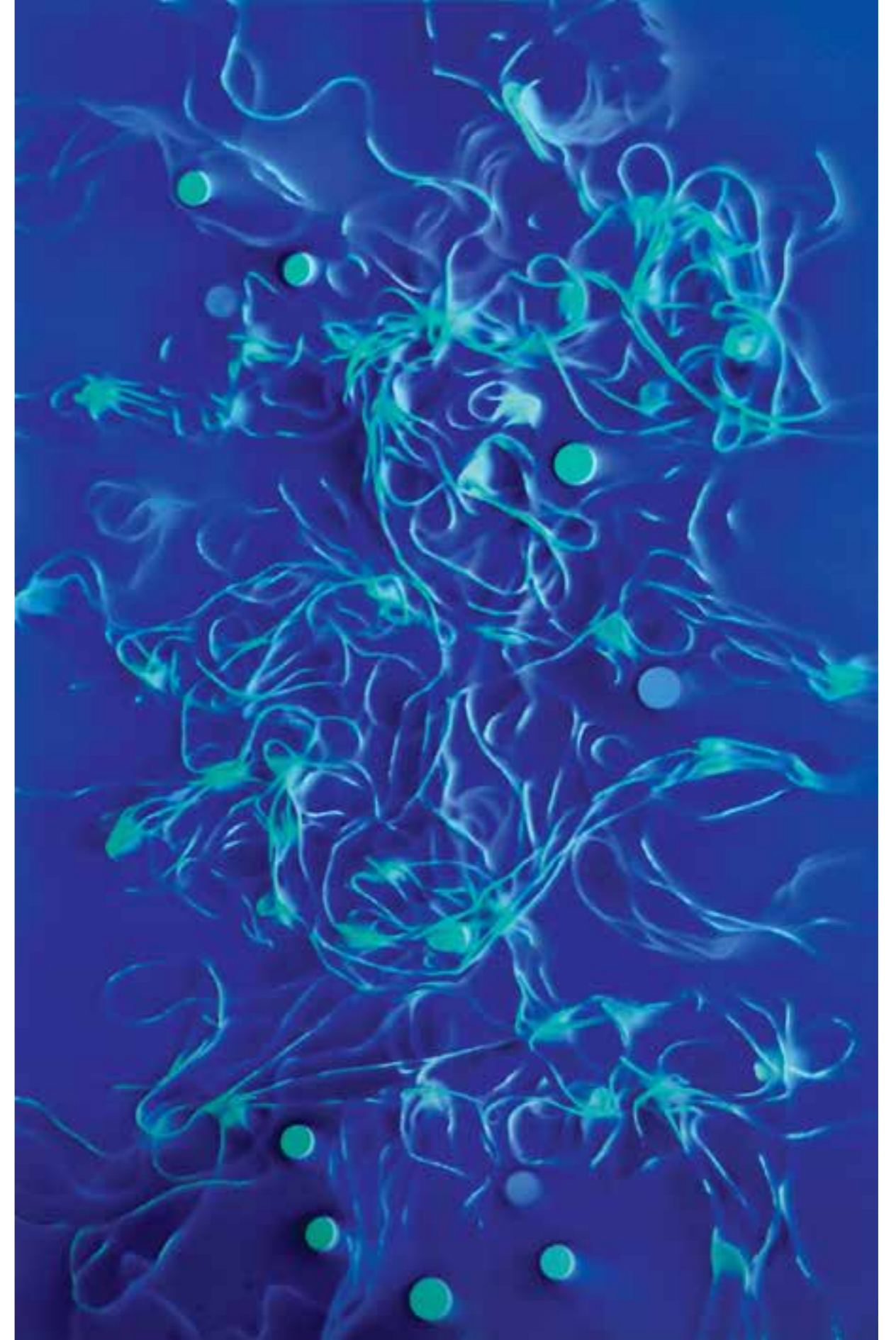

Dalgalar I-II-III 2007, tuval üzerine akrilik, 100 x 90 cm (Triptik)
Waves I-II-III, 2007, acrylic on canvas, 100 x 90 cm (Triptych)

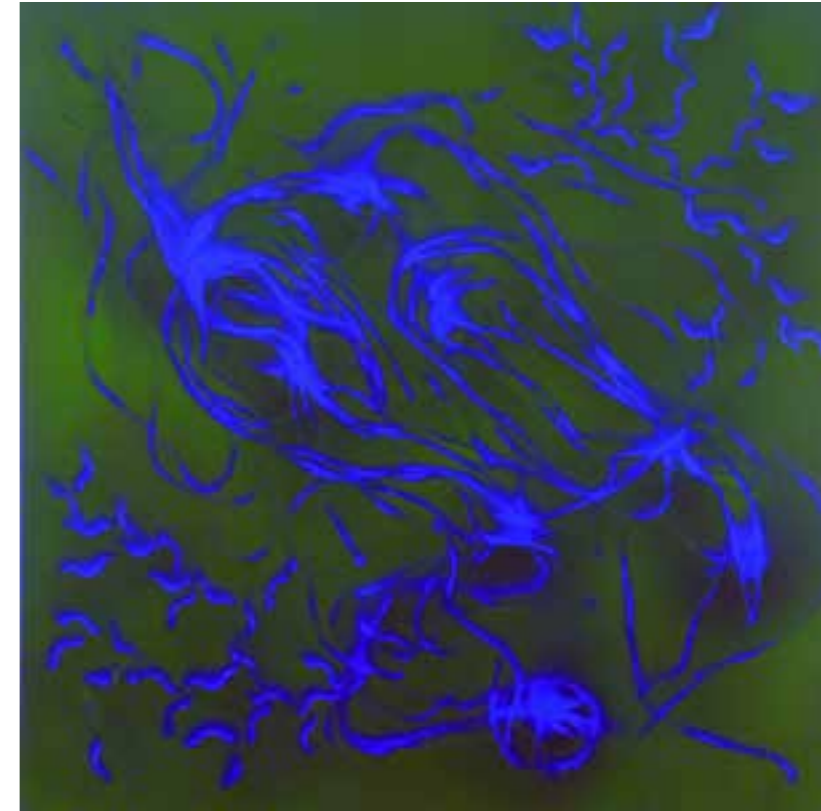
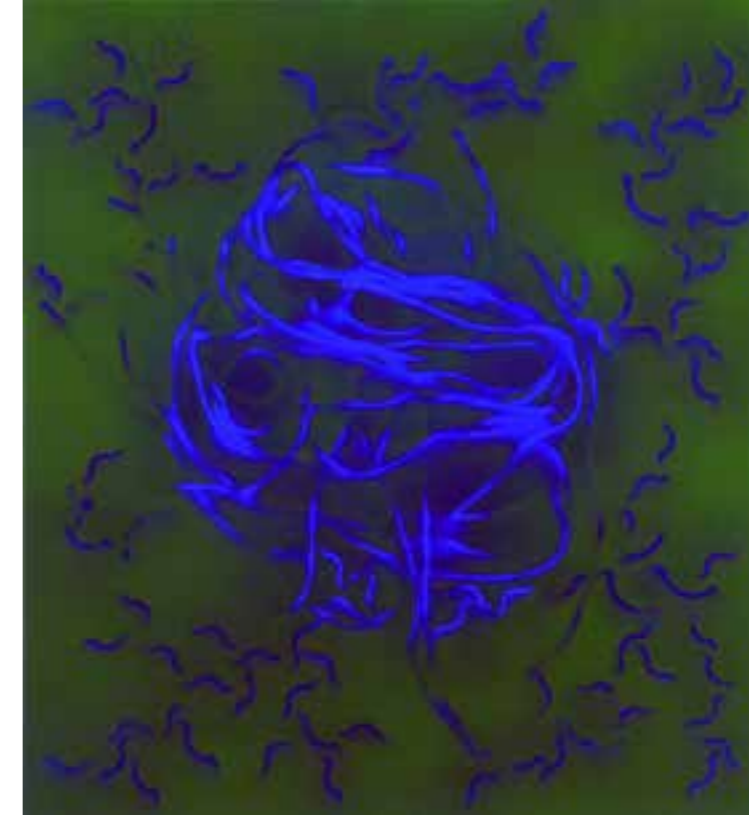
Ard Arda sergisinin söyleşisinden
From From the interview of the One After Another exhibition

Aşk Çeşmesi, 2007, tuval üzerine akrilik, 180 x 80 cm (Sağ Sayfa)
Fountain of Love, 2007, acrylic on canvas, 180 x 80 cm (Right Page)

Işık Oyunu, 2007, tuval üzerine akrilik, 100 x 90 cm (x2)
Game of Light, 2007, acrylic on canvas, 100 x 90 cm (x2)

Işıklı Mavi I-II, 2007, tuval üzerine akrilik, 100 x 90 cm
Luminous Blue I-II, 2007, acrylic on canvas, 100 x 90 cm

Gölge Oyunu (Detay), 2012, kesik tuval, 205 x 150 cm
Shadow Play (Detail), 2012, cut canvas, 205 x 150 cm

Bu sergimde çok ilginç bir şey yaşadım.

Beni doğururken öldüğü için hiç tanımadığım annemin yaptığı resimler. İpek üzerine çizilen desenleri, yağlı boyaları. Ketene çizip kestiği kuşları, çiçekleri, ağaçları, bu resimler mükemmelliği ile hepimizi hayrete düşürmüştü. Bunlar elime ilk kez ulaşmış ve ben de bu sergimde ne ilginçtir ki, tuvalerimi kesmeye başlamıştım. Hiç tanımadığım, hakkında hiçbir şey bilmediğim annemin yaptıkları, nasıl olup da benim ilk kez yaptığım çalışmalarımı örtüşmüştü ve tam da sergimde elime geçmişti... Hala açıklamasını bulamadım, bir uzun süre bu kesik tuvalerime devam ettim. Bunlar benim derinlik çalışmalarımın en somut örneğiydi. Kesik tuvalerin arkada bıraktıkları, hesaplı gölgeler, arka arkaya konulan ve ışık gölgeyi şiddetle vurgulayan, renkler, tuvale oyulmuş biçimler... Bu işlerim bir süre devam etti, önemli sergilerde ve yurtdışında izleyiciyle buluştum. Zaman zaman engelleyemediğim biçimler ve gölgelerimle bu çalışmalarım daha ne kadar sürer bilemiyorum.

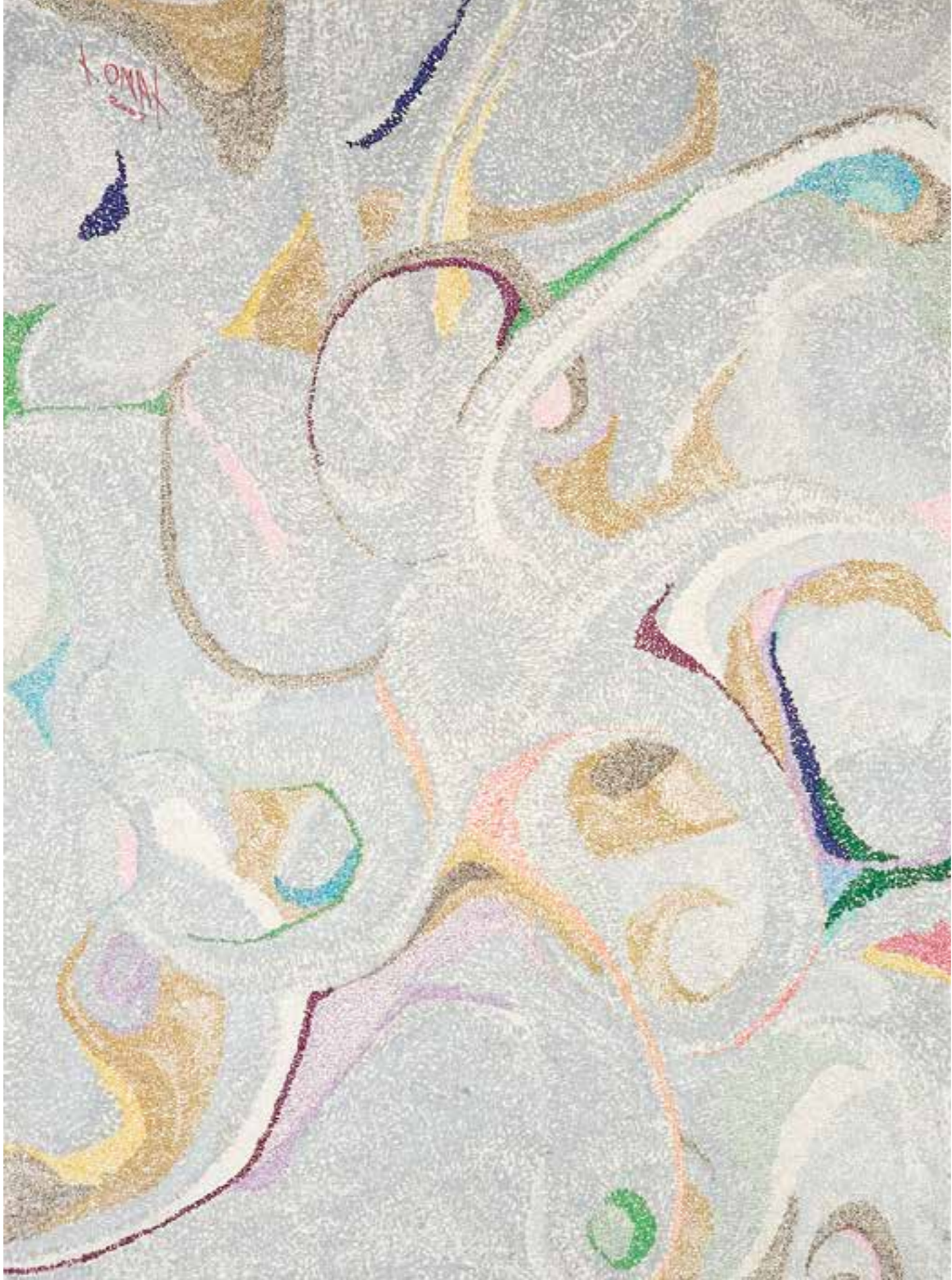
In this exhibition, I experienced something very interesting.

I found the paintings made by my mother, whom I never knew because she died giving me birth. She drew designs on silk and made some oil paintings. She drew birds, flowers, and trees on cotton, which amazed us all with their perfection. I had seen them for the first time when, interestingly, I also started to cut my canvases. How was it possible that what my mother did many years ago overlapped with my current work? I still cannot find an explanation for it, but for a long time, I continued with these cut canvases. They were the most concrete example of my depth work: Cut canvases, what they leave behind, calculated shadows, back-to-back light, and shadow, strongly emphasized colors and forms engraved on canvases. All these works continued for some time and met viewers abroad in important exhibitions. I do not know for how long I will continue with these works with forms and shadows.

Hiç tanımadığım annemin, çizip, kesip, yaptığı işlerinden biri (Üstte)

One of the works drawn, cut and made by my mother, whom I have never met (On the top)

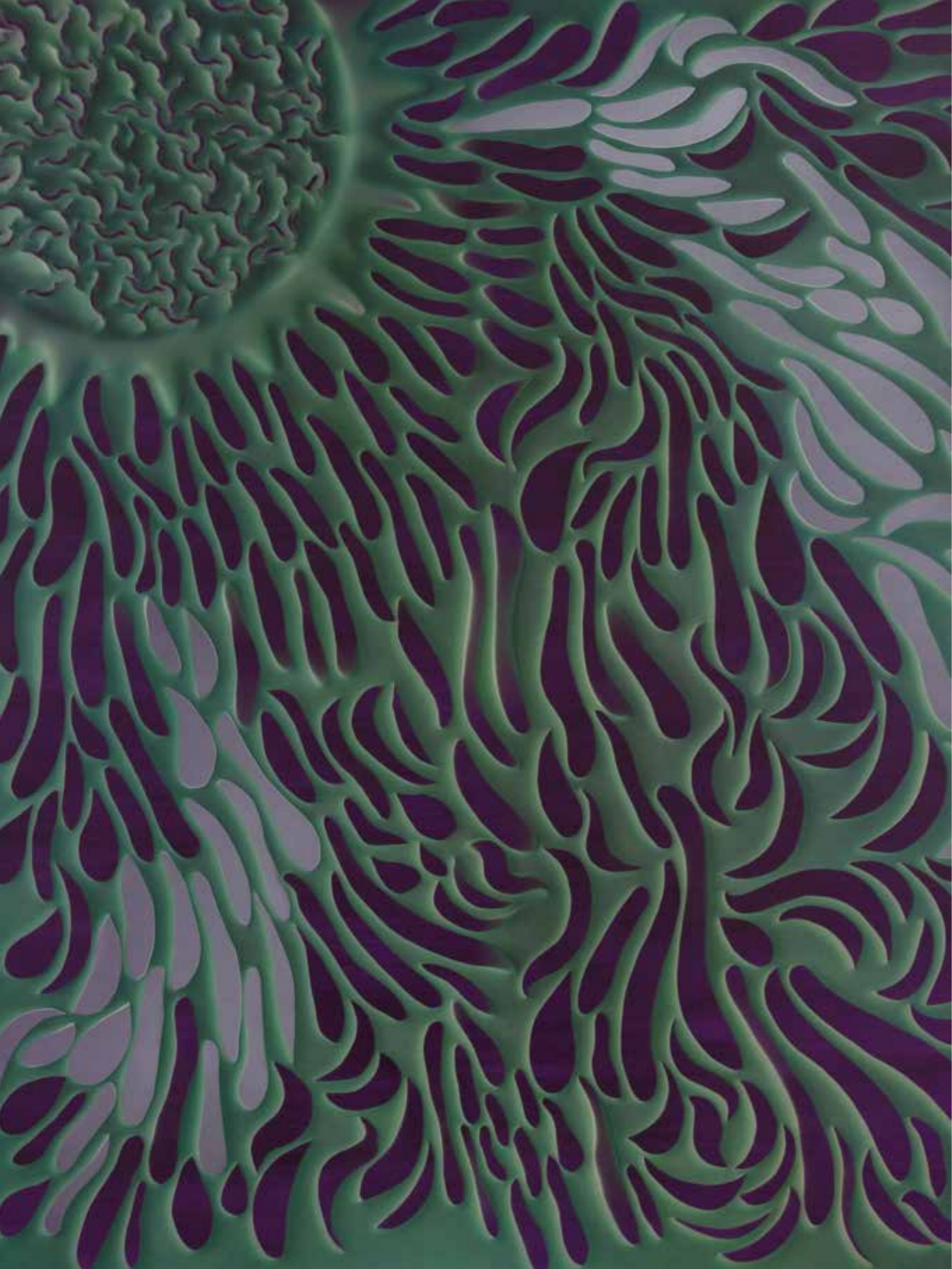

Sanat Felsefem, El yazması, 2007, papirüs üzerine renkli kalem, 100 x 70 cm
My Philosophy of Art, Manuscript, 2007, colored pencil on papyrus, 100 x 70 cm

Yaşam Felsefem, El yazması, 2007, papirüs üzerine renkli kalem, 100 x 70 cm
My Philosophy of Life, Manuscript, 2007, colored pencil on papyrus, 100 x 70 cm

Tırtılın Sonu, 2010, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm (Sol Sayfa)

End of Caterpillar, 2010, acrylic on canvas, 185 x 150 cm (Left Page)

Tırtılın Sonu, Katalog Kapağı, 2011 (Sağda)

Catalogue cover for End of Caterpillar exhibition, 2011 (On Right)

Tırtılın Sonu

End of Caterpillar

Tırtılın Sonu, Kare Sanat Galerisi. (2011) Doğa insan ilişkisinde benim feryadım, sessiz çığlıklarımıdır. Doğa olağanüstü bir sihir alanı, nasıl gelişeceği bilinmez, nelerle karşılaşılacağı önceden kestirilemez, sonsuz bir mucize... Burada her şey insanın bir parçası: hava, su, rüzgâr, ağaç, kaya, toprak. Bu inanılmaz sistemin insanın bencilliği, açgözlülüğü nedeniyle insafsızca yok edilmesi, sistemdeki, mükemmel düzenin bozulmasına nedendir. Mikrokozmosa vurulan her darbe, makroda sistemin dağılması, halkaların kopması demektir. Belirsizlikleri yaşayan insan, büyük bir arsızlık içinde sürekli istemeyi, yakıp yıkmayı ilke edinmiştir. İstedikini elde etmeyi özgürlük sanmakta, beton sevdasıyla kendini garantiye aldığını düşünmektedir. Oysa özgürlük ve tutsaklık, kıldan ince bir çizgiyle birbirinden ayrılmış, yanılısamdır. Zaman insana göstermiştir ki bu kadar acımasızca harcanan doğanın gazabı büyük olur. İnsanoğlu, hakim olmaya çalıştığı tabiatla hiçbir zaman başa çıkamaz ve ondan mutlaka hak ettiği yanıtı alır.

My exhibition, titled *Tırtılın Sonu (End of Caterpillar)* in Kare Art Gallery in 2011, voiced my silent screams about the relationship between people and nature. Nature is an extraordinary field of magic. It is an unpredictable and infinite miracle. Here, everything is a part of people: air, water, wind, trees, rocks, and soil. Selfishness and greed lead to the destruction of nature and hence upset this incredible, perfect system. Every blow to the microcosmos leads to the disintegration of the macro-system. With great insolence, people living in uncertainty engage in constant destruction as a principle. They think getting what they want is freedom; they think that they create safe havens for themselves in concrete buildings. However, there is a fine line between freedom and slavery. Time shows us that such cruel destruction results in the wrath of nature. People can never dominate nature and always get the reaction that they deserve.

Tırtılın sonu, özgürce uçuşan kelebektir, çiçekten çiçeğe konmak çok kısa bir sevinçle son bulur. *Tırtılın Sonu* beni üzen, düşündüren, problem ettiğim, istemeyerek de olsa yok edilmesine katlandığım güzelliklere ağıt ve bu sorunların bir toplamı. Ama yalnızca bir söylem ve sadece bir isim. Yaratmaya çalıştığım yüzey, soyut-somut çatışması içinde ortaya çıkan biçimsel sonuç... Bir sergiye hazırlanma süreci çok uzun arama, araştırma, bulma evrelerini içerir ve bu süreçte bir türlü tatmin olunmaz. Daha iyisini bulma düşüncesi ve arzusu, hazırlık safhalarının her anında beynimin içindedir, hiç peşimi bırakmaz. Ta ki resimler sergi salonuna taşınıncaya kadar...Kendimle olan bunca çatışma, kavga zaferle son bulmuştur. Sergi hazırlama süreci heyecanlı, sıkıntılı, bir o kadar da keyifli. Benim için her sergi, büyük bir sınav. Ve DOĞUM!

The end of the caterpillar is a freely flying butterfly. The joy of hopping on flowers ends in a day. Thus, *End of Caterpillar* is the sum of all the troubles that upset me. Nevertheless, it is just a concept and a name. What I am really interested in are form and color. The surface I try to create is a formal outcome that emerges out of the conflict between the concrete and the abstract. Preparation for an exhibition takes a long time with the research and discovery stages. In this process, one never finds satisfaction. I always think I can find a better version. This desire haunts you during the whole preparatory stage until the paintings are taken to the gallery. Only then your inner conflict ends in victory. The process of preparing for an exhibition is exciting, cumbersome but enjoyable, too. For me, every exhibition is a big test and BIRTH!

Galeriden genel görünüm, 2011
Overview from Gallery, 2011

Nostalji, tuval üzerine akrilik, 2011, 185 x 150 cm
Nostalgia, acrylic on canvas, 2011, 185 x 150 cm

Kesik tuval akrilik, 2010, 200 x 150 cm (Sol Sayfa)
Acrylic on cutted canvas, 2010, 200 x 150 cm (Left Page)

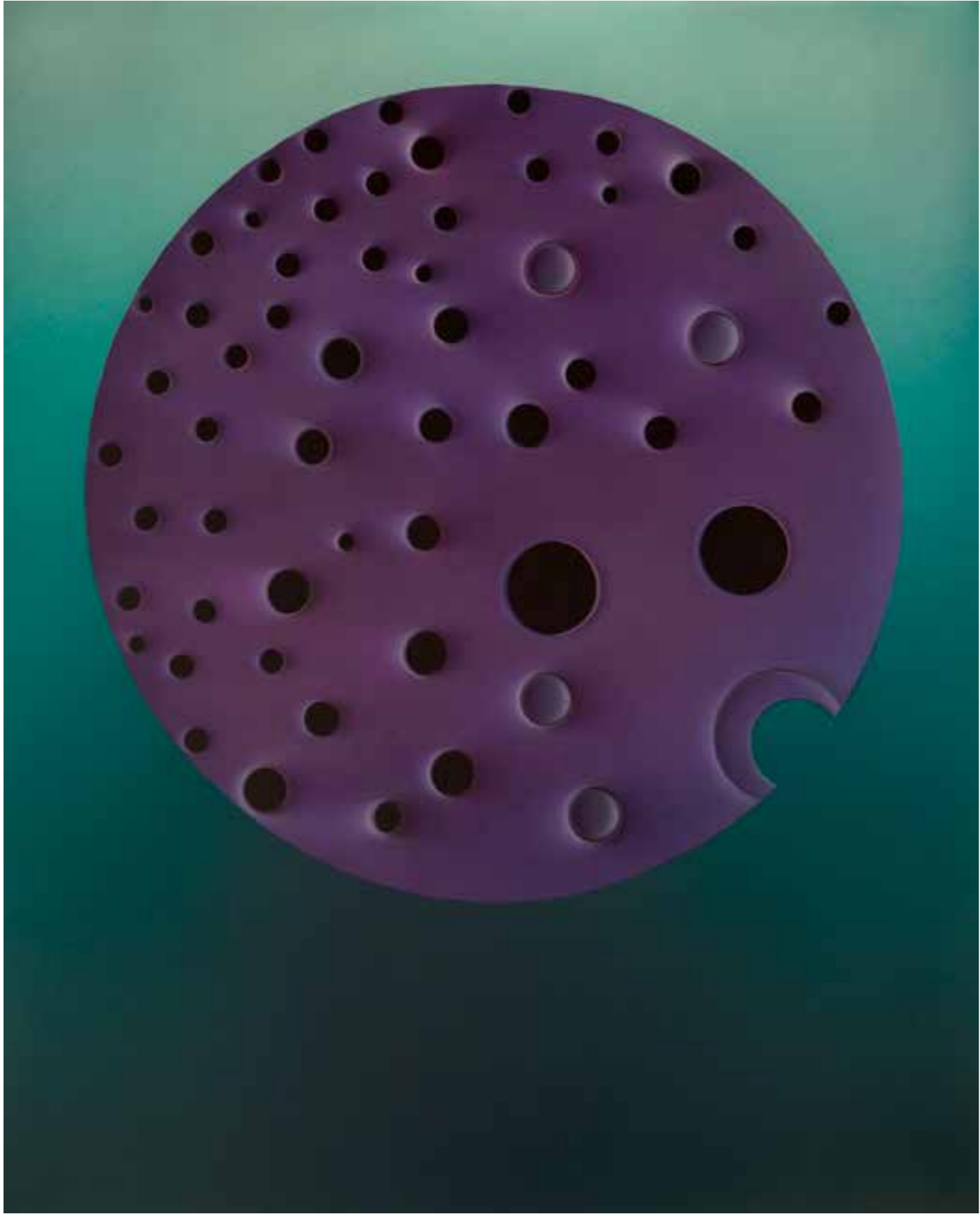
Kesik tuval akrilik, 2010, 200 x 150 cm
Acrylic on cutted canvas, 2010, 200 x 150 cm

Girdap, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Whirlpool, acrylic on canvas, 2011, 185 x 150 cm

Gönderme, tuval üzerine akrilik, 2011, 185 x 150 cm
Reference, acrylic on canvas, 2011, 185 x 150 cm

Eksik Çember, tuval üzerine akrilik, 2010, 185 x 150 cm
Missing Circle, 2010 acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Bahçem, 2010, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
My Garden, 2010, acrylic on canvas, 2010, 185 x 150 cm

Bahçemden, 2011, tuval üzerine akrilik, 196 x 120 cm
From My Garden, 2011, acrylic on canvas, 2011, 196 x 120 cm

Hayal, tuval üzerine akrilik, 2011, 168 x 78 cm
Dream, acrylic on canvas, 2011, 168 x 78 cm

Parçadan Bütüne , 2012, kesik tuval, 205 x 150 cm (Sol Sayfa)
From Fragment to Whole, 2012, cut canvas, 205 x 150 cm (Left Page)

Parçalı Bulutlu, katalog kapağı, 2013 (Sağda)
Catalogue cover for Partly Cloudy exhibition (On Right)

Parçalı Bulutlu Partly Cloudy

Parçalı Bulutlu, MERHART Galeri, 2013. Kesik tuvalerimin en özgün ve özgür bir biçimde üretildiği sergidir. *Parçalı Bulutlu* sanatçı için yaptığı resim kendi yaşamının bir özeti ve kendinde çözemediği duygularının keşfidir. Benim de çalışmalarım asla öykünme veya anlatım değil, iç dünyanın bir açıklaması ve duygularımın dışavurumudur. Bir sanatçı, beğendiği, iyi bulduğu resmini ortaya çıkarır. Ancak her ressamın yırtıp attığı, kestiği, yaktığı, hatta üstüne astar çekip yeniden boyadığı yapıtları olmuştur. Sanatçı ancak kendi dilini söyleyebilir ve bu dil, özel olursa özgünlük kazanır.

My exhibition titled *Parçalı Bulutlu* (Partly Cloudy) was organized in Merhart Gallery in 2013. This is the exhibition where my cut canvasses were produced in the most authentic and liberated way. Painting is a summary of the artist's life and discovery of unresolved emotions. My paintings have never been emulations but rather an expression of my inner world. An artist produces what she likes, and thinks is good. But there have always been cast-aside, torn-away canvasses in every painter's life. An artist can only express her voice. And only if that voice is special, it can be authentic.

Ben de titizlikle çalıştığım, salt beğendiklerimi sergilediğim yapıtlarımın görülmesini, söylediğim sözün duyulmasını isterim. Bir sanat yapıtı izleyenleri ile var olur, sanatçının çalışırken beğenilmek gibi kaygısı asla olmaz. Resim, benim kendimle kavgam ve uzlaşma alanım. Kuşkularım, arzularım, özlemlerim o yüzeyde çözüm bulur, sonuca ulaşır. O nedendir ki, yaptıklarımı sevmem çok önemli. Gerisi benim için boş. Yaratıcılık duygularını dışa çıkarmak, insanın kendisini fark etmesini, kendisi ile iletişim kurmasını ve dünya ile barışık olmasını sağlar. Rolla May insanın kendini gerçekleştirmesinde, yaratıcılığını kullanabilmesinin, duygusal doyumun temeli olduğunu vurgular... Claude Bernard "Ne aradığını bilmeyen, bulduğunu anlayamaz." der.

MERHART galerideki *Parçalı Bulutlu* sergimdeki kesik tuvalerim tüm resimsel problemlerimin yanıtını bana verirken, bilmiyorum hiç tanımadığım annemin, kırk yaşımdan sonra elime geçen resimlerinin ve kesilerek işlenmiş ketenlerinin bir etkisiyle mi ortaya çıktı... Psikanalitik bakış açısına göre sanat, "Bilinçdışı kullandığımız savunma mekanizmalarının, spontane bir imgeleme sürecidir". Yaratıcılık içsel ve gizli kalmış çatışmalarımızın, inançlarımızın ve düşüncelerimizin ifadesidir. Bu sergi beni çok mutlu etmiş, sanki hayatımdaki sorunları alıp götürmüştü. Kendimiz için inşa ettiğimiz demir parmaklıklar, yine kendi yaratıcılığımız sayesinde yıkılıp yok oluyor. Yaratıcılık cesaret ister ve kullanılabilirliğinde cennet yaratılmış olur.

So, I also want only those pieces that I meticulously worked on and those pieces that I would like to be on exhibit, to be seen so that my voice would be heard. A work of art can only exist with its viewers. However, an artist may never worry about being liked as she works. Painting is the space where I fight and come to terms with myself. My doubts, desires, and longings find a cure on that surface and reach a conclusion. That is why it is very important that I love what I do. The rest is meaningless... Expressing creativity leads to self-awareness, self-communion, and peace with the world at large. Rollo May says, "Using creativity is the foundation of self-actualization and emotional satisfaction." Claude Bernard claims, "If you don't know what you are looking for, you cannot realize it when you find it."

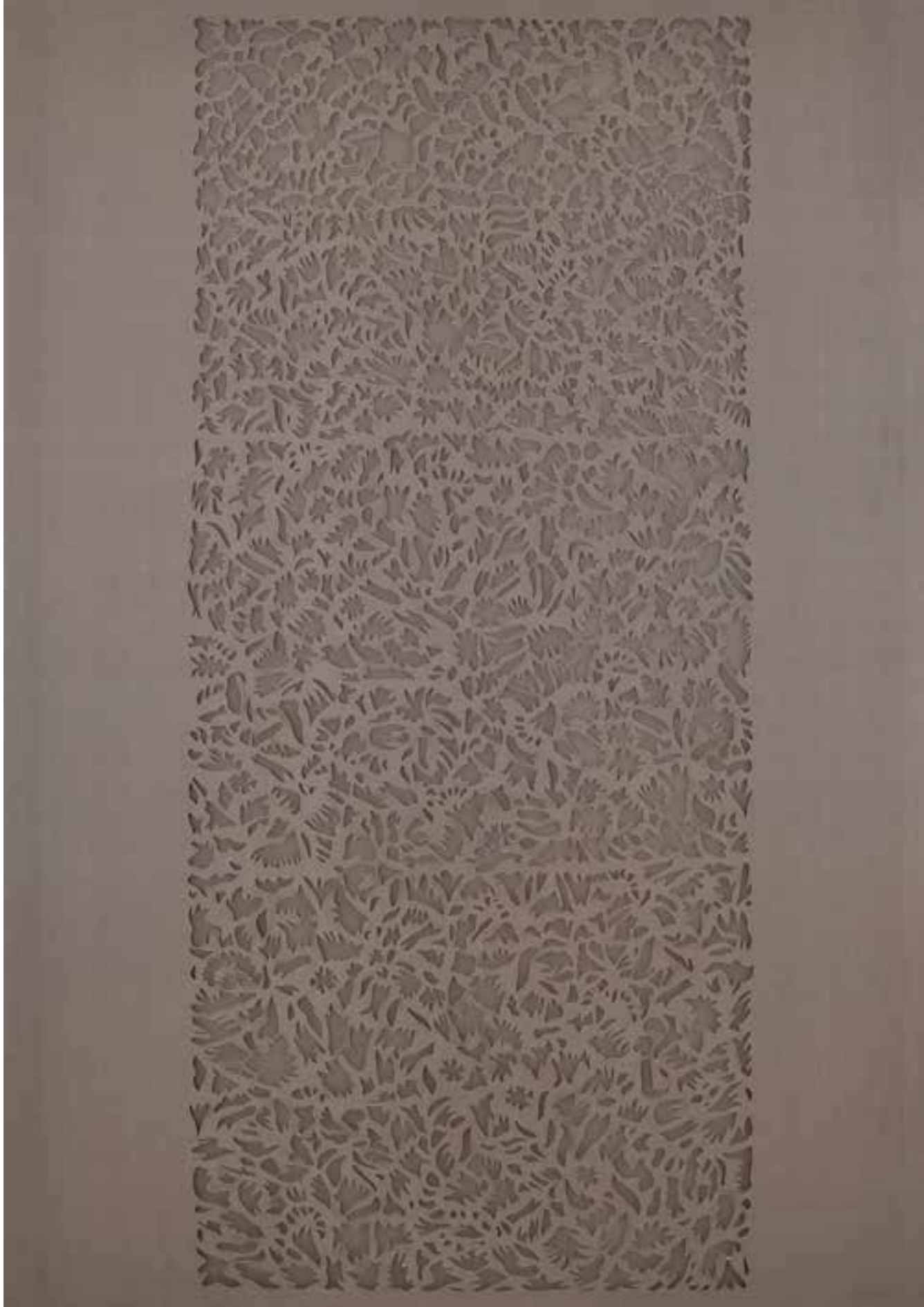
The cut canvasses in my *Partly Cloudy* exhibition in Merhart Gallery responded to all my painting-related problems, but I don't know if it was influenced by my mother's paintings and cut-cotton fabrics, which I had acquired after the age of 40. According to psychoanalysis, art is a spontaneous process of imagination where we use subconscious defense mechanisms. Creativity is an expression of our inner and secret conflicts, beliefs, and thoughts. This exhibition made me very happy, and in a way, took away all my troubles. The iron railings we build for ourselves are destroyed also thanks to our creativity. Creativity requires courage. When creativity can be tapped into, the world becomes paradise.

Güneş, 2012, kesik tuval – akrilik, 205 x 150 cm
Sun, 2012, cut canvas – acrylic, 205 x 150 cm

Gümüş Küre, 2013, kesik tuval – akrilik, 205 x 150 cm
Silver Sphere, 2013, cut canvas – acrylic, 205 x 150 cm

Altın Kesim, 2012, kesik tuval – akrilik, 205 x 150 cm (Sol Sayfa)
Gold Segment, 2012, kesik tuval – akrilik, 205 x 150 cm (Left Page)

Parçalı Biçimler, 2012, kesik tuval, 205 x 150 cm
Segmented Forms, 2012, cut canvas, 205 x 150 cm

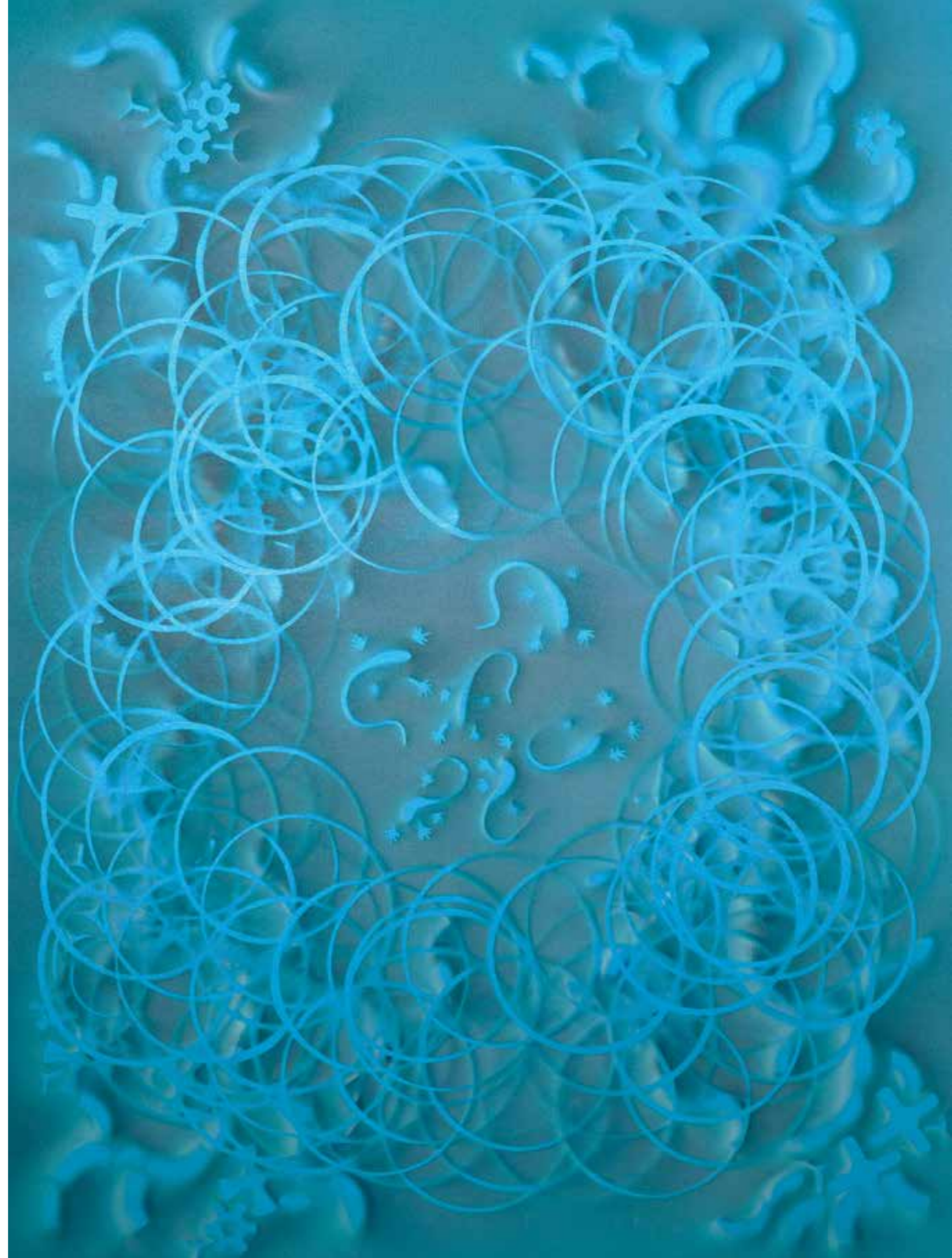

Mühür, 2012, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Seal, 2012, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Çemberli Kompozisyon, 2012, tuval üzerine akrilik, 80 x 180 cm
Composition with Circles, 2012, acrylic on canvas, 80 x 100 cm

Karmaşa, 2013, tuval üzerine akrilik, 160 x 120 cm (Sol Sayfa)
Perplexity, 2013, acrylic on canvas, 160 x 120 cm (Left Page)

Atölyeden görüntü, 2014 (Üstte)
Overview from Studio, 2014 (On Top)

Üç Üçgen, Detay
Three Triangle, Detail

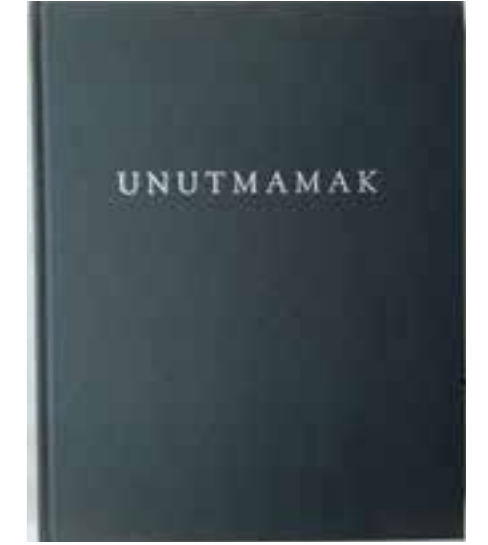

Üç Üçgen, 2013, kesik tuval – akrilik, 80 x 175 cm (Diptik)
Three Triangles, 2013, cut canvas – acrylic, 80 x 175 cm (Diptych)

Yıldızlara Masallar, 2009, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Tales to the Stars, 2009, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

“

Unutmamak... The Memorial...

"'Unutmamak Sergisi' bir bellek merkezidir. Başka hiçbir ayrıntıya takılmadan Madımak Katliamı'nda yakılan aydınlarımızı, anılarını ve ödedikleri bedeli yaşatma sergisidir. Bu nedenle, otuz beş sanatçımız birer resim veya heykelini – içimizdeki yangının simgesi olarak birer ucundan yakarak – bu sergiye bağışladılar."

"'The Memorial Exhibiton' is a center of remembrance. Without the need for any other constituent, it is an exhibition for keeping alive the memory of our intellectuals, who were burned at the Madımak massacre, with their memories and the price they paid. For this purpose, 35 separate artists have donated one of their artistic creations that have been partially burnt to symbolize the burning fire within us all."

Sayın İsmail Ünal'ın "Unutmamak" kataloğu için yazdığı önsöz'den alıntı

Excerpt from the foreword by Mr. İsmail Ünal for the catalog "The Memorial"

”

Post-it, 2014, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm (Sol Sayfa)

Post-it, 2014, acrylic on canvas, 185 x 150 cm (Left Page)

Döngüsel Zaman, katalog kapağı, 2015 (Sağ Üstte)

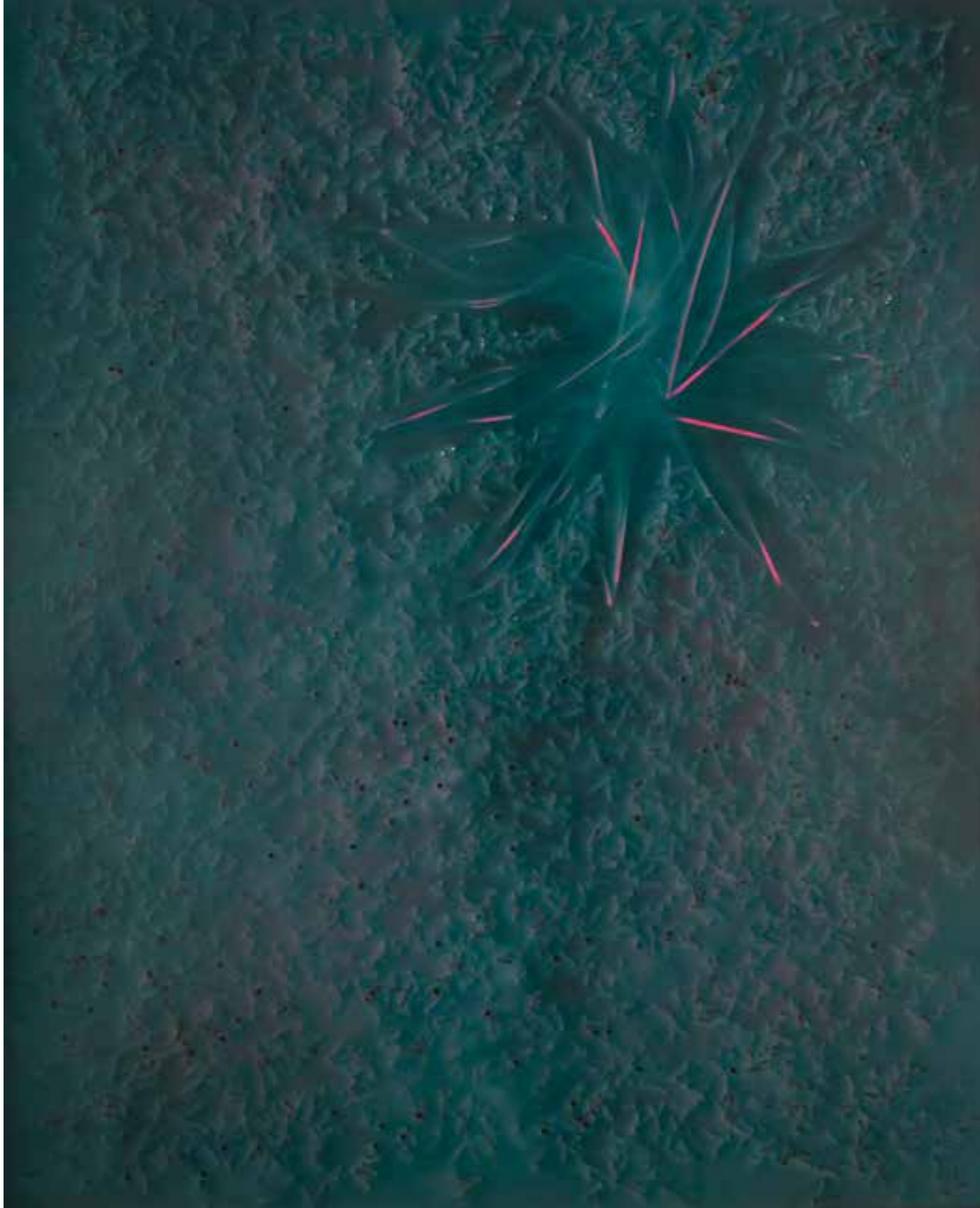
Catalogue cover for the Cyclical Time Exhibition, 2015 (Right, On Top)

Döngü, katalog kapağı, 2016 (Sağ Altta)

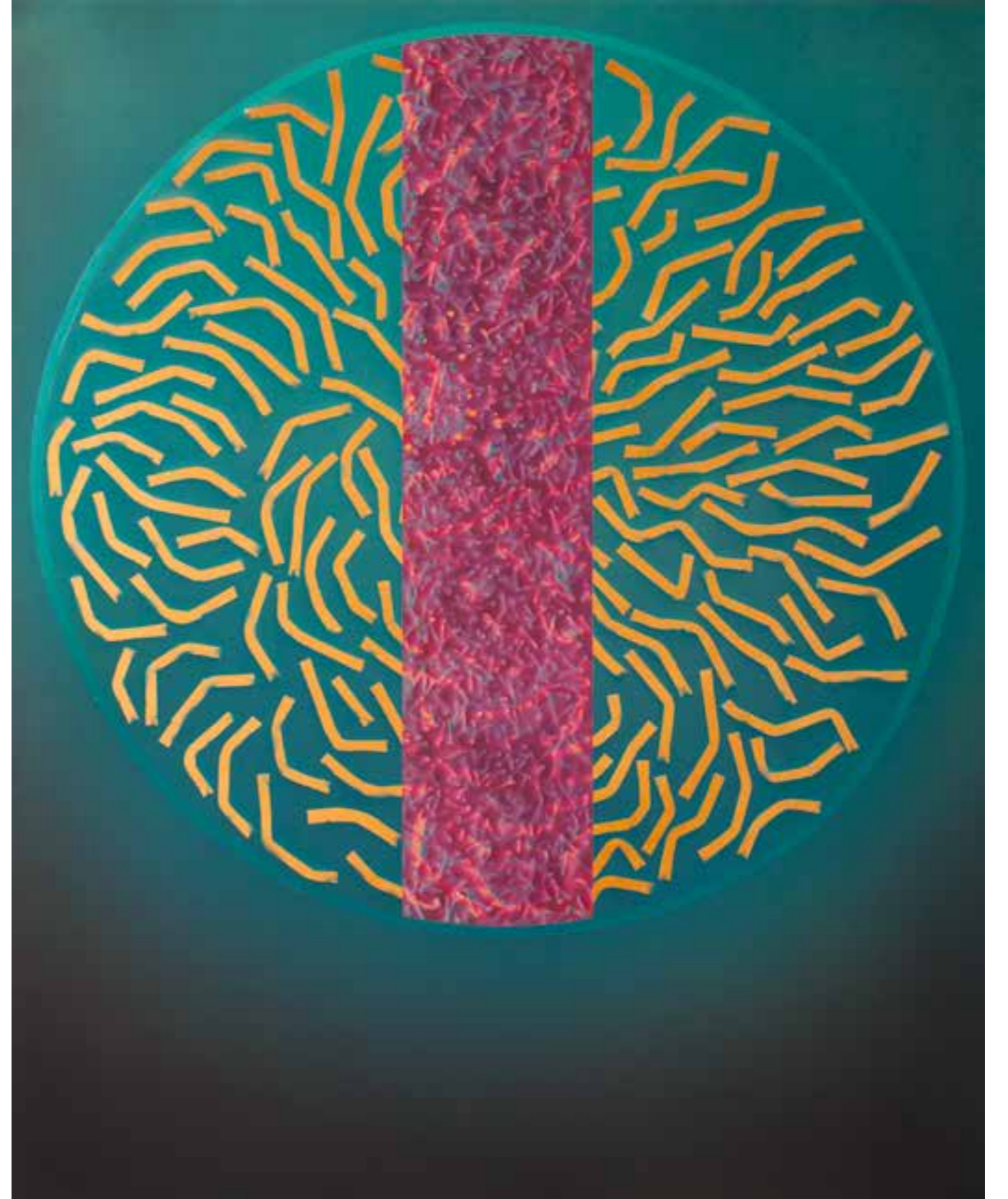
Catalogue cover for Loop exhibition, 2016 (Right, On Bottom)

Döngü / Döngüsel Zaman
Loop / Cyclical Time

Uzay, 2015, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Space, 2015, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Şeffaf Biçimler, 2015, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Transparent Forms, 2015, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

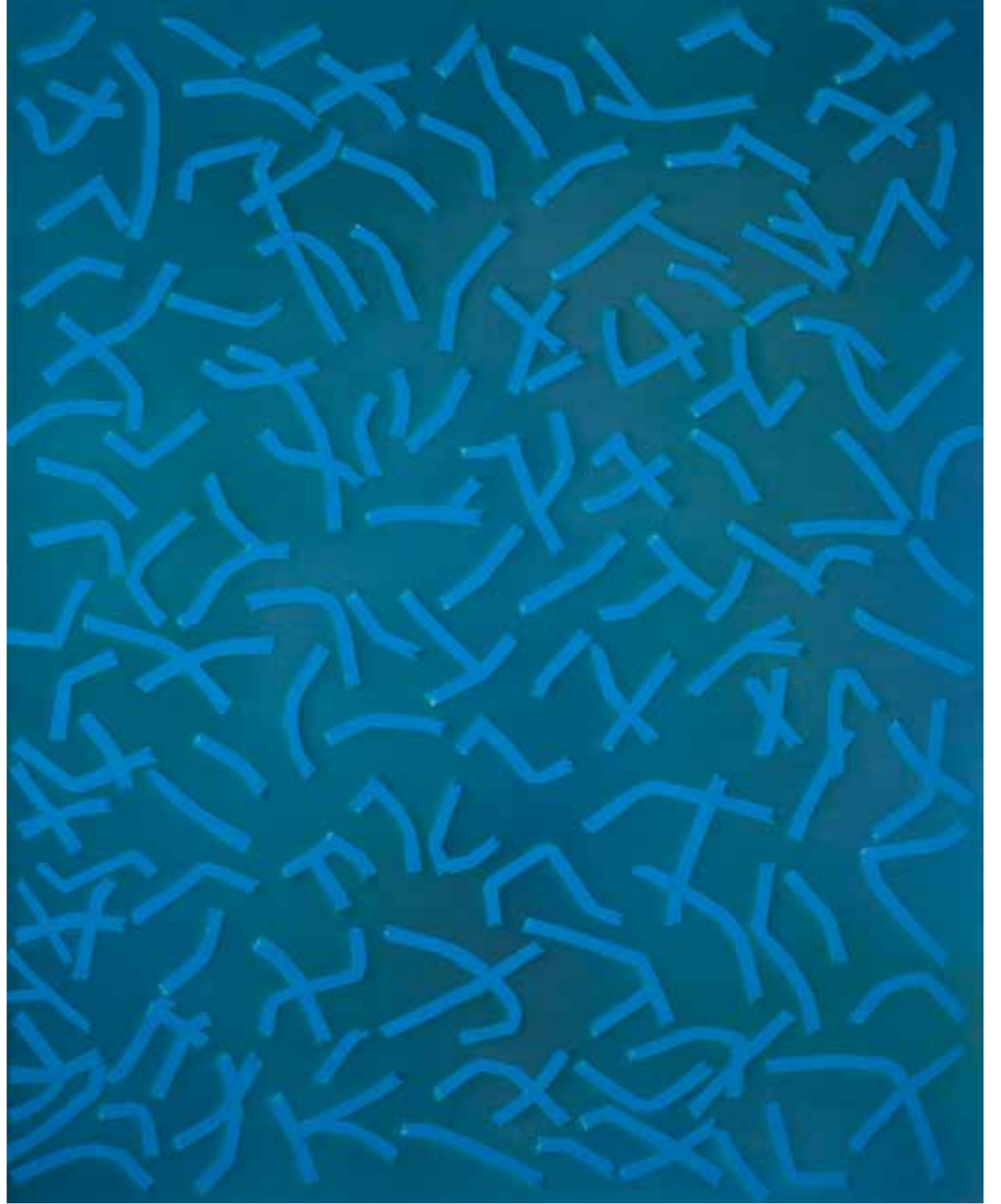
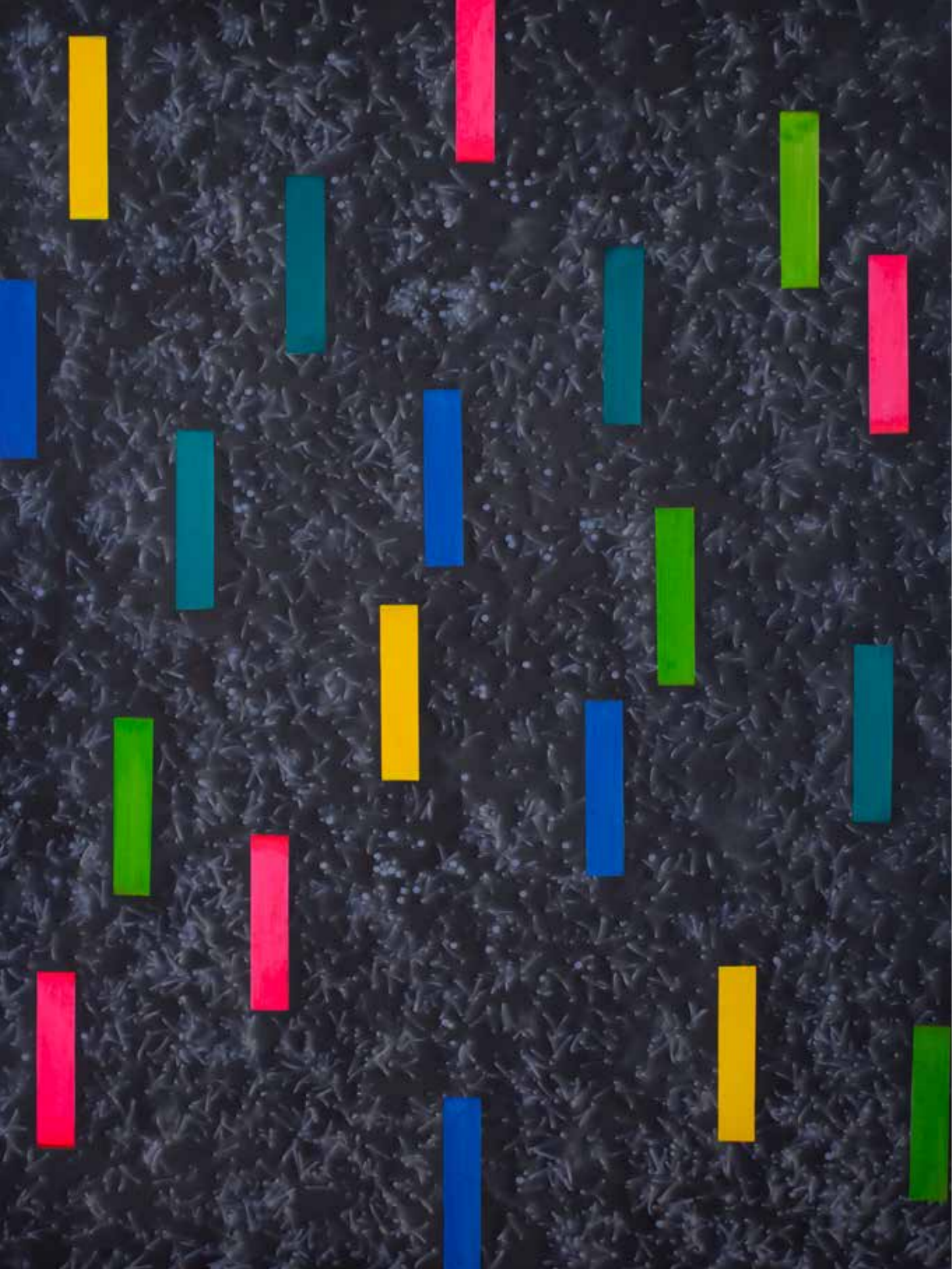

Tintoretto'ya Saygı, 2014, tuval üstüne akrilik, 185 x 150 cm
Respect to Tintoretto, 2014, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Girdap - II, 2014, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Whirlpool- II, 2014, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Ses, 2014, tuval üstüne akrilik, 185 x 150 cm
Voice, 2014, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Şehir Işıkları, 2014, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm (Sol Sayfa)
Light of City, 2015, acrylic on canvas, 185 x 150 cm (Left Page)

Merkez, 2006, tuval üzerine akrilik, 150 x 130 cm
Center, 2006, acrylic on canvas, 150 x 130 cm

Asteroit, 2014, tuval üzerine akrilik, 160 x 120 cm (Sağ Sayfa)
Asteroid, 2014, acrylic on canvas, 160 x 120 cm (Right Page)

Göç, 2014, tuval üzerine akrilik, 178 x 126 cm

Migration, 2014, acrylic on canvas, 178 x 126 cm

Özgürlük, 2014, tuval üzerine akrilik, 205 x 150 cm (Sol Sayfa)

Freedom, 2014, acrylic on canvas, 205 x 150 cm (Left Page)

Yarım Çember, 2014, kesik tuval, 180 x 80 cm (Diptik)
Half Circle, 2014, cutted canvas, 180 x 80 cm (Diptych)

Doğudan – Doğrudan, 2007, tuval üzerine akrilik, 200 x 120 cm (Sağ Sayfa)
From the East – Direct, 2007, acrylic on canvas, 200 x 120 cm (Right Page)

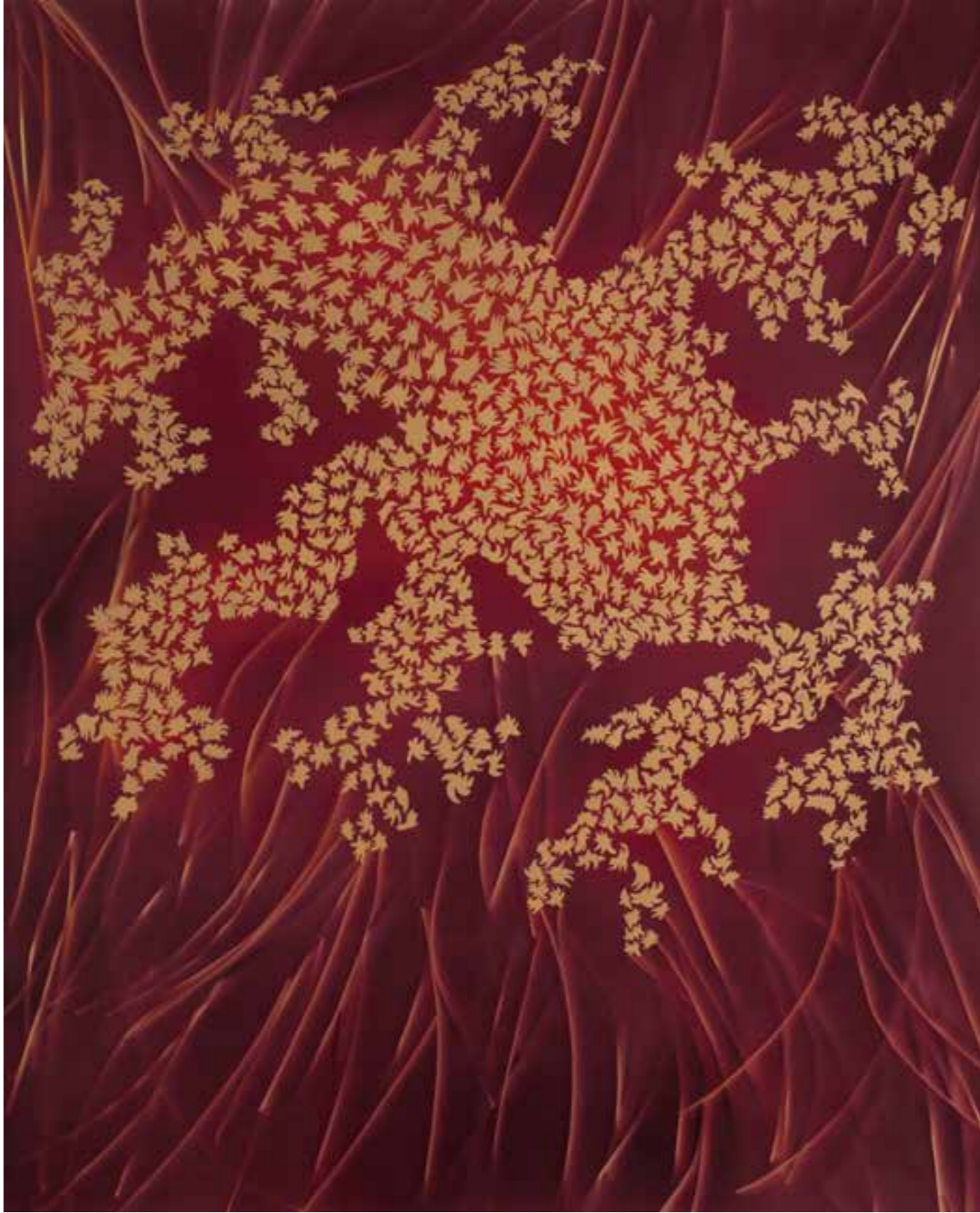

Bir Nokta, 2014, tuval üzerine akrilik, 80 x 80 cm
A Point, 2014, acrylic on canvas, 80 x 80 cm

Fırtınadan önce, 2005, tuval üzerine akrilik, 135 x 115 cm (Sol Sayfa, Üstte)
Before the Storm, 2005, acrylic on canvas, 135 x 115 cm (Left Page, On Top)

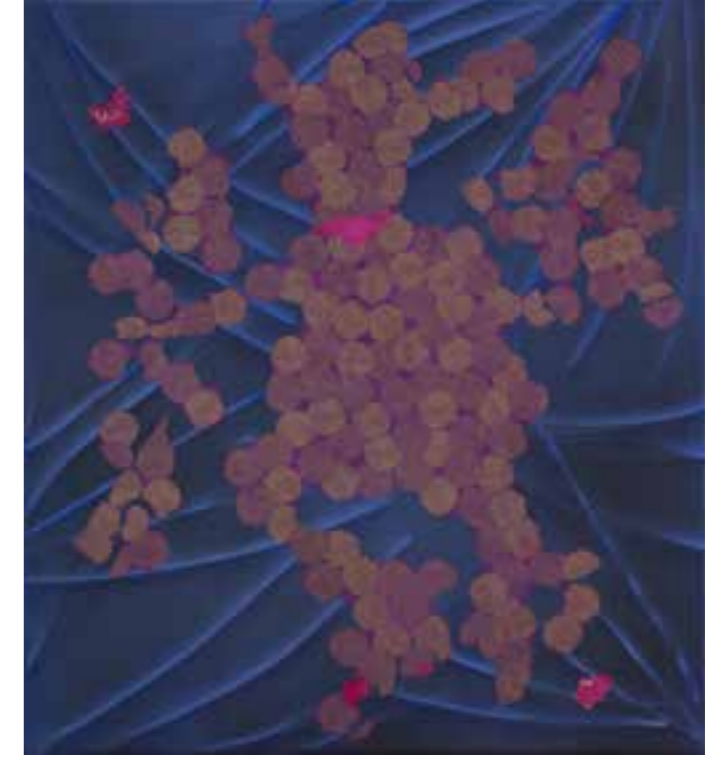
Fırtınadan sonra, 2005, tuval üzerine akrilik, 135 x 115 cm (Sol Sayfa, Altta)
After the Storm, 2005, acrylic on canvas, 135 x 115 cm (Left Page, On Bottom)

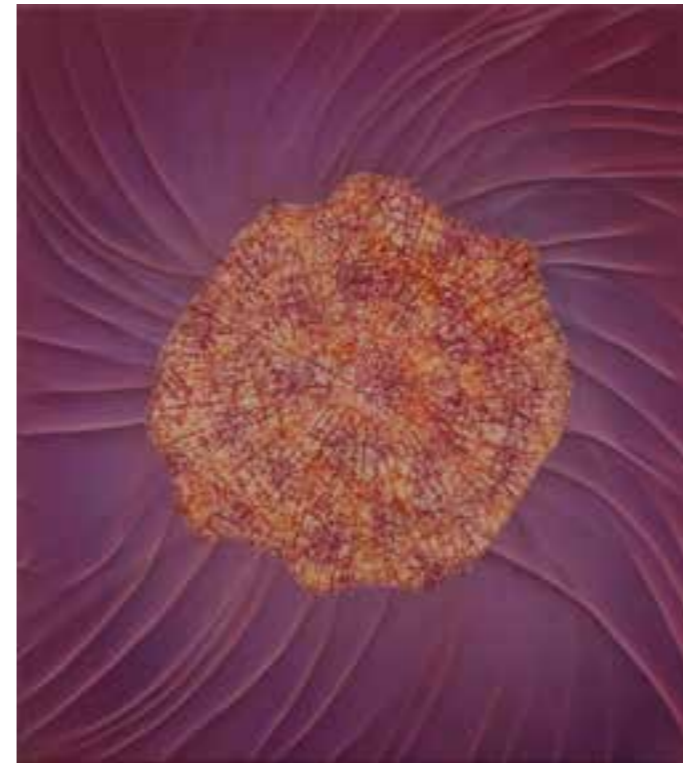
Geko - I, 2015, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Gecko - I, 2015, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm

Çılgın Geko, 2015, tuval üzerine akrilik ve kolaj, 120 x 90 cm
Crazy Gecko, 2015, collage and acrylic on canvas, 120 x 90 cm

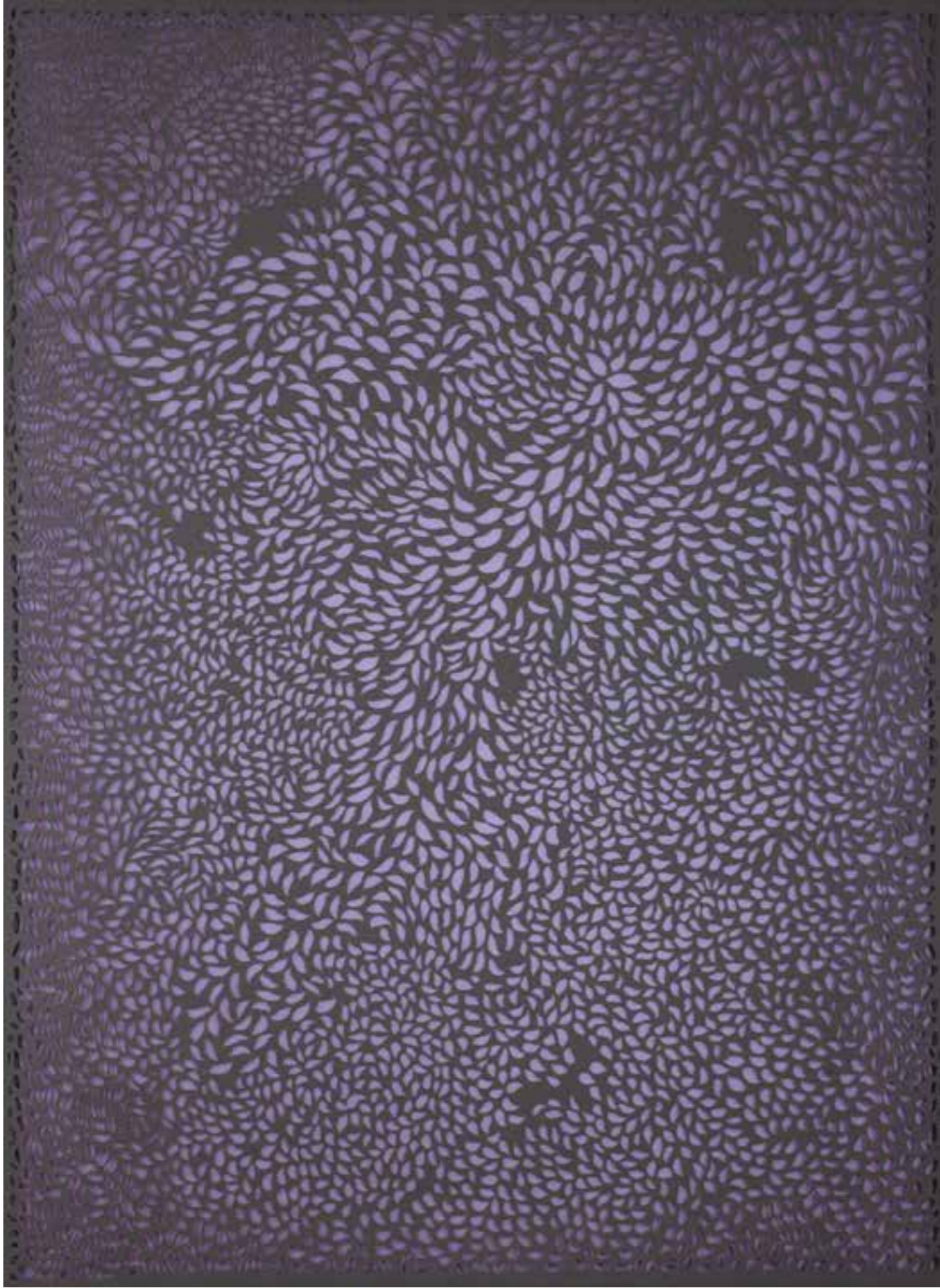
Sarmal, 2015, tuval üzerine akrilik ve kolaj, 120 x 90 cm
Spiral, 2015, collage and acrylic on canvas, 120 x 90 cm

Tutsak, 2015, tuval üzerine akrilik ve kolaj, 120 x 90 cm
Prisoner, 2015, collage and acrylic on canvas, 120 x 90 cm

Geko - II, 2015, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Gecko - II, 2015, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Yaprakların Ritmi, 2013, oyma tuval, 205 x 150 cm
Rhythm of the Leaves, 2013, cutted canvas, 205 x 150 cm

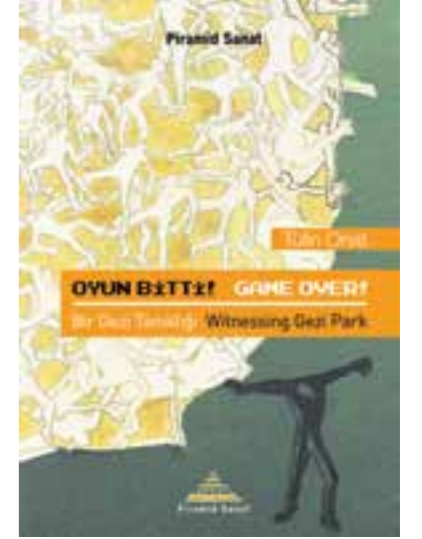
Güneşi Bekleyiş, 2013, oyma tuval, 205 x 150 cm
Waiting for the Sun, 2013, cutted canvas, 205 x 150 cm

Tuval üzerine kolaj, 2017, 30 x 30 cm (Sol Sayfa)
Collage on Canvas, 2017, 30 x 30 cm (Left Page)

Oyun Bitti, katalog kapağı, 2017 (Sağda)
Catalogue cover for Game Over! exhibition, 2017 (On Right)

OYUN BİTTİ! Bir Gezi Tanıklığı GAME OVER! Witnessing Gezi Park

Ömrüm boyunca çok genç yaşlarda bile ülke sorunlarını dert edinmiş, ne yapabileceğimi hep düşünmüşümdür. Belki de hocalığı bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu olsa gerek. O gence ülke sevgisini aşlamak, sorumlu olduğunu anlatmak, iyi insan olmanın sorumluluklarını bilmekten geçtiğini öğrenmesini sağlamak. Bu nedenlerden Gezi zamanında ben de öğrencilerimle, diğer gençlerle Taksim'deydim. Onları yüreklendirmek görevimdi, ülkeleri uğruna karşı çıkışlarının, özgürlüklerine kötü eller uzandığında baş kaldırmının doğru olduğunu göstermek için yanlarında olmam gerekiyordu. Onların ihtiyaçları için onlarla birlikte olurken, sanatım için de pek çok malzeme biriktirmişt看. Anılar da cabasıydı.

I have always been concerned with political problems, thinking about what I can do to help. Maybe this is one of the reasons why I like teaching so much. I wanted to teach young people about the love of homeland, a sense of social responsibility, and being a good person that comes with all this. Therefore, I was in Taksim, too with my students and other young people during the Gezi Park protests. I had to be there to motivate them, to show them that protesting is the right thing to do when their freedom was threatened. I also collected a lot of material for my art in the process. There were also so many memories.

Bunlardan biri beni çok etkilemişti. Duvara yaslanmış kitap okuyan genç bir polis gördüğümde dönüp tekrar hayretle bakmıştım. Hemen silahını yoklamasından tedirgin olmuş, üniversitede hoca olduğumu; “Yapılan iyi ya da kötü davranışlardan kendimi sorumlu tuttuğumu” söylemişim. “Hayatında tek kitap bile okuyan insanın, onların yaptığı hainliği yapamayacağına inanıyorum” demiştim. Nerede hoca olduğumu öğrenince “Hocam zaten ben de polis değilim” demişti. Benim çalıştığım üniversiteden mezunmuş ve coğrafya hocasıymış, beş yıl atanamayıp iş bulamayınca polis olmak zorunda kalmış, “Benim düşüncelerim de üzerlerine su sıkıldığı gençlerle aynı” demişti. Bu beni çok üzdü. Ne kadar çok genç, hiç akıllarının yatmadığı işleri yapmak zorunda kalıyor bu hayatta ve kaybolup gidiyorlar.

Bu kadar etkileyici anları yaşayıp, çizimler yapıp, fotoğraflar çektiğim halde onlardan bir şeyler çıkarmamak olanaksızdı. Olayların etkisiyle boğulduğum bir gece saat üçte kalkıp atölyeme gittim ve çalışmaya başladım. İlk resim sabah sekizde bitmişti. Ülkesinin sorunlarını her zaman kendi sorunları yapmış biri, dertlerini ya resimlerle dile getirecektir ya da yazıyla. Tabii ki bunlar sorunlara çare bulmaz, ilaç olamaz ama izleyene yalnız olmadığını hatırlatır. Her kötü olayın bir sonu olduğunu gösterir. Her karanlık tünelin sonunda ışık umudu belircektir, yapan kişi de ancak böylece sözünü söylemiş olur.

One affected me deeply. When I saw a young police officer leaning against a wall, reading a book, I turned to look again in amazement. I felt uneasy when he immediately fumbled with his gun. I told him I was a faculty member and that I felt responsible for all good and bad behaviors there. I said, ‘I don’t believe that a person who reads even one book can do cruel deeds. When he learned where I was teaching, he said he was not a real cop. He had graduated from the university I taught at. He was trained as a geography teacher, but he was not appointed by the Ministry of Education as a teacher because of lack of vacancies, so he had to become a cop. He added that he thought the same way as the students he used the water cannon on. This upset me a lot. So many young people have to do jobs they do not want to do and get lost in life.

It was impossible not to create something out of these impressive moments, especially because I took photographs, and made drawings there. One night, when I felt suffocated, I went to my studio at 3 am and started to work. The first painting was finished at 8 am. Someone who internalizes the problems of the country so much will either express themselves in painting or writing. Of course, these will not solve the problems, but at least they will remind the viewer that they are not alone, and that every bad episode has an end. There is always light at the end of the tunnel; the author thereby is able to make his/her statement.

Tuval üzerine kolaj, 2017, 40 x 40 cm
Collage on canvas, 2017, 40 x 40 cm

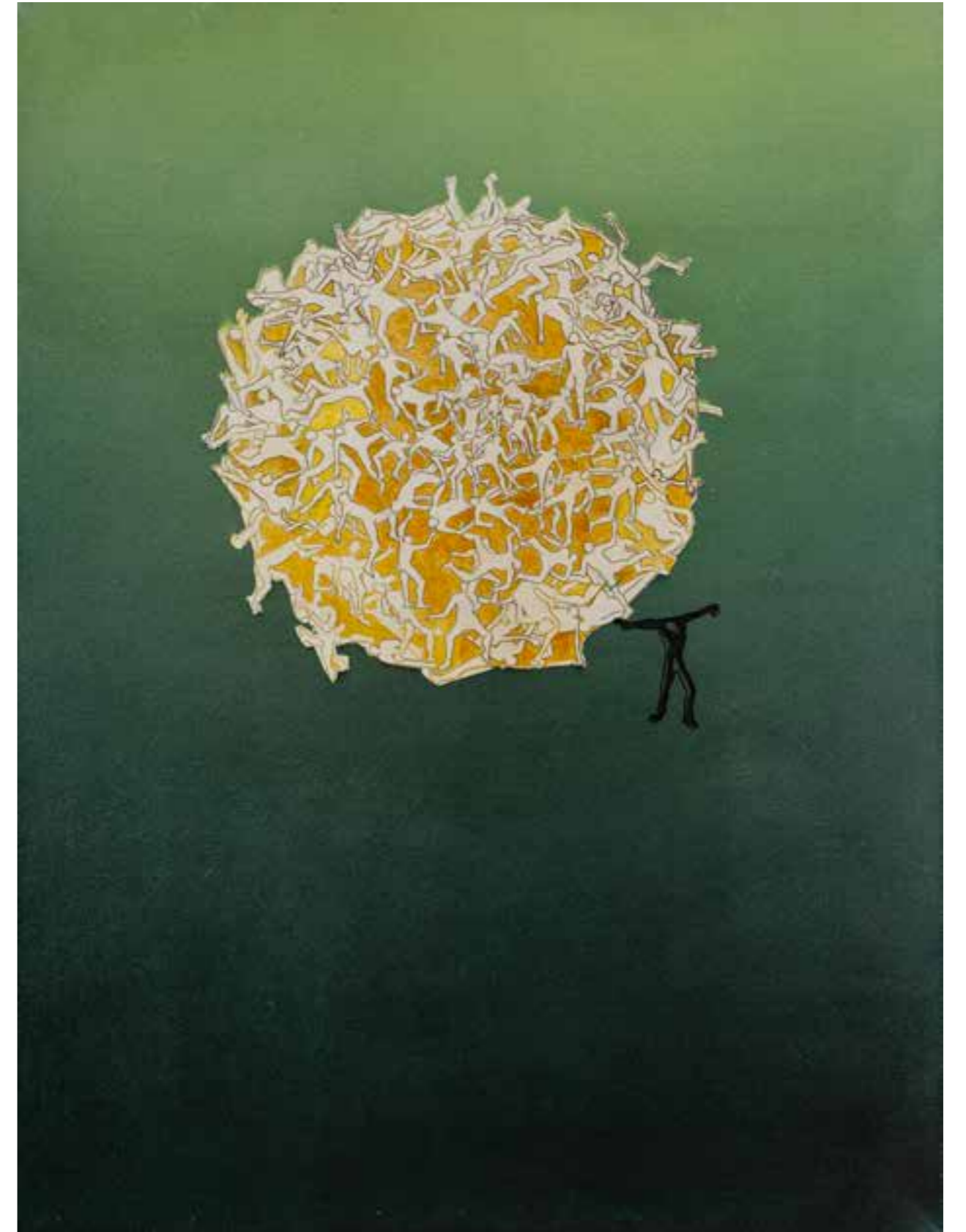
Tuval üzerine kolaj, 2017, 40 x 40 cm
Collage on canvas, 2017, 40 x 40 cm

Beş ay sonra doksan dokuz resimlik büyük bir sergiyle Piramid Sanat'ta idim. İstanbul Bienali'ne paralel olan bu sergiyi pek çok yabancı izleyici de gezdi ve sergi üç kez uzatıldı. Paneller, söyleşiler, video gösterileriyle OYUN BİTTİ! Türkiye'nin sorunlarından ortaya çıkan bir sergi oldu.

Bu serginin küratörü Sinan Eren Erk, bu ülkede yapılabilecek en cesaretli serginin yaratılmasını sağladı. Ona teşekkürlerimi her zaman tekrarlamak isterim.

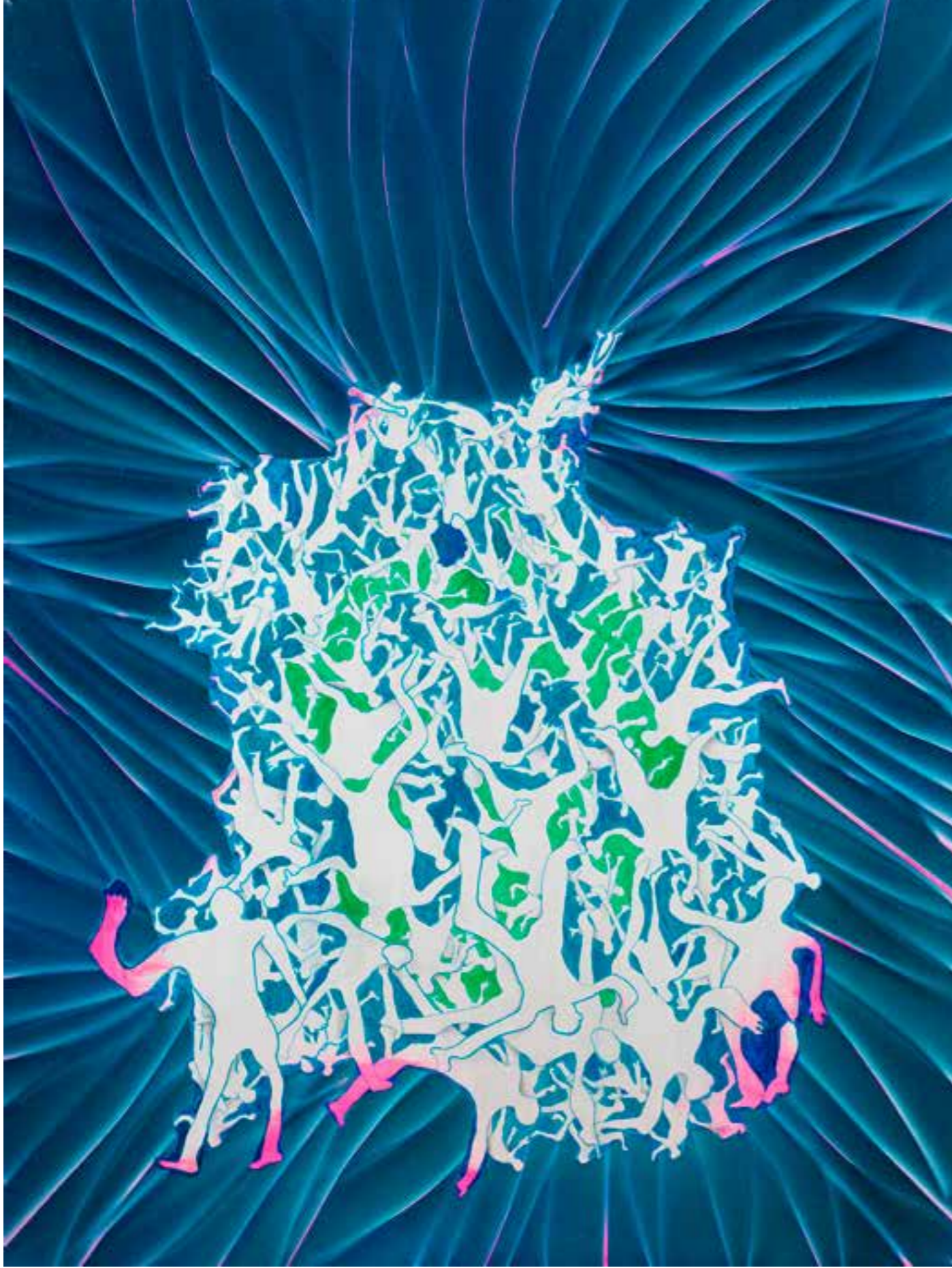
Five months later, I was at Piramid Sanat, an art gallery in Beyoğlu, İstanbul, with a huge exhibition consisting of ninety-nine paintings. It took place parallel to the İstanbul Biennial, visited by many foreigners; and it was extended three times. OYUN BİTTİ! (GAME OVER!) was another exhibition of mine born out of problems in Turkey, with its panels, interviews, and video screenings.

Sinan Eren Erk, the curator of this exhibition, created the most courageous exhibition that could be done in this country. I would like to thank him again and again, always.

Omuzlarımda Dünya, 2017, tuval üzerine akrilik, 120 x 90 cm
World is on my Shoulders, 2017, acrylic on canvas, 120 x 90 cm

Omuzlarımda Dünya, Ayrıntı (Sol Sayfa)
World is on my Shoulders, Detail (Left Page)

İplerin kimin elinde?, 2017, tuval üzerine akrilik, 120 x 90 cm
Who has the strings?, 2017, acrylic on canvas, 120 x 90 cm

Oyma Figürler, 2017, tuval üzerine akrilik, 120 x 90 cm
Carved Figures, 2017, acrylic on canvas, 120 x 90 cm

Cumhuriyet'in Cesur Yürekli Kızına...

To The Brave Daughter Of Atatürk's Republic...

Bedri Baykam

İngilizceden çeviren / Translated by: Banu Özkılıç

Türkiye kadın sanatçıların da varlığıyla dikkat çeken bir modern resim geçmişine sahip. Celile Hikmet, Eren Eyüboğlu, Fahrelnissa Zeid, Mihri Müşfik, Aliye Berger, Hale Asaf, Şükriye Dikmen, Leyla Gamsız ilk akla gelen değerli ressamlarımızdan...

Çağdaş sanat tarihimize ve son kırk yıla bakınca ise Tomur Atagök, Hale Arpacioğlu, Şükran Moral, Arzu Başaran, Kezban Arca gibi isimlerin yine çağdaş Türk kadın sanatçıların taşıdığını görüyoruz.

Onlar arasında yer alan değerli sanatçı Tülin Onat, yıllardır kendini sanata ve yaratıcılığa adanarak kendisi gibi sanatçı olan kızı Ekin Onat'ı yetiştirmek dışında tüm vaktini, emeğini ve varlığını bu hedefe yatran isimlerden biri.

Tülin'in insanın varlığını en sade ve net şekilde ruhunun derinliğinden yakalayan soyut kompozisyonlarından sonra bize sunduğu bu son seri, sanatçının yaşadığımız çağın gerçeklerinden uzak olunamadığının kanıtı.

2013 yılında Gezi Parkı'ndan başlayarak dünyaya fırtına gibi yayılan Gezi protestoları dönemi, demokrasi, özgürlük, laiklik ve çağdaşlık için mücadele eden biz sanatçılar, yazarlar, entelektüeller dışında geniş bir gençlik ve halk katılımıyla doğa ve temel insan haklarını korumak için barışçıl ve zeki bir direnişin nasıl örgütleneceğinin en güzel örneği oldu.

Turkey has a modern painting history that draws attention together with the presence of female artists. Celile Hikmet, Eren Eyüboğlu, Fahrelnissa Zeid, Mihri Müşfik, Aliye Berger, Hale Asaf, Şükriye Dikmen, Leyla Gamsız are invaluable painters who first come to mind...

When looking at our contemporary art scene and the past forty years, we see that names such as Tomur Atagök, Hale Arpacioğlu, Şükran Moral, Arzu Başaran, Kezban Arca are again carrying the modern Turkish female artist.

Amongst them the valuable artist Tülin Onat, apart from having dedicated herself to art and creativity and raise her daughter Ekin Onat who also is an artist, is a name who has invested all her efforts and being into this objective.

After her abstract compositions that captured the depth of the human soul in its most austere and transparent state, this last series that Tülin presents us is proof that the artist cannot be distanced from the realities of the age we live in.

The period of Gezi Protests that started in 2013 in Gezi Park and spread all over the world like a storm, with the participation of not only us artists, writers, intellectuals who fight for democracy, freedom, secularity and modernity but with the wide

Tülin Onat bu yeni serisiyle yalnız cesur ve kararlı bir cumhuriyet kadını, özgüveni tam bir Kemalist olduğunu kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda kendi sanatsal bakış açısını ve stilini yemlemekten korkmayan bir tazeliği de koruduğunu gösteriyor.

Piramid Sanat olarak 2014'te Gezi'nin birinci yılında, Denizhan Özer ve benim küratörlüğümde, tüm olayın dokümantasyonunu da üstlenen büyük bir sergiyi, UPSD ile beraber açmıştık. Şimdi, 2017'de de Tülin Onat'ın İstanbul Bienali'yle eşzamanlı açılacak sergisini görme şansını elde eden değerli yabancı konuklarımız, Türk çağdaş sanatının yalnız güzel, yenilikçi, "satılabilir" işler üretme derdiyle kendini sınırlamadan, çağın nabzına ve yaşadığımız klostrofobik, sıkıcı dönemi de irdeleyen yapıtlar çıkarabildiğini görecekler. Bu işlevi çekinmeden üstlenen fazla sanatçı, galeri ve kurumumuz ne yazık ki pek yok. Türk çağdaş sanatının kendini yerli-yabancı alıcılara beğendirmenin ötesinde bu "zor" konuları hatırlayarak ülkenin demokratik direnç hattını özgüvenle taşıması ve yansıtması doğal dileklerimizden biri olmalı...

Teşekkürler Tülin Onat!

İstanbul, 19 Ağustos 2017

participation of the youth and the people, became the best example of how a peaceful and clever resistance can be organized to protect nature and basic human rights.

With this new series, Tülin Onat not only proves that she is a brave and determined "Cumhuriyet Kadını" (Modern Woman of the Republic), a Kemalist with full confidence, but also that she preserves a freshness that is not afraid of baiting her artistic point of view and style.

Piramid Sanat and UPSD together held a big exhibition with myself and Denizhan Özer as curators in 2014, on the first anniversary of the Gezi Protests, that took it upon itself to document the whole event. Now in 2017, our esteemed foreign guests who will have the chance to see Tülin Onat's exhibition concurrently with the İstanbul Bienal will see that Turkish contemporary art is not restricting itself with producing only beautiful, innovative, "sellable" works but can also produce works that examine the current pulse and the claustrophobic, boring period we live in. Unfortunately, there are not many artists, galleries and institutions that undertake this function without hesitation. It must be one of our natural wishes that Turkish contemporary art carries and reflects the democratic resistance line of the country with full confidence, by remembering these "difficult" issues as well, beyond selling art to domestic and foreign buyers...

Thank you Tülin Onat!

İstanbul, August 19, 2017

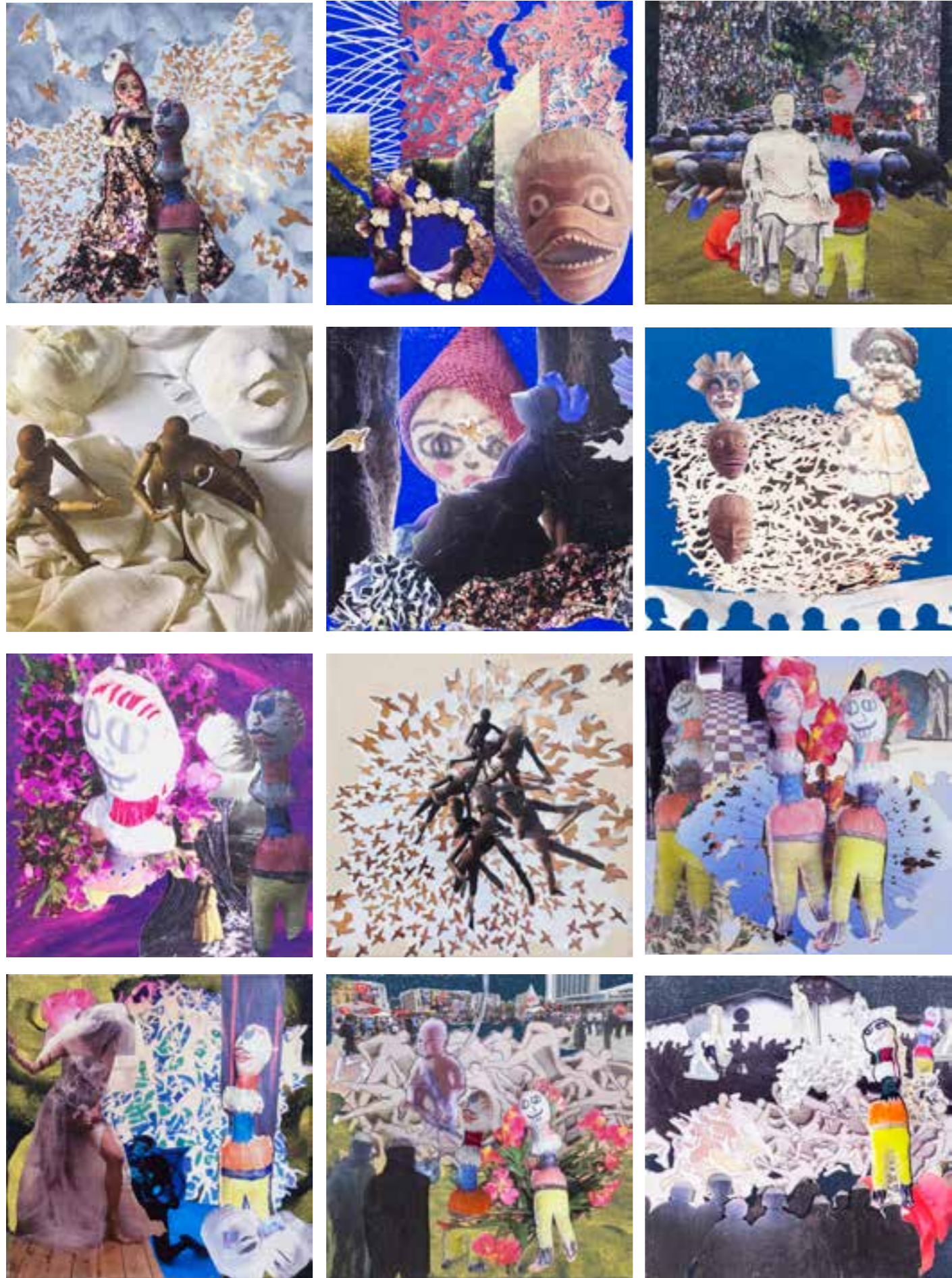
Atölyede Sinan Eren Erk ve Bedri Baykam ile birlikte, 2017
With Sinan Eren Erk and Bedri Baykam at the Studio, 2017

Tuval üzerine kolaj, 2017, 40 x 40 cm
Collage on canvas, 2017, 40 x 40 cm

Tuval üzerine kolaj, 2017, 30 x 30 cm
Collage on canvas, 2017, 30 x 30 cm

“

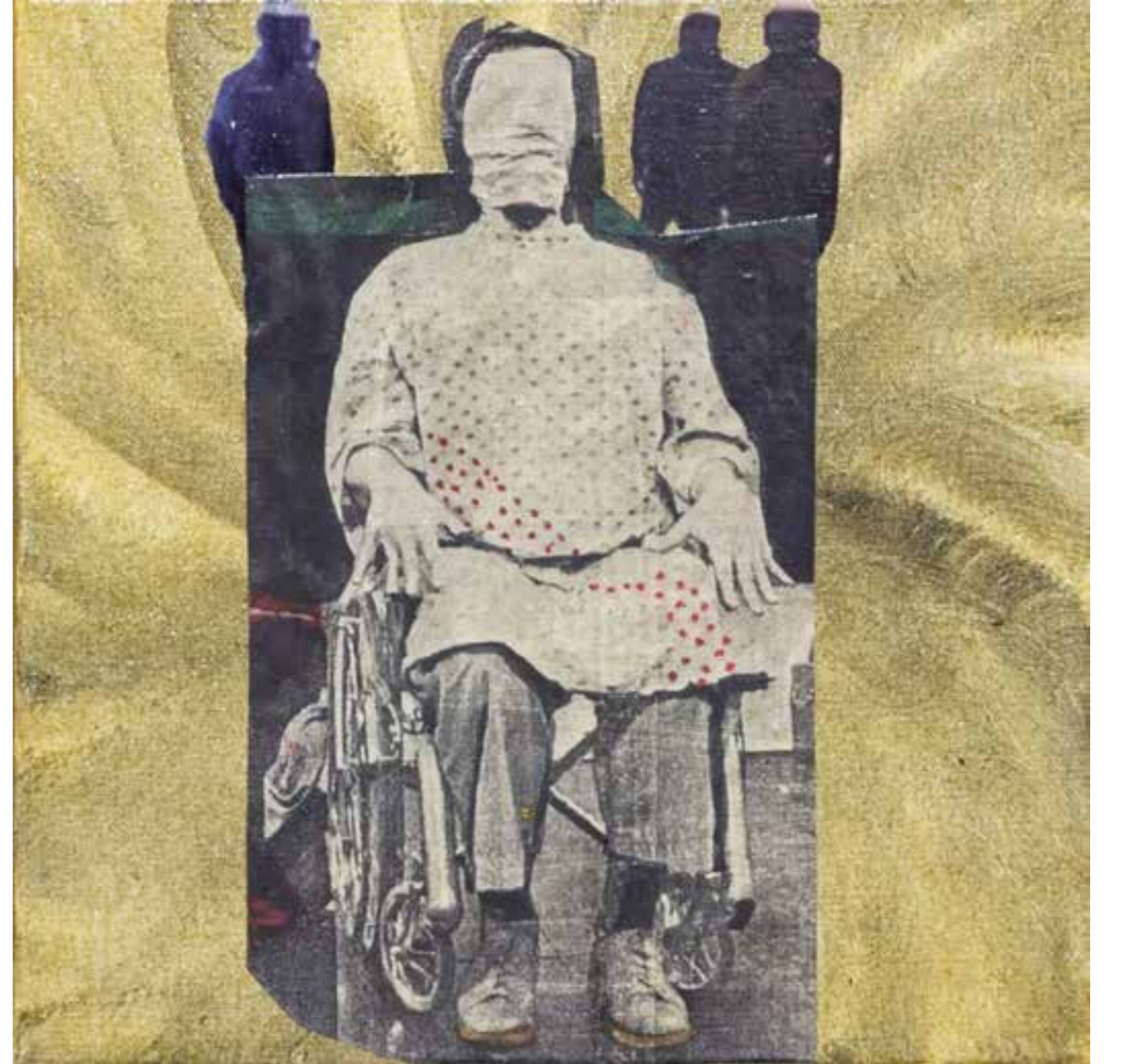

Maskeler, 2017, tuval üzerine karışık teknik, 150 x 150 cm
Masks, mixed media on canvas, 2017, 150 x 150 cm

"Kendi yüzümü model aldığı sargı bezinden yaptığım maskeler tuvale monte edilmiştir."

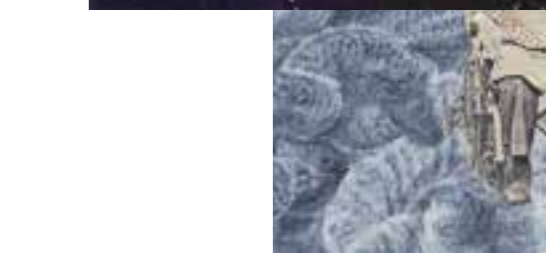
"The masks that I made using the bandage, which I modeled from on my own face, were mounted on the canvas."

”

Tuval üzerine kolaj, 2017, 30 x 30 cm
Collage on canvas, 2017, 30 x 30 cm

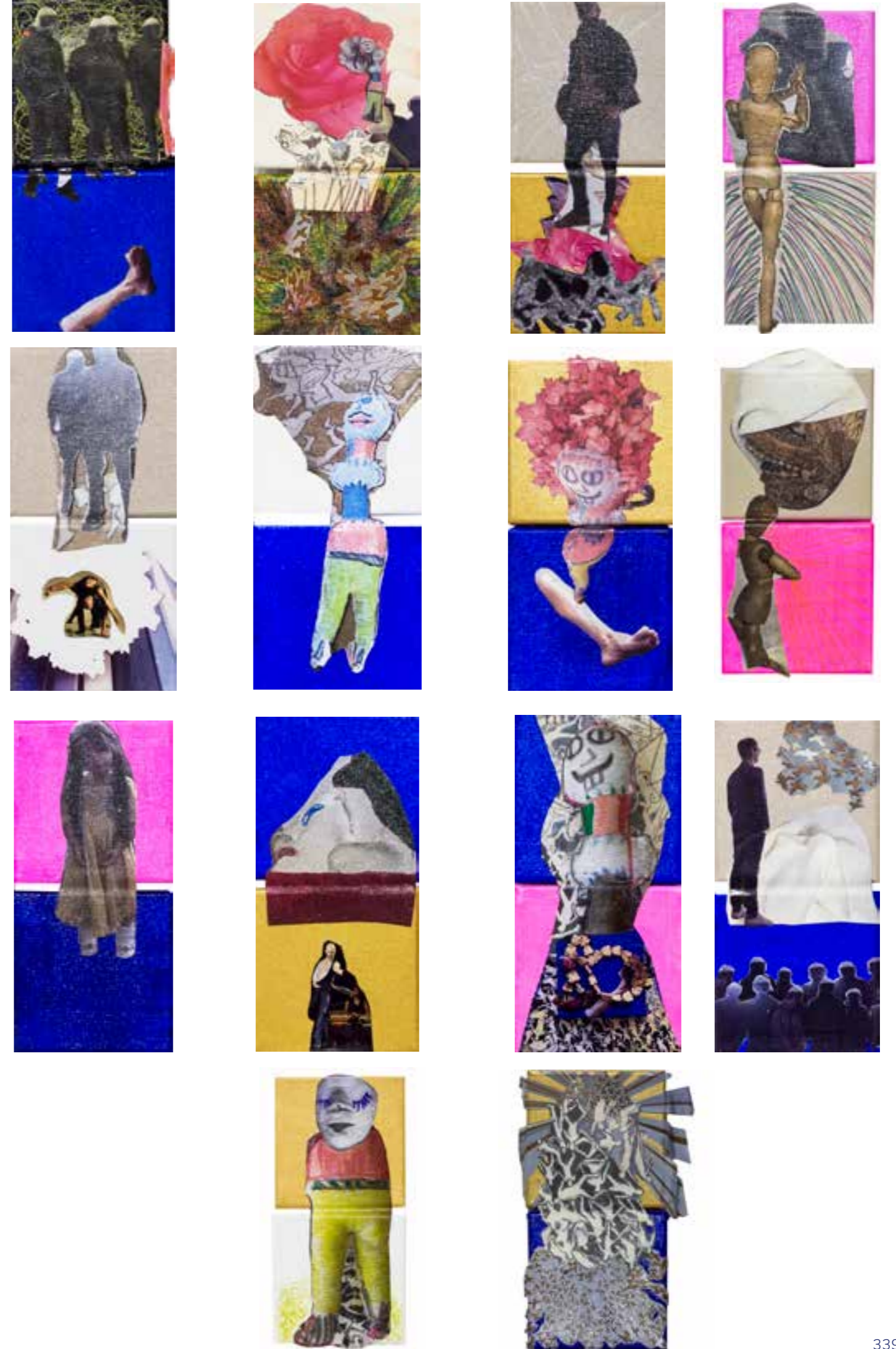
Tuval üzerine akrilik, 2017, 120 x 90 cm (Sayfa 334)
Acrylic on canvas, 2017, 120 x 90 cm (Page 334)

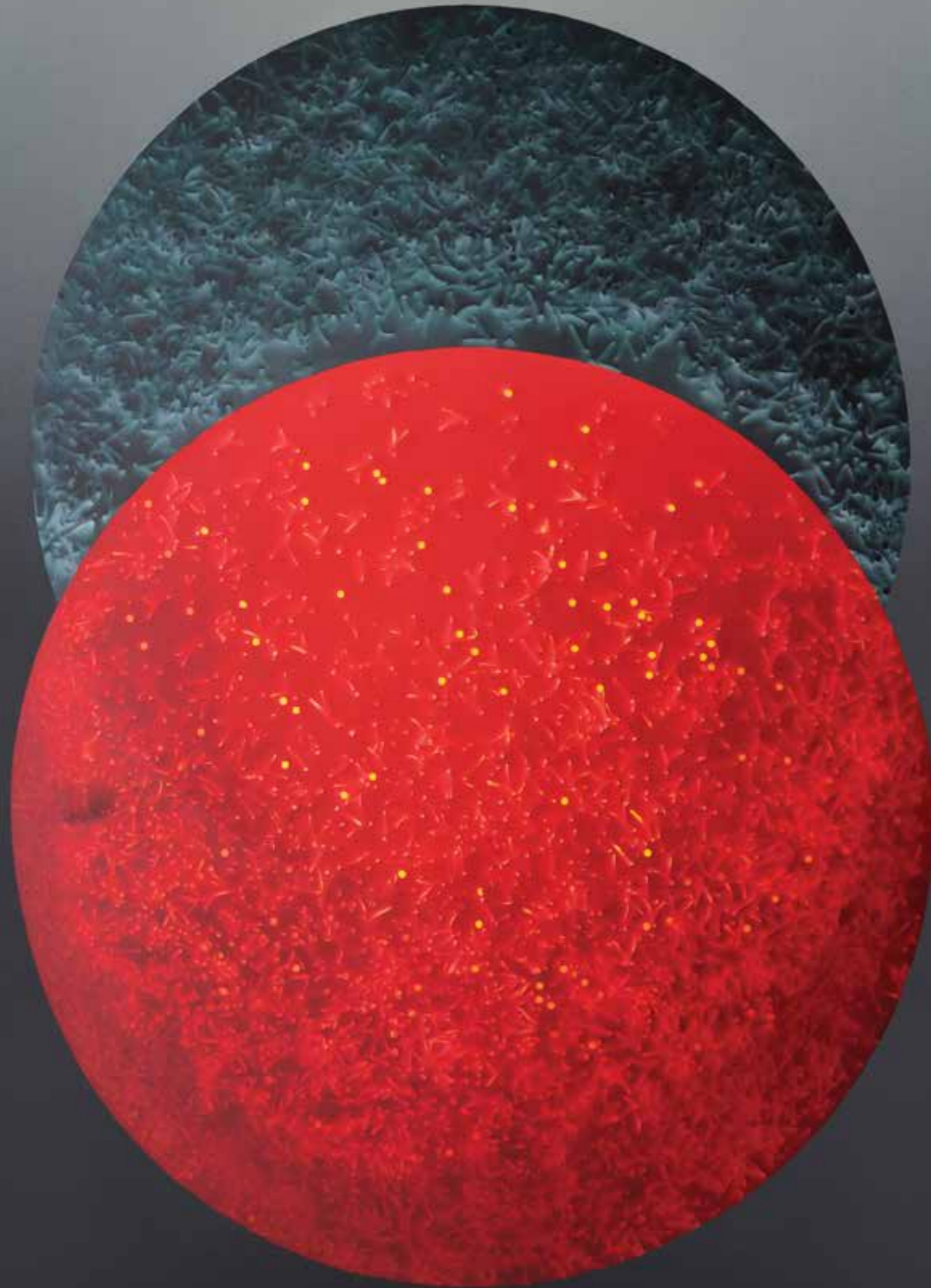
Tuval üstüne kolaj, 2017, 30 x 30 cm / 40 x 40 cm (Sayfa 335)
Collage on canvas, 2017, 30 x 30 cm / 40 x 40 cm (Page 335)

Tuval üzerine kolaj, 2017, 40 x 40 cm (Üstte)
Collage on canvas, 2017, 40 x 40 cm (On Top)

Tuval üzerine kolaj, 2017, 24 x 12 cm (x14) (Sağ Sayfa)
Collage on canvas, 2017, 24 x 12 cm (x14) (Right Page)

Doğuş, 2013, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm (Sol Sayfa)
Rise, 2013, acrylic on canvas, 185 x 150 cm (Left Page)

Seçilen, katalog kapağı, 2018 (Sağda)
Catalogue cover for Chosen exhibition, 2018 (On Right)

Seçilen Chosen

Son sergilerimden biri de Seçilen isimli sergim. Öğrencilerim, öğrencileri ile sergime gelip, hocalarının hazırladığı metinlerle resim derslerini orada yaptılar, onların tablolarımla ilgili sorularını yanıtlayabilmek için çok zorlanmam gerekti. Hele benim tablolarımdan hazırladıkları yeni resimleri ve benim kıyafetlerimi taklit ederek "Tülin Onat" olmaları inanılmaz yaratıcı ve bir sanatçı için çok onur vericiydi.

One of my latest exhibitions is titled Chosen. My students visited with their own students and conducted their in-exhibition class with the texts that I prepared for them. I had difficulty answering their questions related to my paintings. Especially, it was so honoring to see the paintings that they had completed from my work and see them "being Tülin Onat" by copying my clothes.

Tülin'in Gezegeni

Tülin's Planet

Gürol Sözen

İngilizceden çeviren / Translated by: Selin Üstüner Ertuğ

Sonsuz doğa bir sanatçı için büyük öğreti: çizgisi, rengi, sesi, sessizliği, müziği, devingenliği ve direnci ile...Vazgeçilmez bir bilge de denebilir doğa için. İnsanoğlunun en soylu tanığı. Yaratıcılığın da kaynağı; tabii ki bakmasını bilenler için. Hayata dair her koşulda sığınacağımız bir liman da diyebiliriz; sevin ve kederde de... Aydınlanan gün ona ait, karanlıklar da. Ama zifiri karanlıklarını her daim kuşanan insanları saymıyorum. Yeraltı tanrısı da hiç hoşlanmaz onlardan. Düşünün artık siz gerisini; bilge Homeros, yeraltı tanrısı Hades için, "Tanrıların bile tiksindiği çirkef dolu bir ülkesi var," diyor!

Çağımız Hades'i pek seviyor!.. Sanatçının ikilemi de burada. Ama unutmayalım: Batakliklar da bile çiçeğine duran ve bir toz zerresi üzerine konduğu zaman taç yapraklarını hemen kapatıveren Lotus çiçeğine benzer sanatçı. Doğanın görkemli derinliğini şiirin, öykünün, masalın, destanın, şarkının, resmin, heykelin ve güzellik adına aklınıza ne geliyorsa görkemli sahnesinde hem de on iki bin yıldan beri bu topraklarda inatla sunabilen sanatçı, bugün öksüz!

Doğanın gümüş tepside armağan ettiği yaşamın güzelliğini, keyfini, damak tadını almak istemiyor kimse. Bakıyorlar ama görmüyorlar; sonsuz güzellikleri. Shakespeare, "Parlayan her şey altın değildir," dese de akçeye tapıyor günümüz. Oysa, mitoloji dünyasında "para tanrısı" yok! Parlayan, yeşeren, en büyük öğreti, görkemli doğa. Kin, kan, yalan dolan ve yok etmenin bencil ve küstah dünyasını seviyor insanoğlu.

Infinite nature is a great teaching for an artist: with its line, color, sound, silence, music, mobility and resistance... One can refer to the nature as an indispensable sage. The most noble witness to humankind. The source of creativity too, of course for the ones who know how to look. We can also say that it is a safe haven that we can take shelter in all kinds of circumstances in life; in joy and in sorrow. Every day that lighten up belongs to it, so is the darkness. Yet I am not including the people who grid on their pitch-darkness at all times. God of the underworld despises them too. Think of what wise Homeros says about Hades, the god of the underworld, "He has a land full of filth by which even gods are disgusted"!

Our era loves Hades! That's where the dilemma of the artist lies. However let us not forget: The artist resembles a Lotus flower which blossoms even in swamps, which closes its petals right away once it's touched by a particle of dust. The artist, who has been able to tenaciously display the magnificent depth of nature on the glorious stage of poetry, story, tales, legends, songs, painting, sculpture and whatever you could think of in the name of beauty for twelve thousand years on this land, is an orphan today.

Nobody wants to taste the flavor, the joy, the beauty of life which were presented on a silver platter by the Nature. They look, but they do not see the infinite beauty.

Güneşin aydınlığına, gökyüzüne, sulara, bulutlara, yağmura, yıldızlara, kuşlara ve yeşeren, çiçeklenen her şeye ve bilgelerine nasıl umarsız, nasıl düşman olabilir insan? Yunus, "Bana rahmet yerden yağar," dese de inanmıyor kimse.

Asıl trajedi burada.

Oysa sanatçı Zümrüdüanka kuşu gibi küllerinden doğuyor.

Sözü uzatmamın tek nedeni, kadim dostum Tülin'in resmettikleridir. O da ustalığı ile aynı potada eriyor; yangın yerinde Zümrüdüanka kuşu gibi kendi küllerinden doğanın derinliğinde geziniyor. Bir masal ustası gibi sonsuz doğanın gizemini, sonsuzluğunu resmediyor. Yani kendi resmini yapıyor: Her dem gülümsemesine karşın çizgisinden, renkçiliğinden, dramatik coşkusu ve hüznlerinden ödün vermeden resmediyor. O.Wilde, "Bir şarabın yılını ve kalitesini anlamak için bir fıçı şarap içmek gerekmez," demiş.

Tülin'in soyutlamaları ve resmettikleri bir damak tadı.

Her resim ya da sanat eseri hayata yolculuktur. Ve bu uzun yolculukta heybemizde kendimizi taşıyoruz. Tülin'in gezegeni ise resmettikleridir.

Even though Shakespeare says "All that glitters is not gold", our modern-day worships the coin. However, there is no "god of money" in mythology! Nature, which glows, which sprouts, is the greatest doctrine of all. Humankind loves the selfish and insolent world of grudge, blood, lies and destruction. How can one be so reckless towards and turn against the luminousness of the Sun, the sky, the waters, the clouds, the rain, the stars, the birds and everything that sprouts and blossoms and the sages? Jonah says "Mercy rains down on me from the earth" yet no one seems to believe it.

That where the real tragedy lies.

However, the artist rises from his/her ashes like a Phoenix.

The only reason that I belabored is what my dear friend Tulin had been painting. She melts in the same pots as her mastery; wandering in the depth of rising from her own ashes in flames, just like a Phoenix. Just like a tale master, she paints the mystery and infinity of the nature. In other words, she is painting a picture of herself: Painting without compromising her stand, colors, dramatic joy and blues even though she smiles all the time. Oscar Wilde said "To know the vintage and quality of a wine one need not drink the whole cask." All of her abstractions and all she paints is a gusto.

Each painting or each piece of art is a journey to life. In this long journey, we carry ourselves in our bags. Tulin's planet is what she paints.

“

Öğrencilere resimlerimi anlatırken
While explaining my paintings to students

Öğrenciler, öğretmenlerinin verdiği görevi yaparken
While students doing their teacher's task

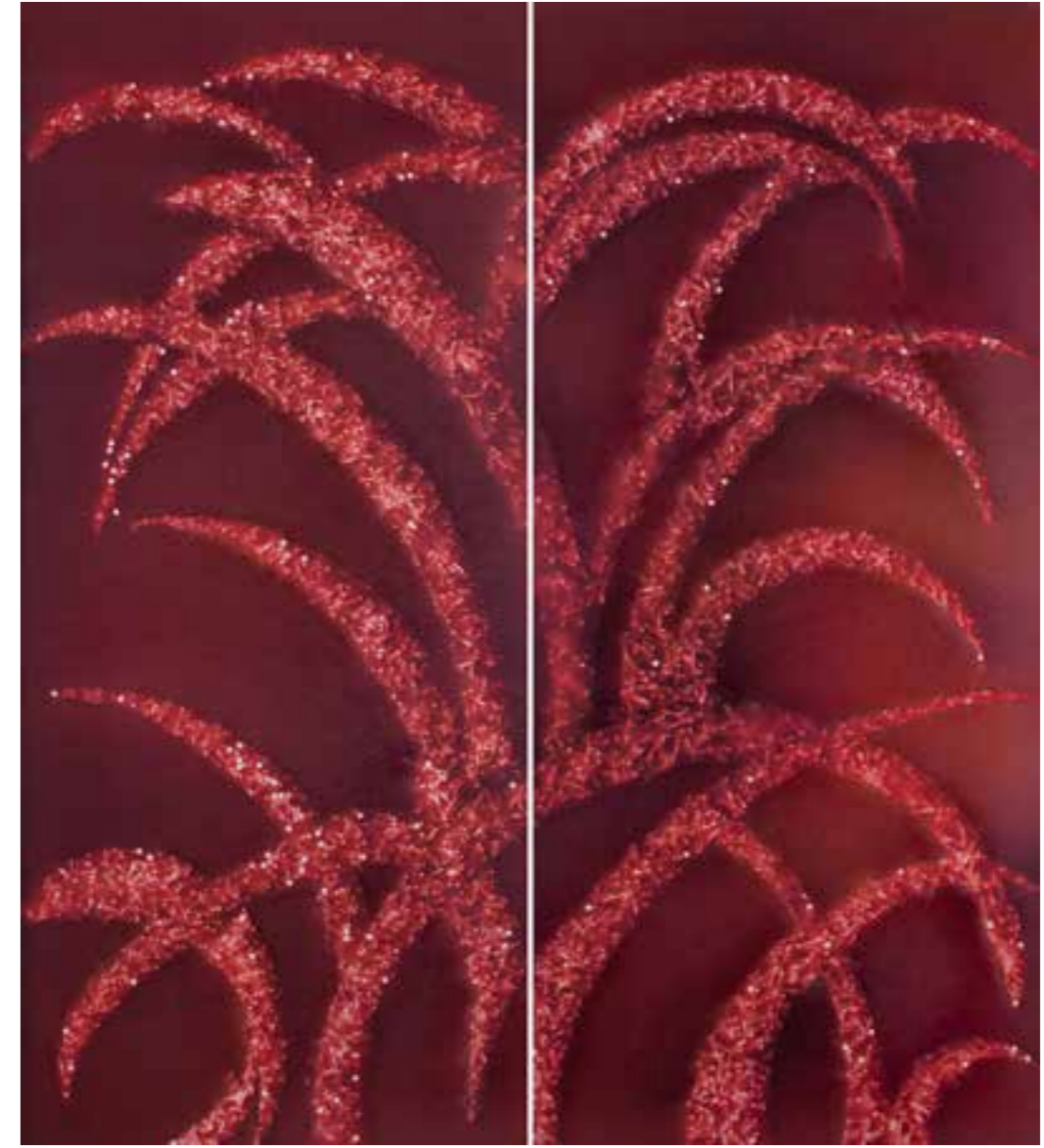
"Kız öğrenciler fotoğraflarımdaki kıyafetlere benzer giysiler giyip, beğendikleri bir resmimi kopya ettiler. Hatta kimisi peruk bile takmıştı. Birkaç öğrenci yaptıkları kopyaları bana hediye etti."

"Schoolgirls put on clothes that were similar to the ones in my paintings and imitated a painting of mine they favored. Some of them even wore wigs. A few students gave the copies they had made to me as gifts."

Genç "Tülin Onat" ve Güneş resmimin bir kopyası
A young "Tülin Onat" and copy of my painting Sun

”

“

Kutlama, 2014, tuval üzerine akrilik, 180 x 80 cm
Celebration, acrylic on canvas, 2014, 180 x 80 cm

"Öğretmenlerinin dağıttığı kağıtlarda benim "Kutlama" resmimin yarısının bir görseli basılmıştı. Öğrencilerin görevi ise "Tülin Onat değil de siz olsaydınız, buraya bunun devamı olarak, nasıl bir 'Kutlama' resminin çizerdiniz" idi. Gerçekten çok farklı şeyler çıktı, Olağanüstü bir denemeydi."

On the papers their teacher distributed, the visual of the one half of my "Celebration" piece was printed. Students' task was "Had it been you instead of Tülin Onat, what would you have drawn here to complete the 'Celebration' piece". Really different and unique results came out, it was an extraordinary experience.

”

Leonardo'nun Şifresi (Detay), 2019, tuval üstüne akrilik, 185 x 150 cm (Sol Sayfa)

Secret of Leonardo (Detail), 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm (Left Page)

Leonardo da Vinci'ye Saygı Sergisi, İzmir Afışı, 2020 (Sağda)

Poster for the Respect to Leonardo da Vinci exhibition at İzmir, 2020 (On Right)

Leonardo da Vinci'ye Saygı Respect to Leonardo da Vinci

Leonardo da Vinci'ye Saygı sergileri, hayatımın neredeyse üç önemli dönemecinden biri denebilir. Rönesansı ve Leonardo'yu yaşamak üzere davet edildiğimiz Paris, Ambois'da, ustanın kaldığı ve çalıştığı sarayda dolaştığı yerleri gezmek, müziğini, onun yaptığı aletlerden dinlemek, yaşadığı havayı teneffüs etmek beni çok etkilemiş, içim içime sığmaz olmuştu. Üç yıl yaşadığı sarayda rönesansa dokunmak, can verdiği yatağının yanında durabilmek, olağanüstü deneyimlerle atölyeme dönmek müthişti. Resimler, arka arkaya hiç ara vermeden çıkmaya başladı.

Respect to Leonardo da Vinci exhibitions can be thought as one of the most important milestones in my life. We were invited to Paris, Ambois to experience Renaissance and Leonardo. Visiting the places, the master had stayed and promenaded in the palace he had worked, listening to his music from the instruments he had built, inhaling the atmosphere he had lived in impacted me a lot, I was ecstatic. Touching Renaissance in the palace where he had lived for 3 years, being able to stand next to his deathbed, returning to my workshop with extraordinary experiences was amazing. Paintings started to emerge back-to-back, without any pause.

Paris - Ambois'da Leonardo'nun yaşadığı yerleri gezerken, 2019
While visiting the places where Leonardo lived in Paris - Ambois, 2019

Heyecanım ve sevgim sonsuz, çalışma isteğim sınırsızdı. Bizden istenen gezi sonrası üç resimdi, ben heyecanımı asla frenleyemediğim için sergilenmek üzere altı resim ürettim, Leonardo konferanslarım ve yazılarım da beni durduramadı, hala zaman zaman bu resimlere dönmekteyim. Bakalım nereye kadar...

My enthusiasm and love was endless, my desire to work was infinite. What we had been asked was 3 paintings after the trip, I produced 6 paintings as I had not been able to restrain my enthusiasm. Even my Leonardo conferences and articles have not been able to stop me, I still go back to these paintings from time to time. We'll see until when...

Leonardo'nun Botanik Bahçesi I, 2019, tuval üstüne akrilik, 185 x 150 cm
Leonardo's Botanical Garden I, 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Leonardo's Botanik Bahçesi II, 2019, tuval üstüne akrilik, 185 x 150 cm
Leonardo's Botanical Garden II 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

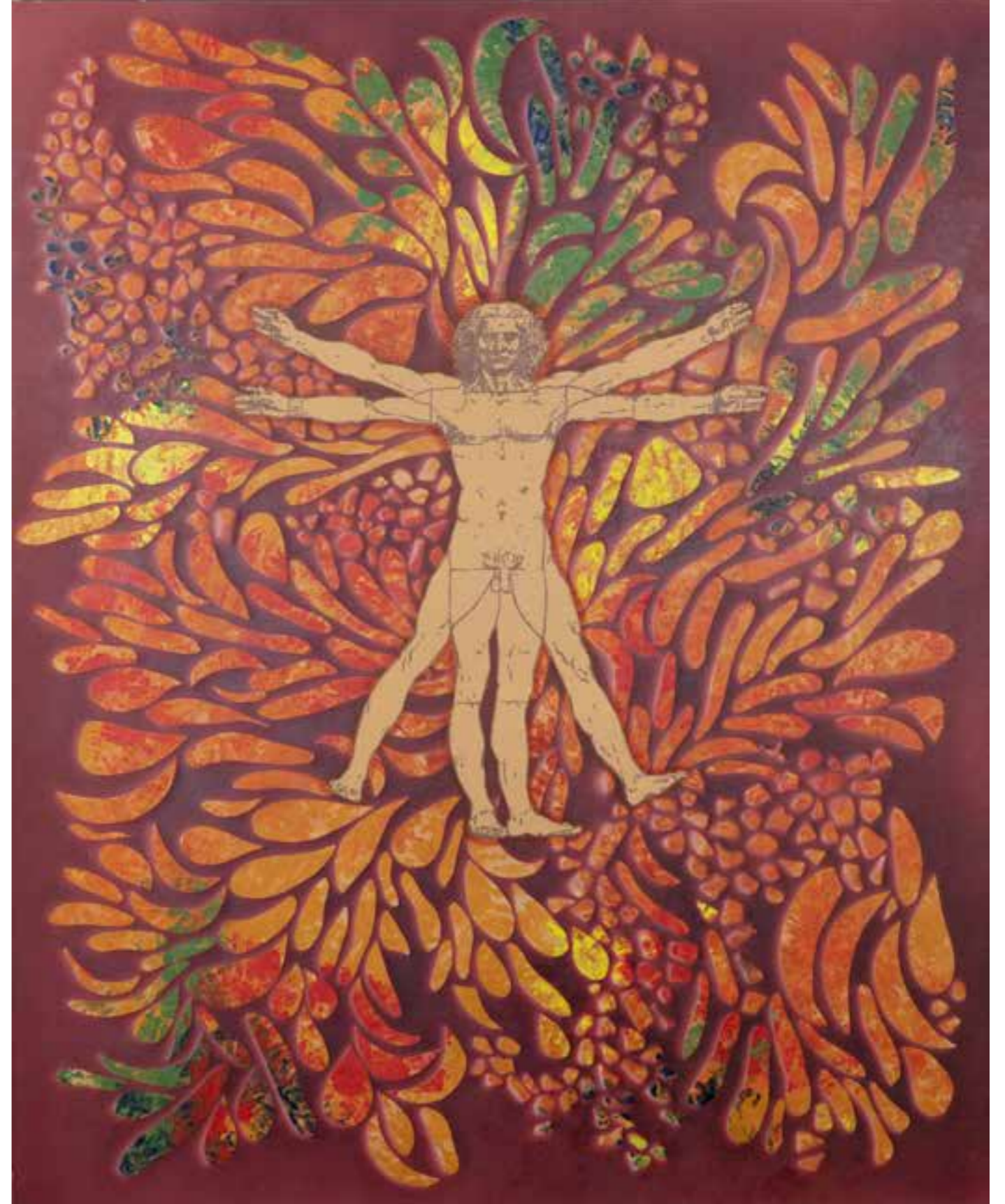

Leonardo'nun Botanik Bahçesi, 2019, tuval üstüne akrilik, 185 x 150 cm
Leonardo's Botanical Garden III, 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

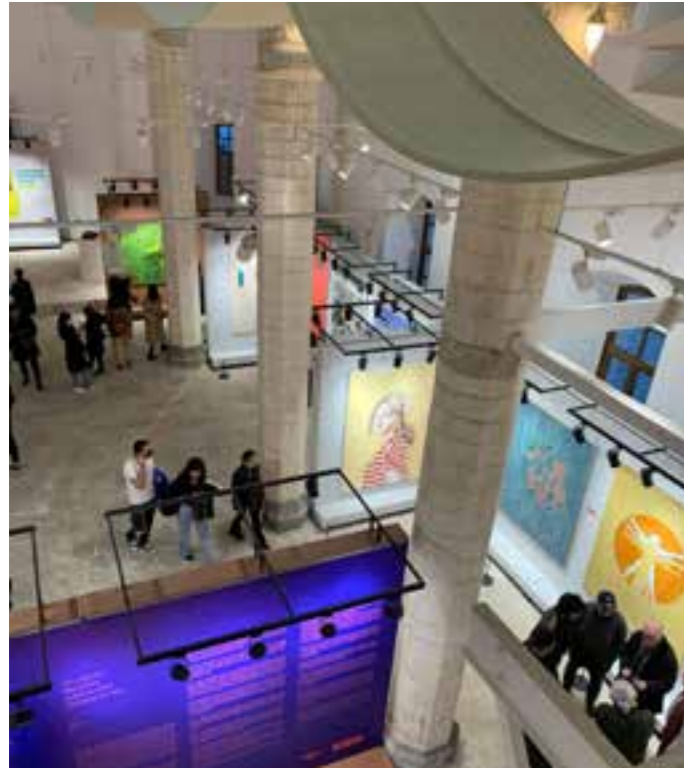
Hayal-et, 2019, tuval üzerine akrilik, ve ipek kumaş, 185 x 150 cm
Dream-it, 2019, acrylic on canvas and silk fabric, 185 x 150 cm

Doğada Vitruvius Adami, 2019, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm
Vitruvius Man in Nature, 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Leonardo da Vinci'ye Saygı Sergisi Afişi, İstanbul, 2020
 Respect to Leonardo da Vinci Exhibition Poster, İstanbul, 2020

Ordu Taşbaşı Sanat Alanı, Ordu, 2022 (Solda)
 Ordu Taşbaşı Art Space, Ordu, 2020 (On Left)

Panelden Görüntü, Yenişehir Belediyesi Kültür Merkezi,
 Mersin, 2021 (Sağ Sayfa, Üstte)
 View from the Panel, Yenişehir Municipality Cultural Center,
 Mersin, 2021 (Right Page, On Top)

Sergi Mekanından (Sağ Sayfa Altta)
 From the Exhibiton Place (Right Page, On Bottom)

Karanlıkta Aydınlığa, 2019, tuval üzerine akrilik, 160 x 120 cm (Sol Sayfa)

From Darkness to Bright Light, 2019, acrylic on canvas, 160 x 120 cm (Left Page)

Yolda Sergisinin Davetiyesi, 2022 (Sağda)

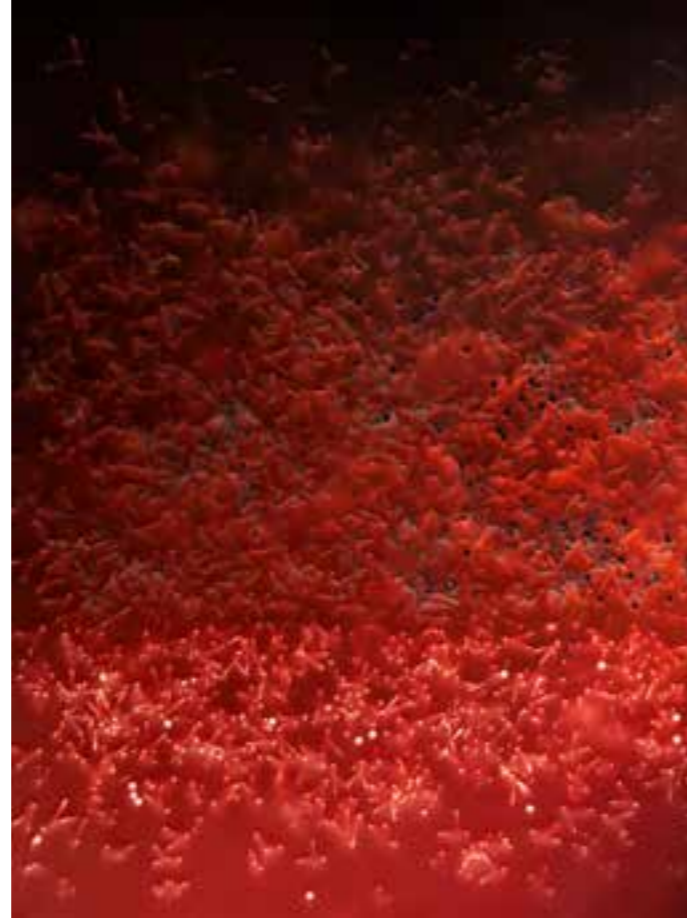
Invitation to On The Way Exhibition, 2022 (On Right)

Yolda On The Way

Bu arada *Elli Yılın Hikayesi* sergimin hazırlıkları içindeyim. Akademi'den mezun olduğumdan beri yaptıklarımı bir kitapta toplayıp belgelemem istendi ve bunu bir sergiyle de taçlandırmak üzere, çok yoğun bir biçimde çalışıyorum. En kendimi kaptırılmış olduğum zamanın tam ortasında pandemi patladı, tüm görüşmeler, malzeme akışı, geliş gidişler durdu, böylece sergimi ertelemek zorunda kaldığım için, *Elli Bir Yılın Hikayesi* oldu.

In the meantime, I am in the preparation process for my exhibition *Story of 50 years*. I have been asked to collect and document everything I had done since my graduation from the Academy, and I have been working very hard to honor it with an exhibition. Right in the middle of this period where I had been working intensely, the pandemic broke out; all the interviews, flow of supplies, visits stopped. As I had to postpone my exhibition due to these, its name has become *Story of 51 years*.

Mitolojilerde evrenin başlangıcı ve sonu yoktur, zamansızdır. Fizikçilerin kimi evrenin alevli ateşli karmaşadan yani büyük patlamadan oluştuğunu iddia ederken, bir kısmı da pek çok evrenin oluşturduğu bir sonsuzluktan bahseder. Evrende gördüğümüz her şey hareket içindedir. Bu, yolculuk halidir ve aynı zamanda her şey değişime uğrar, sürekli gelişir, büyür, eskir, yok olur veya yenilenir.

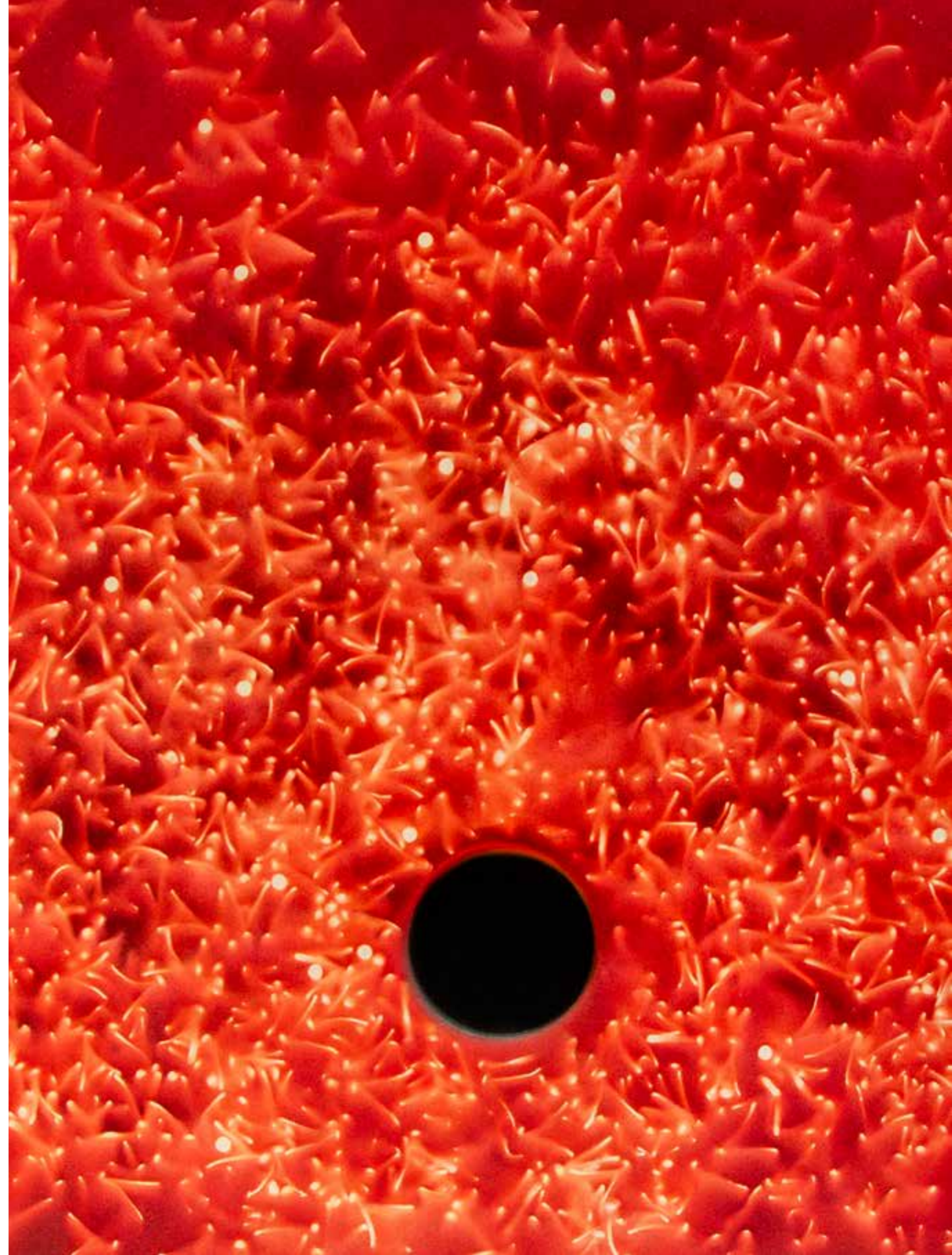
Değişim, gelişim, yıpranma, kazanım... Seyahat etmeyi her zaman seven ben; hayatım boyunca yollarda çok zaman geçirmiştım. Ama şimdiki yol inanılmaz başkaydı; bu, hiç tanımadığım sokaklar, ülkeler, keşfetmekten kaçındığım duygular, geri dönüp bakmaktan korktuğum meydanlar, aslında benim arkama bakmadan ilerlediğim yollarda oluşturduğum patikalardı. Yollar bazen çıkmaza girerken, bazen de engin denizler, sonsuz vadilerdi benim için. Tekrar tekrar keşfedilmeyi bekleyen rengarenk bir dünya idi yollarım. Ve ben bu kısıtlı alanda, sonsuz bir dünya yarattım, var etmeye çalıştığım biçim ve renklerle. Yolda bulduğum, zaman parçalarını birleştirdim,

In mythologies the universe does not have a beginning or an end, it is timeless. As some of the physicists claim that the universe came into existence through a flaming fiery chaos a.k.a. big bang, some talk about an infinity comprised of various universes. Everything we see within the universe moves. It is a state of journeying and at the same time everything changes, constantly grows, advances, decays, fades away or gets invigorated.

Change, development, corrosion, gain... As a person who has always loved travelling; had spent a lot of time on the road. Though, the present road was utterly different; these, streets that I don't know of, countries, emotions that was avoiding to discover, squares that I was afraid of taking a look back, have been pathways that I had created while I was moving forward on the road without turning back. As roads sometimes had come to dead ends, sometimes they had been vast seas, endless valleys for me. My roads were a colorful world which had been waiting to be discovered over and over again. And in this limited space, I created an endless world, through the forms that I had been trying to create and through my colors.

Sonsuz I-II, 2013, tuval üzerine akrilik, 90 x 120 cm (Üstte)
Eternal I-II, 2013, acrylic on canvas, 90 x 120 cm (On Top)

Kara delik, 2016, tuval üzerine akrilik, 80 x 80 cm (Sağ Sayfa)
Black Hole, 2013, acrylic on canvas, 80 x 80 cm (Right Page)

Kiminde, yollarım renklerle aydınlandı, kiminde ise biçimler aydınlattı ortalığı. Ama hep severek, sorumlu ve renkli...

I put together the pieces of time that I had found on the road, on some routes the road were illuminated by colors, and on some of them the forms were brightening the space. Yet always lovingly, responsibly and colorfully.

Bellek, 2019, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm

Memory, 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

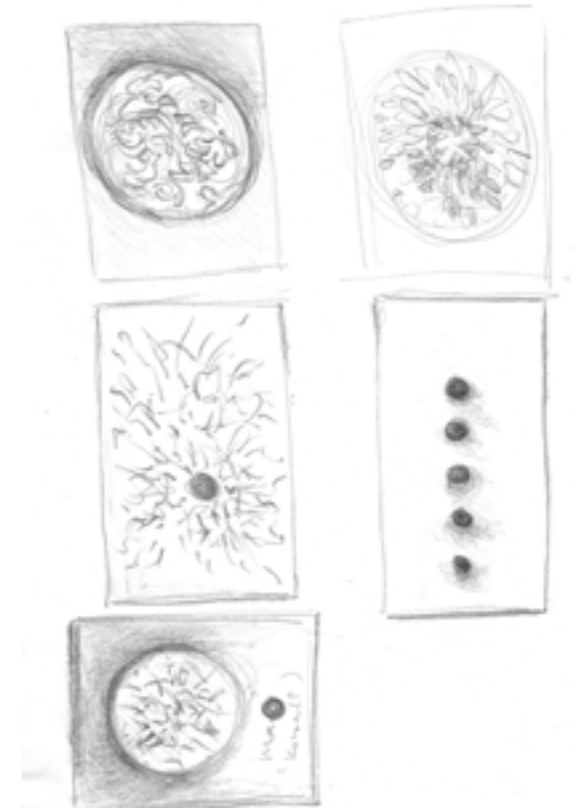

Yıllardır yürüdüğüm bu sonsuz yolda, hareketlenen resimlerim beni heyecanlandırdı, düzenlemelerime yeni bir ışık oldu.

All the way through this endless road I have been walking on, my paintings which had gotten into motion have excited me, have been a new light shed on my installations.

Kelebek, 2019, tuval üzerine akrilik, 185 x 150 cm

Butterfly, 2019, acrylic on canvas, 185 x 150 cm

Sonsuz -III, 2013, tuval üzerine akrilik, 90 x 120 cm
Eternal -III, 2013, acrylic on canvas, 90 x 120 cm

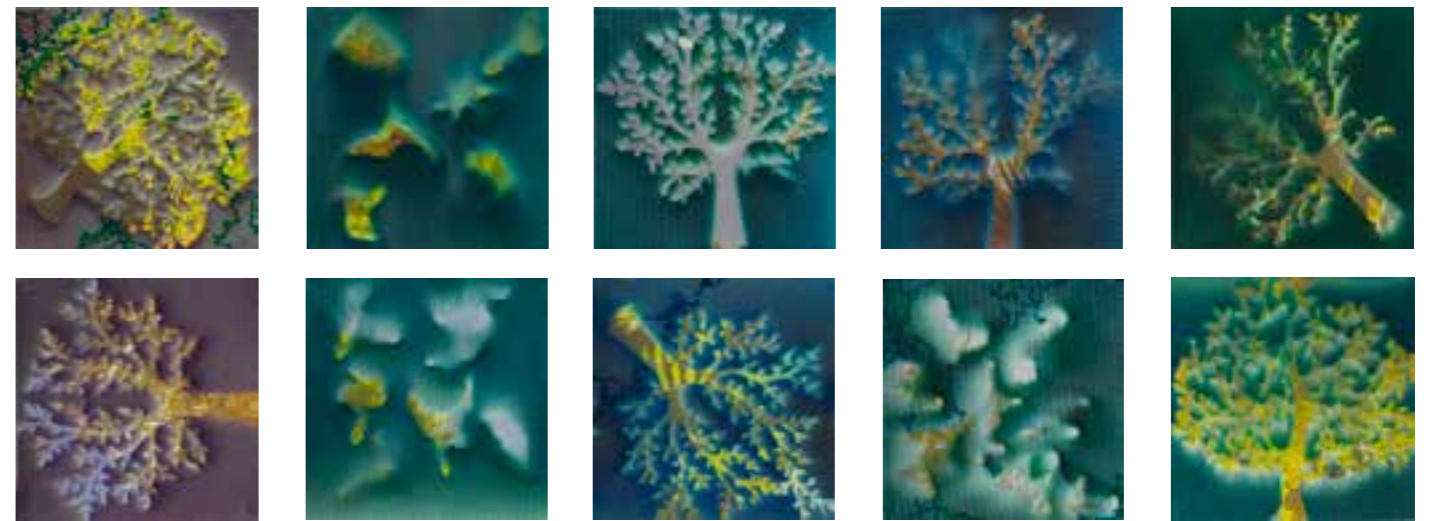
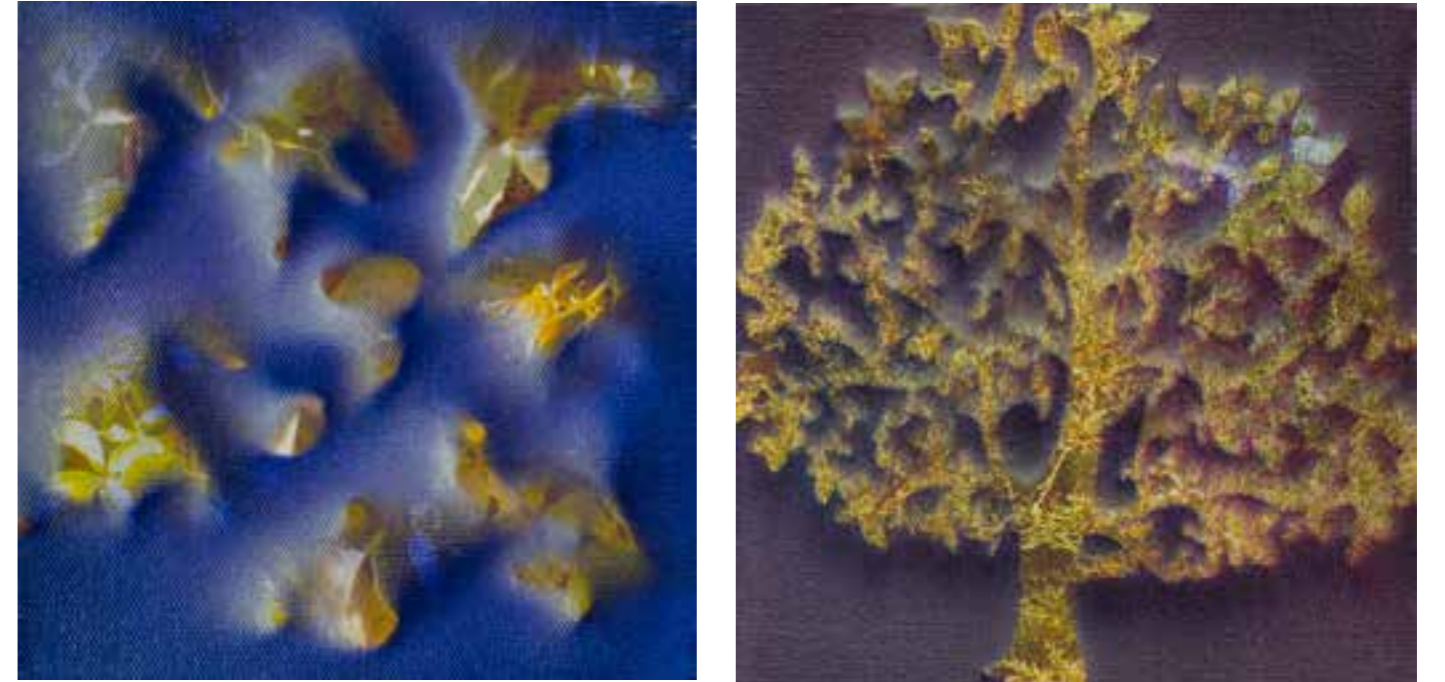
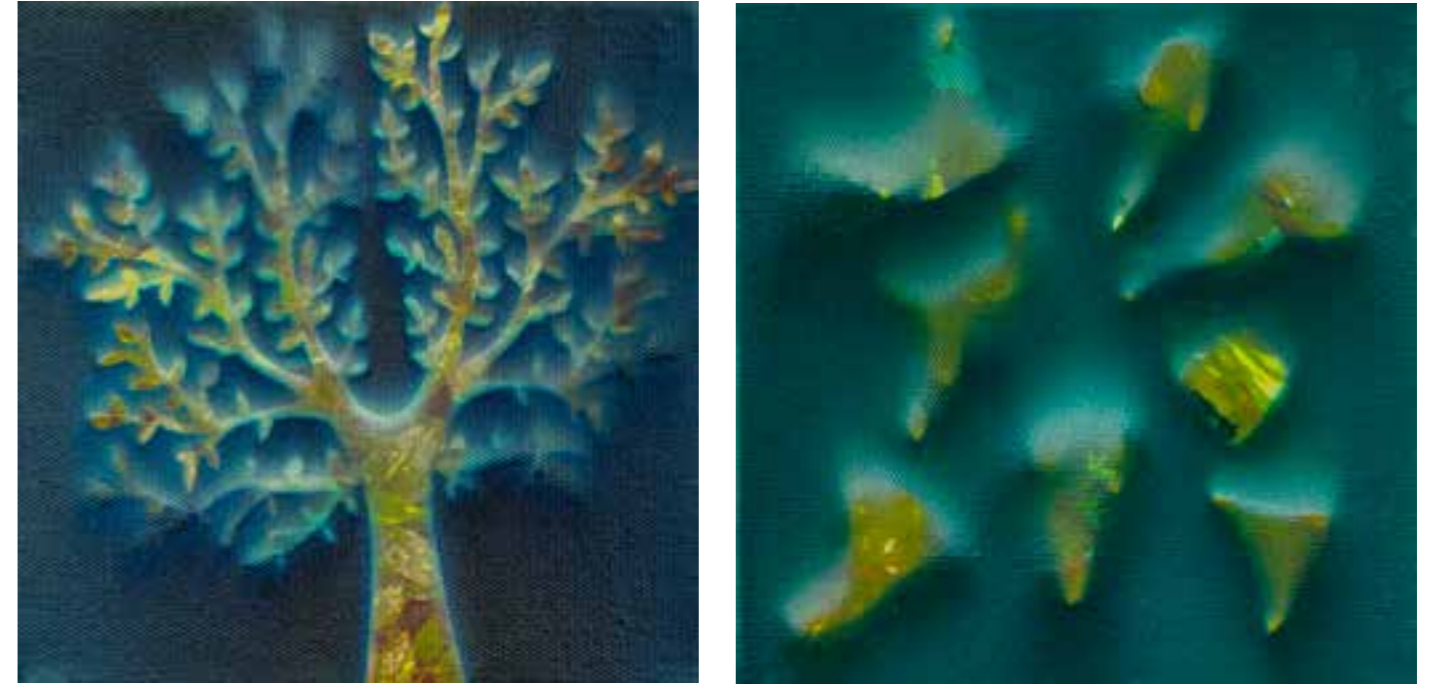
Albastı, 2012, tuval üzerine akrilik, 200 x 130 cm (Sol Sayfa)
Albastı, acrylic on canvas, 200 x 130 cm (Left Page)

Eskizler, kağıt üzerine kurşun kalem (Sağ Üstte)
Sketches, pencil on paper (Right, On Top)

Atölyeden görüntü (Sağ Altta)
Overview from Studio (Right, On Top)

Balonlarım, 2019, tuval üzerine akrilik, 185 x 150
My Balloons, 2019, acrylic on canvas, 185 x 150

Ağaçlar, 2019, tuval üzerine akrilik, 15 x 15 cm (28 adet) (Sağ Sayfa)
Trees, 2019, acrylic on canvas, 15 x 15 cm (28 pcs) (Right Page)

Korona Günlerinde Sanat *Art in the times of Covid-19*

Hastalık tüm dünyayı sardı, evlere kapanmalar bildiğimiz tüm alışkanlıkları değiştirdi. Sevdiklerimizi göremediğimiz, dokunamadığımız gibi alışverişlerimiz de durdu. Ancak olanaksızlıklar yeni çareleri yaratır ve yeni araştırmalar hep yeni sonuçları doğurur. Ben de işte bu şekilde gelmesi gereken malzemelerim bana ulaşmayınca yeni keşiflere çıktım. Dijital çalışmalarım, küçük boyutlu, elde hangi malzeme varsa, onunla yapılan resimler. Biraz şımarık, bazen düşündürücü, çoğu kez de heyecanlı nefes almalar bunlar.

The disease has spread over the world, lockdowns have changed all of our habits. Just as we could no longer see or touch our loved ones, our shopping and deals have stopped as well. However, impossibilities create novel solutions and new quests always create new results. As I was not able to receive the supplies that I needed, I started to explore. My digital works, small-sized paintings that were created with whichever material I had in hand. These are a bit sassy, sometimes thought-provoking and most of the times ecstatic respites.

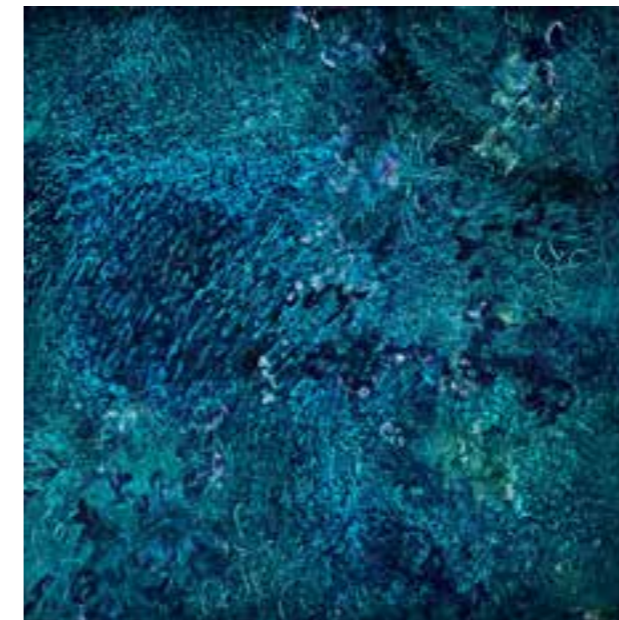
Tuval üzerine karışık teknik, 2020, 30 x 30 cm (x3)

Mixed media on canvas, 2020, 30 x 30 cm (x3)

Hazır kesilmiş fırın kağıdı üzerine karışık teknik, 2021, 42 x 37 cm
Mixed media on pre-cut baking paper, 2021, 42 x 37 cm

Tuval üzerine akrilik, 2020, 30 x 30 cm (x5)
Acrylic on canvas, 2020, 30 x 30 cm (x5)

Dijital Resimler üstünde çalışırken
Working on Digital Paintings

Dijital Resimler *Digital Paintings*

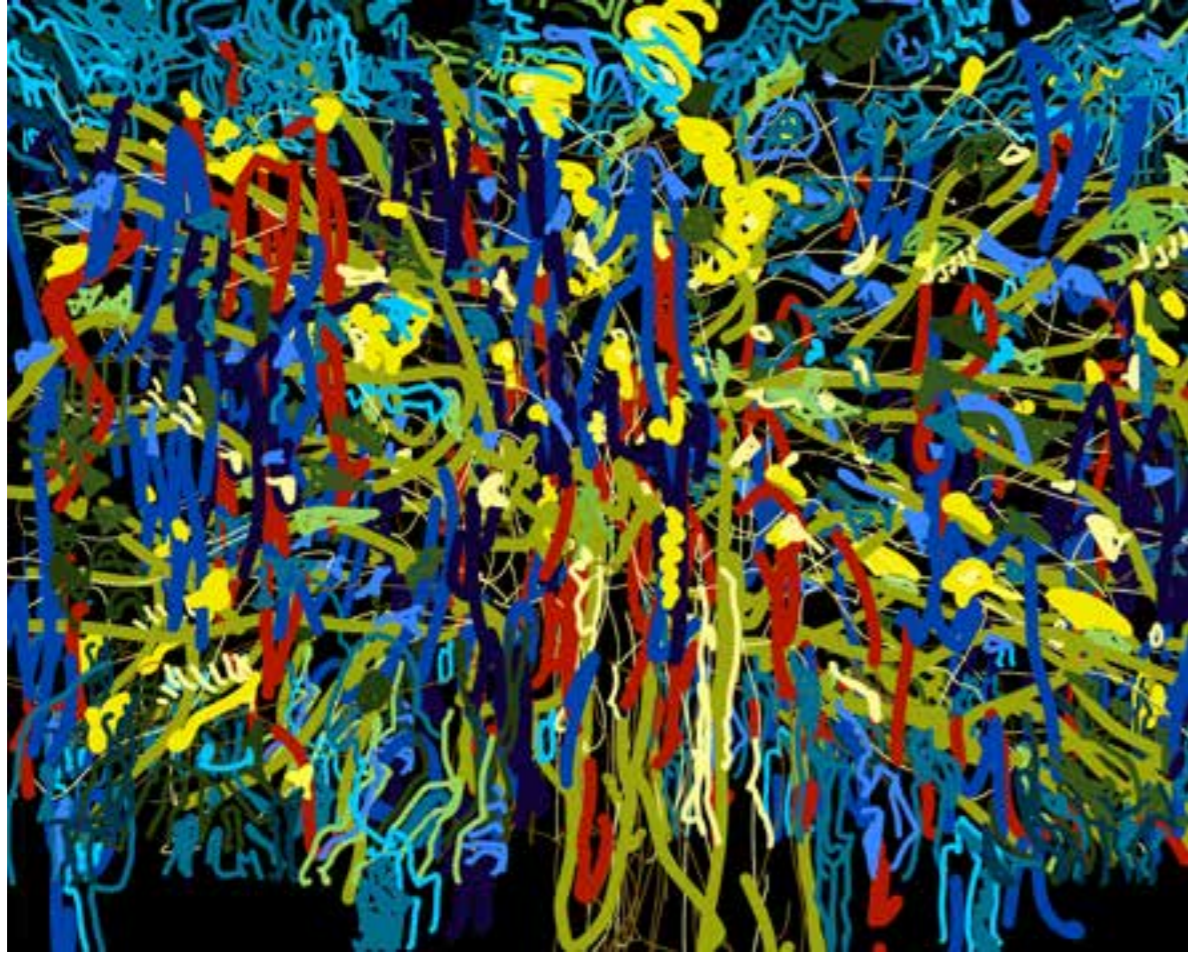
Dijital resim, 2021, 30 x 30 cm
Digital painting, 2021, 30 x 30 cm

Dijital resim, 2021, 40 x 50 cm
Digital painting, 2021, 40 x 50 cm

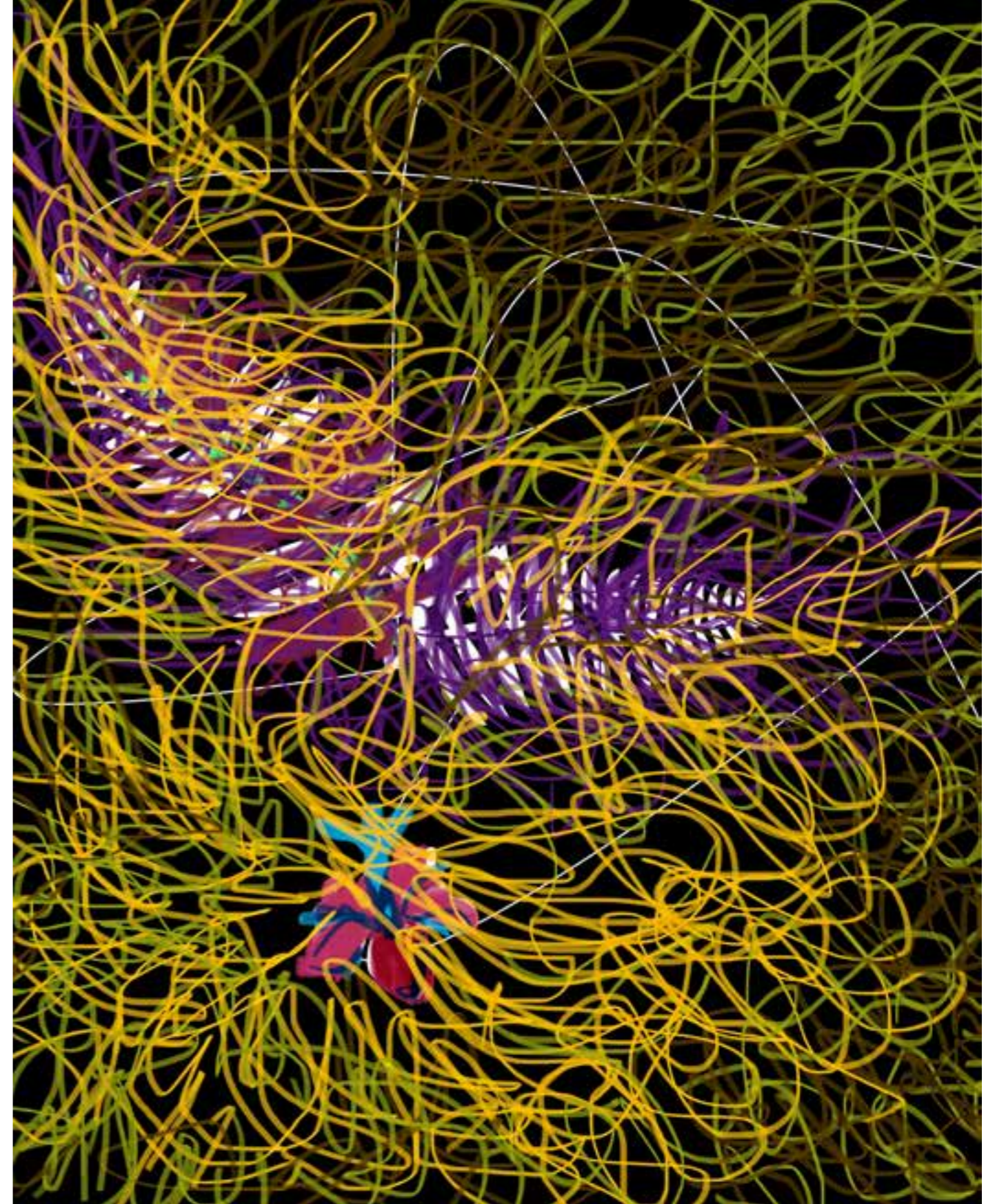

Dijital resim, 2021, 40 x 50 cm
Digital painting, 2021, 40 x 50 cm

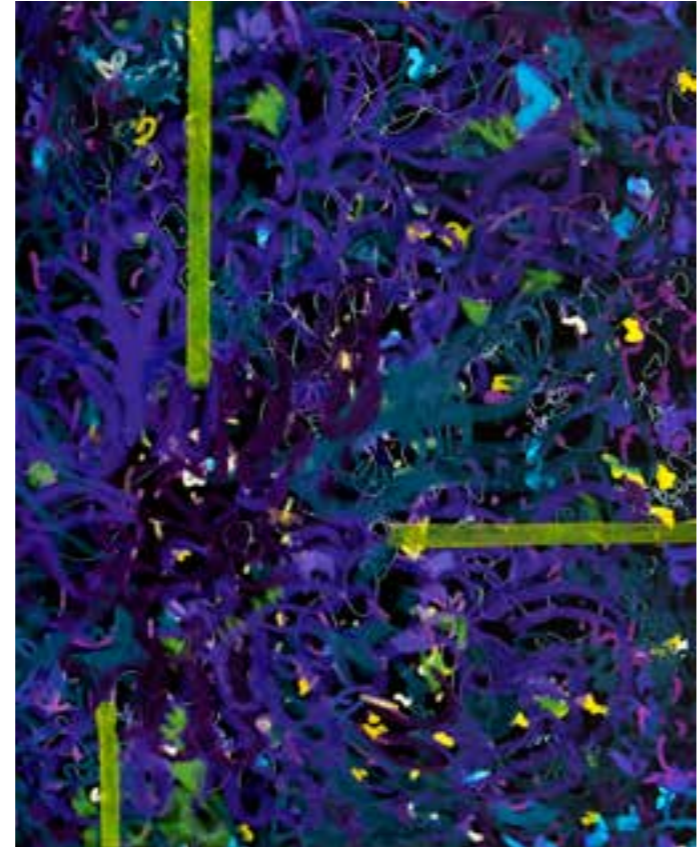

Dijital resim, 2021, 40 x 50 cm (Üstte)
 Digital painting, 2021, 40 x 50 cm (On Top)

Dijital resim, 2021, 30 x 50 cm (x4)
 Digital painting, 2021, 30 x 50 cm (x4)

Dijital resim, 2021, 50 x 40 cm
 Digital painting, 2021, 50 x 40 cm

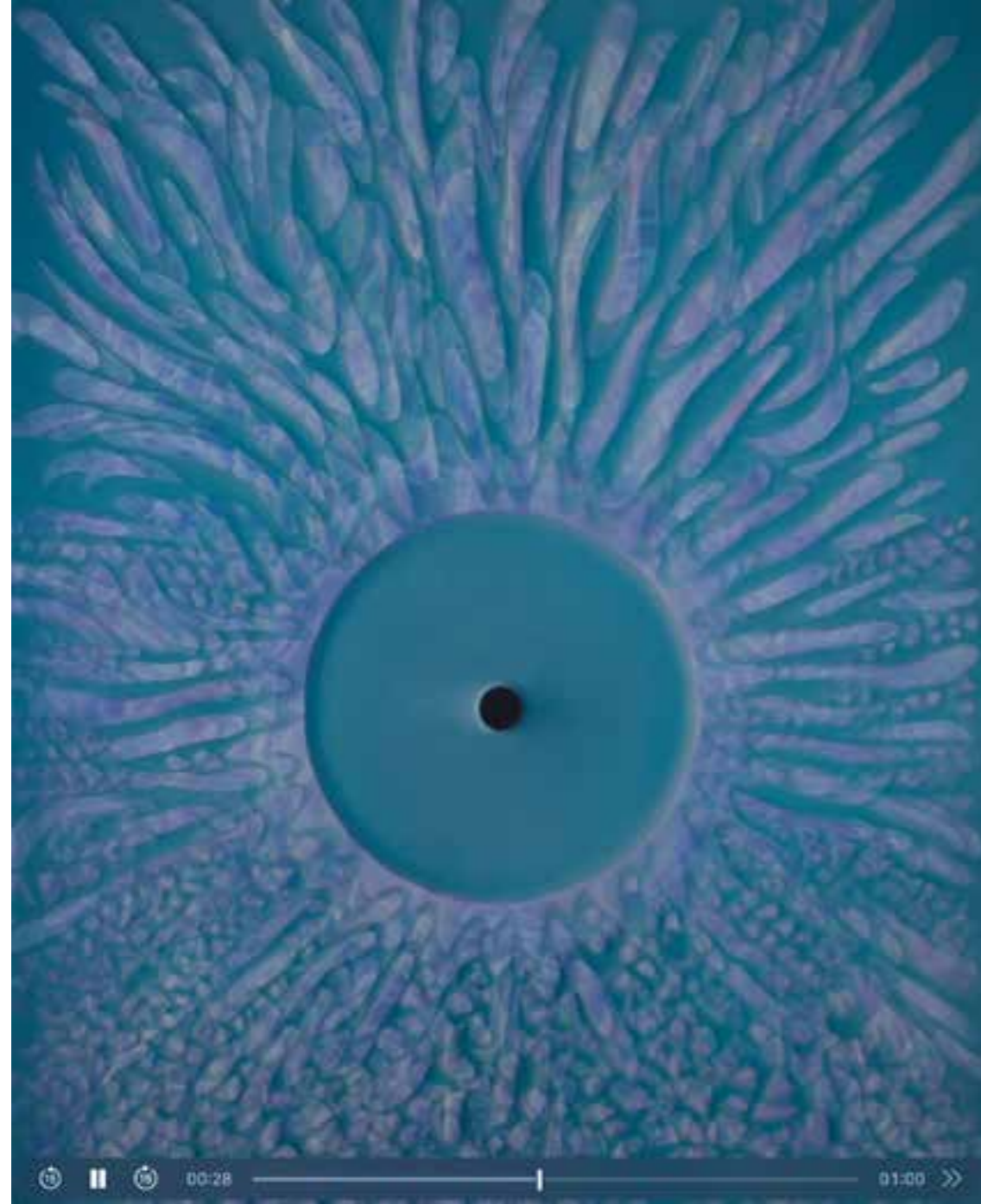
Dijitale Müdahale 2022, Dijital baskı ve akrilik müdahale, 50 x 40 cm (x4)
Intervention to Digital 2022, Digital printing and acrylic intervention, 50 x 40 cm (x4)

Dijitale Müdahale 2022, Dijital baskı ve akrilik müdahale, 50 x 40 cm (x2)
Intervention to Digital 2022, Digital printing and acrylic intervention, 50 x 40 cm (x2)

Video Loop

Resimlerin Hareketlendirilmesi

Animating Paintings

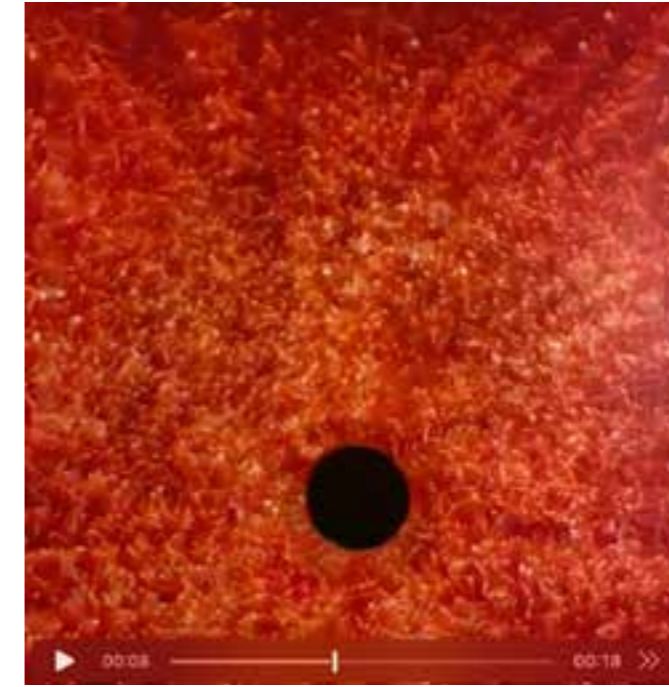

Girdap - II, 2022, Video, 01:00 dk
Whirlpool - II, 2022, Video, 01:00 min

“

Daha önce üretilmiş tuval üzerine akrilik resimlerim, dijital ortamda hareketlendirilerek video haline getirildi ve yepyeni bir boyut kazandı. Artık tuvalin ötesini nasıl gördüğümü izleyicelere anlatabileceğim yeni bir alan bulmuştum.

My acrylic paintings on canvas that were I made before, were digitally animated, turned into videos and gained a whole new dimension. Now I had found a new space where I can show the audience how I see beyond the canvas.

"İlk hareketlendirilmiş resmim olan, torunum Tuana Merhart'ın yaptığı 'Kara delik', 'Blokzincir' ağı üzerinde oluşturulan 'Akıllı Sözleşmeler' aracılığıyla dijital olarak NFT platformlarında yer alıyor.

"My first animated image 'Black Hole', made by my granddaughter Tuana Merhart, can be seen on digital NFT platform through 'Smart Contracts' created on the 'Blockchain' network.

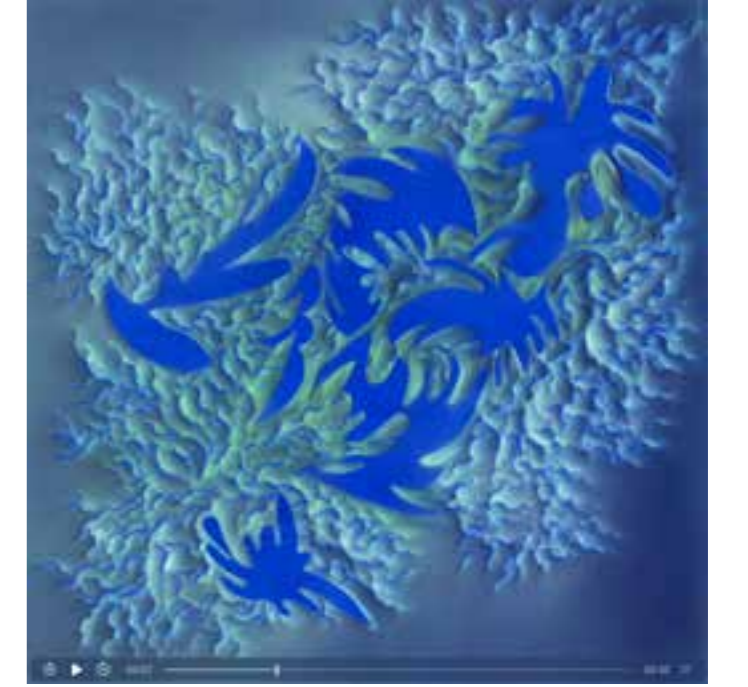

Video için QR kodu tarayın
Scan the QR code for video

Karadelik, 2022, Video, 00:53 sn
Blackhole, 2022, Video, 00:53 sec

Metamorfoz Biçimler, 2022, Video, 00:30 sn
Metamorphose Forms, 2022, Video, 00:30 sec

Okyanus II, 2022, Video, 00:06 sn
Ocean II, 2022, Video, 00:06 sec

”

45 gün - 45 resim
45 Days - 45 paintings

Çelik Kafes Steel Cage

Yoğun biçimde çalıştığım sırada başıma gelen korkunç kaza ile hayatımda her şey değişti. Bu nedenle çok acılı günler yaşadım. Çelik Kafes olarak adlandırdığım, zorlu bir demir korse ile hiç hareket etmeden geçirdiğim kırk beş gün bana düşünme fırsatı verdi. Günün hayhuyu, koşuşturmaları arasında kendimi hiç düşünme fırsatı bulamamış olduğumu anladım. Vücudumda hareket ettirebildiğim tek yerin, sadece ellerim olması bana verilmiş bir şanstı ve ben bu ödülün teşekkürünü kırk beş günde el yapımı kâğıt üzerine "Kırk Beş Resim" olarak değerlendirdim ve en son duvarım olarak sergime katmayı düşündüğüm, çay, kırmızı şarap ve kahve ile yapılan, küçücük resimlerimle tüm olanaksızlıklara ve acılara rağmen, ayakta kalabileceğimi ama hiç resim yapmadan duramayacağımı kendime kanıtladım.

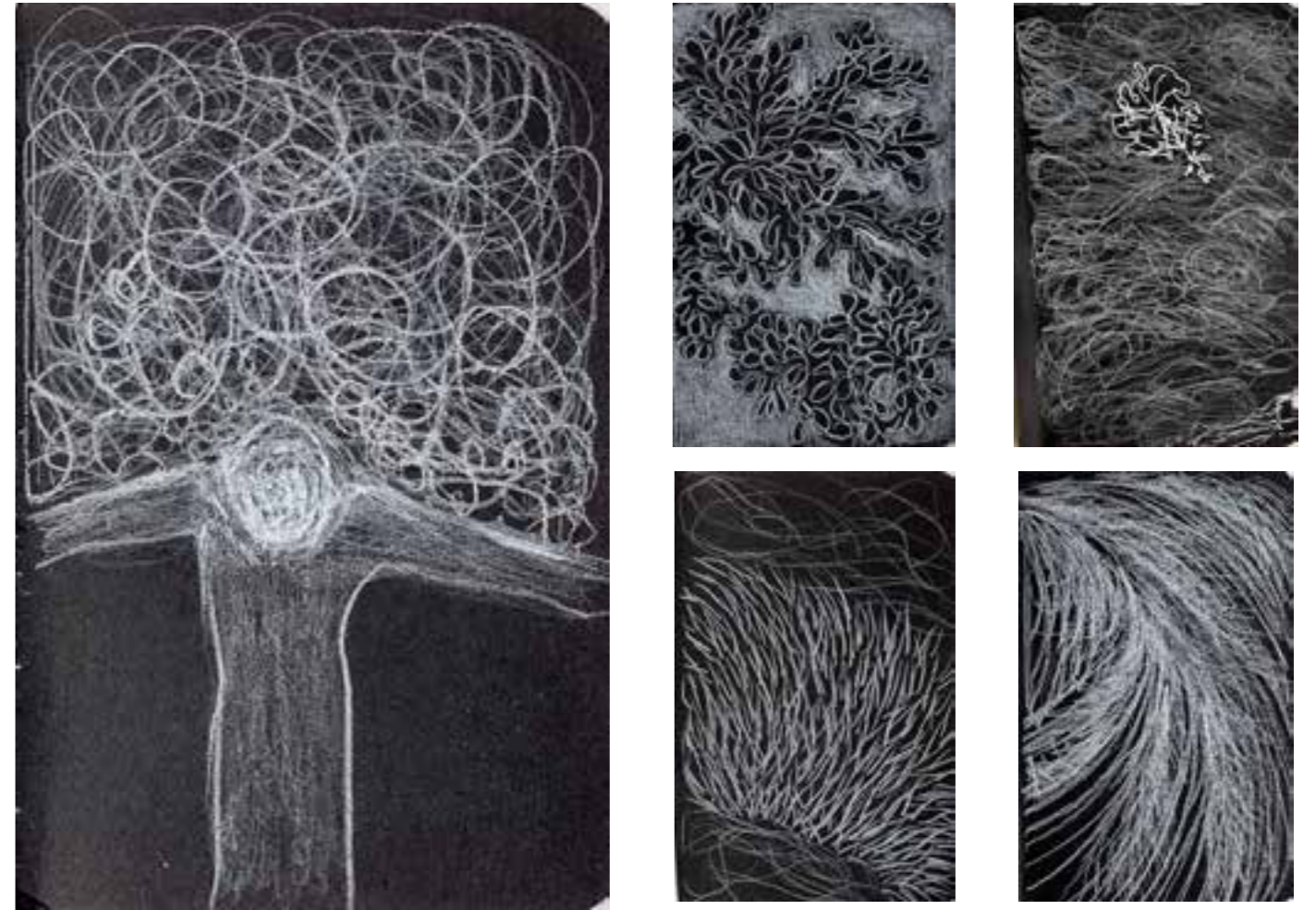
Everything in my life changed after an accident I had while I had been heavily working. I suffered for a long time due to that. The 45-days period of time during which I had not been able to move at all inside metal corset that I named *Steel Cage* gave me a chance to reflect. I realized that I had never gotten the opportunity to think about myself during the daily hustles and struggles. My hands being the only part of my body that I had been able to move was a chance granted to me and I decided to express gratitude for this gift by making "45 Paintings" on handmade paper in 45 days; and with my tiny paintings made with tea, red wine and coffee which I intended to add to my exhibition as my last wall I proved myself I could not stop painting despite all the adversities, impossibilities and pain.

Çelik Kafes'in içindeyken (Sol Sayfa)
While I was in steel cage (Left Page)

45 gün, 45 resim, 2021 El yapımı kağıt üzerine çay, kahve, şarap ve mürekkepli kalem, 10 x 10 cm
45 days, 45 pictures, 2021, Tea, coffee, wine and ink pen on handmade paper, 10 x 10 cm

Eskizler, Siyah kağıt üzerine beyaz çizim kalem, 2021, 15 x 10 cm
Sketches, White pencil on black paper, 2021, 15 x 10 cm

Biyografi

Biography

1971 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Resim Bölümü'nü bitirdi. 1967'den itibaren yurt dışında ve müzelerde inceleme ve çalışmalar yaptı. Bunlardan en önemlileri 1970'de Paris Louvre Müzesinde Ingres'den yaptığı "The Turkish Bath" ve 1971'de Andrea Mantegna'dan yaptığı "Carvary" kopyalarıdır. 1973'de Avusturya Hükümet bursuyla Salzburg yaz akademisine gitti ve ünlü İtalyan sanatçı Mario Delucio ile resim çalıştı. 1987'de Hasan Yelmen'le birlikte Derimod Kültür Merkezi'ni kurdu ve birçok serginin tasarımını ve gerçekleşmesini üstlendi. Çalışmalarında soyutlanmış biçimler ve biçimlerin tekrarı ve tekrardan doğan ritim araştırmaları hızla sürerken, üç boyutlu çalışmalar ve düzenlemeler de sanatsal problemleri arasında her zaman yerini aldı. Bu yıllarda resimlerindeki mekânsızlaşma ve değişim hızla artarken, yalınlaştırma ve nostaljiden sıyrılma eylemlerini birlikte getirmiştir. Bu tarihlerde yaptığı mekânda köşeyi kaplayan "Galaksi" adlı yapıtı (1988, Derimod Kültür Merkezi) ilk kez tuvalin yerde de duvarla birlikte düzenlenebileceğini gösterdi ve çok ilgi çekti. Daha sonra yerde ve duvarda sergilediği kalın tuvaleri (Nesne Tuvaler, Büyük Sergi, İRHM ve ARHM 1990) ile resmin mekanla birlikte düşünülebileceğini gündeme getirdi. Aynı yıllarda, Berlin; Kunst Raum'daki sergisinde düzenlediği 'Resim Ormanı' adlı yapıtı Tavandan yere uzanan panoların arasında dolaşabilmeyi sağlıyor ve resimlerin arkasında da başka bir anlatım olabileceğinin ipuçlarını veriyordu. Bu serginin ilginçliği Onat'a, yurtdışında, pek çok çalışmanın da olanağını sağlamıştı.

Onat'ın duvar yalnızca taşıyıcı eleman değil resmin bir parçasıdır söylemi tüm sergilerinde kendini açıkça belli eder. Yurt içinde ve yurt dışında, pek çok kişisel sergiler açmış, grup ve karma sergilere katılmış, özel koleksiyonlarda ve müzelerde yapıtları yer almıştır.

She graduated from the State Academy of Fine Arts, Department of Advanced Painting in 1971. From 1967 onwards she had conducted examinations and studies abroad, amongst the most significant of which were the "The Turkish Bath" copy that she made from Ingres in 1970; and the "Carvary" copy that she made from Andrea Mantegna in 1971 at Louvre Museum in Paris. In 1973, she went to Salzburg Summer Academy with Austrian State Scholarship and she studied painting with the famous Italian artist Mario Delucio. In 1987, she founded Derimod Cultural Center with Hasan Yelmen and she undertook the curation and execution of several exhibitions.

As abstracted forms, repetition of the forms and rhythm explorations emerging from reiterations have swiftly been in her work, 3-dimension pieces and installations have always taken part in her artistic conundrum. During these years displacement and change in her paintings had been escalated along with simplification and elusion from nostalgia. Around those dates her piece named "Galaxy" (1988, Derimod Cultural Center) which covered a corner in the area showed for the first time that the canvas can be arranged on the floor along with the wall, and it caught a huge attention. Later on, she brought out that paintings can be considered as a part of the space through her thick canvases which she displayed on the floor and on the wall (Object Canvases, the Grand Exhibition, IRHM and ARHM 1990). Around same years her work "Painting Forest" which she displayed in Kunst Raum Berlin had been enabling walking around and through the panels and suggesting that there could be another statement behind the paintings.

Provocativeness of this exhibition brought Onat opportunities of various works abroad. Onat's "The wall is not only a carrier but is a part of the painting" statement manifests itself clearly in all of her exhibitions.

Resimlerinde önem verdiği derinlik, rengin etkisi ile yaratılan, üçüncü boyut, dokunma arzusu uyandıran kabarık doku, son resimlerinde iyice abartılmıştır. Tuvalerindeki soyut boyut, keserek, delerek, çıkartarak ele tutulur hale gelmiş ve gerçek üçüncü boyut, en somut haline dönüşmüştür. Buradan hareketle de kesik tuvaler ortaya çıkmıştır.

Both locally and internationally, she had numerous personal exhibitions, attended group and mix exhibitions; her pieces have been displayed in private collections and museums.

The depth, the 3rd dimension created by the impact of the color, embossed texture that creates a desire to touch, all of which she has been highly attentive to in her work, have been exaggerated in her latest paintings. The abstract dimension in her canvases were made touchable by cutting, piercing and removing and thereby the real 3rd dimension turned into its most tangible version. Consequently the "Cut Canvases" emerged.

Kişisel Sergiler

1980 Devlet Güzel Sanatlar Akademisi, İstanbul
1981 Resim ve Heykel Müzesi, İzmir
1981 Turkuvaz Sanat Galerisi, Ankara
1981 100. yıl Sanat Galerisi, Tekirdağ
1983 Galeri Baraz, İstanbul
1983 Caddebostan Güzel Sanatlar Galerisi, İstanbul
1984 Kibele Sanat Galerisi, Ankara
1984 Atatürk Eğitim Fakültesi Sanat Galerisi, İstanbul
1984, Sabancı Holding Kültür Sitesi, Adana
1985 Akbank Sanat Galerisi, Bursa
1985 Akbank Sanat Galerisi, Eskişehir
1987 Devlet Güzel Sanatlar Galerisi, İstanbul
1991 Mine Sanat Galerisi, İstanbul
1992 Yapı Kredi Kazım Taşkent Sanat Galerisi, İstanbul
1993 Kemal Satır Sanat Galerisi İstanbul
1993 Galeri Zon, Ankara
1993 Galeri B, İstanbul
1996 Derimod Kültür Merkezi, İstanbul
1997 Emlak Sanat Galerisi
1999 "Antikaos", Pi Artworks, İstanbul
2001 "Plastik Rüzgâr Gülü", İş Bank Galerisi, İstanbul
2002 "Adak Ağacı", Pi Artworks, İstanbul
2004 "Metamorfoz" Galeri Binyıl, İstanbul
2007 "Sınırsız I" Aldimo Sanat Galerisi, Bodrum
2007 "Dilek Ağacı" The Marmara Pera Gallery İstanbul
2008 "Art Arda", Mine Sanat Galerisi, İstanbul
2011 "Tırtılın Sonu" Kare Sanat Galerisi
2012 "Hayal-Et" Astoria, İstanbul
2013 "Parçalı Bulutlu" Merhart Galeri, İstanbul
2015 "Döngüsel Zaman" İdil Galeri, İstanbul
2016 "Döngü" Tiran
2017 "Oyun Bitti – Bir Gezi Tanıklığı" Piramid Sanat, İstanbul
2018 "Seçilen", Terakki Vakfı Sanat Galerisi, İstanbul
2022 "Yolda" Ovoo Art, İstanbul
2022 "51 yılın Hikayesi", MKM, İstanbul

Solo Exhibitions

1980 State Gallery of Fine Arts, İstanbul
1981 Museum of Painting and Sculpture, İzmir
1981 Turkuvaz Art Gallery, Ankara
1981 100th Year Fine Art Gallery, Tekirdağ
1983 Gallery Baraz
1983 Caddebostan Fine Arts Gallery, İstanbul
1984 Kibele Fine Arts Gallery, Ankara
1984 Art Gallery of Atatürk Faculty of Education, İstanbul
1984 Sabancı Holding Cultural Center, Adana
1985 Akbank Art Gallery, Bursa
1985 Akbank Art Gallery, Eskişehir
1987 Gallery of Fine Arts, İstanbul
1991 Mine Art Gallery, İstanbul
1992 Kredi Kazım Taşkent Art Gallery, İstanbul
1993 Kemal Satır Art Gallery, Adana
1993 Gallery Zon, Ankara
1993 Gallery B, İstanbul
1996 Derimod Cultural Center, İstanbul
1997 Emlak Art Gallery
1999 "Anti-chaos" PiArtworks, İstanbul
2001 "Plastic Wind Rose", İş Bank Art Gallery, İstanbul
2002 "The Tree of Offerings", Pi Artworks, İstanbul
2004 "Metamorphosis", Gallery Binyıl, İstanbul
2007 "Boundless-II", İzmir Aldimo Art Gallery
2007 "The Wish Tree, The Marmara Pera Gallery, İstanbul
2008 "One After Another" Mine Art Gallery, İstanbul
2011 "End of a Caterpillar" Kare Art Gallery, İstanbul
2012 "Hayal-Et" Astoria, İstanbul
2013 "Partly Clouded" Merhart Gallery, İstanbul
2015 "Cyclical Time " İdil Gallery ,İstanbul
2016 "Loop" National Art Gallery of Albania, Tirana
2017 "Game Over" Witnessing Gezi, Piramid Art, İstanbul
2018 "Chosen", Terakki Foundation Art Gallery, İstanbul
2022 "On the Road", OvooArt, İstanbul
2022 "Story of 51 Years", MKM, İstanbul

Grup Sergilerinden Bazıları Selected Group Exhibitions

1973 Sommer Academie Sergisi, Salzburg
1977 Çağdaş Sanatçılar Sergisi, İstanbul
1977 Görsel sanatçılar Demeği, Kartal Kültür Sanat Şenliği, İstanbul
1979 Mayıs Sergisi, İstanbul
1979 “SANAT78” AKM, İstanbul
1979 Türkiye Çocukları Sergisi, İstanbul
1979 DYO Seergisi İzmir, Ankara, İstanbul
1979 Kadın ve Çocuk Sergisi, İstanbul
1979 Sanat Bayramı, İstanbul
1980 Dayanışma Sergisi, Görsel Sanatçılar Demeği, İstanbul
1980 Galeri Baraz, İstanbul
1980 Görsel Sanatçılar Mayıs Sergisi, İstanbul
1980 GSD Açılış Sergisi, İstanbul
1981 Abdi İpekçi Banış Ödülü Resim Sergisi,İstanbul
1985 Devlet Resim Heykel Sergisi İstanbul, Ankara
1985 1985 Contemporary Turkish Painting, Barcelona
1986 Devlet Resim Heykel Sergisi istanbul ,Ankara
1987 Yeni Eğilimler Sergisi, 6. İstanbul Sanat Bayramı
1988 Günümüz Sanatçılar 9. Sergisi, İstanbul
1989 Günümüz Sanatçılar 10. Sergisi (Birincilik Ödülü), İstanbul
1989 "Çağdaş Sanat 89" Kazım Taşkent Galerisi, İstanbul
1989 “On Sanatçı” Derimod Kültür Merkezi, İstanbul
1989 I. Uluslarası Sanat Bienali, İstanbul
1989 “Büyük Sergi I”, Atatürk Kültür Merkezi, Ankara
1990 “Büyük Sergi II”, MSÜ Resim ve Heykel Müzesi, İstanbul
1990 Marmara Üniversitesi Grup Sergisi, Viyana – Linz
1991 Marmara Üniversitesi Grup Sergisi, Viyana Salzburg
1991 İstanbul Sanat Fuarı – I, Tüyap, İstanbul
1992 İstanbul Sanat Fuarı – II, Tüyap, İstanbul
1992 “Kağıt İşler”, Derimod kültür Merkezi, İstanbul
1992 “Karma Sergi”, Exclusive Sanat Galerisi
1993 Günümüz Sanatçılar 14. İstanbul Sergisi Onur Sanatçılar, İstanbul
1993 20. Yüzyıl Sonuna Doğru, Galeri B, İstanbul
1993 “Çağlar Boyu Anadolu’da Kadın Sergileri”, İstanbul Arkeoloji Müzesi
1993 “Cumhuriyetten Günümüze Kadın Sanatçılar”, İstanbul Arkeoloji Müzesi
1993 “Karma Sergi”, Alkent Aktüel Sanat Galerisi, İstanbul
1994 İstanbul Sanat Fuarı – IV, Tüyap, İstanbul
1995 “Buluşma – Treffen” Kunst Raum, Berlin
1996 “Buluşma – Treffen” Derimod Kültür Merkezi İstanbul
1996 “Öteki” UPSD, İstanbul
1997 Özgün Baskı Resim Sergisi, Derimod Kültür Merkezi, İstanbul
1997 Kağıt İşler III. Sergisi, AKM, İstanbul
1999 “Çağdaş Sanat 12", Mine Sanat Galerisi, İstanbul
2000 “Çağdaş Sanat 13”, Mine Sanat Galerisi, İstanbul
2001 “Çağdaş Sanat 14”, Mine Sanat Galerisi, İstanbul
2001 “Modern Türk Sergisi, Topkapı Müzesi, İstanbul
2002 “Akdenizli Kadın Yaratıcıların Barış Kültürü, 2. Uluslararası Forumu” Rodos, Yunanistan
2003 Sanat Akmerkezde İstanbul
2003 “80 yılda 80 Sanatçı” Cemal Reşit Rey, Konser Salonu
2003 2. Antalya Resim Festivali – Seçici Jüri Üyesi
2003 “Tılsımlı Eller” Baksı Müzesi
2003 “Sınır Ötesi” Ist Art İstanbul
2004 “B-eşleşme”, Galeri Binyıl, İstanbul
2004 Art Chisinah Raunter’s, Moldova

1973 Summer Academy Exhibition, Salzburg
1977 Exhibition of Contemporary Artists, İstanbul
1977 Visual Artists Association, Kartal Culture and Art Festival, İstanbul
1979 May Exhibition, İstanbul
1979 “ART 78” AKM İstanbul
1979 Exhibition of Turkish Children, İstanbul
1979 DYO Exhibition İzmir, Ankara İstanbul
1979 Women and Children Exhibition, İstanbul
1979 Festival of Art, İstanbul
1980 Solidarity Exhibition, Visual Artists Association, İstanbul
1980 Gallery Baraz İstanbul
1980 Visual Artists May Exhibition, İstanbul
1980 Exhibition of GSD Opening, İstanbul
1981 The Painting of Abdi İpekçi Peace Reward, İstanbul
1985 Exhibition of State Painting and Sculpture, İstanbul, Ankara
1985 Contemporary Turkish Painting, Barcelona
1986 Exhibition of State Painting and Sculpture, İstanbul, Ankara
1987 Exhibition of New Trends, 6th İstanbul Art Festival
1988 9th Exhibition of Contemporary Artists, İstanbul
1989 10th Exhibition of Contemporary Artists (First Prize), İstanbul
1989 “Contemporary Art 89” Kazım Taşkent Gallery, İstanbul
1989 “Ten Artists” Derimod Cultural Center, İstanbul
1989 I. International Art Biennial, İstanbul
1989 “Great Exhibition I”, Atatürk Cultural Center, Ankara
1990 “Great Exhibition II”, Mimar Sinan University Painting and Sculpture Museum, İstanbul
1990 Marmara University Group Exhibition, Vienna, Linz
1991 Marmara University Group Exhibition, Vienna, Salzburg
1991 İstanbul Art Fair – I, Tüyap, İstanbul
1992 İstanbul Art Fair – II, Tüyap, İstanbul
1992 "Paper Works", Derimod Cultural Center, İstanbul
1992 “Group Exhibition”, Exclusive Art Gallery
1993 Contemporary Artists 14th İstanbul Exhibition Honored Artists, İstanbul
1993 Towards the End of the 20th Century, Gallery B, İstanbul
1993 “Women in Anatolia Through the Ages”, İstanbul Archeology Museum
1993 “Female Artists from the Republic to the Present”, İstanbul Archeology Museum
1993 “Group Exhibition”, Alkent Aktüel Art Gallery, İstanbul
1994 İstanbul Art Fair – IV, Tüyap, İstanbul
1995 “Meeting – Treffen” Kunst Raum, Berlin
1996 “Meeting – Treffen” Derimod Cultural Center İstanbul
1996 “The Other” UPSD, İstanbul
1997 Original Print Painting Exhibition, Derimod Cultural Center, İstanbul
1997 Paper Works III. Exhibition, AKM, İstanbul
1999 “Contemporary Art 12”, Mine Art Gallery, İstanbul
2000 “Contemporary Art 13”, Mine Art Gallery, İstanbul
2001 “Contemporary Art 14”, Mine Art Gallery, İstanbul
2001 “Modern Turkish Exhibition, Topkapı Museum, İstanbul
2002 “The Culture of Peace, 2nd International Forum of Mediterranean Women Creators” Rhodes, Greece
2003 Art at Akmerkez İstanbul
2003 “80 Artists in 80 Years” Cemal Reşit Rey, Concert Hall
2003 2nd Antalya Painting Festival – Selective Jury Member
2003 “Charmed Hands” Baksı Museum
2003 “Beyond the Boundaries” International Contemporary Art Exhibition
2004 “B-match”, Gallery Binyıl, İstanbul
2004 Art Chisinau, Kisinev
2004 Shaman Diary, Project 4L Museum of Contemporary Art
2004 METU Culture and Congress Center, Ankara

2004 Şaman Güncesi, Proje 4L Güncel Sanat Müzesi
2004 ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi, Ankara
2005 ODTÜ Sanat Festivali, ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi, Ankara
2005 “Plastik Sanatlar Sergisi”, ODTÜ, ANKARA
2006 “Sanat Akmerkezde”, İstanbul
2006 “Bahçe Sergisi” Rahmi Koç Müzesi, Ankara
2007 “Akdeniz’li Olmak” UPSD, Ankara
2007 “Öngörüler” sergisi MKM, İstanbul
2007 “İz Brakanlar Sergisi” Caddebostan Kültür Merkezi, İstanbul
2008 “Akdenizlilik ve Gurbet”, Tüyap, İstanbul
2009, “Döngü” Contemporary 09, Galeri Art Life, İstanbul
2011 Turkish Artist in Azerbaijan, Bakü /
2011 ODTÜ Sanat Festivali, Ankara
2012 Turkish Art, Miami Fuarı, Miami
2012 Treffen, Berlin
2012 “Çağdaş Türk Sanatından 3. Nesil”, AIAP, İstanbul
2013 “Unutmamak” BKM, İstanbul
2013 Baur au Lac, Zürih
2013 Özgür ve 90, Cumhuriyet Sergisi, İstanbul - Berlin/ Free and 90, Republic Exhibition, İstanbul - Berlin
2014 “Renklerin Cumhuriyeti” Art Şişli Kültür Merkezi
2014 Heidelberger Forum für Kunst, Heidelberg
2014 Kunst Raum, Berlin
2014 “Atmosfer” Sanat Projeleri, Bodrum
2015 “Mikrodan Makro-Kozmos'a" The Marmara Pera Art Gallery
2017 “Sanatsal Müdahaleler”, Karbonist, İstanbul,Bodrum
2018 “Türk Modernizmi Seçkiler” İstanbul
2018 “İz Brakan Kadın Sanatçılar, Mimar Sinan Üniversitesi
2019 Uluslararası Bodrum Turgutreis Kültür Sanat ve Turizm Festivali
2019 Büyük Sergi Ankara
2019 18 Usta – 18 Başyapıt UPSD 30. Yıl Kutlama Etkinliği, İstanbul
2020 Online Sergi, Erzincan Üniversitesi
2020 “Leonardo da Vinci’ye Saygı” Sergisi, İstanbul, İzmir, , Ankara, Mersin, Antalya, Ordu, Kuşadası
2021 “Kadına Dair”, Mine Sanat Galerisi, İstanbul
2022 “Benim Koleksiyonum” Sergisi, Küçükçekmece Belediyesi, İstanbul
2022 “Ağaç – Van Gogh’a Saygı” Sergisi, Küçükçekmece Belediyesi
2022 “Naile Akıncı Anısı’na” , Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Van

Ödüller

1977 II. DYO Sergisi Onur Belgesi
1988 Devlet Resim Heykel Sergisi
1988 Mimar Sinan 400. Anma Yılı Sergisi
1988 Uluslararası Bandırma Kültür ve Turizm Festivali
1989 Güzel İstanbul Sanat Festivali
1989 Günümüz Sanatçıları, İstanbul
* Sanatçı bu tarihten sonra hiçbir ödüllü sergiye katılmadı.

2005 METU Art Festival, METU Culture and Congress Center, Ankara
2005 “Plastic Arts Exhibition”, METU, ANKARA
2006 “Art at Akmerkez”, İstanbul
2006 “Garden Exhibition” Rahmi Koç Museum, Ankara
2007 “Being from the Mediterranean” UPSD, Ankara
2007 “Forecasts” exhibition MKM, İstanbul
2007 “Leaders of Traces Exhibition” Caddebostan Cultural Center, İstanbul
2008 “Mediterraneanism and Expatriation”, Tüyap, İstanbul
2009, “Cycle” Contemporary 09, Gallery Art Life, İstanbul
2011 Turkish Artist in Azerbaijan, Bakü /
2011 METU Art Festival, Ankara
2012 Turkish Art, Miami Fair, Miami
2012 Treffen, Berlin
2012 “The 3rd Generation of Contemporary Turkish Art”, AIAP, İstanbul
2013 “The Memorial” BKM, İstanbul
2013 Baur au Lac, Zurich
2013 Free and 90, Republic Exhibition, İstanbul - Berlin
2014 “Republic of Colors” Art Şişli Cultural Center
2014 Heidelberger Forum für Kunst, Heidelberg
2014 Kunst Raum, Berlin
2014 “Atmosphere” Art Projects, Bodrum
2015 “From Micro to Macro-Cosmos” The Marmara Pera Art Gallery
2017 “Artistic Interventions”, Carbonist, İstanbul, Bodrum
2018 “Turkish Modernism Selections” İstanbul
2018 “Women Artists Who Leave A Mark, Mimar Sinan University
2019 International Bodrum Turgutreis Culture, Art and Tourism Festival
2019 Grand Exhibition Ankara
2019 18 Masters – 18 Masterpieces UPSD 30th Anniversary Celebration, İstanbul
2020 Online Exhibition, Erzincan University
2020 "Respect to Leonardo da Vinci" Exhibition, İstanbul, İzmir, Ankara, Mersin, Antalya, Ordu, Kusadası
2021 “About Women”, Mine Art Gallery, İstanbul
2022 “My Collection” Exhibition, Küçükçekmece Municipality, İstanbul
2022 “Tree – Respect to Van Gogh” Exhibition, Küçükçekmece Municipality
2022 "In Memory of Naile Akıncı", Van Yüzüncü Yıl University, Van

Awards

1977 II. DYO Exhibition, Honour Certificate
1988 Exhibition of State Painting and Sculpture
1988 Exhibition of the 400th Anniversary of Mimar Sinan
1988 Bandırma International Culture and Tourism Festival
1989 Beauty of İstanbul Art Activities
1989 Artists of Today
*From 1989 on, she did not participate in any prize exhibitions

Diğer Biyografiler

Other Biographies

Yazdığı Kitaplar

Fırat Arapoğlu

Dr. Öğretim Üyesi, Sanat Eleştirmeni ve Bağımsız Küratör

Dr. Lecturer, Art Critic and Independent Curator

Fırat Arapoğlu

Fırat Arapoğlu sanat tarihçisi, eleştirmen ve bağımsız küratör olarak İstanbul'da yaşamakta ve Altınbaş Üniversitesi'nde Ortak Dersler Birimi'nde Dr. Öğr. Üyesi olarak çalışmaktadır. Türkiye ve yurtdışında birçok serginin küratörlüğünü yapmıştır. Yakın tarihli projeleri arasında “Unutulmayan Gelecek”, Krassimir Terziev solo sergi (2019, Versus Art Projects, İstanbul), “Beşinci Anlaşma”, Esra Satiroglu solo sergi (2019, Summart, İstanbul), Simbart'ın tek günlük solo sergi programları, Kazı İzleri (2022, İstanbul, Dundee ve Barcelona) ve 6. Uluslararası İstanbul Çocuk ve Gençlik Bienali (2022, İstanbul) sayılabilir. 3. Çanakkale Bienali ile 3. ve 4. Uluslararası Mardin Bienalleri'nin eş-küratörlüğünü yapmıştır. Türkiye'de ve yurtdışında katkıda bulunduğu sanat dergileri arasında Sanat Dünyamız, Genç Sanat, Art-İst Modern & Actual, ICE, ARTAM, Art Unlimited, Eleştirel Kültür, RH+, İstanbul Art News, Artdog İstanbul ve Flash Art sayılabilir. Ayrıca Birgün, Cumhuriyet ve SOL gazetelerinde yazılan yayınlanmıştır. Sanat ve sanat eğitimi üzerine yazdığı makaleleri ulusal ve uluslararası sempozyumlarda sunmuş ve kitap bölümleri kaleme almıştır. İstanbul Modern Sanat Müzesi, Moda Sahnesi, Atölye Maçka, Narmanlı Sanat ve İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde konuşmalar ve atölyeler gerçekleştirmiştir. Uluslararası Sanat Eleştirmenleri Derneği'nin (AICA) 2020-2023 genel başkan yardımcılığını yürütmektedir.

Bedri Baykam

Sanatçı

Artist

Bedri Baykam

İki yaşında resim yapmaya başlayan Baykam'ın işleri, altı yaşından itibaren tüm dünyada sergilenmeye başladı. Sorbonne'da ekonomi, L'Actorat'da aktörlük tahsili yaptı. California College of Arts and Crafts'de resim ve sinema eğitimi gördü. 80'li yıllarda başlayan uluslararası Yeni Dışavurumculuk Akımı'nın öncülerinden olan Baykam, 1987 yılına kadar Amerika'da kaldı. Yarıısı uluslararası olmak üzere 142 kişisel sergi açtı, sayısız grup sergisine katıldı. 80'lerden itibaren politika ve erotizmi çağdaş sanat ortamına taşıdı.

UNESCO'ya bağlı Uluslararası Plastik Sanatlar Derneği'nin de kurucularından ve halen bu örgütün Türkiye Ulusal Komitesi Başkanı olan Baykam, aynı zamanda 2015 yılında düzenlenen UNESCO resmi partneri International Association of Art (IAA) 18. Dünya Sanat Birlikleri Genel Kurulu'nda Dünya Başkanı seçildi.

Birçok süreli yayında yazarlık yapan ve eski CHP PM Üyesi olan Baykam, 31 kitabın yazarı. Hakkında yayınlanmış 51 katalog ve 8 kitap bulunuyor. Baykam halen Cumhuriyet Gazetesi'nde yazıyor.

Piramid Sanat'ın (2006) kurucusu olan sanatçı, çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

Yazdığı Kitaplar

Fırat Arapoğlu

Dr. Öğretim Üyesi, Sanat Eleştirmeni ve Bağımsız Küratör

Dr. Lecturer, Art Critic and Independent Curator

Fırat Arapoğlu

Fırat Arapoğlu is an art historian (PhD)/art critic & independent curator. He lives and works in İstanbul. He has been working in the Department of Common Courses, Altınbas University as an Assistant Professor. He curated numerous exhibitions in Turkey and abroad, most recently including: "Future Unforgettable", Krassimir Terziev solo show (2019, Versus Art Projects, İstanbul), The Fifth Agreement, Esra Satiroglu solo show (2019, Summart, İstanbul), “Simbart One-Day” solo show programmes, Lines of Site (2022, İstanbul, Dundee and Barcelona) and 6th International İstanbul Children and Youth Biennial (İstanbul, 2022). He co-curated 3rd International Canakkale Biennale and 3rd and 4th International Mardin Biennales. He has written articles in national and international art magazines such as Sanat Dünyamız, Genç Sanat, Art-İst Modern & Actual, ICE, ARTAM, Art Unlimited, Critical Culture, RH+, İstanbul Art News and Flash Art. He has also written articles in national newspapers called Birgün, Cumhuriyet and SOL. He has also written national and international symposium proceedings about art and art education and has been giving lectures in İstanbul Modern Art Museum, Moda Sahnesi, Atölye Maçka, Narmanlı Sanat, İstanbul Bilgi University. He is one of the 2020-2023 Vice-Presidents of AICA (International Association of Art Critics).

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam

Bedri Baykam is one of Turkey's internationally most well known artists. He has had international exhibitions since the age of six until today all over the World.

He studied at the Sorbonne and at the drama school L'Actorat, in Paris. He lived in California during 1980-1987, studied painting and filmmaking at the CCAC. He returned to Turkey in 1987.

He has had 142 one-man-shows around the world in addition to countless group shows. Baykam is one of the pioneers of the New-Expressionism movement and of multi-media political art. He is the author of 31 published books and there are 51 catalogs and 8 books about his works.

He is the co-founder and actual President of UPSD International Association of Artists, Turkish National Committee. He was the instigator of World Art Day, accepted by Turkey's proposition in Mexico in 2011. He was also elected as the World President of the IAA at 18th IAA (Official partner of UNESCO) General Assembly in Plzen, Czech Republic in 2015. Also Baykam has been a general columnist for several publications. He currently writes in Cumhuriyet Newspaper.

Baykam is the founder (2006) of Piramid Sanat (art center) in İstanbul.

Meral Bostancı

Sanat Danışmanı

Meral Bostancı

Meral Bostancı

Meral Bostancı

İstanbul'da doğdu. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun olduktan sonra Sanat Kuramı ve Eleştirii Yüksek Lisans Programı'nı “John Heartfield ve Nesne Yorumu” başlıklı tez çalışması ile tamamladı. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde doktora çalışmalarına devam ediyor. Resim, heykel, fotoğraf, sinema ve edebiyat gibi disiplinler başta olmak üzere sanatsal alanlarda yazıları, röportajları ve akademik makaleleri bulunuyor. “John Heartfield ve Politik Fotomontajları” adlı kitabı Şubat 2018 tarihinde Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGSÜ) tarafından yayımlandı.

Meral Bostancı

Uluslararası Sanat Eleştirmenleri Derneği (AICA-TR) üyesidir. Halen çevrimiçi sanat yönetimi çalışmaları ile birlikte çeşitli sanat etkinliklerine bireysel proje bazında destek oluyor ve kurumsal düzeyde sanat danışmanlığı yapıyor.

Yazdığı Kitaplar

Taner Ceylan

Sanatçı

Artist

Taner Ceylan

Taner Ceylan

Taner Ceylan

Taner Ceylan

Taner Ceylan (1967, Almanya), Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden 1991 yılında mezun oldu. Ceylan, aynı yıl ilk grup sergisini ve Nuremberg, Almanya'daki ilk grup sergisini gerçekleştirdi. “Monte Carlo Style” adlı sergi ve performansı, 1995 yılında izleyici karşısına çıkarak Türkiye sanat ortamında önemli bir etki yarattı. Ceylan, 2001-2003 yılları arasında Yeditepe Üniversitesi'nde dersler verdi, 2001-2006 yılları arasında ise Time Out İstanbul dergisinin sanat bölümünün editörlüğünü yaptı. Katıldığı uluslararası sergi ve bienaller arasında Uluslararası 8., 9. ve 14. İstanbul Bienali, Contemporary Art Center (New Orleans), Paul Kasmin Gallery (New York), Martin-Gropius-Bau (Berlin), Museum Bojman Van Beuningen (Rotterdam), Brattleboro Museum and Art Center (Vermont), Castello di Rivoli Museo d'Arte Contemporanea (Torino), Church of San Domenico (Alba, Torino), küratörlüğünü Marianna Vecellio'nun yaptığı, teması Carolyn Christov Bakargiev'e ait olan 58. Venedik Bienali, Piedmont Pavyonu ile Kistefos Museum (Norveç) yer alıyor.

Taner Ceylan

Taner Ceylan

Taner Ceylan

Sinan Eren Erk

Sanat Eleştirmeni ve Bağımsız Küratör

Art Critic and Independent Curator

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk, İstanbul'da 1985 yılında doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini Galatasaray Lisesi'nde, lisans eğitimini İktisat alanında Marmara Üniversitesi'nde ve yüksek lisansını Küratörlük ve Görsel Sanatlar alanında NABA, Nuova Accademia di Belle Arti Milano'da tamamladı. 12. İstanbul Bienali'nde küratör yardımcısı, Documenta 13'te katılımcı / konuşmacı ve İstanbul Tasarım Bienali'nde Milano'da Adhocracy bünyesinde yine küratör yardımcısı pozisyonlarında çalıştı. Ulusal ve uluslararası projelerde bağımsız küratör ve sanat yazarı olarak çalışmaya devam eden Erk, konuşma, seminer ve eğitimler veriyor. Sinan Eren Erk Uluslararası Sanat Eleştirmenleri Derneği AICA Türkiye üyesidir.

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Sinan Eren Erk

Ekin Onat

Sanatçı ve Yönetmen

Artist and Director

1976 yılında İstanbul'da doğan Ekin Onat, konservatuarda klasik bale eğitimi aldıktan sonra Berlin'de Theatre Kreatur'da (Andrej Woron) oyunculuğa başlamıştır.

Daha sonra Gabon'dan Endonezya'ya uzanan 3 yıllık bir yolculuğa çıkar ve sonunda ilk video art projesi üzerinde çalıştığı Bali'ye yerleşir. İstanbul'a döndükten sonra, görsel sanatlar kariyerine Türkiye'nin sosyopolitik koşullarını ele alan kavramsal sanat ve video yerleştirmelerine odaklanarak başlar. 2013 yılında Türkiye'de Gezi Parkı ayaklanması sırasında patlak veren sivil kargaşayı polislin acımasız tepkisi takip eder ve bu da dini kökenli siyasi seçkinler ile buna karşı çıkan özgür düşünen beyinler arasında derin bir çatlağa yol açar. Ekin Onat, bu kolektif travmayı, 2017'de Venedik Bienali kapsamında gösterilen ve dünya çapında büyük beğeni toplayan canlı performans ve video yerleştirmesinde işlemiştir. Hükümete karşı olan bu son sergi, onu İstanbul'dan ayrılmaya ve Berlin'e yerleşmeye zorlar. 2019'da Berlin'de ırkçılığı tasvir eden ödüllü bir kısa film olan 'Second Skin' filminin yapımcılığını üstlenir.

2019 yılında İstanbul'a dönen Onat, İstanbul merkezli bir film prodüksiyonu olan 'Delt Yapım'ın kurucu üyesi olarak 'Kayıp'ı yazıp yönetir ve 'Dolma'nın yapımcılığını ve sanat yönetmenliğini yapar.

Ekin Onat, born 1976 in Istanbul, had her education at Conservatory Istanbul in classical ballet and started her debut in theater with Andrej Woron's Theater Kreatur in Berlin, staying there for two years.

She left the theater company and set out for a 3-years journey leading from Gabon to Indonesia, finally settling in Bali, where she was working on her first video art project. After returning to Istanbul, she started her career in visual arts, focusing on conceptual art and video installations taking on the sociopolitical conditions in Turkey. The civil unrest in 2013 that erupted in Turkey during the Gezi Park uprising was followed by brutal police response, leading to a deep rift between the religious rooted political elite and the freethinking minds opposed to it. Ekin Onat processed this collective trauma of a hole generation in a live performance and large-scale video installation that was shown in 2017 during the Venice Biennale drawing critical acclaim worldwide. This last exhibition being opposed to the government forced her to leave Istanbul and resettle in Berlin, where she produced 2019 the film 'Second Skin', an acclaimed short movie depicting racism in cultural melting-pot Berlin.

Back to Istanbul in 2019, as a founding member of 'Delt Productions', a film production based in Istanbul, she wrote and directed Kayip (Lost) and produced Dolma.

Sinan ile atölyede sohbet ederken, 2022
Chatting with Sinan at the studio, 2022

Sonsöz Afterword

40 yıldan uzun bir süre bu muhteşem atölyede çalıştım. Doğayla iç içe, kimi gün dertleştim, kimi gün özür diledim ona yapılan saygısızlıklardan. Ve bunlar hep biçimlerle, renklerle son buldu. Bazı gün tuvalde, bazı gün kâğıtta. Ne yazık ki bu güzellik ve tarih “kentsel dönüşüm” denen bir furya ile yok olmaya mahkûm edildi. 51 yıllık hikayemin bu bölümü de bu hüzünlü veda ile sona eriyor. Daha heyecanlı yeni hikayelere başlamak ümidi ile....

For more than 40 years I have worked in this magnificent workshop. At the heart of nature, sometimes I poured my heart into, sometimes I apologized to her for the disrespects towards her. And all of these have ended up in forms, colors, at times on canvas, at some on paper. Unfortunately, this beauty and history has been sentenced to obliteration due to a trend called “urban regeneration”. This chapter of my 51 year-long story ends with this heartbreaking farewell. Looking forward to start more exciting new adventures...

Atölyeden, 2022
From the Studio, 2022

Prof. Dr. Nurcan Perdahçı

Sanatçı

Artist

Uşak'ta doğdu. 1983 Mimar Sinan Üniversitesi Y.Lisans, 1999 Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde Sanatta Yeterlik yaptı. T.C.Milli Eğitim Bakanlığı İstanbul ve İzmir Işıl Saygın Anadolu Güzel Sanatlar Lisesinde Resim Öğretmeni olarak çalıştı. Dumlupınar Üniversitesi ve Trakya Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültelerinde Öğretim Üyesi olarak görev yaptı. Halen Altınbaş Üniversitesi Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi Dekanlığı görevini yürütmektedir. On dört kişisel sergi açmış olup, birçok ulusal ve uluslararası karma sergiye katılmıştır. Yapıtları yurt dışı ve yurt içi resmi ve özel koleksiyonlarda yer almakta olup ulusal ve uluslararası yarışmalı sergilerde ödülleri bulunmaktadır.

Born in Uşak. Postgraduate in 1983 From Mimar Sinan University, in 1999 she Completed Efficiency in art at Marmara University Institute of Social Sciences. Worked as an art teacher at Turkish Republic Ministry of National Education İstanbul and İzmir Işıl Saygın Anatolian Fine Arts Lycee. Worked as an Instructor at Dumlupınar University and Trakya University Fine Arts Faculties. She continues to work as the Dean of Faculty of Fine Arts and Design at Altınbaş University. She opened fourteen personal exhibitions and has participated in both many national and international mixed exhibitions. Her works are located in foreign and domestic public private collections. She has national and international awards in the competition.

Gürol Sözen

Sanatçı, Yazar ve Sanat Tarihçisi

Artist, Writer and Art Historian

1940 yılında Konya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sanat Tarihi bölümünden mezun oldu. 1956 yılından itibaren röportajları, denemeleri ve gezi yazıları çeşitli gazete ve dergide yayımlandı. Çocuklar için yazdığı öykü ve masallar çeşitli yayın evlerinde basıldı. TRT için kültür programları ve belgeseller hazırladı ve hala hazırlamaktadır. 1960'ta ilk kişisel sergisini açan Gürol Sözen'in farklı tekniklerde resim, desen ve heykel çalışmaları bulunmaktadır. Pek çok eseri yerli ve yabancı koleksiyonlarda yer almaktadır. Pek çok kurum ve kuruluşla danışmanlık yapan çok yönlü sanatçı Gürol Sözen, çalışmalarına halen devam etmektedir.

He was born in 1940 in Konya. He graduated from Istanbul University, Faculty of Literature, Department of Art History. Since 1956, his interviews, essays and travel writings have been published in different newspapers and magazines. The stories and tales he wrote for children were published in various publishing houses. He prepared and still prepares cultural programs and documentaries for TRT. Gürol Sözen opened his first personal exhibition in 1960. He has been making paintings, drawings, and sculptures in many different techniques. Many of his artworks are part of national and international art collections. Versatile artist Gürol Sözen, provides consultancy to many institutions and organizations and continues working in many different fields today.

Atölyenin bahçesinden manzara (Sayfa 392-393)
Overview from Studio's garden (Page 392-393)

